

MÁRCIUS 11., SZERDA

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

elnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.00-kor megnyitják.)

2. Az elnökség nyilatkozatai

Elnök. – Hölgyeim és uraim! Nyilatkozatot szeretnék tenni a terrorizmus áldozatai ötödik európai napjának alkalmából. Emlékeztünkben kell őrizni ezt a napot, amikor is a terrorizmus ártatlan áldozatai előtt tisztelgünk. A hétvégén Észak-Írország Antrim megyéjében két katonát meggyilkolt a Valódi IRA, és hétfőn Armagh megyében lelőttek egy rendőrt. A meggyilkolt rendőrnek felesége és gyermekei voltak. E barbár terrorista cselekmény ismét szétszakított egy családot és mérhetetlen szenvedést okozott. Tegnap Sri Lanka déli részén egy öngyilkos bombatámadásban legalább tíz ember meghalt és több mint húszan megsebesültek.

Az Európai Parlament nevében az ártatlan emberek ellen elkövetett szörnyű tettek miatti mély felháborodásomat, az áldozatok családja felé pedig őszinte részvéteimet szeretném kifejezni. Örökké élni fognak emlékeztünkben.

Ma, itt az Európai Parlamentben hangosan és egyértelműen hallatni kívánjuk hangunkat a terrorizmus okozta válogatás nélküli erőszakkal szemben. Mélyen elítéljük az emberi életek kioltását eredményező értelmetlen tetteket, az egész családok halálához vezető vak fanatizmust, amely embereket arra ösztönöz, hogy megöljék embertársaikat és lábbal tiporják az emberi méltóságot. A terrorizmus a szabadság, az emberi jogok és a demokrácia elleni közvetlen támadás. A terrorizmus a válogatás nélküli erőszak eszközeivel próbálja elpusztítani azokat az értékeket, amelyek összekötnek bennünket az Európai Unión belül és a tagállamokban.

E terrorista tettek mindannyiunkat megdöbbenéssel töltönek el. Mély fájdalmat okoznak, azonban nem tudják és nem is fogják elpusztítani a közös értékeinkre épülő demokratikus társadalom alapjait.

A terrorizmus olyan bűncselekmény, amellyel szemben nem lehetünk elnézőek. A terrorizmus jelenti az egyik legnagyobb fenyegetést a nemzetközi közösség biztonságára, stabilitására és demokratikus értékeire nézve. Közvetlen támadás polgáraink és mindannyiunk ellen. Az Európai Parlament aktív szerepet játszik a terrorizmus elleni küzdelemben és a terrorista támadások áldozatainak támogatásában. Nem tudjuk elégszer ismételni, hogy a terrorizmust semmi sem igazolhatja. Éppen ezért továbbra is közösen kell küzdenünk a terrorizmus ellen a jogállami alapelvek alkalmazásán keresztül és a törvény minden erejével. Ma, itt az Európai Parlamentben a terrorizmus áldozataira gondolunk, a világ bármely részén veszítették is életüket. Szolidaritásunkat szeretnénk kifejezni irántuk. Arra kérem önöket, hogy csenddel emlékezzünk a Valódi IRA és a Sri-Lanka-i öngyilkos bombatámadás áldozataira.

(A Ház feláll, és egyperces csenddel emlékezik az áldozatokra.)

Hölgyeim és uraim! A nagy európai, Jean Monnet, az európai integráció egyik alapító atyja harminc évvel ezelőtt, 1979. március 16-án hunyt el. Halálának 30. évfordulója alkalmából az Európai Parlament mai plenáris ülése kezdetén röviden szeretnék tisztelettel és elismeréssel adózni az európai integráció ügyében kifejtett életműve és ránk hagyott öröksége előtt.

Ma egy olyan ember felbecsülhetetlen értékű örökségére emlékeztünk, aki Robert Schumannal együtt a Németország és Franciaország közötti megbékélés egyik kitervelőjeként megtette az első lépést a békére, megértésre, demokráciára és az Európa népei közti együttműködésre épülő sorsközösség megteremtésére. Most, a XXI. század elején a Jean Monnet által kiemelt alapelvek és azok megvalósítására használt módszerei semmit sem veszítettek jelentőségükből. Sőt, fontosságuk mindannyiunk számára nyilvánvaló. A globalizáció, a gazdasági és pénzügyi válság, és a globális felmelegedés által okozott kihívások arra ösztönzik az európaiakat, hogy még szorosabban működjenek együtt közös értékeink és a világban megvalósítandó érdekeink hatékony védelme érdekében. Jean Monnet minden bizonnyal üdvözlözné a Lisszaboni Szerződésben tett előrelépéseket egy olyan demokratikus Európai Unió irányába, amely cselekvőképese és meg tud felelni a XXI. század kihívásainak.

Végezetül fontos megemlíteni, hogy a Jean Monnet által életre hívott, az Európai Egyesült Államok létrehozását célzó cselekvési bizottság többek között a közvetlen európai parlamenti választásokra tett javaslatot. A Jean Monnet halála óta eltelt harminc év során ez az álom az Európai Unió parlamentáris dimenziójának megteremtésével valóra vált. Mindannyian a nagy európai, Jean Monnet örökösei vagyunk, kinek maradandó életműve továbbra is meghatározó. Alapvető változásokat eredményezett az európai államok közötti kapcsolatokban, és máig tartó hatással van valamennyi polgárunk életére.

Jean Monnet halála harmincadik évfordulójának alkalmából szeretném, ha átgondolnánk, milyen feladatok és jövőre vonatkozó kötelezettségek állnak előttünk, milyen módon folytathatjuk a kontinensünk egységesítésére vonatkozó, Jean Monnet által elindított nagyszerű művet.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Elnök úr, tisztelt képviselők! „Az egyes országok közti kapcsolatban minden egyes ország nyeresége saját erőfeszítéseinek eredményére korlátozódik, azokra az előnyökre, amelyekre szomszédjával szemben tett szert, illetve azokra a nehézségekre, amelyeket át tud hárítani rá. Közösségünkben az egyes tagállamok nyeresége az egész jólétéből következik.” Ezeket Jean Monnet mondta 1954-ben. A szavak semmit sem vesztek jelentőségükből – éppen ellenkezőleg.

Ahogy Pöttering úr az imént említette, márciusban tartjuk Jean Monnet 1979-ben bekövetkezett halálának harmincadik évfordulóját. Ez alkalomból szeretnék tisztelegni szeretett Európánk alapító atyjának emléke előtt, a nagy európai előtt, akinek öröksége inspirációként szolgálhat számunkra a jelenlegi válság idején is.

Nemrég, az Európai Bizottság fennállásának ötvenedik évfordulója alkalmából úgy döntöttünk, hogy a testületi terem – a Bizottság épületében lévő nagyterem – egy egyszerű, de jelentőségteljes ünnepség keretében Jean Monnet emlékének szenteljük, mely alkalommal abban a szerencsében és megtiszteltetésben volt részem, hogy az Európai Parlament elnöke, Hans Gert Pöttering, valamint az Európai Tanács soros elnöke, Nicolas Sarkozy is részt vettek az ünnepségen.

Ez világosan mutatja, hogy a Bizottság büszke Jean Monnet felbecsülhetetlen örökségére. Mint az Európai Szén- és Acélközösség első elnöke, valójában intézményünk, az Európai Bizottság őszintézményének első elnöke volt, azé az Európai Bizottságé, amely minden erejével azon munkálkodik, hogy életben tartsa a Jean Monnet által megfogalmazott eszményképet, amely valamennyi, a békére, demokráciára és szolidaritásra törekvő európai eszményképét testesíti meg.

(Taps)

José Ribeiro e Castro (PPE-DE). – (PT) Én is szeretnék elismeréssel adózni Jean Monnet munkássága iránt, azonban azért kértem szót, hogy gratuláljak az elnöknek a terrorizmus áldozatai ötödik európai napjának alkalmából tett nyilatkozatához. Öt évvel ezelőtt az én javaslatomra fogadtuk el ezt az álláspontot, melyet a Tanács március 25-i ülésén, a madridi tragikus támadások után, jóváhagyott. Felszólalásom azonban felhívás. A Parlament mindig hűségesen megemlékezett erről a napról, de sajnálatos módon az európai intézményeken és a tagállamokon belül még mindig nem ismerték fel kellőképpen e nap jelentőségét. Úgy vélem, hogy az e napról való megemlékezés, ahogy az elnök úr is tette, az áldozatok előtti főhajtás egyik legfontosabb módja, és egyben a nyilvánosság figyelmének felhívására is alkalmas. Tudok róla, hogy Madridban tartanak megemlékezéseket, de máshol nemigen.

Ezért felhívom a Bizottságot és a cseh elnökséget, hogy biztosítsa, hogy a jövőben valamennyi tagállam megfelelő módon megemlékezzék erről a napról.

3. Az Európai Tanács előkészítése (2009. március 19-20) - Európai gazdaságélénkítési terv - A tagállamok foglalkoztatáspolitikáira vonatkozó iránymutatás - Kohéziós politika: beruházás a reálgazdaságba (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozatainak közös megvitatása. Az Európai Tanács előkészítése (2009. március 19–20.),

- jelentés az európai gazdasági fellendülési tervről (2008/2334(INI)) – Gazdasági és Monetáris Bizottság – előadó: Elisa Ferreira (A6-0063/2009),

- jelentés a tagállamok foglalkoztatáspolitikáira vonatkozó iránymutatásról szóló tanácsi határozatra irányuló javaslatról (COM(2008)0869 - C6-0050/2009 - 2008/0252(CNS)) – Foglalkoztatási és Szociális Bizottság – előadó: Jan Andersson (A6-0052/2009),

- jelentés a Kohéziós politika: reálgazdasági beruházások címmel (2009/2009(INI)) – Regionális Fejlesztési Bizottság – előadó: Evgeni Kirilov (A6-0075/2009).

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr! Először is hadd csatlakozzam önhöz a Jean Monnet munkássága iránti elismerés kifejezésében. Válságos időket élünk, és úgy vélem, hogy épp ilyenkor van szükségünk egy erős intézményre, és ez nagyszerű alkalom arra, hogy felidézzük Jean Monnet-nak az európai integráció egyik alapító atyjaként betöltött fontos szerepét.

A mai ülés célja azonban a közelgő Európai Tanács megvitatása. Ez a Tanács, mint az mindannyiunk számára világos, az Unió szempontjából kritikus időpontban fog ülésezni. A pénzügyi rendszereinkre és gazdaságainkra nehezedő minden eddiginél nagyobb nyomás következtében rendkívüli kihívásokkal kell szembesülnünk.

Ez a kérdés, valamint az energiabiztonság, az éghajlatváltozás és az éghajlatváltozás mérséklésének és az ahhoz való alkalmazkodásnak a finanszírozása lesz a következő héten esedékes ülés központi témája.

Mint ahogy a Parlament számára bizonyára ismeretes, az Unió és a tagállamok számos, a pénzügyi válság kezelésére irányuló intézkedést tettek. Sikerült elkerülnünk a pénzügyi rendszer összeomlását.

Elsődleges prioritásunk a gazdasági hitelfolyamatok helyreállítása. Különösen a bankoknál lévő értékvesztett eszközök kezeléséről kell gondoskodnunk, mivel ezek gátolják a bankokat a hitelek folyósításának újraindításában. A március 1-jei találkozójukon az állam- és kormányfők megegyeztek abban, hogy a Bizottság által megadott irányelveknek megfelelő, összehangolt lépéseket kell tennünk ennek érdekében.

Többet kell tennünk annak érdekében is, hogy javítsuk a pénzintézetek szabályozását és felügyeletét. Ez egyértelmű tanulsága a jelenlegi válságnak, továbbá a megelőzés sem kevésbé fontos. A határokon átnyúló tevékenységet folytató bankok az európai bankok befektetett eszközeinek mintegy 80%-ával rendelkeznek. Az európai banki eszközök kétharmada mindössze 44 multinacionális csoportnál van. A felügyelet megerősítése ezért önmagában is fontos. Segíthet a jövőbeni válságok megelőzésében, valamint erősíti a fogyasztók és a piac bizalmát is.

E tekintetben fontos lépések vannak előkészületben. Az elnökség teljes mértékben elkötelezett az Európai Parlamenttel való szoros együttműködés mellett a biztosításra vonatkozó Szolvencia II. irányelv, a bankokra vonatkozó hitelkövetelményekről szóló átdolgozott irányelv, valamint az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásokra vonatkozó (ÁÉKBV) irányelv mihamarabbi elfogadása tekintetében. A banki befektetések védelmére, illetve a hitleminősítő intézetekre vonatkozó rendeletek minél hamarabbi elfogadásán is dolgozunk.

Valószínűleg azonban további lépéseket is tennünk kell. A de Larosiére úr elnökletével ülésező magas szintű csoport, mint az önök előtt is ismeretes, nagyon érdekes ajánlásokat fogalmazott meg, valamint a Bizottság március 4-i közleménye is jelentős reformokat irányoz elő ezen a területen. Az Európai Tanácsnak ezért egyértelmű üzenetet kell közvetítenie arra vonatkozóan, hogy a fent említett kérdés elsődleges fontosságú, és júniusig meg kell hozni az ezzel kapcsolatos döntéseket.

Mint azzal önök is bizonyára tisztában vannak, a tagállamok költségvetési hiánya rohamosan növekszik. Természetesen a hiány mindig felduzzad a gazdasági recesszió idején. Az automatikus stabilizátorok bizonyos mértékig pozitív szerepet játszhatnak. 2005-ben éppen a célból lett átdolgozva a stabilitási és növekedési csomag, hogy a nehezebb időkben kellő rugalmasságot biztosítson. A rugalmasságot azonban megfontoltan kell kezelni, a különböző kiindulási pontok figyelembe vételével. A bizalom helyreállításához szükség van arra, hogy a kormányok világosan elkötelezzék magukat az államháztartás megfelelő kezelése mellett, a stabilitási és növekedési csomag teljes körű figyelembe vételével. Néhány tagállam már lépéseket tett a konszolidáció irányába. A legtöbb tagállam 2010-től fogja megkezdeni. Ez szintén fontos üzenete lesz a következő héten létrejövő találkozásnak.

A pénzügyi válság most a reálgazdaságot érinti. A tagállamok jelentős fellendítési programokat indítottak, amelyek már a megvalósítás útján vannak. A program által kínált ösztönzők összértéke – a megállapodás értelmében – a GDP 1,5%-át teszi ki, de ha hozzávesszük az automatikus stabilizátorokat, az EU GDP-jének a 3,3%-át is eléri. Természetesen a tagállamok reakciója különböző. Különböző helyzetben vannak és különböző mozgástérrel rendelkeznek, azonban összehangoltan és a tavaly decemberben megállapodott európai fellendülési programban meghatározott közös alapelvek alapján cselekszenek. Erre szükség van a szinergiák biztosítása és a negatív továbbgyűrűző hatások elkerülése érdekében.

A Bizottság, a tagállamok és az elnökség közötti szinergikus együttműködés eredményeképp konkrét és célzott intézkedések születtek. Ez lehetővé tette a számunkra, hogy az egyenlő versenyfeltételek biztosítása

mellett összehangolt és hatékony módon lépünk fel Európa néhány kulcsfontosságú iparágában – például az autóiparban – tapasztalható súlyosbodó problémákkal szemben.

Az Európai Tanács értékelni fogja a program eddigi megvalósítását. A Bizottság március 4-i közleménye erre vonatkozóan is számos fontos alapelvet meghatároz, melyek iránymutatásként kell, hogy szolgáljanak a tagállamok intézkedéseikhez. Ezek közé tartozik a belső piac nyitottságának megőrzése, a megkülönböztetésmentesség biztosítása és az olyan hosszú távú célok megvalósítására való törekvés, mint például a strukturális változások elősegítése, a versenyképesség növelése és az alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaság megteremtése.

Ami a fellendülési program közösségi részét illeti, az elnökség nagy erővel dolgozik azon, hogy az Európai Tanácsban megállapodás szülessen az energia- és vidékfejlesztési projektek finanszírozására vonatkozó bizottsági javaslatok tekintetében. Mint az önök előtt ismert, a Tanácson belül viták folytak a Közösség által támogatandó projektek listáját és azok finanszírozási módját illetően.

Tekintettel a költségvetési hatóság egyik ágaként és társjogalkotóként a Parlament ezen ügyekben betöltött fontos szerepére, az elnökség elkötelezett az önökkel való szoros együttműködésre az elkövetkező hetek során a lehető leghamarabbi megegyezés reményében.

A rövid távú intézkedéseken túl hosszú távú erőfeszítésekre is szükség van gazdaságaink versenyképességének biztosítása érdekében. A strukturális reformok sürgetőbbek, mint valaha, amennyiben a növekedés és a munkahelyteremtés a célunk. Az átdolgozott lisszaboni stratégia tehát továbbra is megfelelő kereteket biztosít a fenntartható gazdasági növekedés megvalósítására, amely aztán az új munkahelyek megteremtéséhez vezet.

Jelenleg polgáraink különösen a gazdasági helyzet munkanélküliségre gyakorolt hatása miatt aggódnak. A következő héten esedékes Európai Tanácsnak konkrét irányokban kellene megállapodni arra vonatkozóan, hogy az EU milyen módon enyhítheti a válság társadalmi hatásait. A május első felében megrendezendő különleges csúcstalálkozó központi témája is ez lesz.

Hadd tisztázzak valamit: nem fogjuk megvédeni a munkahelyeket azért, ha akadályokat gördítünk a külföldi versenytársak elé. Az állam- és kormányfők tíz nappal ezelőtti találkozásukon egyértelművé tették, hogy a lehető legjobban ki kell használnunk a fellendülés motorjaként szolgáló egységes piac nyújtotta lehetőségeket. A protekcionizmus nem megfelelő válasz a válság kezelésére – épp ellenkezőleg. Vállalatainknak minden eddiginél jobban szükségük van a nyitott piacokra, mind az Unión belül, mind pedig nemzetközi szinten.

Ezzel el is érkeztünk a londoni G20-találkozóhoz. Az Európai Tanács még a G20-találkozó előtt ki fogja alakítani az Unió álláspontját. Nagy reményeink vannak e találkozóval kapcsolatban. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy kudarcot valljon.

A vezetők a növekedés és a foglalkoztatás tekintetében várható kilátásokat, valamint a globális pénzügyi rendszert és a nemzetközi pénzügyi intézeteket érintő reformokat fogják megvitatni. A fejlődő országokat érintő sajátos kihívásokat is meg fogják vizsgálni. Az EU mindezen területeken aktív szerepet vállal, és szilárd pozícióval rendelkezik annak biztosításához, hogy a nemzetközi közösség megfelelő döntéseket hozzon.

A jövő heti Európai Tanács programjában szereplő másik fontos napirendi pont az energiabiztonság kérdése. A jelenlegi energiaválság nagyon is egyértelműen rámutatott, hogy további fejlesztésekre van szükség a jövőbeni ellátási problémák megoldása érdekében, ahogy ezt az év elején is tapasztaltuk.

A Bizottság második energiapolitikai stratégiai elemzésében néhány igen hasznos megállapítást tett. Az elemzésre alapozva az elnökség arra törekszik, hogy az Európai Tanács konkrét iránymutatásokban állapodjon meg az Unió rövid, közép és hosszú távú energiabiztonságának növelése érdekében.

Rövidtávon ez azt jelenti, hogy konkrét intézkedéseket teszünk lehetővé a gázszállítás hirtelen bekövetkező ismételt fennakadása esetére. Továbbá sürgős lépéseket kell tennünk az energiaösszeköttetések fejlesztésére irányuló infrastrukturális projektek elindítása érdekében – ez kulcsfontosságú lenne.

Középtávon az olaj- és gáztartalékokra vonatkozó törvények átalakítására lenne szükség annak biztosítása érdekében, hogy a tagállamok felelősen és szolidárisan járjanak el. Továbbá megfelelő intézkedéseket kell tenni az energiahatékonyság javítása érdekében.

Hosszútávon ez az energiaforrások, a szállítók és a szállítási útvonalak diverzifikálását jelenti. Az Unió energiaüggyel kapcsolatos érdekeinek érvényesítése érdekében együtt kell működnünk a nemzetközi partnerekkel. A villamos energia és a gáz önálló belső piacának megteremtésére van szükség. Mint önök

számára is ismert, ez egy olyan jogalkotási folyamat, mely az elnökség legfőbb reményei szerint még az európai parlamenti választások előtt lezárul.

A jövő heti ülésen az éghajlatváltozásról szóló koppenhágai konferencia előkészítését is megvitatják. Továbbra is elköteleztettek vagyunk amellett, hogy jövő decemberben Koppenhágában egy globális, átfogó megállapodás jöjjön létre. A Bizottság januári közleménye rendkívül jó alapot teremt ehhez. Nyilvánvaló, hogy az éghajlatváltozás olyan probléma, amelyet csak összehangolt, világszintű intézkedések révén lehet megoldani.

Végezetül, az Európai Tanács a keleti partnerséget is útnak indítja. E fontos kezdeményezés a kontinens egészének stabilitását és jólétét fogja elősegíteni. Hozzájárul továbbá a reformok felgyorsításához és a partnerség országaival való együttműködés melletti elkötelezettség mélyítéséhez.

A partnerség az egyes országokhoz igazított kétoldalú dimenzióval is rendelkezik. Együttműködési megállapodásokról szóló tárgyalásokat is magában foglal, melyek mély és átfogó szabadkereskedelmi térségek létrehozására is kiterjedhetnek.

A többoldalú szint keretét biztosít a közös kihívásokkal szembeni fellépéshez. Ehhez kapcsolódóan négy szakmai fórumot javasolnak, melyek a következők: demokrácia, jó kormányzás és stabilitás, gazdasági integráció, energiabiztonság és végezetül, de nem utolsósorban, az emberek közötti kapcsolatok.

A beszámolóból önök számára is nyilvánvalóvá válhatott, hogy a jövő heti Európai Tanács számos kulcsfontosságú kérdést fog megvitatni. Számos komoly kihívással állunk szemben, a jelenlegi gazdasági válságon kívül is. A Topolánek miniszterelnök által vezetett cseh elnökség mindent megtesz annak érdekében, hogy a jövő heti ülés gyakorlati intézkedéseken keresztül bemutathassa, hogy az Európai Unió elkötelezett eszményei mellett és az említett kihívásokkal szemben összehangolt formában, felelősségteljesen és szolidárisan lép fel.

(Taps)

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Elnök úr, Vondra úr, tisztelt képviselők! Embert próbáló időket élünk.

Egy ilyen horderejű gazdasági válság hatással van a családokra, a munkavállalókra, a népesség minden rétegére és a vállalatokra, Európa mind a négy sarkában. Munkahelyeket tesz tönkre és próbára teszi társadalmi modelljeink ellenálló képességét. Ezen kívül valamennyi vezetőt erőteljes politikai nyomás alá helyezi.

Az Európai Unió nem mentes e feszültségektől. Ezért döntött úgy, hogy minden rendelkezésére álló eszközt megragad annak érdekében, hogy megbirkózzon a válsággal és annak következményeivel, felhasználva legfőbb erejét, az európai intézmények és a tagállamok együttműködését egy olyan közösségben, amely a jogállamiságra épülve kollektív megoldásokat nyújt a közös problémákra.

Hölgyeim és uraim! Az elmúlt hat hónapban már sokat tettünk a jelenlegi válság leküzdése érdekében. Ősszel sikerült elkerülnünk a pénzügyi rendszer összeomlását, egy nemzetközi folyamat elindításában vettünk részt a G20-szal, elsőként összpontosítottunk a reálgazdaságra a decemberben jóváhagyott fellendülési terven keresztül, amelynek legfontosabb javaslata – egy európai szinten eddig példátlan költségvetési ösztönző – már a megvalósítás fázisába lépett. A reálgazdaság támogatására szánt összeg a GDP mintegy 3,3%-át is eléri, melynek egy jelentős része európai költségvetési hozzájárulás.

A fellendülési terv része például a strukturális alapokból nyújtott 6,3 milliárdos összközzel gyorsított előleg 2009-re, a már elkülönített 5 milliárdon felül.

Az utóbbi hat hónapban tett intézkedések teljes mértékben összhangban vannak a növekedésre és foglalkoztatásra irányuló lisszaboni stratégiával. A gazdaságaink megerősödéséhez nagyban hozzájáruló strukturális reformokat tovább kell vinnünk, mert a rövid távú kereslet fenntartását is elősegítik, azonban tovább kell lépünk a következő szakaszba, és a válság mélyebb kezelésére irányuló intézkedéseket kell foganatosítanunk.

Nagyobb összehangoltságra és szélesebb körű eredményekre van szükség. Itt az ideje, hogy a válság kezelésének további szintjére lépünk. Be kell látnunk, hogy még soha nem szembesültünk ilyen szerteágazó, ilyen nagy horderejű és mélyreható válsággal.

Ez lesz a jövő heti Európai Tanács fő küldetése. Meggyőződésem, hogy a cseh elnökség szilárd támogatásával, melynek elkötelezettségét és a Bizottsággal való teljes körű együttműködését örömmel üdvözlöm, előrelépés fog történni a Bizottság néhány nappal ezelőtti közleményében meghatározott négy területen, nevezetesen

a pénzügyi piacok, a reálgazdaság, a foglalkoztatás és társadalmi dimenzió terén, valamint a G20-on keresztül a nemzetközi dimenzió szintjén.

A március 1-jei informális csúcstalálkozó – igen jelentős mértékben Topolánek miniszterelnök hatékony elnöklétének köszönhetően – lefektette az alapokat egy eredményes Európai Tanácshoz. Büszkeséggel tölt el, hogy a Bizottság előkészítő munkája ilyen kedvező fogadtatásra talált. Az értékvesztett eszközökre vonatkozó iránymutatásaink, az autóiparra vonatkozó közleményünk és a Jacques de Larosière és a magas szintű csoport által készített jelentésünk lehetővé tették a tagállamok számára a közös álláspontok köré felépített konszenzus kialakítását.

Üdvözlöm azt a széleskörű támogatást, amely ezen intézkedések körül kialakult az Európai Parlamentben. Példaként említeném a ma délelőtt megvitatandó jelentéseket: a gazdasági fellendülési tervről szóló Ferreira-jelentést, a foglalkoztatási irányelvekről szóló Adersson-jelentést és a kohéziós politikáról szóló Kirilov-jelentést.

Ezek a jelentések, valamint a héten a tisztelt Ház által megszavazandó állásfoglalások, különösen a lisszaboni stratégia koordinációs csoportjának állásfoglalásai megítélésem szerint meghatározó szerepet fognak játszani az Európai Tanács ülésén. A londoni csúcstalálkozó előestéjén csak még inkább erősítik Európa nemzetközi szintén elfoglalt pozícióját, amit örömdetesnek találók.

a Bizottság elnöke. – Elnök úr! Röviden három témát szeretnék kiemelni, amelyek megítélésem szerint az Európai Tanács munkájának gerincét kell, hogy képezzék: a pénzügyi piacok stabilitása, a reálgazdaság felélénkítése és az emberek támogatása a válság átvészelésében.

Vessünk egy pillantást a pénzügyi rendszerre! Igen, valóban azonnali intézkedésekre van szükség a sürgős problémák kezelésére. A feltőkésítésre és a biztosítékokra irányuló kezdeményezéseink, valamint az értékvesztett eszközökre vonatkozó iránymutatásaink a hitelfolyósítás útjában álló legsúlyosabb akadályokként meghatározott területeket célozzák. Úgy vélem, és ezt a közleményünk is tartalmazza, hogy a banki rendszer kitisztítása nélkül nem lehetséges a reálgazdaság hitelfolyamatainak helyreállítása.

Azonban, ahogy ebben a teremben is gyakran elhangzott, a bizalom helyreállításához a szabályozási rendszer nagy mértékű átalakítására is szükség van. Ezért határoztuk meg az új szabályozási javaslatok részletes ütemtervét. A következő hónapban a Bizottság a fedezeti alapokra, a magántőkére és a vezetői fizetésekre vonatkozó javaslatokat fog benyújtani.

Mindazonáltal a felügyeleti rendszer átalakítására is szükség van. Mint ahogy önök is láthatják a múlt szerdán elfogadott bizottsági közleményből, melyet másnap az elnökök értekezletével is volt alkalmam megvitatni, a Bizottság szorgalmazza a Larosière-jelentés végrehajtásának felgyorsítását. Május végén nyújtjuk be az átfogó szerkezeti tervet, melyet a júniusi Európai Tanács hagyja jóvá, majd az ősszel terjesztenénk be a jogalkotási javaslatokat.

Általánosabban fogalmazva, ha a pénzügyi rendszerek átalakításán túl rövid távú intézkedéseken keresztül is megpróbáljuk elérni a hosszú távú célokat, dupla haszonra teszünk szert. A fellendülés idején erősebbek leszünk, képesek arra, hogy megbirkózzunk a versenyképesség és az alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaság kihívásaival.

Vegyük az energiabiztonság kérdését. Az a tény, hogy gazdasági válság van, nem szünteti meg a függőség problémáját. Éppen ellenkezőleg – ezért is üdvözlöm Topolánek miniszterelnök vitaindítványát ebben a témában. Ez tevékenységünknek meghatározó eleme. Az infrastrukturális beruházások ösztönzőleg hatnak a jelenben, és erre rendkívül nagy szüksége van az európai gazdaságnak, ugyanakkor erősebbé és versenyképesebbé is tesznek a jövőben. Az önök támogatása – az energiaügyi és szélessávú projekteknek juttatott 5 milliárd eurós támogatás az Európai Parlament részéről ezért is olyan értékes, és – hogy őszinte legyek – ezért is tölt el egyre nagyobb aggodalommal az a tény, hogy a Tanácsban nem történik olyan szintű előrelépés e területen, amelyet én kíváncsnak tartanék.

Természetesen tisztában vagyunk azzal, hogy a közösségi költségvetés, amely a GDP kevesebb mint 1%-át teszi ki, csupán korlátozott mértékben járulhat hozzá a gazdaság európai szintű élénkítéséhez. A pénz elsődlegesen a nemzeti költségvetésekből származik. Mindazonáltal európai szinten valamennyi nemzeti eszköz bevetésére szükség van a hatékonyság érdekében. Az egységes piac a fellendülés lehető legjobb eszköze. Az egységes piacnak köszönhetően csupán 2006-ban Európa 240 milliárd euróval volt gazdagabb, ami egy európai polgárra vetítve 518 eurónyi összegnek felel meg.

Az Európai Tanácsnak meg kell erősíteni a fellendülési stratégiánkban betöltött központi szerepét az európai fellendülést alakító alapelvekben való megegyezés által, ideértve a nyitottság és az egyenlő versenyfeltételek biztosítását mind a belső, mind pedig a külső piacokon, vagyis a protekcionizmust egyértelműen elutasítva, azonban az európai prosperitás alapjául szolgáló egységes piac védelmét biztosítva.

Legfőképpen azonban fel kell ismernünk, hogy nem gazdasági elméletekről vagy száraz statisztikai adatokról van szó. A válság leginkább az embereket érinti, mégpedig Európa-szerte a legkiszolgáltatottabbakat – itt és most. Az elsődleges probléma, és egyben az előttünk álló legnagyobb erőpróba ezért a válság társadalmi hatása, mégpedig a növekvő munkanélküliség problémája.

A foglalkoztatás kérdéseire kell összpontosítanunk energiáinkat, illetve arra, hogy segítsünk az embereknek a válság átvészelésében. Ehhez elszántságra és képzelőerőre van szükség. Segítenünk kell a vállalatokat abban, hogy továbbra is foglalkoztathassák alkalmazottaikat, hogy kreatív módon kihasználják a képzéseket a rövid- és hosszútávú igények kielégítésére, valamint a már munkanélkülivé váltaknak is segítséget kell nyújtanunk. A lehető legjobban ki kell használnunk a nemzeti intézkedések nyújtotta lehetőséget a legkiszolgáltatottabbak megsegítésében, ugyanakkor a rendelkezésre álló európai eszközöket – a Szociális Alaptól kezdve az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapig – is igénybe kell vennünk.

A májusi foglalkoztatási csúcstalálkozóra való előkészítési folyamat elindítása kéthónapnyi intenzív munkát jelent, melynek során terveket készíthetünk és, amennyiben mód van rá, új és még több ambiciózus stratégiát fejleszthetünk ki a munkanélküliség problémájának kezelésére. Jól ki kell használnunk a rendelkezésre álló időt.

Bár a rendelkezésre álló idő rövid, úgy gondolom, hogy meg kell kísérelnünk egy, a szociális partnerek, a civil társadalom és a parlamenti képviselők bevonásával létrejövő előkészítő folyamat megszervezését. Különösen fontos, hogy az önök helyzetéből adódó előnyöket ki tudjuk használni, vagyis, hogy önök közvetlenül figyelemmel kísérhetik a helyi folyamatokat. Ha az erőforrásainkat összeadva és valamennyi – európai, nemzeti, regionális és szociális partneri – szinten összehangolt intézkedéseket hozva járunk el, gyorsabban, és véleményem szerint erősebben is fogunk kikerülni a válságból.

Nemzetközi szinten is meg fog erősödni a pozíciónk. Nem véletlen, hogy az Európai Unió G20 találkozón képviselendő álláspontjára tett javaslataink erőteljes hasonlóságot mutatnak a kérdés Európán belüli megközelítésével. Ugyanazokra az alapelvekre épülnek. Amennyiben az Európai Unió egységes álláspontot képvisel a G20 találkozón, ezek az alapelvek erőteljesen fognak érvényesülni, és – amennyiben a tagállamok valóban készek az együttműködésre – az Európai Unió nagyon jó pozícióval fog rendelkezni ahhoz, hogy a válságra adott választ alakíthassa.

Európa ereje az összetartásban, az összehangoltságban és a valódi, gyakorlati szolidaritásban rejlik. Ennek megvalósulása érdekében szorosan együtt kell működnünk, és a gazdasági fellendítési folyamat kibontakozása közben végig szoros kapcsolatban kell állnunk egymással, ideértve természetesen a Parlamenttel való kapcsolatot is.

Várakozással tekintek mindezek megvalósulása elé, ahogy a következő hetek és hónapok során mindannyian a gazdaság helyreállításán fogunk munkálkodni.

Elisa Ferreira, előadó. – (PT) Elnök úr, bizottsági elnök úr, hölgyeim és uraim! A jelenlegi válság az Európai Unió történetének legkomolyabb válsága. Sajnos még korántsem vagyunk túl rajta. A csődjelentések továbbra is folytatódnak és a munkanélküliség is folyamatosan nő. Az európai terv még soha nem volt kitéve ilyen komoly megmérettetésnek. Nem csupán a fellendülés mértéke függ majd közös válaszuktól, hanem minden valószínűség szerint az európai terv folytatása is, legalábbis a fejlődés és bővítés üteme tekintetében.

Az Európai Unió nem korlátozódhat a jólét idején egy óriási piacra, amely aztán a válságok idején a „ki-ki gondoskodik magáról” jelszóval fémjelzett nemzeti önzésbe fordul. Az európai terv politikai terv, a béke, a szabadság és a demokrácia megőrzését szavatolja. Gazdasági értelemben azonban egyszerre épül a versenyre, a szolidaritásra és a kohézióra. Valójában akkor virágzik, ha valamennyi polgárának, származástól függetlenül, minőséget és fejlődési lehetőségét tud biztosítani.

A mostani válság idején az emberek védelmet és segítséget várnak Európától a jelenlegi kritikus időszakból történő mihamarabbi, komoly társadalmi összeomlás nélküli kilábaláshoz. Azt várják Európától, hogy segítsen újra felfedezni a jövőjüket, ösztönözni a foglalkoztatást és a vállalkozásokat, egy új és fenntarthatóbb fejlődési modellre alapozva.

A lisszaboni menetrend és a környezetvédelmi kötelezettségvállalások nemes szándékok, azonban minél hamarabb valódi tartalommal kellene megtölteni és erőteljesebbé kellene tenni őket. E tekintetben egyértelmű, szilárd és jól hallható a Parlamentnek a Tanácshoz és a Bizottsághoz intézett felhívása. A Gazdasági és Monetáris Bizottság szavazásán elért konszenzus is ezt a szándékot fejezi ki. Remélem, hogy a Parlament mai szavazásának eredménye is ezt fogja erősíteni.

Számos előadó és különböző politikai csoport együttműködésének eredménye ez, és remélem, hogy ezt az üzenetet ebben az értelemben tudjuk közvetíteni, és ilyen módon értelmezi majd a Bizottság.

Ez ügyben szeretnék köszönetet mondani az árnyékelőadóknak, különösen Hökmark úrnak és in 't Veld asszonynak. Remélem, hogy hasonló elhatározással a mai szavazás is lehetővé teszi, hogy megerősítsük és közvetítsük ezt az üzenetet.

Ami a válság okait illeti, most a legfontosabb, hogy tanuljunk a leckéből. A Larosière-jelentés valójában rendkívül fontos útmutatás, melyet követnünk kellene. Kiváló kiindulási alapként szolgálhat az előttünk álló feladatokhoz és az itt elhangzott javaslatok túlnyomó részét tartalmazza. A következtetéseit azonban a Bizottság részéről történő azonnali és tervezett intézkedések kell, hogy kövessék. Kulcsfontosságú továbbá, hogy az Európai Unió e tekintetben határozott álláspontot képviseljen a következő G20 találkozón.

E tekintetben úgy gondolom, hogy vannak szimbolikus jelentőségű lépések, és remélem, hogy a Parlament ma egyhangúlag az offshore rendszer és az adóparadicsomok elleni küzdelem mellett szavaz. Nem elégséges azonban csupán a múlt hibáit kijavítani, különösen a pénzügyi szabályozás és felügyelet kérdése esetében. A kár már bekövetkezett és olyan helyreállítási tervre van szükségünk, ami megfelel az Unió kötelezettségeinek. Üdvözljük a Bizottság gyors kezdeményezését, azonban úgy látjuk, és ezt egyértelműen ki kell mondanunk, hogy az intézkedés módja és eszközei nem megfelelőek.

A Parlament támogatja a Bizottságot a rendelkezésre álló eszközök rugalmassága, előre tervezése és gyors hozzáférhetősége tekintetében, azonban nem feledkezhetünk meg arról, hogy a jelenleg rendelkezésre álló pénzeszközök 85%-a az Európai Uniót alkotó országok kezében van. Miközben az EU tagállamai még sosem voltak ennyire különbözőek, mint most. Egyes országok rendelkeznek az intézkedésekhez szükséges hatalommal és eszközökkel, más országok azonban teljesen kiszolgáltatottak és eszköztelenek. Egyes országok semmiféle nemzeti mozgástérrel nem rendelkeznek, és képtelenek kezelni a belső piac, a közös valuta és a globalizáció egyszerre jelentkező és lehengerlő hatásait. Ezek közé tartoznak az európai tervhez nemrég csatlakozott új országok, amelyek a jelenlegi helyzet legfőbb vesztesei közé tartoznak.

Elnök úr, hölgyeim és uraim! Úgy vélem, hogy a jelen helyzetben a Parlament üzenetét néhány nagyon egyértelmű és tömör, egy közös gondolat köré rendeződő üzenetben meg lehet fogalmazni, amely így hangzik: emberekre, munkahelyekre és nemzeti forrásokra, valamint európai forrásokra van szükség az európai térségen belüli – az emberek által elvárt – dinamizmus, növekedés és szolidaritás helyreállításához.

Jan Andersson, előadó. – (SV) Elnök úr, soros elnök úr, biztos úr! Vita tárgyát képezte, hogy szükség van-e a foglalkoztatási iránymutatások módosítására. Nem ez a legfontosabb kérdés, hiszen a foglalkoztatási iránymutatások minden lehetőséget megadnak a cselekvésre. A jelenlegi probléma a cselekvőképesség hiánya. A pénzügyi válság, mely még most is tart, gazdasági válságba torkollott. Most pedig már a foglalkoztatási válság jelei mutatkoznak, ami további társadalmi problémák megjelenését vetíti előre.

Üdvözlendő a májusra tervezett foglalkoztatási csúcstalálkozó, azonban a foglalkoztatási kérdéseket nem szabad a gazdasági kérdésektől elválasztva kezelni, hanem be kell vonni azokat a vitába. Úgy vélem, hogy túl keveset és túl későn tettünk. A tagállamok GDP-jének másfél százaléka akkor és abban a helyzetben megfelelő volt, azonban mára a válság súlyosabbá vált, mint akkor gondoltuk. Többet kell tennünk, összehangoltabb erőfeszítésekre van szükség és egyértelműen két százalék feletti arányra ahhoz, hogy kezelni tudjuk a válságot. Annak a kockázata, hogy nem teszünk eleget, vagy csupán túl későn, sokkal nagyobb, mint annak a kockázata, hogy túl sokat teszünk, hiszen a válság növekvő munkanélküliséget és csökkenő adóbevételeket eredményez, ami tovább súlyosbítja a tagállamokban tapasztalható társadalmi problémákat.

Mit tegyünk tehát? Nagyon is jól tudjuk a választ. Össze kell kapcsolnunk a munkanélküliség leküzdéséhez szükséges rövid távú intézkedéseket a hosszú távon elérendő célokkal. A környezetvédelmi beruházásokról, az új infrastrukturális projektekről, a lakóházak energiahatékonyságáról, valamint oktatásról és még több oktatásról van szó.

Sokat beszéltünk az életen át tartó tanulásról. Soha nem tettünk eleget ennek érdekében, de most megvan a lehetőség arra, hogy komoly beruházásokat eszközöljünk az oktatás terén. A kereslet is ösztönöznünk kell, és ennek érdekében azokhoz a csoportokhoz kell fordulnunk, amelyek fel fogják használni a forrásokat:

a munkanélküliek, a gyermekes családok, a nyugdíjasok, és mindazok, akik fogyasztóként még többet fognak felhasználni.

Mindent meg kell tennünk, amit uniós szinten meg tudunk tenni, és amilyen gyorsan csak lehet, biztosítanunk kell, hogy a Szociális Alapból és a Globalizációs Alapból származó források eljussanak a tagállamokhoz. Azonban ha teljesen őszinték vagyunk, tudjuk, hogy a gazdasági források nagy része a tagállamoknál van, és ha a tagállamok nem tesznek eleget és megfelelően összehangolt módon, nem érünk célt. Ha megvizsgáljuk és összesítjük a tagállamok részéről történt lépéseket, megállapíthatjuk, hogy csupán egyetlen egy tagállam érte el az 1,5%-ot, mégpedig Németország – az az ország, amely a tettek megvalósításában eredetileg nem tartozott az élmezőnybe. Más országok, például a skandináv országok, ahová én is tartozom, nagyon keveset tesznek, annak ellenére, hogy jó gazdasági helyzetben vannak.

Ezzel el is érkeztünk a társadalmi következmények kérdéséhez. Ezt már említették és valóban rendkívül fontos kérdéssről van szó. Nem csak a szociális biztonsági rendszereket, hanem a közszférát is érinti. A közszféra kétszeresen is fontos. Egyrészt gondoskodik a gyermekellátásról, az idősök gondozásáról és a szociális biztonságról, másrészt a foglalkoztatás szempontjából is fontos. Rengetegen vannak a közszférában, ezért biztosítanunk kell, hogy a közszféra megfelelő gazdasági erőforrásokkal rendelkezzen.

A fiatalokról is szeretnék pár szót ejteni. A fiatalok ma az iskola elvégzése után rögtön munkanélkülivé válnak. Munka lehetőségeket vagy továbbképzési lehetőségeket kell teremtenünk a fiatalok számára, vagy bármilyen egyéb megoldást kell találnunk erre a problémára. Amennyiben nem tesszük, problémákat halmozunk fel a jövő számára. Összefoglalva: cselekednünk kell. Összehangolt és szolidáris formában kell cselekednünk, késlekedés nélkül, kielégítő módon.

(Taps)

Evgeni Kirilov, előadó. – (BG) Köszönetemet szeretném kifejezni az elnök úr, Vondra úr és Barroso úr felé. Nagyon rövid idő alatt született a „Kohéziós politika: reálgazdasági beruházások” című jelentés. Ettől függetlenül olyan dokumentum készült, amellyel kapcsolatban egyetértés alakult ki és egyhangú támogatást kapott. Mindez nem valósulhatott volna meg a bizottsági kollégák és az árnyékelőadók részvétele és segítségével, valamint a politikai csoportok együttműködése nélkül, amiért ezúton szeretnék mindenkinek köszönetet mondani.

A jelentésben megfogalmazott alapvető üzeneteket szeretném most áttekinteni. Először is, a jelentés minden esetben támogatja az Európai Bizottság által a strukturális alapok végrehajtásának felgyorsítására és egyszerűsítésére tett intézkedési javaslatokat, melyek közé tartozik az előlegfizetések megemlése, rugalmasabb költségelszámolási modellek stb. Most van szükségünk ezekre az intézkedésekre, amikor megfelelő válaszokat kell adnunk a gazdasági válságra: a reálgazdaságba történő beruházáson, a munkahelyek megőrzésén és új munkahelyek teremtésén, valamint a vállalkozások ösztönzésén keresztül. Ezek az intézkedések azonban nem az egyedüli jelzések, melyek a hatékonyabb cselekvés szükségességére hívják fel a figyelmet. A szabályok egyszerűsítésére vonatkozó javaslatokra már nagyon régóta várnak az uniós források felhasználói, és ezek az általunk, valamint a Számvevőszék által megfogalmazott ajánlásokra is választ adnának.

Másodszor, a kohéziós politika és a szolidaritási politika kérdése. Ebben az esetben nem csupán szolidaritási nyilatkozatot várunk, hanem a szolidaritás tettekre váltását is. A mostani helyzetben, amikor az európai gazdaságok kölcsönösen függenek egymástól, a válság negatív hatásai valamennyi gazdaságot érintik. E negatív hatások enyhítése érdekében olyan pozitív eredményeket kell elérnünk, amelyek széles körben érzékelhető javulást hoznak, és amelyek megfelelnek a lisszaboni stratégiában megfogalmazott, a növekedésre és fejlődésre vonatkozó célkitűzéseknek. Továbbá fontos az uniós polgárok szociális normáinak megőrzése, a szociálisan hátrányos helyzetűek védelme, a verseny torzulásának megakadályozása és a környezet további védelme. E tekintetben a lehető legnagyobb szolidaritásra és összetartásra van szükségünk annak érdekében, hogy együtt minél hamarabb megtalálhassuk a válságból való kilábalás útját.

Harmadszor, fontos, hogy tanuljunk a jelenlegi válságból, és hogy az elfogadandó intézkedéseket ne csupán egyedi esetekként kezeljük. Folytatnunk kell a hibák és a megszerzett tapasztalatok elemzését is. A szabályokat egyértelműbbé, az információkat hozzáférhetővé, az adminisztratív terheket könnyebbé, a folyamatokat pedig átláthatóbbá kell tenni. Ez a hibák csökkentésének, valamint a jogsértések és korrupció lehetősége kiküszöbölésének egyetlen módja.

Végezetül szeretném felhívni a Tanácsot arra, hogy a lehető leghamarabb fogadja el a strukturális alapok felhasználásának gyorsítására és egyszerűsítésére tett intézkedési javaslatokat. Az Európai Bizottság tagjaihoz is fordulok, akiktől az új intézkedések hatásának nyomon követését, új javaslatok megtételét, valamint az

egész folyamat ellenőrzését várjuk. Végezetül, de nem utolsó sorban szeretném kiemelni a tagállamok döntő szerepét, hiszen rajtuk múlik az intézkedések meghozatala és a kohéziós politika végrehajtásából fakadó valódi eredmények elérése. Befejezésül hadd hangsúlyozzam ismét, hogy valódi tettekben megnyilvánuló szolidaritást szeretnénk látni.

Salvador Garriga Polledo, a Költségvetési Bizottság véleményének előadója. – (ES) Elnök úr! A Költségvetési Bizottság nevében először és legfőképpen szeretném megállapítani, hogy a gazdasági fellendülési terv sokkal inkább kormányközi, mint közösségi jellegű, és jól mutatja az Európai Unió pénzügyi korlátait.

A Közösség forrásaiból 30 000 millió eurót fogunk felhasználni, amely összeg mozgósítása a gyakorlatban az Európai Beruházási Bankon keresztül történik, a szűk értelemben a közösségi költségvetéshez tartozó 5 000 millió euró tekintetében pedig komoly problémákba ütközünk.

Nem állnak rendelkezésre új források, jelenleg a már meglévő források szétosztása történik. A tekintetben, hogy az Európai Beruházási Bankhoz folyamodjunk, teljes az egyetértés, azonban aggályosnak találjuk, hogy kötelezettségvállalások sorát bízunk a bankra anélkül, hogy a teljesítésre vonatkozóan bármiféle biztosítékunk lenne.

Végezetül, sajnáljuk, hogy a Tanács nem tudott megegyezni az energiaösszeköttetésekre és a vidéki szélessávú szolgáltatásokra szánt 5 000 millió euró tekintetében.

Úgy véljük, hogy a fel nem használt részeket nem szabad felhasználni. Az Európai Bizottságnak és a Tanácsnak az intézményközi megállapodás által számukra biztosított forrásokhoz kell nyúlni.

Elisabeth Morin, a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság véleményének előadója. – (FR) Elnök úr, Barroso úr! A Foglalkoztatási és Szociális Bizottság egybehangzó véleményét szeretném megosztani önökkel ma délelőtt, mivel mi a társadalmi kohézió valódi előmozdítását szeretnénk látni ebben a fellendülési tervben. A társadalmi kohézió a munkaerőpiaci integráció megvalósulását jelenti. Elsőként azt szeretnénk elérni, hogy valamennyi munkavállaló megtarthassa munkahelyét és a munkanélküliek visszatérhessenek a foglalkoztatásba, többek között a Globalizációs Alkalmazkodási Alapon keresztül új képzések támogatásával annak érdekében, hogy jól képzett munkaerővel rendelkezünk a válságból való kilábalás után.

Ezért rövid távon az emberek foglalkoztatásban maradását kell elérnünk. Középtávon jobb képzést kell nyújtunk a munkavállalóknak a válság utáni időkre készülve, hosszú távon pedig újításokat kell eszközölnünk, a társadalmi szervezeteken belül is, a munkáltatói csoportokon keresztül.

Európának újítania kell, ha túl akarja élni a globalizációt.

Joseph Daul, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A jövő heti Európai Tanács nem lehet csupán egy a sok csúcstalálkozó közül. Nem szabad, hogy egy átlagos csúcstalálkozó maradjon. Az európaiak, csakúgy, mint képviselőcsoportom, konkrét jelzéseket várnak ettől a találkozótól.

A csúcstalálkozónak bizonyítania kell Európa erejét és elszántságát a jelenlegi válsággal szemben. Ezt az erőt mutatta fel Európa a múltban, amikor elfogadta a szociális piacgazdaság szabályait, amelyek korlátozzák az olyan példa nélküli válság okozta károkat, amely a világ valamennyi régióját egy időben sújtja. Ez az erő mutatkozott meg akkor is, amikor Európa 10 évvel ezelőtt saját valutával, az euróval vértette fel magát, amely most esett át az első nagyobb próbatételen, de nem rendült meg.

Az erős Európa azonban nem protekcionista Európát jelent. A saját szabályai segítségével önmagát védő Európa nem kell, hogy erődtéménnyé váljon, hiszen a bezárkózás nem fog kisegíteni bennünket a válságból. Ehelyett a nyitottságra és saját identitásunk megerősítésére kell építenünk. A viharok idején még inkább, mint a nyugodt időkben Európa ereje abban rejlik, hogy fellép saját polgárai érdekében, beleértve a leghátrányosabb helyzetűeket is, és még inkább abban, hogy mindezt egységben teszi.

A Bizottsággal és Barroso úrral együtt, akinek a de Larosière-jelentés által ihletett intézkedéssorozatát örömmel üdvözlöm, Európa a banki rendszer megmentéséért küzd.

Nem azért küzd, és vele együtt mi sem azért küzdünk, hogy – ahogy némelyek feltételezik – megmentjük a kereskedők munkahelyeit, hanem azért, hogy elkerüljük gazdaságunk teljes összeomlását, és azért, mert nincs tartós fellendülés jól működő banki rendszer nélkül.

Európa a hatékonyságért küzd, így örömmel üdvözlöm a vendéglátó- és az építőipari ágazat ÁFA-kulcsának csökkentésével, a pénzügyi piacok valódi felügyeletének bevezetésével, a munkahelyek megmentésével, a

bizalom megőrzésével és helyreállításával és az európaiak jövőjének biztosításával kapcsolatban tegnap született megállapodást.

Hölgyeim és uraim! Beszéltem az erőről, beszéltem az egységről és beszéltem a hatékonyságról, mindezek célja azonban, az ezek mögött rejlő motiváció a szolidaritás. Ez Jean Monnet és az alapító atyák Európája. Mi értelmé lett volna az utolsó háború árnyékában létrehozni az egységes Európát, ha 60 évvel később, az 1929 óta legsúlyosabb gazdasági válság bekövetkeztével hátat fordít önmagának és a „ki-ki gondoskodjék magáról” megközelítést alkalmazza?

Polgártársaink időnként felteszik a kérdést, hogy mi végre van Európa. Rajtunk múlik, hogy bebizonyítsuk, Európa támogatja 500 millió polgárát, akik közül sokan szenvednek a válság következtében, és szolidaritást mutat az Unió azon országai iránt – többek között Írországra és Magyarországra gondolok –, amelyek különösen nehéz helyzetben vannak.

Képviselőcsoportom nevében arra kérem a huszonhetek állam- és kormányfőit, hogy ne engedjenek a bezárkózás csábításának, ami – túlzás nélkül állítom – valamennyi ország számára az öngyilkosságot jelentené.

Arra kérem önöket, Vondra úr, Barroso úr és Pöttering úr, hogy a Parlament nevében álljanak ki a szolidaritás és az innováció mellett az Európai Tanácsban. Igen, az innováció mellett, mert meg vagyok győződve róla, hogy csak úgy lábalhatunk ki a válságból, ha új forrásokat használunk fel, és ha jelentős mértékben beruházunk a tudásalapú gazdaság megvalósulásába, valamint a kutatásba és fejlesztésbe.

Minél hamarabb ki kell aknáznunk az Európai Unió zöld technológiák terén meglévő hatalmas lehetőségeit, hiszen e zöld innovációkat valamennyi európai szakpolitika részévé kell tennünk. Ez valódi iparélénkítő hatással segítené a gazdasági fellendülést.

Hasonlóképpen minél hamarabb meg kell szüntetni a belső piac szabályozási korlátait, melyek továbbra is gátolják e technológiák fejlesztését. Ki kell alakítanunk a megújuló energiaforrások világos szabályokkal rendelkező belső piacát, hiszen egy válság idején minden átalakul, ezért fel kell készülnünk az új helyzetre. Erről szól a lisszaboni stratégia, illetve a mostani poszt-lisszaboni stratégia.

Képviselőcsoportom, az európai jobbközépre jellemzően, felelős politikai szervezet. A szabályozott gazdaságot és a szociális piacgazdaságot pártoljuk. Ez távol tart minket a demagógiától és a populizmustól, valamint arra kötelez, hogy őszintén beszéljünk Európa népéhez. Remélem, hogy a következő Európai Tanács ihletet merít ebből a szemléletből.

(Taps)

Martin Schulz, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! Minden tiszteletem ellenére, Vondra úr, elfogadhatatlannak tartom, hogy a Tanács soros elnöke nincs jelen egy, a mostanihoz hasonló helyzetben. Ez világosan mutatja a jelenlegi helyzethez való viszonyát.

(Taps)

Rengeteg agyonismételt frázist hallottunk. Már hónapok óta ezt hallgatjuk, lassan sablonokat gyárthatunk a mondatokból. Daul úr, szeretnék gratulálni fantasztikus beszédéhez! Ha így folytatja, Lipsheim és Pfettisheim lakói a végén még azt gondolják, hogy csatlakozott a Francia Kommunista Párthoz. Mindaz, amit elmondott csodálatos és nagyszerűen hangzik. Azonban most már valamit tennünk is kéne. Meg kell hoznunk a szükséges döntéseket. Az Európai Tanácsnak többet kéne tennie. A válság mélyül és munkahelyek szűnnek meg. Az utóbbi hat hónapban 40 milliárd euró értékű részvény szűnt meg. Ez azt jelenti, hogy emberek elvesztették megélhetésüket. Ez azt jelenti, hogy munkahelyek szűntek meg. Ez azt jelenti, hogy vállalatokat a bezárás veszélye fenyeget. Ez azt jelenti, hogy a nemzeti gazdaságokat az összeomlás veszélye fenyegeti. És ekkor a Tanács olyan szép megoldásokkal áll elő, mint az idej vagy a jövő évre vonatkozó, a GDP 1,5%-át kitevő költségvetési ösztönző. Idáig három tagállam hajtotta végre az állásfoglalást, ami azt jelenti, hogy 24 tagállam még nem. Nagy-Britannia, Németország és Spanyolország végrehajtotta, és véletlenül mind a három esetben a szociáldemokraták és a szocialisták nyomására, a többi tagállam azonban nem tette meg még. Többet kell tenniük! Adják tovább a hiányzó soros elnöknek is!

Barroso úr, fantasztikus beszédet mondott. Kitűnő volt, és teljes mértékben támogatjuk. A tagállamok közötti szolidaritásra égetően szükségünk van. Számunkra, szociáldemokraták és szocialisták számára a jelen helyzetben a szolidaritás a központi kérdés. Szolidaritás az emberek között a társadalomban, és szolidaritás az államok között. Szolidaritás az eurozónán belül és szolidaritás az eurozónán belüli és az azon kívüli államok között. Fontos, hogy a Bizottság a szolidaritás gyakorlására ösztönözze a tagállamokat.

Várjuk továbbá, hogy a Bizottság benyújtsa a magántőke és a fedezeti alapok ellenőrzéséhez, a hitelminősítő intézetek átláthatóságának biztosításához, a vezetői fizetések ésszerű kereteken belül tartásához és az adóparadicsomok bezárásához szükséges irányelvjavaslatokat. Sürgető szükség van ezekre a kezdeményezésekre. Reméljük, hogy önök végre fogják hajtani ezeket – ebben számítunk önökre. Amennyiben már nem lehetséges ezt ebben a parlamenti időszakban megvalósítani, az új Parlament első napján ismét fel fogjuk szólítani önöket mindezek megtételére. Az ismét nyereséggel zárt Citigroup vezetőjét hallgatva, vagy Ackermann urat a Deutsche Banktól, amely az első negyedévben szintén nyereséggel zárt, azon gondolkodom, vajon tényleg azt hiszik ezek az emberek, hogy miután kisegítette őket az állam, minden ugyanúgy mehet tovább, mint előtte? Semmiképpen nem – be kell vezetnünk az ellenőrzést és biztosítanunk kell az átláthatóságot, hogy ezek az emberek ne ismételhessék meg azt, amit a múltban tettek.

A harmadik észrevételem, hogy le vagyok nyűgözve az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) tagjait hallgatva. Fantasztikus. Önök ugyanazokat mondják, amiket mi már évek óta hangoztattunk, és amiket korábban mindig leszavaztak. Úgy tűnik, végre felébredtek. Azonban amikor a 92. módosításról van szó, a GDP 1,5%-ának megfelelő értékű költségvetési ösztönzésről, egy olyan állásfoglalásról, amellyel végre többet tehetnénk, a PPE-DE nem szavazza meg. A 92. módosítás lesz az önök lakmusz-tesztje a déli szavazáson. A szolidaritással kapcsolatban épp az imént fejtette ki Daul úr, távollévő képviselőcsoportja nevében, hogy az jó dolog. Kíváncsian várjuk, hogy megszavazzák-e a 102. módosítást, amelyben a szolidaritás iránti igényünket fejezzük ki.

Utolsó megjegyzésem, mely képviselőcsoportunk számára kulcsfontosságú, az adóparadicsomokat érintő 113. módosításra utal. Az emberek, akik kiszolgálják bennünket az éttermekben, a sofőrök, akik vezetnek az autónkat, a földi kiszolgáló személyzet tagjai a repülőtereken, akik lepakolják a csomagjainkat, mindannyian adófizetők, akiknek az adója menti meg a bankokat a csődtől, mert a kormányok és a parlamentek megkövetelik tőlük, hogy hozzájáruljanak. Ezek azok az emberek, akiknek finanszíroznunk kell a bankok és a nagyvállalatok számára létrehozott biztonsági hálót. Most e nagy bankok vezetőinek, akik még mindig eurómilliókat jutalmakat fizetnek ki maguknak, például az ING-nél, amely jó néhány milliárdos hiánnyal rendelkezik, megadjuk a lehetőséget arra, hogy pénzüket adóparadicsomokban helyezték el, és elkerülik az adófizetést. Ez egy felülről jövő osztályharc, amelyben mi legalábbis nem akarunk részt venni. Ezért az a kérdés, hogy ma az Európai Parlament az adóparadicsomok ellen dönt-e, a PPE-DE és a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport szavahihetősége szempontjából döntő kérdés. Önök úgy beszélnek, mint a szocialisták, de szeretnénk látni, vajon délben úgy is szavaznak-e, mint a szocialisták.

Önök elé terjesztettük három követelésünket, és nagyon világosan szeretném kijelenteni, hogy amennyiben nem szavazzák meg azokat, nem lesz közös állásfoglalás. Akkor egyértelművé válik, hogy mi képviseljük a társadalmi igazságosságot, a PPE-DE pedig csupán üres szavakat puffogat.

(Taps)

Graham Watson, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Az elmúlt hónapok során az Unió több csúcst megjárta, mint volt kollégánk, Reinhold Messner, és a Parlament egy sor, a gazdaság fejlődéséről szóló jelentést tárgyalt, azonban mindezen csúcstalálkozók és jelentések csupán a recesszió folyóján való átkelésre alkalmas köveket adtak a tagállamoknak. Most a Tanácson a sor, hogy félelem és megfutamodás nélkül átkeljen, és itt gratulálok az Andersson-, Ferreira- és Kirilov-jelentés készítőinek. Következetes és pragmatikus szemléletmódot kínálnak a tömeges munkanélküliség fenyegető árnyékában. Üzenetük lényege a munkahelyteremtés és még több munkahelyteremtés.

A lisszaboni stratégia, a foglalkoztatási iránymutatások, a kohéziós politika – mindezek a rugalmasság és biztonság elvének a gazdaságban való érvényesülését, a kutatásba és fejlesztésbe történő közpénzalapú beruházásokat és a tudásalapú társadalomra való mihamarabbi áttérést szorgalmazták a kezdetektől fogva. Ezek alkotják egy egészséges, dinamikus és biztonságos munkaerőpiac alapjait.

Valamint mostani ismereteink alapján egy dolog mindenki számára világos – leszámítva talán néhány embert a baloldali padsorokban ülők közül. Nem a lisszaboni stratégia hozta ránk a nehézségeket, hanem éppen azok a tagállamok szenvednek a leginkább és a legtovább, amelyek figyelmen kívül hagyták azt. Itt az ideje, hogy mihamarabb továbblépjünk és egy olyan „Lisszabon Plusz” programot és olyan foglalkoztatási iránymutatásokat alkossunk, amelyek tükrözik az Unió jelenlegi helyzetét.

A nemzeti parlamenteknek, a regionális kormányzatoknak és a városvezetéseknek mind képesnek kell lenniük arra, hogy felnőjenek a kihíváshoz – amennyiben ezt nem teszik meg, kérdőre kell vonni őket. A bolygónk védelmének szükségességéről folytatott huzavona sem elfogadható. A Tanács meg fogja vitatni az EU-nak az éghajlatváltozásról szóló koppenhágai konferencián képviselendő tárgyalási álláspontját.

Vondra úr, mennyi pénzt szánnak a 27-ek az alkalmazkodásra és a hatások enyhítésére a fejlődő országokban? Az éghajlatváltozás nem áll meg a gazdaság lelassulásával, és – még mindig – a legszegényebb országok fognak szenvedni a mi szén-dioxid felhasználásunk miatt.

A recesszió tehát nem kell, hogy tétlenségre kárhozzasson. A tagállamoknak rendelkezésre kell bocsátani az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez szükséges pénzt, és közben új „zöld” (azaz környezettudatos) munkahelyeket kell teremteni, a rendelkezésünkre álló pénzt – ahogy Claude Turmes javasolta – akár az EBB-n vagy az EBA-n keresztül még több pénz megszerzésére is felhasználva. A Tanács azonban tudja, hogy a pénzügyi rendszer gyökeres reformja nélkül a recesszió vissza fog térni.

A jövő havi G20 feladata új öntőforma kialakítása, és örömmel üdvözlöm az európai vezetők által a berlini találkozón képviselt hangnemet. A Nemzetközi Valutaalap finanszírozását hatékonyra kell tenni, az adóparadicsomokat alapos vizsgálat alá kell vetni, és a pénzügyi intézeteket szigorúan szabályozni kell egy hatékony európai pénzügyi szabályozási hatóság által, mely felügyelné a rendszert, és gazdaságainkat nem a múltba ráncigálná vissza, hanem megteremtené a szabad és tisztességes kereskedelem nyitott, őszinte és átlátható rendszerét.

London, Párizs és Berlin egyaránt hangsúlyozza, hogy Európa csak egységben boldogulhat, azonban a Tanács elnöke azt állítja, hogy még mindig vannak nézeteltérések. Remélem, hogy a Tanács elnöke itt lesz, hogy beszámoljon a csúcstalálkozóról, hiszen valójában ma is itt kellene lennie. Ha a véleménykülönbségek továbbra is fennállnak, semmire nem jutunk. Európának szilárd eszmékkel, gyors cselekvőképességgel és egységes célokkal kell rendelkeznie az elkövetkező hetekben és hónapokban; késznek kell lennie arra, hogy megszabaduljon a banki mérleget megbillentő „mérgező” eszközöktől, hogy a hitelképesség érdekében megreformálja a banki gyakorlatot, és hogy elfogadja, hogy a jelenlegi ösztönző csomag nem feltétlenül elégséges, hiszen nincs értelme a Nemzetközi Valutaalap feltöltésének, ha nincs globális pénzügyi rendszer, amit támogatna, és miközben valóban méltánytalan, hogy a felelős tagállamoknak kell enyhíteni a mások által okozott károkat, ez lehet az ára annak, hogy megakadályozzuk a gazdasági válság továbbgyűrűzését.

Egyszerűen megfogalmazva: a Tanács, a Bizottság és a Parlament józan, nyugodt és együttműködésen alapuló munkájára van szükség, megakadályozva, hogy az eljárás maga alá gyűrje a célkitűzéseket. Európa nem végezhet továbbra is csupán tűzoltó munkát. Eljött az ideje, hogy alapvető reformokat vezessünk be, amelyek munkahelyeket teremtenek a jelenben és biztonságot a jövőben.

Cristiana Muscardini, az UEN képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Vondra úr a felügyelet megerősítéséről beszélt, azonban szeretnénk némi tájékoztatást kapni azzal kapcsolatban, hány OTC származékos eszköz van még az európai bankok tulajdonában, és ez nemzetközi szinten milyen összeget tesz ki. Előfordulhat, hogy a Bizottság és a Tanács úgy dönt, hogy befagyasztja a származékos termékeket, vagy legalábbis nemzetközi szinten javaslatot tesz erre, illetve az e termékekkel való kereskedelem felfüggesztésére. Lehetséges, hogy az államosított bankokban ezek a származtatott termékek még mindig mérgező eszközök és akadályt jelentenek a fejlődés szempontjából is? A felügyelet megerősítése – a Bizottság kijelentése szerint – nem csupán azt jelenti, hogy rendelkezünk a banki rendszer új alapokra helyezéséhez és a szabályozási rendszer felülvizsgálatához szükséges kapacitással, hanem új javaslatok benyújtásának szükségességét is magában foglalja.

Ha tehát aggodalommal tölt el az autóiparban tapasztalható válság, a kis- és középvállalkozásokkal és a határainkon túlról érkező tisztességtelen versenytársakkal is foglalkoznunk kell. A Tanács még nem döntött a származási ország szerinti címkézés ratifikálása és támogatása mellett, ami az egyetlen nem protekcionista, ugyanakkor a fogyasztókat és a termékeket védő rendszer, ahogy maga Barroso elnök fogalmazott. A vállalkozások támogatása érdekében az új hitelkeretek támogatása mellett a kis- és középvállalkozásoknak biztosítani kell a mobilitáshoz való gyorsabb és olcsóbb hozzáférést, ha azt akarjuk, hogy e vállalkozások ne tönkremenjenek, hanem alkalmazkodni tudjanak az új helyzethez. Sokan közülük a megrendeléseik 50%-át elvesztették és kénytelenek a bankokhoz fordulni segítségért. A bankok azonban nem adnak hitelt, és a banki részvények összeomlottak a származékos termékek miatt. Ördögi kör. Önöké a feladat, hogy valamilyen kiutat találjanak ebből a zűrzavarból, a használhatatlan indítványok helyett valódi megoldásokat keresve.

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A lisszaboni stratégia sikereiről és hibáiról szóló, a mostani parlamenti ciklus során az ötödik vita alkalmából szeretném feltenni a kérdést, hogyan lehetséges, hogy miközben minden évben kijelentettük, hogy a stratégia sikeres, és értékelést is készítettünk róla, most hirtelen minden idők legsúlyosabb válsága közepette találjuk magunkat,

mintha csak egy természeti katasztrófa tört volna ránk. Ennek nem így kellene lennie, és úgy gondolom, hogy a lisszaboni stratégia nem össze értékelése az egyik probléma, amivel szembe kellene néznünk.

Egy évvel ezelőtt, ugyanebben a vitában az Európai Parlament sürgette a Bizottságot, hogy biztosítsa a pénzügyi piacok stabilitását, mert egy közelgő válság jeleit észleltük. Barroso úr, semmilyen válaszlépés nem történt e felhívásra. Már hónapok óta a rendszer összeomlását tárgyaljuk anélkül – ahogy Schultz úr utalt rá –, hogy biztosítanánk az új szabályozások kötelező érvényre juttatását. Véleményem kissé eltér képviselőtársaim véleményétől. Úgy vélem, hogy sokan a Bizottság és a nemzeti kormányok tagjai közül meg vannak győződve, hogy egy erős piaci szereplőkkel működő liberalizált piac önmagát szabályozza. Ha csupán annyit teszünk, hogy gyorsan pénzt juttatunk a bankrendszerbe és állami garanciákat adunk, anélkül, hogy teljesen átalakítsuk a pénzügyi piacok szerkezetét, biztos a bukás. Nem fogunk kilábalni a válságból és nem lesz igazi fellendülés.

Az éghajlatváltozás, a fenntarthatósági stratégiák és a válságkezelés közti kapcsolatokról szóló vita hasonlóképpen ellentmondásos. Minden évben rengeteg megnyugtató ígért elhangzik ezzel kapcsolatban. Azonban ha megnézzük a jelenlegi európai és nemzeti gazdasági fellendülési terveket, láthatjuk, hogy szavakban ugyan bővelkednek, de a fenntarthatóság, az éghajlatvédelem és az erőforrások hatékony felhasználásának célkitűzését még mindig nem veszik komolyan. Ezek a gazdasági fellendülési programok nem készítik fel Európát a jövőre. Ugyanolyanok, mint az összes eddigi.

Jiří Maštálka, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (CS) Hölgyeim és uraim! A növekedési és foglalkoztatási program, más néven a lisszaboni stratégia 2005-ben született. Most 2009 van, és mindezek ellenére egyre növekvő szegénységgel és a történelem során példátlan gazdasági és pénzügyi válsággal állunk szemben. Ezen kívül a legutóbbi előrejelzések szerint a munkanélküliek száma az Unióban 2009-re mintegy 3,5 millióra emelkedik. Minden eddigi intézkedés ellenére a munkanélküliek száma emelkedik. Nem én vagyok az egyetlen, aki azt gondolja, hogy valami nincs rendben. A jelenlegi helyzet jól mutatja az idáig alkalmazott szakpolitikák kudarcát, amelyek leginkább a nagy kereskedelmi és pénzügyi csoportok hatalmas méretű profitfelhalmozását, az óriási monopóliumok létrejöttét és a munkavállalók és átlagemberek életszínvonalának romlását eredményezték. Európának más úton kell elindulnia. A Tanácsnak a tavaszi ülésen egy, a szolidaritást és a fenntartható fejlődést célzó európai stratégiát kell elfogadnia, valamint egy új gazdasági, társadalmi és környezetvédelmi szakpolitikai csomagot, amely különösen a munka minőségére, a szakképzés javítására, az infrastruktúrát támogató programokra, a kohéziós politikára, a környezetvédelemre és a jobb munkahelyi egészség- és biztonságvédelemre irányuló befektetéseket támogatja. A tagállamokat, így a Cseh Köztársaságot is, fenyegető legnagyobb probléma a vállalatok áttelepülése. Az Uniónak olyan szabályozási keretet kellene kialakítania, amely szankcionálja a vállalatok áttelepülését, például azáltal, hogy az EU pénzügyi támogatását olyan kötelezettségek teljesítéséhez köti, mint a munkahelyek védelme és a helyi fejlesztések. Különösen most, a pénzügyi és gazdasági válság idején nem csak szolidaritásra, hanem szigorú és gyorsan alkalmazható szabályokra és eszközökre van szükség a válsággal szembeni általános védekezéshez. Ezáltal méltó módon vinnénk tovább Jean Monnet örökségét is, akiről ezen a mai napon emlékezünk meg.

Nigel Farage, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, az „európai szolidaritás” kifejezéssel egész délelőtt úgy dobálóztak, mintha magától értetődő jelenség lenne. Ezt szeretném megkérdőjelezni.

Nem írhatunk alá biankó csekket, hogy kivásároljuk a kelet-európai országokat. Ehhez nincs elegendő pénzünk. A terv gazdasági szempontból igen hibás, és politikailag elfogadhatatlan a franciaországi, nagy-britanniai és németországi adófizetők számára. Azonban Alistair Darling, a brit pénzügyminiszter láthatólag a terv elkötelezettje. Elment az esze! Azt mondja, hogy eljött az ideje annak, hogy Európa az együttműködésre, mint közös értékre építsen, mintha egy nagy boldog család lennénk.

Nos, Gyurcsány Ferenc úr, a magyar miniszterelnök az európai szolidaritás elképzelését – mondhatni – félresöpri. Azt követeli, hogy az Európai Unió vásároljon ki olyan országokat, mint például Magyarország, 180 milliárd euróért, és kijelenti, hogy ha ezt nem tesszük meg, akkor garantálja, hogy ötmillió munkanélküli migráns indul majd meg országaink felé. Nem más ez, mint zsarolás, és arra mutat rá, hogy ostobaság volt a Magyarországhoz hasonló országokat beengedni ebbe a politikai Unióba, és még egyértelműbben rávilágít arra, hogy a nyitott határok politikája mekkora ostobaság.

Ma ebben a Házban nem hallok más reakciót, csupán azt, hogy az Európai Unióból valamilyen módon több kell – hogy a nagyobb erő lesz a megoldás. Nos, nézzék: üzenetet kaptak a francia választóktól, a holland választóktól és az ír választóktól. Önöknek nem áll jogukban nagyobb hatalmat adni az Európai Uniónak. Úgy vélem, hogy az idej európai választások témája a gazdasági válság lesz, és remélem, hogy ezúttal önök

olyan üzenetet kapnak majd, amely eléggé határozott és hangos ahhoz, hogy ne tudják figyelmen kívül hagyni.

Elnök. – Nigel Farage, talán nem mindig vagyunk boldogok európai családjunkban, de ön is e család tagja.

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Hölgyeim és uraim! Az előttem szólóval ellentétben szilárdan hiszem, hogy a küszöbön álló Európai Tanács teljes mértékben összhangban áll majd a jelenlegi cseh elnökség mottójával: „határok nélküli Európa”. Bízom benne, hogy a Tanács jelen nem lévő elnöke, Mirek Topolánek, nem enged majd az Obama-kormány nyomásának, és nem esik abba a kísértésbe, hogy újabb szabályokat alkosson és hogy az adófizetők még több pénzét öntse a gazdaságba.

A Tanácsnak továbbá vissza kell utasítania a Barroso-bizottság zöld lobbija által megfogalmazott tervet, amely többek között azt tartalmazza, hogy a megújuló energiaforrásokat masszívan, többmilliárdos összegekkel kell támogatni. A közgazdasági elmélet és a történelem során bevált gyakorlat egyaránt világosan mutatja, hogy ez nem csökkenti a gazdasági összeomlás súlyosságát és nem állítja meg munkanélküliség növekedését sem. Épp ellenkezőleg, hölgyeim és uraim, csupán elmélyíti a válságot, és újabb kockázatot jelent a jövőre nézve – nevezetesen az infláció kockázatát. Nem hiszem, hogy bármely értelmes politikusnak az lenne a célja, hogy az árak nagymértékben növekedjenek és hogy az egyszerű polgárok megtakarításának értéke csökkenjen. Remélem, hogy az elnökség továbbra is határozottan kiáll a liberalizmus mellett, valamint a gazdasági jellegű akadályok és a protekcionizmus megszüntetése mellett.

Hölgyeim és uraim, ahogy önök is tudják, az Egyesült Államokban a gazdaságpolitikai kormányzati szabályozása kulcsszerepet játszott a jelenlegi válság kialakulásában. Az uniós szervek, ahelyett, hogy tanultak volna ebből, hihetetlen mértékű jogszabályt (519 rendeletet és 68 irányelvet) hagytak jóvá tavaly július 1-je óta, azaz kilenc hónap alatt. Amennyiben a cseh elnökség valóban hitelesen és hasznosan kívánja képviselni jelszavát („határok nélküli Európa”), akkor újabb csúcstalálkozók szervezése helyett azonnal felül kellene vizsgálnia az uniós jogszabályokat és a lehető legtöbb, a környezetvédelemre, a nemi egyenlőségre, a társadalomra és a munkavállalásra vonatkozó jogszabálytól megszabadulnia. A Tanácsnak továbbá foglalkoznia kellene azzal is, hogy milyen módon lehetne kézben tartani a túlméretezett jóléti államot, és csökkenteni a magas adókat és biztosítást. Csakis így érhetjük el a racionális emberi és piaci tevékenységek gyors regenerálódását – ez pedig mindenképpen szükséges a jelenlegi válság megoldásához.

Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE). – (DE) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim, néha nem hiszek a fülemnek. Schulz úr, a fedezeti alapokra és a kockázati tőkére vonatkozó szabályozást és átláthatósági szabályokat a Jogi Bizottság kezdeményezte.

2006-ban az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták képviselőcsoport azon tagjai, akik a Jogi Bizottságban működtek, aktívan kezdeményezték szabályok bevezetését. A jogszabályokra vonatkozó saját kezdeményezésű jelentés nem volt sikeres, mivel a Gazdasági és Monetáris Bizottság elnöke – aki, mint mindannyian tudjuk, az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportjának tagja –, tökéletesen felesleges vitát kezdeményezett a hatóság kérdéséről. Ennek az lett a következménye, hogy hónapokba (ha nem évekbe) telt az, amíg megállapodásra jutottunk, és végül tavaly szeptemberben el tudtuk fogadni a kérdésre vonatkozó saját kezdeményezésű jelentéseket, a Rasmussen- és Lehne-jelentéseket.

Az a személy, aki az adott terület szabályozása ellen felszólalt a Tanácsban, nem volt más, mint Gordon Brown. Nyilvánvalóan nem tagja a PPE-DE-nek, hanem az önök csoportjához tartozik. Az elmúlt években Merkel asszony és Rasmussen úr mindig, minden vita során a kérdéses terület szabályozása mellett állt ki, az Európai Tanácsban és a G8 találkozókon egyaránt.

A probléma az, hogy az Európai Unióban a szocialisták mindig is erősen akadályozták a kérdéses nem szabályozott területek szabályozásba történő bevonását. A vélemények a közelmúltban megváltoztak, és ennek következménye a jelenlegi helyzetben találjuk magunkat. Ez a térségben történelmi tény. Egyszerűen csak annyit szeretnék mondani, hogy nagy a különbség az itt elhangzó szónoklatok és az utóbbi hónapok-évek valósága között. Sajnálatos módon ez az igazság.

Végül szeretnék megemlíteni néhány olyan területet, amely közös érdeklődésre tart számot. Ma, a lisszaboni folyamattal kapcsolatos állásfoglalás kialakítása során az irányítóbizottságban különlegesen jó volt légkör. Ennek köszönhetően csaknem minden területen megegyezésre jutottunk és jó állásfoglalást foglaltunk meg.

Nem szabad orrvérzésig vitáznunk. Ehelyett egyértelművé kell tennünk, hogy ez a terület mindannyiunk érdeklődésére számot tarthat. Az európai polgárok azt várják el tőlünk, hogy közösen cselekedjünk a válság idején, nem pedig azt, hogy egymással szemben álljunk.

(Taps)

Poul Nyrup Rasmussen (PSE). – Elnök úr, 1929 óta ez a legsúlyosabb válság, és a helyzet rosszabbodik: a foglalkoztatottság mértéke gyakorlatilag szabadesésben van.

Néhány hónappal ezelőtt a következőket mondtam a Bizottság elnökének: „Kérem, ne becsüljék túl az Európai Tanács 2008. decemberi döntését. Kérem, ne fessenek túlságosan rózsás képet Európáról.” Azonban jelenleg éppen ezt teszik. Nem hajtottak végre Európában 3,3%-os pénzügyi élénkítést – nem hajtották végre! Amikor az automatikus stabilizátorokról beszélnek, tudnunk kell, hogy azokat az előrejelzések már tartalmazzák. Januárban a Bizottság rámutatott, hogy az előrejelzés -2%; most az Európai Központi Bank szerint -3% várható. Amikor önök 1,5%-os gazdaságélénkítésről beszélnek, az nem 1,5%, mivel a Bruegel Intézet szerint csupán 0,9% lesz – ez dokumentálva is van.

A következő tehát a helyzet: nem törődünk a foglalkoztatással, a munkanélküliségi ráta szabadesésben van, és Európában a gazdaságélénkítés mértéke nem 3,3%, hanem 0,9%. Ha önök most azt mondják, hogy várjuk ki a jobb időket, és ha egyetértenek Jean-Claude Junckerrel, aki tegnap kijelentette, hogy már eleget tettünk, akkor én azt mondom: nem tettek eleget. Az emberek többet várnak Európától, mint amennyit önök ma itt mondanak.

A következőket szeretném mondani. Néhány héten belül találkozni fognak Obama úrral, az Egyesült Államok új elnökével. A bruttó nemzeti termék 1,8%-ának megfelelő mértékű beruházási csomaggal érkeznek. A miénk ennek kevesebb, mint a fele. Hogy képzelhetik, hogy Európa olyan helyzetbe hozza magát, hogy amerikai barátainknál kevesebbet teszünk, de ugyanakkor többet követelünk tőlük? Hogyan képzelhetik, hogy így tisztelni fogják majd az Európai Uniót?

Azt mondom, hogy többet kell tennünk, és átfogó tervet kell alkotnunk, amely magában foglalja a március 19-i (azaz kilenc nap múlva megkezdődő) londoni találkozót, a májusi, Prágában megrendezésre kerülő, foglalkoztatásról szóló találkozót, valamint a júniusi találkozót. Önt, a Bizottság elnökét kérem arra, hogy tegyen átfogó, fellendülést célzó erőfeszítést. Ha nem így teszünk, veszíteni fogunk. Nem arról van szó, hogy jövőre majd jobb idők jönnek; olyan alapvető világválság ez, amelyet komolyan kell vennünk.

Végül szeretnék pár szót szólni a szolidaritásról. Eljött az ideje annak, hogy ne fogadjunk el újabb demarkációs vonalakat azok között, akik már sok éve az Európai Unió tagjai és akik azzal a reménnyel érkeztek, hogy az egyszerű emberek itt majd jobb helyzetbe kerülnek. Ne keletkezzenek újabb gazdasági demarkációs vonalak az újak és a régiek között. Mutassunk valódi szolidaritást. Ezért kérem önt, a Bizottság elnökét arra, hogy gondolja végig új barátaink megsegítésének új pénzügyi lehetőségeit – az Eurobond egy lehetőség, az Európai Befektetési Bank egy másik. Kérem, vegyék komolyan a kérdést: ne kövessük Japán példáját, ne tegyünk túlságosan keveset túlságosan későn, hanem mutassuk meg, hogy Európa az emberekről szól, hogy Európa arról szól, hogy szolidaritást tanúsítunk az Unió leggyengébb országaival szemben.

Jules Maaten (ALDE). – (NL) Elnök úr, most, hogy a lisszaboni stratégiában eredetileg megszabott határidő lejárt, láthatjuk, hogy nem teljesültek elégséges mértékben azok a célok, amelyeket a kormányfők 2000-ben meghatároztak. Azonban most, a gazdasági válság idején rendkívül fontos, hogy komolyan vegyük a lisszaboni stratégiát. Ha ezt már korábban megtettük volna, akkor Európa talán jobban megállta volna a helyét a gazdasági problémák közepette.

A lisszaboni stratégia egy alapvető eleme az a szándék, hogy a bruttó hazai termék 3%-át kutatásra és fejlesztésre költse: ennek két harmadát a magánszektor, egy harmadát pedig a kormány adja. Azonban az, hogy nemigen van olyan európai uniós ország, amely elérte volna ezt a célt, akadályozza az innovációt az Unióban. Az egész világot érintő válság idején Európának magában kell megtalálnia az erőt ahhoz, hogy a gazdaságot ismét a szükséges színvonalra emelje.

Ugyanakkor természetesen meglepő az, hogy az EU költségvetésének jelentős részét továbbra is arra használják, hogy túlzott mértékű támogatást nyújtanak a régi gazdaságnak (beleértve a mezőgazdaságot és a regionális alapokat), miközben a kutatási beruházásokkal kapcsolatos célszámok nem valósulnak meg. Számos lehetőség van. Gondoljunk például a tiszta környezetre, a gyógyászati technológiákra vagy az európai számítógépes játékok bővülő szektorára, ahol a specifikus támogatás hatékonyak bizonyul.

Elnök úr, a dinamikus és erősen innováció-orientált gazdaság segíthet abban, hogy az új iparágak, technológiák és termékek újtukra indulhatnak. Pontosan erre van szükség ahhoz, hogy kilábaljunk a recesszióból. A válság lehetővé teszi, hogy végrehajtsuk azokat a reformokat, amelyekre rendkívüli mértékben szükség van – mi több, kényszerít minket erre.

Arra biztatnám a tagállamokat, hogy vegyék megállapodásaikat komolyan, mert a nagyobb célok meghatározásánál szükségünk lesz erre az elhatározásra. Ha ez nem történik meg, az EU elveszíti hitelességét. A közös politika százszázalékos erőfeszítést követel meg mindenkitől, és nem engedi meg, hogy akár csak egy tagállam elveszítse lendületét.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Elnök úr, minden jel arra mutat, hogy a liszaboni stratégiában foglalt tízéves tervek kudarcba fulladnak. Sem ez a stratégia, sem az egyfolytában emlegetett Lisszaboni Szerződés nem a megfelelő reakció a gazdasági világválságra. A következő Tanács során az ír miniszterelnök tájékoztat majd minket arról, hogy milyen lépéseket tettek a Lisszaboni Szerződés terén. A franciák és a hollandok példáját követve egy népszavazás során Írország is elutasította az európai alkotmány módosított változatát. Az ír polgárokat nem lehetett meggyőzni arról, hogy szuverenitásuk egy részét feladják azért a bürokratikus rendszerért, amelyet Európai Uniónak neveznek. Jelenleg ahelyett, hogy megvárnánk a német alkotmánybíróság határozatát, amely adott esetben eltemeti a Szerződést, arra történnek kísérletek, hogy az íreket a beadott dokumentumban nem szereplő privilégiumok ígéretével győzzék meg.

A hatalmas gazdasági válság idején azt kérem, hogy legyen vége az értelmetlen belső uniós vitáknak és hogy tegyenek specifikus intézkedéseket a meglévő szerződések alapján, a szolidaritás szellemében.

Claude Turmes (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr, a válság idején nagy lendületre van szükségünk európai szinten.

Az egyedül fellépő nemzetállamok nem lesznek képesek eléggé határozottan és összehangoltan reagálni. Ezért azonnal szükségünk van arra, hogy Európa ösztönzést nyújtson. Mégis, mit látunk ma újfent? Egy olyan Bizottságot, amely – akárcsak elnöke – fáradt, és nincs jövőképe vagy politikai bátorsága. Egy ötmilliárd eurós fellendülési terv nem fellendülési terv, mivel a listán szereplő projektek 50%-a 2009-ben vagy 2010-ben nem részesülnek beruházásban, hiszen például a szénmegkötés engedélyezése addigra még nem valósul meg!

Daul úrnak igaza van: itt az idő, hogy szolidaritást mutassunk és innovációról tegyünk tanúbizonyságot. Ha a Bizottság Margaret „a-pénzemet-akárom” Merkelre hallgat, és olyan listát állít össze, amely nagyobb összegeket szán az erős gazdaságoknak, mint azon kelet-európai országokban élő kollégáinknak, ahol most van szükség támogatásra, akkor nem leszünk képesek előrehaladni.

Ezért két területen van szükség innovációra. Először is, ezt az 5 milliárd eurót nem herdálhatjuk el állami támogatásra; ehelyett az Európai Beruházási Bankra kell összpontosítanunk az összeget. A Bank jelenleg 76 milliárd euróval növeli tőkéjét és a likviditással kapcsolatos fejlesztésekről tárgyal az Európai Központi Bankkal. Ezért az 5 milliárd euró nagy részét garanciaalapként kell használnunk arra, hogy 20, 25 vagy 30 milliárd eurónyi állami és a magánbefektetést eszközöljünk. Másodszor, ki kell szélesítenünk ezt a fellendülési tervet úgy, hogy a zöld technológiákat, a megújuló energiákat és az európai városok épületeihez kapcsolódó beruházásokat is magában foglalja.

Jelenleg Obama elnök tízszer annyi magántőkét fordít a zöld technológiákra, mint Európa. Ennek következtében a gazdaság következő fontos területén éppen elveszítjük a csatát.

Sahra Wagenknecht (GUE/NGL). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Az egész Európában bevezetésre kerülő minden gazdasági fellendülési tervvel kapcsolatban természetesen az a legfontosabb kérdés, hogy ki kapja majd meg a pénzt. Fognak-e újabb biankó csekkeket kiállítani a bankok részére, jóllehet ez hosszú távon többet kerül majd az adófizetőknek, mint az azonnali államosítás? Kell-e könnyíteniünk a nagyvállalatok és a jól kereső személyek terhein, holott éveken át egész Európában adókedvezményben részesültek? Minél több pénzt pazarlunk el ilyesmire, annál valószínűbb, hogy a programok sikertelennek bizonyulnak és hogy az európai gazdaság igen veszélyes, lefelé mutató spirálba kerül.

A hosszú távon folytatott privatizációs, deregulációs és liberalizációs politika következtében egyre inkább a felső tízezer kezében összpontosul a vagyon. Továbbá éppen ez a politika a felelős azért a válságért, amelyet jelenleg tapasztalunk. Tökéletesen félreérti a helyzetet az, aki úgy véli, hogy a válság leküzdhető azzal, ha továbbra is ezt a politikát követjük némely apróbb változtatással. Ennek éppen az ellenkezőjére van szükségünk. Ahelyett, hogy felvásárolnánk a bankok úgynevezett „toxikus eszközeit”, az adót az iskolák és

a kórházak felújítására, valamint az európai gazdaság környezetbarátabbá tételére kellene felhasználnunk. Ha a közpénzekből magánvállalatok részesülnek, akkor életbe kell lépnie a szabálynak, miszerint nincs adó munkahelyek garantálása nélkül, és ezen belül annak a szabálynak, hogy nincs adó állami tulajdonjog nélkül – annak érdekében, hogy az állam, de mindenekelőtt a polgárok számára jelentsen hasznot a jövőbeli profit. A legmegfelelőbb gazdasági fellendülési terv a vagyon és az eszközök radikális újraelosztása lenne, a legfelső szinttől kezdve a legalsóig. Az európai alacsony fizetésű szektor méretét kell csökkenteni, ahelyett, hogy folyamatosan elősegítenénk létezését. Európának magasabb minimálbérekre és jobb szociális szolgáltatásokra van szüksége. Olyan adókulcsokra van szükség, amelyek garantálják, hogy a milliomosok és azok, akik a régi pénzügyi piacból nyereségre tettek szert, vállalják a felelősséget azokért a hatalmas károokért, amelyek ebből adódtak, és hogy a felelősséget nem a polgárok többségének kell viselnie, akik a pénzügyi fellendülés idején egyáltalán nem tettek szert nyereségre. Úgy vélem, hogy a társadalmi igazságosság az egyetlen értelmes gazdaságpolitika. Kizárólag így lehet véget vetni ennek a katasztrofális válságnak.

Nils Lundgren (IND/DEM). – (SV) Elnök úr, a lisszaboni stratégia az EU egyik legjobb projektje. A tagállamok önként vállalják, hogy átalakítják gazdaságukat a jólét érdekében, valamint annak érdekében, hogy képesek legyenek alkalmazkodni az olyan előrelátható változásokhoz, mint például az előregedő népesség és az olyan előre nem látható változásokhoz, mint például a pénzügyi piacok összeomlása. A stratégia alapja az az elképzelés, hogy elő kell mozdítani a hatékony piacok, a vállalkozás, az oktatás, a kutatás és stabil államháztartás ügyét. És most van a próbatétel időszaka.

Ha a gazdasági válság beállásakor mindannyiunk rugalmas gazdasággal, helyes monetáris politikával és józan államháztartással rendelkezünk volna, Európa sokkal jobban teljesített volna. Ez azonban nem így volt. A lisszaboni stratégia még nem került alkalmazásra, miközben az euró hatására Írország, Spanyolország, Olaszország és Görögország túlságosan is laza monetáris politikát követ. Emellett több országnak sikerült az euró égisze alatt rosszul kezelnie az államháztartás ügyét. Igen komoly egyensúlytalanságokról van tehát szó. A lisszaboni stratégia jó ötlet, amelyet rosszul valósítottak meg; az euró rossz ötlet, amely súlyosbította a problémákat.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Most, a válság idején megmutatkozik az egyes struktúrák értéke és hasznossága, és ez a válság arra mutat rá, hogy a Brüsszellel fémjelzett Európának semmi haszna. A gazdasági fellendülési terv, amelyet dagályosan „európai”-nak titulálnak, voltaképpen nem más, mint a tagállamok pénzügyi döntéseinek összessége. Az európai költségvetés csak igen kis részben járul hozzá.

Miközben 200 milliárd eurót fordítunk a realgazdaság és a munkahelyek támogatására, 2 milliárd eurót a bankok kapnak, és nincs garancia arra, hogy a pénzt vállalatok és magánszemélyek finanszírozására fordítják-e majd. Privatizált profit és a veszteség közös viselése – ez a kérdéses gazdaságpolitikák lényege, függetlenül attól, hogy liberális vagy szocialista politikákról van szó.

Vajon az európai szolidaritásról vagy az államoknak nyújtott támogatásról van itt szó? A március 1-jei informális találkozó résztvevői a piac érdekeire és a versenyre hivatkozva egyhangúlag elvetették az autópárnak nyújtott segítség feltételeességét. Semmi nem változott: ugyanaz a politika, ugyanaz a logika, ugyanaz a rendszer, amely kiváltotta a katasztrófát! A szakadék szélén állunk, és néhány napon belül az állam- és kormányfők arra kérnek majd minket, hogy tegyünk egy nagy ugrást előre.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). – (NL) Elnök úr, mint az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták képviselőcsoportjának regionális politikáért felelős koordinátora, szeretném kijelenteni, hogy a rugalmasabb megközelítés, valamint a beruházás- és foglalkoztatás-központúság felé tett kíváncsi lépés lassan valósággá válik. A közösségi beruházások terén a kohéziós politika éppen hogy a válság idején hasznos. Pillanatnyilag évente összesen körülbelül 50 milliárd euró fölött rendelkezünk, amelynek 65%-át a lisszaboni megállapodásokban foglalt prioritásokra fordítjuk. Ezzel aktívan hozzájárulunk a folyamathoz, munkásokat képzünk és több típusú regionális kezdeményezést tettünk a válság utáni időszakra vonatkozólag.

A PPE-DE szeretné megőrizni ezt az integrált pénzügyi megközelítést, és elkerülni a további fragmentációt. A rugalmasabb megközelítés mögötti elgondolás az, hogy fel kell gyorsítani a kiadások ütemét, egyszerűsíteni kell az engedélyezést és az előkészület költségeit hatékonyan kell kezelni, valamint specifikus programok segítségével jelentős mértékben ki kell terjeszteni az Európai Beruházási Bank hatáskörét (beleértve a városi környezet fenntartható rekonstrukcióját és a szélesebb hatáskört az energiahatékonyság terén), nem utolsósorban a régi tagállamokban. Örömmel fogadom az intenzív megközelítés és a rugalmasság irányában tett lépéseket.

Márciusban a plenáris ülésen a kohéziós politika módosításával kapcsolatban megvitatjuk a prioritások ügyét. Ugyanakkor ennek fényében módosítjuk az alapokra vonatkozó szabályozásokat, és meghatározzuk az új kohéziós formulát: a területi kohéziót, a 2013 utáni időszak keretrendszerét.

Ahogy az néhány perccel ezelőtt megerősítést nyert, elköteleztük magunkat a magas színvonalú tevékenységek mellett (ideértve a klasztereket, a K+F-t, az innovációt és a vidékfejlesztést), és gondoskodni fogunk arról, hogy Európában a tudásgazdaság és versenyképesség intenzív lökést kapjon. Ez minden tagállam minden régiójára vonatkozik. Ily módon Európa látható marad, és a válság után is előmozdítjuk az erősebb európai szolidaritás ügyét.

Edit Herczog (PSE). –Elnök úr, először is szeretnék reagálni Farage úr szavaira. Úgy vélem, hogy ha eddig nem volt egyértelmű a Parlament egységessége, akkor most Farage úr meggyőzött mindannyiunkat arról, hogy Európai Unióként egységesnek kell maradnunk.

Az EU-t szisztematikus válság sújtja, és fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogy a tízéves Lisszaboni Szerződés miért nem mentett meg bennünket. Lehetne alkalmasabb célunk? Lehetne jobb a megvalósítása? Végezhetnénk ezt közösen, vagy arra várunk, hogy valaki majd megteszi helyettünk?

A szocialista képviselőcsoport válasza a következő: jó dolog egységes, átfogó stratégiával rendelkezni, jó dolog egy egységes stratégia keretein belül elősegíteni a versenyképességet, valamint a társadalmi és környezeti fenntarthatóságot. A szocialisták válasza az, hogy egész Európában, minden európai polgár számára – a legsebezhetőbbek és a szegények számára is – meg kell valósítanunk a lisszaboni célokat.

Stabilizálnunk kell a pénzügyi piacokat és csökkentenünk kell annak valószínűségét, hogy hasonló válságok következnek majd be a jövőben. Azonban nem fogjuk támogatni az olyan politikákat, amelyek forrásainkat adóparadicsomokba vagy a kevesek bankszámlájára juttatják. Egész Európában, minden szektorban stabilizálnunk kell a reálgazdaságot, különös tekintettel a kis- és középvállalkozásokra, de ugyanakkor fel kell vállalnunk a foglalkoztatás támogatását is, ahelyett, hogy pusztán azt tennénk lehetővé, hogy egy vállalatok profitot termeljen.

Oda kell figyelniünk a K+F innovációra és a digitális átállásra, és ki kell alakítanunk azokat a képességeket, amelyek a technológiák használatát az összes európai polgár számára lehetővé teszik. Anyagi forrásokat szánunk majd arra, hogy a szellemi tulajdonjogokra vonatkozó politikák segítségével megőrizzük a tudást. Európát stabilizálnunk kell, de ugyanakkor túl kell látnunk Európán, és észre kell vennünk a világ sérülékenyebb területeit, és nem szabad újabb demarkációs vonalakat kialakítanunk az Európai Unióban.

Cselekvésre kell ösztönöznünk az érintetteket. Cselevés, cselevés, cselevés és megvalósítás. A pusztá szavak nem mozdítják elő sikerünket. Nem elég, ha sokat teszünk: eleget kell tennünk. Arra kérjük a Bizottságot és a Tanácsot, hogy tavaszi csúcstalálkozó után közvetítse mondandókat a G20-ak felé is. Ezt várják tőlünk az egyszerű emberek. Cselekedjünk együtt!

Ona Juknevičienė (ALDE). – (LT) Szeretném felhívni a figyelmet néhány körülményre, amely véleményem szerint fontos a munkahely-megtartás és -teremtés szempontjából. Először is, olyan globális gazdasági válsággal állunk szemben, amely arra kényszerít bennünket, hogy átgondoljuk és ártérkeljünk a foglalkoztatási stratégiánkat. Másodszor, kritikusan kell értékelnünk azt, amit eddig megvalósítottunk és az eddig alkalmazott stratégiák hatékonyságát. Arra kérem tehát a Bizottságot, hogy igen kritikusan mérje fel, hogy a Közösség tagjai hogyan használják fel a foglalkoztatás ösztönzésére szánt forrásokat. Véleményem szerint az eddigi gyakorlat (a források képzésre, átképzésre és egyéb képesítésre fordítása) hatástalan volt. A munkahelyteremtés leghatásosabb eszköze a kis- és középvállalkozásokba, valamint mikrohitelbe történő befektetés. A Szociális Alapból és a Globalizációs Alapból érkező összegeket hatékonyabban lehetne ilyen célokra fordítani. A tagállamoknak jelentést kellene benyújtaniuk a Szociális Alap és a Globalizációs Alap forrásaink felhasználásáról; a jelentés többek között azt is tartalmazná, hogy hány új munkahelyet hoztak létre. A nem hatékony felhasználást szankcionálni kell. Egyre nő azoknak az alkalmazottaknak a száma, akik vállalják az „önkéntes kilépést”; ők elveszítik munkájukat, és nem részesülnek szociális vagy anyagi támogatásban. Ezért ezen a ponton az emberek védelme érdekében a szakszervezeteket is be kell vonnunk. Arra kérem a Bizottságot és a tagállamokat, hogy helyezkedjenek egységes álláspontra ebben a fontos kérdésben.

Guntars Krasts (UEN). – (LV) Köszönöm, elnök úr! A jelenlegi válságos helyzetben helyesebb többet tenni, mint várakozni. Ezért a javasolt gazdaságélénkítő eszközöket mindenképpen támogatjuk. Az új kelet-európai tagállamok (kevés kivételtől eltekintve) kiszorultak a nemzetközi hitelpiacokról, a tőke kiáramlik, és a nyugat-európai bankok (amelyek a piac nagy részét teszik ki a régióban) hosszú idő óta követett széleskörű hitelezési politikájuk helyett óvatosabb megközelítést alkalmaznak. E tagállamok azon lehetősége, hogy

pénzügyi és fiskális eszközöket alkalmazzanak, korlátozott – vagy éppenséggel nemlétező. Emellett az euróövezethez történő csatlakozásra készülő országok többségében középtávon a konvergencia-kritériumok korlátozzák a lehetséges gazdaságélénkítő intézkedések körét. Ezen országok esetében a gazdaság élénkítésének és a lisszaboni stratégia megvalósításának egyetlen valódi eszköze az Európai Unió alapjaiból származó támogatás. A források megszerzése esetén azonban problémát jelenthet a társfinanszírozás, és ez megnövelheti a források megszerzéséhez szükséges időt. A kelet-európai gazdaság élénkítésének érdekében sürgősen megegyezésre kell jutnunk az Európai Unió forrásaihoz történő hozzáférésre vonatkozó szabályok megváltoztatása terén. A források megszerzésének eljárását jelentősen le kell egyszerűsíteni, az állami és a magánszektor társfinanszírozási szükségleteinek mértékét csökkenteni kell, és a források megszerzésére vonatkozó határidőt meg kell hosszabbítani. Meg kell találnunk a tényleges lehetőségeket arra, hogy az összegek elnyerése érdekében az Európai Befektetési Banktól és az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank nyújtotta finanszírozási lehetőségekkel éljünk. Ezek a döntések fontos jelzések lesznek a kelet-európai piac fellendítése és stabilizációja terén. Köszönöm.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, biztos urak és asszonyok, köszönöm. Élünk azzal a lehetőséggel, amelyet a pénzügyi válság nyújt számunkra az európai gazdaság radikális környezetbaráttá tétele és a klímaváltozás folyamatainak megállítása terén.

A Bizottság azonban nem él ezzel a lehetőséggel, és olyan fellendítési csomagra hagyatkozik, amely olyan idejétmúlt elgondolásokat tartalmaz, mint például az útépítés és az autóipar. Még a gyengélkedő gazdasági struktúrákba történő befektetés is járható útnak tűnik. Ez nem előrevivő elgondolás, amely hatására az emberek majd nem aggódnak tovább megélhetésük miatt. A strukturális alapok használatára vonatkozó szabályok enyhítése kizárólag a fenntartható, környezetbarát beruházások esetében történhet meg. Az ilyen, éghajlatváltozással kapcsolatos ellenőrzés híján a társfinanszírozás szerepét nem szabad erősíteni.

Biztos urak és asszonyok, véleményem szerint az önök hozzáállása cinikus, mivel arra használják a pénzügyi válságot, hogy csorbítsák a dolgozók jogait. A munkavállalók kiküldetéséről szóló irányelvnek nevezett irányelvnek erősítenie, nem pedig gyengítenie kellene a dolgozók jogait. Már régóta esedékes ez a reform. Az, amit önök az új dokumentumban javasolnak, elfogadhatatlan.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) A neoliberais Lisszaboni Szerződés az Európai Unió egyik legfontosabb eszköze arra, hogy előmozdítsa a pénzügyi deregulációt, a közszolgáltatások privatizálást, a piac és a világgazdaság liberalizációját, a munkaviszony deregulációját és a dolgozók jogainak csorbítását. A munkaidőről szóló irányelvre és a rugalmas biztonságra vonatkozó javaslatok egyértelműen ezt mutatják.

Nincs értelme a lisszaboni stratégia fejlesztését szorgalmazni, miközben egyre rosszabbodik az a gazdasági és társadalmi válság, melynek kirobbanásában egyébként e stratégia alkalmazása is szerepet játszott. Ezért szakítanunk kell a neoliberais kapitalizmus politikáival – a neoliberais kapitalizmus felelős a növekvő munkanélküliségért, a bizonytalan munkáért és a szegénységért, és ugyanakkor fokozta a társadalmi, regionális és területi egyenlőtlenségeket. Olyan, a szolidaritást és fenntartható fejlődést célzó integrált európai stratégiára van szükségünk, amely a produktív szektorok és az közberuházás védelmén alapszik, mégpedig úgy, hogy hatékonyan megnöveli a gyengébb gazdaságú országok támogatását célzó közösségi alapokat. Olyan stratégiára van szükségünk, amely tiszteletben tartja a természetet, és amely olyan munkahelyeket teremt, ahol a dolgozóknak jogaik vannak, amely előmozdítja a közszolgáltatások ügyét, növeli a vásárlóerőt és a szegénység csökkentése érdekében biztosítja a bevétel méltányos elosztását. Ez pedig éppen az ellenkezője annak, amit a Bizottság és a Tanács javasol.

Johannes Blokland (IND/DEM). – (NL) Elnök úr, az utóbbi években a tavaszi csúcstalálkozókon folyó viták során arra biztattuk a tagállamokat, hogy dolgozzanak a lisszaboni folyamaton. Végül is a gazdasági növekedés és az alacsony infláció teret biztosított a reform számára. A reformra szükség volt a feltörekvő gazdaságokkal folytatott verseny terén – és tény, hogy ma is szükség van rá.

A jelenlegi válság azt mutatja meg, hogy azok a tagállamok, amelyek reagáltak erre a felkérésre, most jobban teljesítenek, mint a többiek. A többi tagállamra komoly költségvetési hiány jellemző; azok tagállamok, amelyek nem hallgatták meg kérésünket, most átadják ezt a deficitet – ez pedig valutánk stabilitását veszélyezteti.

Szeretném felszólítani a Bizottságot arra, hogy ellenőrizze a tagállamokat a stabilitási paktum betartásának biztosítására. Csak így tudjuk elkerülni azt, hogy ez a válság kicsússzon a kezünk közül. Következésképpen azokat az átmeneti támogatási intézkedéseket, amelyek megfelelnek a fenntarthatósági kritériumoknak, csupán korlátozott mértékben lehet alkalmazni. Egyértelmű, hogy az új tervek mellett a régi megállapodásokat is figyelembe kell venni.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Nyugat-Európa szeret arról beszélni, hogy a közép- és kelet-európai országokat segíteni kell a válság leküzdésében. Ám ugyanezek az emberek (hogy egészen pontos legyek, Sarkozy úr) úgy emlegetik ezeket az országokat, mint fekete lyukakat, amelyek veszélyeztetik az Európai Uniót. Visszautasítom a nyugati országokat éppúgy sújtó probléma ilyen durva általánosítását. Az efféle kijelentések következtében rendül meg a kelet- és közép-európai országok intézményeibe vetett bizalom; e szavak sokkal inkább olyanok, mintha hátba szúrnának minket, ahelyett, hogy segítséget kapnánk.

Az európai vezetők a múlt héten elutasították a protekcionizmust, ami azt jelentette volna, hogy az egységes Európában újabb vasfüggőnyt húznak fel. Ugyanakkor azonban az Európai Bizottság jóváhagyta, hogy hatalmas összegű állami támogatást nyújtsanak a francia autógyártóknak. Ez az egyenlőtlen és diszkriminatív megközelítés más területeken is megfigyelhető, különösen a mezőgazdaságban. Európának lassan már két arca van, és ez az euroszeptikusok malmára hajtja a vizet.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). – Elnök úr, ez a vita a munkahelyekről – a munkahelyekről és az új jólétről szól. Ez az oka annak, hogy kissé meglepődve hallom, hogy a szocialista képviselőcsoport bírálja azokat, akik az európai realista politikákért felelősek voltak, hiszen a szocialisták mindenki másnál határozottabban követelték az alacsonyabb kamatokat a gazdaság legfelső szintjein, hasonlóan az USA-ban alkalmazott monetáris politikához. Elsősorban a laza monetáris politika gyengítette az USA gazdaságát. Schultz úrnak hálásnak kellene lennie, hogy Európa és az Európai Központi Bank nem hallgatott rá, mert ha úgy lett volna, akkor most az európai gazdaság sokkal rosszabb helyzetben volna. Örülök, hogy ebben egyetértünk.

Ugyanez vonatkozik az ön által ma javasolt politikára is, mivel most ön az Eurobondról beszél, amely többek között magasabb kamatot jelentene a közép-európai országok számára. Ez nem szolidaritás a pénzügyi válság idején; jól tesszük, ha most sem hallgatunk Schultz úrra.

Cselekednünk kell, de helyesen kell cselekednünk, hogy elkerüljük a válság további mélyülését és biztosítsuk a stabilitást.

(Közbeszólás)

Nem, nem volt hatalmon, de mégis sok dologban hibás, és ha hallgattunk volna önre, akkor most rosszabb helyzetben lennénk. Ebben egyetértettünk, nem igaz? Örülök, hogy a Parlament konszenzusra jutott abban a kérdésben, hogy az ön politikája hibás volt.

Elnök úr, most stabilitásra van szükségünk. Be kell tartanunk a versenyszabályokat és az állami támogatásra vonatkozó szabályokat, hogy biztosítsuk a nyitott határokat és kereskedelmet, mivel az exportokhoz több import kell, az importokhoz export kell.

Guido Sacconi (PSE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, egy perc csupán egy táviratra elég. Én az Európai Tanácsnak küldök egyet, amelynek lényege már elhangzott Schulz úr és Rasmussen úr szájából, akik kijelentették, hogy többet kell tennünk, mindenekelőtt a szociális vészhelyzettel kapcsolatban, mégpedig új, szigorú pénzügyi és fiskális politikák alkalmazásával. Ehhez hadd fűzzek hozzá egy további üzenetet: természetesen életbevágóan fontos, hogy a válság idején minimalizáljuk a társadalmi hatásokat, de az is fontos, hogy határozottan lépünk fel, hogy tudjuk: ami az új zöld, intelligens, alacsony széndioxid-kibocsátással járó gazdaság iránti igény következtében egyre keményebb globális versenyt illeti, vajon nyertesként vagy vesztesként kerülünk ki a válságból?

Következésképpen minden intézkedésnek minden szinten – a helyitől az európai szintig – összhangban kell állnia ezzel a célkitűzéssel. A Koppenhágát előkészítő időszakban a Tanácsnak komoly felhatalmazásokat kell adnia, hogy ne szalasszuk el ezt a – többek között gazdasági jellegű – lehetőséget. A felhatalmazást a fejlődő országoknak nyújtott szükséges finanszírozásnak kell alátámasztania, hogy ezek az országok lépést tarthassanak velünk.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) Elnök úr, ez a válság próbára teszi Európát. A polgárok azt várják, hogy Európa cselekedjen, és éppen ezért érthetetlen, hogy sok országos szintű vezető miért ragad meg továbbra is a „mindenki a magáét” politikájának szintjén. Európa nem egyenlő huszonhét nemzeti érdek összességével. Ebből a szempontból hatalmas hiba lenne Európát ismét keletre és nyugatra osztani.

Elnök úr, a liberálisok a jövőbe szeretnének befektetni, nem pedig a múlt hibáiba. A lisszaboni stratégiában foglalt célkitűzéseket nem szabad jegelni. Éppen hogy határozottabban kellene elköteleznünk magunkat az oktatás és kutatás, az innováció, a fenntarthatóság és ez erős európai piac mellett.

Elnök úr, megvetésre méltók azok a bankárok, akik elherdálják pénzünket, de, Schulz úr, éppoly felelőtlenek azok a politikusok, akik most a fiatalabb generációkra terhelik a deficitet és az adósságokat. A Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért képviselőcsoport lényegében elfogadja a Ferreira-jelentést. Csak tényleges európai és jövő-orientált megoldásokkal tudunk valóban szembenézni a válsággal. Európa számára elérkezett a most vagy soha pillanata.

Dariusz Maciej Grabowski (UEN). – (PL) Elnök úr, életbevágóan fontos az Európai Unió számára egy tényleges gazdasági fellendülési stratégia. Ahhoz, hogy egy stratégia hatékony legyen, a következő feltételeknek kell megfelelnie. Először is, az EU-nak nagyobb költségvetésre van szüksége, nem pedig – ahogy azt egyes országok javasolják – a GDP 1%-áról 0,8%-ra csökkentett költségvetésre. Másodszor, helyre kell állítani a költségvetési és adópolitikai szabadságot, és fel kell hagyni az e politikák bevezetésére és szabványosítására tett kísérletekkel. Harmadszor, meg kell szüntetni az új tagállamokra nehezedő nyomást, miszerint csatlakozniuk kell az euróövezethez. Negyedszer, be kell vezetni a pénzügyi tőke áramlásának szigorú ellenőrzését, és meg kell állítani az új tagállamokból a régi tagállamokba történő tőkeátutalást. Ma ez a – ragadozáshoz hasonlítható – folyamat több tízmillió eurót mozgat meg, és tönkreteszi az új tagállamokat. Ötödszor, a támogatást és a segítséget mindenekelőtt olyan országokba és régiókba kell irányítanunk, ahol a következmények a legsúlyosabbak, ahelyett, hogy (ahogy az most történik) bezárnánk a lengyel hajógyárakat, míg Franciaországban és Németországban védenénk a munkahelyeket. Hatodszor, az infrastrukturális beruházási programmal a különbségek és az elmaradottság megszüntetését kell megcéloznunk, különösen az új tagállamokban.

Csaba Őry (PPE-DE). – (HU) Tisztelt Elnök Úr! Mindnyájan tisztában vagyunk azzal, hogy a kialakult gazdasági válság körülményei között a foglalkoztatáspolitikai és a lisszaboni célkitűzések jelentősége megnőtt, ezért nekünk, európai jogalkotóknak és döntéshozóknak azon kell fáradoznunk, hogy a foglalkoztatáspolitikai iránymutatások gyakorlatba való átültetését minél hatékonyabbá és eredményesebbé tegyük. Amint az a foglalkoztatási bizottság szavazási eredménye is mutatja, a pártok között teljes egyetértés uralkodik a tekintetben, hogy a 2008 és 2010 közötti időszakra vonatkozó foglalkoztatáspolitikai iránymutatások az elérendő céloknak megfelelő, ugyanakkor kellően rugalmas keretrendszert jelentenek. E kereteken belül a tagállamok feladata az, hogy a sajátos helyzetükhöz illeszkedő súlypontokat meghatározzák, és valódi tartalommal töltsék meg az egyes iránymutatásokat. A keretrendszer tehát jó eszköz, melynek megalkotása a mi közös európai sikerünk. A tagállamok feladata pedig az, hogy ezt a kitűnő eszközt valóban alkalmazzák is a gyakorlatban.

Tehát két előfeltétele van a sikernek: a helyes célok kitűzése, majd ezt követően a célkitűzésekhez illeszkedő politika gyakorlati megvalósítása. Az első előfeltétel – vehetjük úgy – már teljesült, ezért megítélésem szerint a következő időszakban arra kell a figyelmünket összpontosítani, hogy a foglalkoztatáspolitikai iránymutatások tagállami szinten történő tartalmi feltöltését, alkalmazását nyomon kövessük. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt a tényt, hogy a tagállamok eltérő államháztartási helyzete, adóssági mutatói országonként eltérő mozgásteret biztosítanak a foglalkoztatási- és humánerőforrás területekre való beruházás mértékét tekintve. Abban azonban egységesnek kell lennünk, hogy minden tagállam lehetőségeihez mérten növelje a foglalkoztatáshoz közvetlenül kapcsolódó beruházások szintjét. Látni kell, hogy a tagállamok által elindított gazdaságélénkítési csomagok sikere és az uniós célkitűzések elérése egymással szoros összefüggésben áll. Ez indokolja, hogy a gazdaságpolitika területén az eddiginél nagyobb mértékben kell összehangolni elképzeléseinket, és ennek a fényében a politikai csoportok közötti egyetértésben bízva, kérem, hogy támogassuk az Anderson-jelentést, fogadjuk el a szavazáskor.

ELNÖKÖL: KRATSA-TSAGAROPOULOU ASSZONY

alelnök

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Elnök asszony, Vondra úr, biztos úr! Európa sokat tud tenni, ha akar. Csakhogy ehhez helyesen kell felmérnie a helyzetet – jelenleg azonban alulbecsüli a válságot. Megfelelő forrásokat kell biztosítani, ám jelenleg a gazdasági fellendülési terv nem elegendő. Európának meg kell nyitnia a szükséges pénzügyi forrásokat; az Eurobondról szóló vita azonban holtpontra került – a vitát újra kell indítani. Ha Európa intelligensen akar szerepelni a nemzetközi szinten, úgy példát is kell mutatnia a pénzügyi piacok szabályozása és felügyelete terén.

Barroso úr, ön kezdeményezte a munkát, amelyet Jacques de Larosière munkacsoportja végzett el, ez a kezdeményezés pedig hasznos, értelmes és kivételes volt. Az eredmény immár előttünk van. Cselekedjünk úgy, ahogy Delors tenné, és használjuk ezeket az eredményeket a megvalósítás alapjaiként!

A jelentést egyhangúlag elfogadták, jóllehet a csoport igen eltérő kultúrákból érkező, igen különböző emberekből állt. Megszületett tehát az európai konszenzus, amelyen évek óta dolgoztunk.

Elértük ezt az eredményt; ha ezek után engedjük, hogy a nemzetek elszakítsák magukat egymástól, akkor nem fog megvalósulni a pénzügyi piacok európai felügyelete.

Filiz Hakaeva Hyusmenova (ALDE). – (BG) A gazdasági válság kontextusában egyre jelentősebbé válik a kohéziós politika szerepe. A bankszektor, a termelékenység csökkenése, az új pénzek hiánya és a munkaerőpiac zsugorodása – ezek a tagállamok alapvető problémái. Ezidáig a kohéziós politikának megvoltak a maga pénzügyi eszközei, azonban a válság most arra kényszerít minket, hogy megfelelő, innovatív, naprakész megoldásokkal álljunk elő.

Az uniós forrásokból finanszírozott támogatást a célterületekre kell irányítani. A strukturális alapokat aktívabban, a szituációra naprakészebben reagálva kell használni. A tagállamoknak arra kell összpontosítaniuk, hogy a haszonélvezők ellenőrizhessék az alapokat. Remélem, hogy a Bizottság egyszerűsíti majd a strukturális alapok folyamatait, de ez nem mehet az alapok elosztását és elköltését érintő ellenőrzés rovására. Úgy vélem, hogy a kohéziós politikáról és a reálgazdaságba történő befektetésről szóló jelentés ötletek ad majd a válság kezelésére, és hasznos lesz azon későbbi, a gazdasági tevékenység élénkítését célzó intézkedések tekintetében, amelyeket az uniós csúcstól várunk. Köszönöm.

Rolf Berend (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, a Tanács hivatalban lévő elnöke, biztos urak és asszonyok, hölgyeim és uraim! Kirilov úr jelentése elsősorban a strukturális alapra vonatkozó három rendelet 2007-2013 változásait tárgyalja, amelyek célja az, hogy a tagállamokban javuljon a cash-flow és a likviditás. Ez egy olyan, a gazdasági válság kezelését célzó intézkedés, amelyet feltétel nélkül tudunk támogatni.

A tagállamoktól most azt várják, hogy teljes mértékben éljenek például az energiahatékonyságba és a lakásépítés területén alkalmazott megújuló energiába történő befektetés lehetőségeivel és az általában vett lakásipar befektetési lehetőségeivel. Ezek a tervezett intézkedések hozzájárulnak majd a strukturális alapok és a kohéziós alapok felhasználásának meggyorsításához, egyszerűsítéséhez és fokozott rugalmasságához. Hangsúlyoznom kell, hogy ezek az intézkedések nem ellentétesek a szabad versennyel, a szociális normákkal, valamint a környezetvédelmi és klímavédelmi szabályok Közösségen belüli betartásával.

Most a tagállamok felelőssége, hogy az összeg teljes körű felhasználásának érdekében garantálják az Európai strukturális alapokból származó összeg társfinanszírozását. Üdvözölni és támogatni kell a jelentésben megfogalmazott igényt, miszerint az alapok adminisztrációját és használatát egyszerűsíteni kell.

Biztos úr, 2009-ben is várjuk a Bizottságtól a további javaslatokat ezen a téren. Fontos hangsúlyozni: a sikeres gazdasági fellendülésben jelentős szerepet játszanak a foglalkoztatást és a vállalkozást támogató intézkedések. A tagállamokat azonban arra kell ösztönöznünk, hogy széleskörűen használják a strukturális alapokat a kis- és középvállalkozásokban történő munkahely-támogatás vagy -teremtés terén.

A bizottság maradéktalanul figyelembe vette módosításainkat. Fenntartások nélkül támogatjuk ezt a jelentést. Gratulálok, Kirilov úr.

Enrique Barón Crespo (PSE). – (ES) Elnök asszony, a Tanács hivatalban lévő elnöke, a Bizottság elnökhelyettese, hölgyeim és uraim! Jean Monnet emléke előtt úgy tiszteleghetünk, hogy egységesen, határozottan és kitaróan cselekszünk – ahogy ő is tevékenykedett a két háború idején a logisztika területén. A szövetségesek logisztikai erőfeszítése tette lehetővé, hogy megnyerjék a háborút. Ez azt mutatja, hogy nekünk, a 27 tagállamnak, együtt kell cselekednünk.

Szocialistákként három prioritást élvező cselevést sürgetünk. Az első a gazdaságélénkítő és fellendülési terv megerősítése a költségvetés terén és ugyanakkor az alaposság és a szervezés hangsúlyozása.

Másodszor, tényleges szolidaritást kell kialakítanunk a 27 tagállam között. Nem tudom, hogy a cseh kormány és parlamentje, akik a Lisszaboni Szerződés fölött ülnek, tisztában vannak-e azzal, hogy a Lisszaboni Szerződés második cikkében a „szolidaritás” szó először jelenik meg.

Harmadszor, küzdenünk kell az adóparadicsomok, a globalizáció fekete lyukai ellen.

Chris Davies (ALDE). – Elnök asszony, szeretnék említést tenni arról, hogy az éghajlatváltozás terén mi a stratégiánkat és milyen előkészületeket teszünk az idén megrendezésre kerülő koppenhágai konferenciára. Vezető szerepet vállaltunk, de ezt a szerepet veszélyezteti a gazdasági recesszió és az a követelés, hogy alább kell adnunk. Hadd mondjak egy példát!

Több mint három évvel ezelőtt megegyeztünk abban, hogy az autógyártóktól meg kell követelnünk azt, hogy más hűtőközeget használjanak a légkondicionáláshoz – a jelenleg használt közeg globális felmelegedési potenciálja a széndioxid potenciáljának 1400-szerese. Akkor azt mondtuk, hogy 2011-ben minden új autómodellben ilyet kell majd használni.

Most azonban azt halljuk, hogy egyes gyártók – tudomásom szerint a Ford és a General Motors vezetésével – kiskapukat keresnek. A hónap során találkozót szerveznek a nemzeti típusjóváhagyó hatóságokkal. Rendkívül fontos, hogy Verheugen biztos úr vezető szerepet vállaljon és világossá tegye: nem engedünk ebből a normából, azaz 2011-ig a kérdéses hűtőközegeket le kell cserélni.

Ha most elgyengülünk, azzal kiengedjük a szellemet a palackból: az ipar lobbizni kezd, és ez súlyosan alááshatja az éghajlatváltozás elleni fellépés terén játszott vezető szerepünket.

Costas Botopoulos (PSE). – Elnök asszony, ezeket a rendkívül fontos jelentéseket szocialista előadók készítették. Ez természetesen nem véletlen. E jelentések lendülete, a szocialista képviselők által benyújtott módosítások, valamint, véleményem szerint, a mai vita is igen világosan mutatja, hogy a válság kezelésének tekintetében különféle politikák vannak: vannak jellegzetesen jobboldali és jellegzetesen szocialista politikák. A jobboldali politika meglehetősen egyszerű: a válság rossz dolog, de csak türelmesnek kell lennünk, el fog múlni; elegendő egy-két technikai intézkedést megtennünk, és a dolgok maguktól elsimulnak; emellett hangot kell adnunk annak, hogy együtt érzünk azokkal az emberekkel, akiket a válság sújt.

A szocialista álláspont sokkal összetettebb. Véleményünk szerint a problémát (a válságot) a gyökerénél kell kezelni: radikálisan változtatnunk kell a gazdasági paradigmán, meg kell változnunk és vissza kell szorítanunk minden olyan spekulációt, amely ehhez a pénzügyi válsághoz vezetett. Nem semleges válságról van szó, hanem olyan válságról, amelyet specifikus politikák – és javarészt jobboldali kormányok politikái – váltottak ki.

Jean-Paul Gauzès (PPE-DE). – (FR) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! A polgárok sokat várnak Európától; nem szabad cserbenhagynunk őket.

Természetesen, ha realisták akarunk lenni, akkor el kell ismernünk, hogy az európai pénzügyi források korlátozottak, és meg kell vizsgálnunk azt, hogy hogyan javíthatnánk rajtuk. Európa azonban hangsúlyozottabban előtérbe kerül majd és nagyobb sikere lesz, ha erősebb politikai akaratot mutat.

Természetesen ez elsősorban azt jelenti, hogy katalizátorként működünk a tagállamok tevékenységei és erőfeszítései terén, de azt is, hogy európai szintű összehangolt megközelítést alkalmazunk. A fellendülési terv alapvetően az újrastrukturálást segítő eszköztár. Az EBB szerepét meg kell erősíteni.

Európának cselekednie kell – egyértelmű, innovatív gazdasági stratégiát kell meghatároznia. A gazdasági szereplőknek távlatokra és jogi stabilitásra van szükségük. Ez azért fontos, hogy a pénzügyi szolgáltatásokat rendbe rakjuk, hogy a bankintézetek betölthessék alapvető szerepüket: a gazdasági fejlődés finanszírozását.

A jelenleg előkészítés alatt álló, a bankok és biztosítók tőkekövetelményeiről, valamint a hitelminősítő intézetek szabályozásáról szóló irányelvhez kapcsolódó szövegek segítik e feladat kivitelezését. A hitelminősítő intézetekről szóló szövegeknek figyelembe kell venniük a bebizonyosodott hiányosságokból levonható tanulságokat.

Hasonlóan fontos az is, hogy biztosítsuk a szabályozott pénzügyi tevékenységek európai felügyeletét. A Larosière-csoport jelentésében szerepelnek olyan hasznos és időszerű javaslatok, amelyeket gyorsan át kell ültetni gyakorlatba.

Európának emellett adekvát, hatékony és modern iparpolitikára van szüksége. E tekintetben össze kell egyeztetnünk a fenntartható fejlődés követelményét, valamint a vagyongenerálást és munkahelyteremtést célzó magas színvonalú ipar, mint alap szükségességét.

Nem szerencsés a válság idején a normálisan működő szektorokat akadályozni olyan szabályokkal vagy szabályozásokkal, amelyek hatékonyságát nem igazolták meggyőzően. Például az autóiparban, amelyre jelenleg súlyos problémák jellemzők, fontos a 2010-ben lejáró, a gépjármű-forgalmazás mentességét biztosító rendelet érvényességének meghosszabbítása.

Ébernek kell lennünk például akkor is, amikor Koreával kötünk kétoldalú megállapodást, mivel ez igen jó hatást gyakorolhat iparunkra.

Brian Simpson (PSE). – Elnök asszony! Mai felszólalásomban a beruházás szükségességét szeretném kiemelni: a munkahelyekbe, a környezetbe, a gazdaság egészébe történő beruházás szükségességét. E tekintetben alapvető fontosságú a közlekedési infrastruktúrába, ezen belül a vasúti infrastruktúrába történő beruházás, nem csupán annyiban, hogy így vasúthálózatunk világszínvonalú lesz, hanem annyiban is, hogy megvalósul a munkahelyek védelme, a munkahelyteremtés, valamint a társadalmi kohézió.

Tekintsük prioritásnak vasúthálózatunk villamosítását: ez a közlekedés és a környezetvédelem terén egyaránt előnyökkel jár. Fektessünk be a TENS közlekedési hálózatba! Fellendülési tervünk ne csupán szó legyen, hanem legyen tartalma, és társuljon hozzá a megvalósítás!

Kudarcot vallottunk a semmittevéssel, és azzal, hogy hagytuk, hogy a döntéseket a piacok hozzák meg. Az összehangolt európai fellépés alapja most az, hogy első helyre helyezzük az embereket és utolsó helyre az anyagi érdekeket. Mi, akik a Háznak ezen az oldalán ülünk, nem vagyunk hajlandóak Pilátusként a kezünket mosni. Cselekedni akarunk; és határozottan akarunk cselekedni.

Péter Olajos (PPE-DE). – (HU) Meggyőződésem, hogy a jelenlegi gazdasági válság gyökere a túlfogyasztásban, az ökológiai válságban gyökerezik, ide kell lásnunk a megoldás érdekében is. Fontos időszak vár ránk az éghajlatpolitikában, hiszen az év végén Koppenhágában meg kell állapodnunk a globális felmelegedés elleni küzdelemben az új közös célokról. A tét tehát nagy, nem hibázhatunk, nem is késlekedhetünk. Az előttünk lévő joganyagok nemcsak a kereteket határozzák meg, a fő irányvonalat jelölik ki, a tényleges, konkrét lépések még csak ezután következnek. Ahhoz, hogy a tudósok által ajánlott 25-40%-os üvegházhatást okozó gázcsökkenést 2020-ra elérhessük, ahhoz, hogy a biodiverzitás fogyatkozását megállíthassuk, ahhoz nagyon komoly pénzügyi forrásokra van szükségünk.

Az utóbbi években volt szerencsém parlamenti delegációkkal meglátogatni Bangladest, Kínát, Indiát, legutóbb Guayanát, és ebbéli meggyőződésem csak erősödött. Egyfelől támogatnunk kell a fejlődő országokat, de ezt csak átlátható, jól ellenőrizhető beruházásokon keresztül, emellett az uniós kibocsátáskereskedelmi árverések jövedelméből szintén támogatni kell a fejlődő országokban az alkalmazkodást segítő intézkedéseket is. A Környezetvédelmi Bizottság összességében 30 milliárd eurót javasol erre a célra 2020-ig. Ez az összeg hatalmas, jól felhasználni nagy feladat.

Másfelől az éghajlatváltozás elleni küzdelem Európának nagyszerű lehetőség új technológiák, új munkahelyek létrehozatalára az energiabiztonság növelésére. Az ENSZ és az új amerikai, illetve több európai kormány is felismerte, hogy a globális válságból való kilábaláshoz nemcsak egy friss, hatékonyan teljesítő húzóerőre lenne szükség, hanem egy új szervezeti elven működő motorra. A jelen gazdasági recessziója ugyanis elfedi az emberiség, és Európa igazi nagy problémáját, azaz az ökológiai válságot. A zöld „new deal” történelmi lehetőség mindkét válság egyszeri megoldásának irányába.

Gianni Pittella (PSE). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Úgy vélem, hogy hiba volt, és mindenekelőtt a Bizottság hibája, hogy kezdetben alábecsülte a válság mértékét. Ma pedig az hiba, hogy a csúcstalálkozókon ismételjük magunkat, és olyan elvi nyilatkozatokat teszünk, amelyeket nem követnek koherens és gyakorlati döntések. Jelentéseink meggyőző és célravezető módon reagálnak az európai emberek igen súlyos problémáira.

Arra kérem tehát a Parlamentet, hogy hidalja át a szakadékot az Eurobond-eszköz bevezetésével – ezt többször javasolta Mauro úr, jómagam és csaknem 200 képviselő. Ez az eszköz talán az egyedüli olyan eszköz, amely képes megteremteti azokat a – válságkezelés intézkedéseit, a transzeurópai hálózatokat, a tiszta energiát, a kutatást és a szélessávot, a szegénység elleni küzdelmet és a fiatalok számára kialakított Erasmus-sémát finanszírozó – pénzügyi forrásokat, amelyeket tetszhalott költségvetésünk képtelen. Jacques Delors, ez a kiváló ember (és ezzel zárom is felszólalásomat), megmutatta az utat. Haladjunk bátran ezen az úton.

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök asszony! A globális gazdasági és pénzügyi válság és a sokmilliárdos élénkítő csomagok ellenére is igen komoly lehetőségünk van arra, hogy fokozzuk az energiahatékonyságot és hogy a technológiát egy zöld „new deal” irányában mozdítsuk el. Más szóval, hogy ezt a válságot lehetőségként kezeljük és hogy hosszú távon mindannyiunk javára fordítsuk.

Örömmel fogadom az éghajlatváltozás elleni küzdelem két alternatív finanszírozási eszközét, amelyet a legutóbbi bizottsági közlemény említ. A ma tárgyalt dokumentummal kapcsolatos állásfoglalás szerzőjeként arra kérem a tagállamokat, hogy cselekedjenek a javaslatok szellemében, és hogy az állam- és kormányfők jövő heti találkozásán tartásuk tiszteletben a december 12-i találkozón készült nyilatkozatot, amelyet hivatalosan rögzíteni kell – ha lehet, akkor az EU-ETS jelentés végső szövegében, hiszen másképp nem jelenik meg a Hivatalos Lapban.

Ezért – és kérem a hivatalban lévő elnököt, a biztos urat és az elnök asszonyt, hogy emlékezzenek erre – hármas nyilatkozatra van szükségünk mindhárom intézménytől. A decemberi nyilatkozat kimondja: „Az Európai Tanács emlékeztet arra, hogy az egyes tagállamok saját alkotmányos és költségvetési követelményeiknek megfelelően maguk határozzák meg, hogy az EU kibocsátás-kereskedelmi rendszerén belül a kibocsátási egységek árverési értékesítéséből befolyt jövedelmet milyen módon használják fel. Tudomásul veszi, hogy a tagállamok hajlandók ezen összegnek legalább a felét az üvegházhatástokozógáz-kibocsátás csökkentésére, az éghajlatváltozás mérséklésére és az ahhoz való alkalmazkodásra, az erőirtás megakadályozását célzó intézkedésekre, a megújuló energia, az energiahatékonyság, valamint a biztonságos és fenntartható, alacsony széndioxid-kibocsátással járó gazdaságba történő átmenetet elősegítő egyéb technológiák kifejlesztésére (ideértve e célok kapacitásépítés, technológiaátadás, valamint kutatás és fejlesztés révén történő megvalósítását) fordítja.”

A szöveg a következőképpen folytatódik: „A 2009-ben, Koppenhágában megkötött, az éghajlatváltozásra vonatkozó nemzetközi megállapodás értelmében azok, akik így kívánják, ezen összeg egy részét felhasználhatják az éghajlatváltozás mérséklésére és az ahhoz való alkalmazkodásra a megállapodást ratifikáló fejlődő országokban is, különös tekintettel a legkevésbé fejlett országokra. E tekintetben a következő lépésekre a 2009 tavaszán megtartandó Európai Tanácson kerül sor.”

Várom, hogy a múlt heti állam- és kormányfői találkozó nyilatkozatának meglegyen a méltó eredménye.

Harlem Désir (PSE). – (FR) Tisztelt elnök asszony! Túl kevés, túl késő, elégtelenül koordinált, szolidaritást nélkülöző, a szükségesnél kevesebb – a jelenlegi szakaszban ilyen reakciókat vált ki az Európai Unió fellendülési terve és a bizottsági javaslatok.

Ennek nagyon is egyszerű oka van. Ha megnézzük az eredeti előrejelzéseket, el kell ismernünk, hogy alábecsültük a válságot – például az Egyesült Királyság és Franciaország ipari termelésének valóban látványos visszaesése, a nemzetközi kereskedelem és a német export visszaesése vagy a növekvő munkanélküliségre vonatkozó előrejelzések tekintetében. Ezért valóban azt hiszem, hogy ma igen messze vagyunk attól, hogy olyan reakcióval álljunk elő, amely például az Obama-kormány által az Egyesült Államokban végrehajtottakhoz mérhető.

Ismét jól érzékelhető a szolidaritás hiánya és a nagyfokú bátortalanság. Márciusban tapasztaltuk, hogy az Ecofin elutasította a fellendülési terv kibővítését, és most látjuk, hogy a kelet-európai országok kénytelenek az IMF-hez fordulni. Ez az európai szolidaritás sajnálatos kudarca: egyre több nemzeti mentőtervet engedélyezünk az ipari szektorban, és nem teszünk többet, mint hogy felszólítjuk az országokat a protekcionizmus elkerülésére. A tény azonban az, hogy az egyetlen megfelelő reakció az autóipari szektor számára készített európai mentő- és fellendülési terv lenne.

Úgy vélem, hogy a szocialista képviselőcsoport rendkívül világosan fogalmazza meg az Európai Parlament igényét: masszív beruházásra van szükség. Mivel gyakran hivatkozunk az 1929-es válságra, az összehasonlítás kedvéért vizsgáljuk meg a Rooseveltt-féle New Dealt, amely hét év alatt a GDP 3,5%-át költötte el. Ez Európában ma több éven keresztül évi 400 milliárd eurót jelentene. Ezért úgy véljük, hogy a kölcsönzési lehetőségeket és az Eurobondot hozzáférhetővé kell tenni, hogy nagymértékű beruházást kell alkalmazni a zöld innováció, az épületek szigetelése, a modern közlekedés és az energiaszektor területén, hogy támogatási tervet kell kidolgoznunk a szerkezetátalakítás és a munkanélküliség áldozatai számára, és jeleznünk kell, hogy milyen segítségben részesülhetnek azok, akiket munkanélküliség fenyeget (többek között például az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap kiterjesztésével).

Cornelis Visser (PPE-DE). – (NL) Tisztelt elnök asszony! A jelenlegi válság idején az Európai Parlamentnek úgymond az örkutya szerepét kell játszania a protekcionizmus megakadályozása terén.

Együtt hoztuk létre a belső piacot, amelyből igen sokat profitáltunk – együtt. Ezeket az előnyöket nem csupán a nyugat-európai, hanem a kelet-európai országok is élvezték. Ne hagyjuk, hogy ezek az eredmények a jól ismert ellenszél hatására megszűnjenek létezni. Nekünk, európai parlamenti képviselőknek, elleneznünk kell minden olyan, a francia autóipar támogatásával kapcsolatos javaslatot, amely hátrányosan érintheti a többi európai országot.

A Parlamentnek hasonló őrző-védő szerepet kell betöltenie az euró erősségének kérdésében is. Nem fogadhatjuk el, hogy az országok korlátozás nélkül halmozhatnak fel államadósságot. Európában elfogadtuk az úgynevezett Stabilitási és Növekedési Paktumot. Tisztában vagyunk azzal, hogy a pénzügyi válság következtében ideiglenesen nagyobb támogatást kell nyújtani a bankoknak. Ennek azonban kivételesnek kell lennie!

A gazdaság más szektoraiban nincs szükség semmiféle strukturális támogatásra. A tagállamoknak ehhez nincsenek meg a forrásaik, és ha Eurobonddal kölcsönöznének, a jövő generációira nehezednék az adósság terhe, az euró pedig gyengülne. Én ellenzem ezt.

Röviden szólva: amikor a protekcionizmus elleni küzdelemre és az euró értékének megóvására kerül sor, legyünk őrkutyák!

Libor Rouček (PSE). – (CS) Hölgyeim és uraim, mai rövid felszólalásomban szeretnék egy fontos területre összpontosítani, amelyről reményeim szerint sikeres tárgyalás folyik majd és megállapodás születik az Európai Tanács ülésén. Ez a terület az energiapolitika. Mindannyian tudjuk, hogy az Európai Uniónak fokoznia kell energiabiztonságát és energiafüggetlenségét, és hogy fejlesztenie kell energia-infrastruktúráját, azaz össze kell kötnie és ki kell bővítenie az egyes államok és régiók közötti olajvezetéseket, gázvezetéseket és villamosenergia-szállító vezetéseket. Ugyanakkor növelnünk kell olaj- és földgáztartalékainkat. Növelni akarjuk a megújuló energiaforrások szerepét, fokozni akarjuk az épületek és a termékek energiahatékonyágát, valamint növelni akarjuk a kutatás és a éghajlatváltozás hatásainak csökkentése terén eszközölt beruházások mértékét. Határozottan úgy vélem, hogy az energiapolitika terén bevezetendő eszközök és beruházások nem csupán az energiával és az éghajlatváltozással kapcsolatos problémákra jelentenek megoldást, hanem igen pozitív eredménnyel járnak majd a gazdasági válság idején annyiban, hogy lendületet adnak a gazdasági növekedésnek és növelik a foglalkoztatottságot.

Rumiana Jeleva (PPE-DE). – (BG) Hölgyeim és uraim! Üdvözlöm az európai intézmények abbéli erőfeszítéseit, hogy felvázolják a tagállamok és a Bizottság válságkezelési koordinált fellépésével kapcsolatos intézkedéseket. Jól tudjuk, hogy az Európai Unió kohéziós politikája nagymértékben segíti az európai gazdasági fellendülési tervet és hogy a Közösség legnagyobb beruházási forrása a reálgazdaságban. Ezen erőfeszítések elismeréseként az Európai Parlament támogatja az Európai Regionális Fejlesztési Alap, az Európai Szociális Alap és a Kohéziós Alap szabályozásának módosítását, az uniós források pénzügyi kezelésének egyszerűsítése és meggyorsítása érdekében. Remélem, hogy a kedvezményezettek javát szolgálja majd ez az egyszerűsítés – ezek az alapok valójában őket célozzák meg. Ez különösen fontos az Európai Unió szegényebb tagállamai esetében.

A tagállamokra vár továbbá az a feladat, hogy garantálják a szükséges finanszírozást, annak érdekében, hogy az uniós források valóban a szándéknak megfelelően kerüljenek felhasználásra. A tagállamoknak a szabad versenyre és hatékony irányítás normáira vonatkozó szabályok betartása mellett kell alkalmazniuk az egyszerűsített projektfinanszírozási eljárásokat. Köszönöm a figyelmet.

Atanas Papanicolas (PSE). – Tisztelt elnök asszony! Egyértelmű, hogy a gazdasági fellendülési terv és pénzügyi hátterének európai aspektusai eltörpülnek a tagállamok erőfeszítései mellett. Mindazonáltal remélem, hogy a Tanács elfogadja majd az országok között energiahálózat támogatásának tervét, annak érdekében, hogy egy jövőbeli gázválság következményei már kevésbé legyen súlyosak.

A szolidaritás azonban megnyilvánulhatna abban, hogy rugalmasabbá tesszük az ERM2, az euróövezet és az euró bevezetésének kritériumait a csatlakozni kívánó országok számára. Egyértelmű, hogy a tagállamoknak – amelyeknek most komoly erőfeszítéseket kell tenniük a stabil valutaárfolyam megőrzésére – több támogatásra van szükségük ahhoz, hogy kivédjék a gazdasági válság hatásait. Figyelembe véve azt, hogy a jelenlegi tagok számára már biztosított a rugalmasság, remélem, hogy ez a döntés a közeljövőben megszületik.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Jóllehet alapjaiban egyetértek az európai gazdasági fellendítés tervével, szeretném felhívni a figyelmet két dologra: az Eurobond forgalmazására és az euróövezet kiterjesztésére. Az Eurobond forgalmazása nem megfelelő eszköz az euróövezet megerősítésére, és az időzítés se megfelelő most, hogy Európát pénzügyi, gazdasági és szociális válság érinti. Az euróövezetnek tizenhat tagja van; ezen országok gazdaságai részesülnek támogatásban. De mi a helyzet a többi 11 országgal? Van egy javaslat, miszerint Eurobondot kizárólag svéd vagy dán koronáért lehetne vásárolni. Ez milyen helyzetbe hozza az új tagállamokat, amelyek – számos objektív ok miatt – nem tagjai az euróövezetnek? Mennyibe fog kerülni a kölcsön nekik? Litvánia nem vezethette be az eurót, mert az infláció 0,07%-kal meghaladta a mutató felső határát, jóllehet az utóbbi tíz évben az euróövezet egyetlen országa sem felelt meg mindegyik mutatónak. A litván litast immár négy éve az euróhoz rögzítik. Vajon nem jött el az ideje annak, hogy a világban végbemenő változásokat kreatívabb módon szemléljük és kiterjesszük az euróövezetet, és ezzel megkönnyítsük az EU kiemelkedését a válságból?

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (PL) Tisztelt elnök asszony! Kirilov úr jelentésének címe (és itt szeretnék gratulálni a jelentéshez) azt sugallja, hogy létezik „nem-reál” gazdaság is. Megjelent a virtuális gazdaság és a virtuális pénz, de a bankárok és a könyvvizsgálók aláírása valódi, ami azt mutatja, hogy minden rendben van. Azonban kiderül, hogy mindez nem igaz, és hogy az egész egy blöff.

Ma egy gazdasági és erkölcsi válság kihívásaival kell szembenéznünk. Ebben a kontextusban értelmes és szükséges megoldás a regionális fejlesztés és a kohézió területén eszközölt beruházás. Ez több kilométernyi valódi utat. Modern vasútvonalat és repülőtereket jelent majd. Be kell fektetnünk a tudásba és a képzésbe, valamint az innovatív megoldásokba, különös tekintettel a kis- és középvállalkozásokra. Ténylegesen korlátoznunk kell a bürokráciát. Ez több ezer ember számára jelent majd munkát, s így megélhetést is. Emellett pedig megvalósítja majd a szolidaritás politikájának valódi alkalmazását. A Lisszaboni Szerződésben foglaltakat is valósággá teszi.

Emmanouíl Angelakos (PPE-DE). – (EL) Tisztelt elnök asszony! Specifikus intézkedéseket kell foganatosítanunk a gazdaság szektorainak mobilizálása érdekében, azért, hogy segítséget kapjanak a válság kezelése során.

Ennél is fontosabb, hogy a regionális politika és a kohéziós politika terén ezek az intézkedések bizonyosan érintik a polgárok és a vállalkozások (különösen a kis- és középvállalkozások) többségét.

E bizonytalan gazdasági helyzetben a munkahelyek megtartását, valamint a kis- és középvállalkozások fennmaradását mindenképpen segítik azok a kezdeményezések, amelyek az Európai Regionális Fejlesztési Alap és a többi strukturális alap szabályozásának egyszerűsítését célozzák, valamint az olyan intézkedések, mint például a megújuló energia otthonokban történő használatába való befektetés, valamint a szabályozásnak, az előlegek kifizetésének, a támogatható kiadásoknak és az átalányösszegeknek az egyszerűsítése.

Fokozott erőfeszítést kell tenni az Európai Parlament előtt álló kezdeményezések terén. E kezdeményezések megfogalmazásában a Parlament is aktív szerepet vállal majd. Továbbra is igaz, hogy olyan lépéseket kell tennünk, amelyek közvetlen módon hatnak a polgárok számára nyújtott támogatásra.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Az Európai Unió soha nem volt ilyen válságos helyzetben, mint most. Két alapelv kérdőjeleződik meg: a belső piac egysége a protekcionizmus miatt és a szolidaritás. Martin Schulznak teljesen igaza van, hogy semmi konkrét lépést nem tett az Európai Bizottság a piacok rendbetételére, a pénzügyi felügyeletre – és az az önzés, az a protekcionizmus szétverheti az Európai Unió egységét, ha a szolidaritást nem fogjuk megőrizni. Mert nemcsak az eurózónán kívül vannak problémák, az eurózónán belül is! Görögországnak, Magyarországnak és másoknak hasonló problémái vannak. És szeretném a Farage urat emlékeztetni arra, hogy a nyugat-európai bankok, a nyugat-európai vállalatok fölvásárolták az új tagállamok vállalatait, bankjait, és most nem szolidárisak, nem tesznek lehetőséget a pénzügyi alapok biztosítására.

Martin Schulz (PSE). – (DE) Tisztelt elnök asszony, köszönöm a lehetőséget, hogy e vita végén megfogalmazhatom személyes meglátásomat. Lehne úr megjegyzéseire szeretnék reagálni.

Lehne úr, az ön szavaiból arra következtetek, hogy a válságot az európai szocialisták okozták. Ezt természetesen már eddig is tudtuk. Németországban széles körben ismert az elgondolás, hogy ha reggel süt a nap, akkor az a kereszténydemokratáknak köszönhető, de ha jég és hó van, az a szociáldemokraták hibája. Ezzel mindannyian tisztában vagyunk. Azonban önök, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták képviselőcsoport tagjai most megmutathatják, hogy gyakorlatban is megvalósítják-e azt, amit ön, Lehne úr hangoztatott, amikor megtámadott amiatt, hogy valami rosszat mondtam. Lehetséges, hogy tévedtem.

Arra szeretném tehát kérni önt, hogy szóljon a Ferreira-jelentés 113. módosításáról, amely a tagállamok közötti szolidaritásra és az adóparadicsomok megszüntetésére vonatkozik. Ennek az a lényege, hogy az EU felszólítja a G20 országokat, hogy szüntessék meg az adóparadicsomokat. Ön a Ferreira-jelentés mellett vagy ellen szavaz? Közösségi szolidaritás az euróövezet és az azon kívül eső országok között, szolidaritás az euróövezeten belül – mellette szavaz? És végül ott a GDP 1%-át vagy 1,5%-át kitevő pénzügyi élénkítés: a Közösség erőfeszítése a válságból való kilábalásra. Mellette szavaz? Ezek az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportjának 92., 102. és 113. számú módosításai. Lehne úr, ha igennel szavaz, elnézését kérem. Ha nemmel szavaz, akkor azt kell majd mondanom, hogy ön olyan ember, aki hatásos beszédeket tart, de azután másképp szavaz.

Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, nagyon köszönöm. Igen rövid leszek. Először is: természetesen nem a szocialisták a felelősek a válságért. Ebben a Parlamentben senki nem állította ezt. Mindannyian tudjuk, hogy kiknek a hibája; a kérdést igen részletesen megvizsgálták. Arra azonban joggal mutattam rá, hogy a szocialisták sok éven keresztül felelősek voltak a fedezeti alapokkal és a magántőkével kapcsolatos világos átláthatósági szabályok bevezetésének megakadályozásáért. Erre hoztam fel példákat. Ez egész egyszerűen tény.

Ami pedig az említett módosításokat illeti, csupán egy dolgot szeretnék megemlíteni: az adóparadicsomok ügyét. Ebben teljes mértékben egyetértünk. A kérdés csak az, hogy mely ponton szavazunk igennel. Ma a lisszaboni stratégiára vonatkozó állásfoglalás 25. módosítását tárgyaljuk, amely pontosan ezt a területet fedi le. A képviselőcsoport emellett fog szavazni. Következésképpen az említett kérdésekkel nincsenek problémáim.

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Tisztelt elnök úr! Igen hosszú és hasznos vitát folytattunk, és az elnökség minden képviselőnek köszöni a hozzászólásokat.

Nagyon helyesen határozták meg azokat a jelentős kihívásokat, amelyekkel jelenleg szemben állunk, különös tekintettel a pénzügyi és gazdasági válságra. Ahogy bevezető megjegyzéseimben rámutattam, az Európai Tanács jövő heti ülésének ez a kérdés lesz a fő tárgya. A válság léptéke ellenére az elnökség úgy véli, hogy az Európai Unió megegyezésre tud jutni egy előrevívő megközelítés különféle elemeit illetően.

Nincs más lehetőségünk, mint hogy e súlyos válság idején együtt dolgozzunk. Ezért támogatom a ma délelőtti sokszor elhangzott kijelentést: nagyobb felelősségre és intenzívebb együttműködésre van szükség. Továbbá úgy vélem, hogy együtt tudunk működni és együtt kell működnünk Európa problémáinak megoldásában, és hogy az Európai Unió jó helyzetben van ahhoz, hogy a globális megoldás részét képezhesse. A válság lehet mély, de ha közösen lépünk, akkor Európának birtokában vannak azok az intellektuális, pénzügyi, humán és szabályozási források, amelyek a helyes reakciók meghatározásához és megvalósításához szükségesek.

Joseph Daul azt mondta, hogy a következő Európai Tanács nem csupán egy újabb csúcstalálkozó, és ebben minden bizonnyal igaza van. A globális megoldás megfogalmazása a jövő hónap elején kezdődő londoni G20-konferencián játszott vezető szereppel kezdődik. A Tanács tegnapi ülésén az Ecofin-miniszterek megegyeztek abban, hogy az EU milyen keretrendszerben vesz majd részt ezen a fontos találkozón. Ezen belül abban egyeztek meg, hogy a makrogazdasági politikák intenzívebb nemzetközi összehangolására, valamint az átláthatóságon és az elszámoltathatóságon alapuló globális pénzügyi szabályozásra van szükség. És ezzel vissza is térünk a fedezeti alapokról és egyéb érzékeny kérdésekről folytatott vitánkhoz. Mindannyian egyetértettek a pénzügyi szervezetek nemzetközi szintű együttműködése fokozásának és az IMF megerősítésének kérdésében, valamint abban, hogy foglalkozni kell azzal a kérdéssel, hogy a multilaterális fejlesztési bankok milyen szerepet játszanak a válságnak a világ legszegényebbeire gyakorolt hatásának ellensúlyozásában.

Amikor a szolidaritás szükségességéről beszélünk, tudatában kell lennünk annak, hogy az európai szolidaritáshoz az európai fenntartható pénzügyi fejlődéssel kapcsolatos, országos szintű felelős politikáknak kell társulnia. Való igaz, hogy az amerikaiak költenek, de nem kérnek segítséget az IMF-től, és nem rendelkeznek a valutaövezetük integritását biztosító Stabilitási Paktummal. A jövőbe kell befektetnünk, de ezt úgy kell megtennünk, hogy ne ássa alá államháztartásunk hosszú távú fenntarthatóságát és ne sértse a belső piac játékszabályait.

Ma délelőtti sokan említették a polgárok nagyon is valós aggodalmát a munkanélküliség kapcsán. Martin Schulz kijelentette, hogy a lényeg a következő „munkahely, munkahely, munkahely” – és igaza van. Valóban fenn kell tartanunk a foglalkoztatást; és jóllehet számos intézkedés tagállami hatáskörbe tartozik, van lehetőségünk cselekedni. Hadd mondjak egy példát! Tegnap az Ecofin megegyezett abban, hogy csökkenti az ÁFA-t a munkaigényes szolgáltatások szektorában (pl. éttermek stb.). Ha emlékeznek rá, ez a kérdés sok éven át volt napirenden, anélkül, hogy megoldás született volna, és csupán tegnap, országom elnöksége alatt jutottunk végül megegyezésre ebben az igen érzékeny kérdésben.

A ma tárgyalt három jelentés kulcsfontosságú eleme a foglalkoztatás. Ezt a témát a jövő heti találkozón tárgyaljuk. Ez alapvető része a lisszaboni stratégiának. Egyetérttek azokkal, akik szerint a jelenlegi válság nem ok arra, hogy elvessük a lisszaboni stratégiát. Épp ellenkezőleg, arra ok, hogy garantáljuk a stratégia alapvető céljainak megvalósulását.

Az elnökség különös figyelmet szentel a kérdésnek; ezért hívtunk össze egy további találkozót május elejére, amelynek tárgya a növekvő munkanélküliség. A jövő héten a tényleges orientációk felől szándékozunk megegyezni, amelyek aztán a megbeszélések és az esetlegesen májusban megszülető döntések alapjául szolgálnak majd.

Önök közül néhány megemlítette azt is, hogy a koppenhágai találkozó előkészületeként megállapodásra kell jutnunk az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás, valamint az éghajlatváltozás hatásainak csökkentése terén. Graham Watson feltette a kérdést, hogy mennyit kell majd fizetnünk. Úgy vélem, ez még túl korai kérdés. Vannak becslések (például a Bizottság e témában kiadott közleményében, amely különféle non-profit

szervezetek és intézetek becsléseit tartalmazza), és ezek a számok igen magasak. Azonban még túl korai lenne megbecsülni az összeget. Meg kell várunk, amíg az Egyesült Államok és a folyamatban érintett többi szereplő tájékoztat minket terveiről: az Obama-kormánytól kora áprilisban megszervezésre kerülő prágai találkozón efelől próbálunk tájékozódni. Nem lenne jó taktika most megnyitni a számlát.

Természetesen teljes körű tájékoztatást nyújtunk önöknek az Európai Tanács értekezleteinek minden eleméről, és biztosíthatom önöket afelől, hogy Topolánek miniszterelnök úr teljes mértékben tisztában van a ma délelőtt itt hangoztatott véleményekkel. A következő plenáris ülésen beszámol a Parlamentnek az Európai Tanács eredményéről. Örömmel várom majd az ezen az ülésen elhangzó konstruktív véleményeket.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Egyetértetek azokkal, akik azt mondták, hogy hosszú időn keresztül alábecsültük és nem értettük meg a válság mélységét. Ezért valószínűleg érdemes lenne az elején legalább abban megegyezni, hogy nem tudjuk, milyen súlyossá fog válni a válság. Ezen kívül azt sem tudjuk, meddig fog tartani, és ezért azt sem tudhatjuk, vajon eleget tettünk-e már. Sajnálom, hogy ez egyszer ellent kell, hogy mondjak Juncker úrnak.

Még azt sem tudjuk, hogy amiket idáig tettünk, hatékonyak bizonyulnak-e. Jelenleg még ezt sem tudhatjuk. Az egyetlen dolog, amit biztosan tudhatunk, hogy addig nem fogunk kilábalni a válságból, amíg a pénzügyi szektort nem sikerül nagyon gyorsan újra működőképessé tenni.

Ezzel kezdődött a probléma, és időközben viszonylag világossá vált, mindez hogyan alakult ki. Azt is tudjuk, hogy a pénzügyi szektor stabilizálására irányuló már megtett intézkedések miért nem bizonyultak hatékonyak, vagy legalábbis nem elég hatékonyak. Azért, mert a bankok tudják, hogy még mindig egy sor problémával állnak szemben. A bankok most kockázati céltartalékot képeznek, mert tudják, hogy a könyvelési kockázataik egy része még nem lepleződött le. Ezzel kapcsolatban meg kell tennünk a megfelelő politikai intézkedéseket.

Egy dolog azonban világos. A pénzügyi szektor nem teheti meg, hogy visszatér ugyanoda, ahol a válság előtt volt. Mindenki, aki azt képzei, hogy az állam és az Európai Unió felelős a mostani helyzet szabályozásáért, aztán majd minden ugyanúgy fog tovább folyni, mint előtte, az nagyon téved. Egyértelmű, hogy a pénzügyi szektor és a pénzintézetek erős és hosszú távú felügyeleti rendszerének kialakítására van szükség, amely nem csak Európára terjed ki. Rendkívül fontos, hogy partnereinkkel együtt egy globális kormányzási rendszert alakítsunk ki. Csak akkor leszünk képesek partnereinkkel együttműködve megvalósítani ezt, ha mi, európaiak egyértelmű, közös álláspontot képviselünk. Minél nagyobb megegyezésre jutunk ebben a kérdésben, annál nagyobb eséllyel érjük el a kívánt eredményeket. Ha Európa fővárosai egymásnak ellentmondó jeleket küldenek Washingtonnak, Pekingnek és Tokiónak, kevés esély van egy hatékony globális kormányzási rendszer kialakítására.

Abban azonban egyetértünk, hogy a jelenlegi helyzet társadalmi szempontból rendkívül érzékeny, hiszen bármit teszünk is a pénzügyi szektor stabilizálása érdekében, nem lesz elég a reálgazdaságban tevékenykedő vállalatok támogatására, amelyek a pénzügyi válság következtében nehéz helyzetbe kerültek. Ezt mindannyian tudjuk.

A reálgazdaságban bekövetkezett válságra, a vállalkozások között és az iparban tapasztalható válságra Európa megoldási törekvéseiben a munkahelyekre összpontosít. Nem a részvényesek osztalékáról vagy a vezetők juttatásairól van szó. Arról van szó, hogy biztosítsuk, hogy azok az emberek, akiknek vajmi kevés, vagy egyáltalán semmi felelősségük nincs a válság kialakulásában, más szóval a munkavállalók, megtarthassák munkahelyüket. Alapvetően fontos számukra, hogy megtarthassák munkahelyüket, mert másképpen nem élhetnek független, szabad és méltó életet.

Meg akarjuk védeni a munkahelyeket az európai gazdaságban – ezért volt szükség a kiadási programokra. Vitatkozhatunk arról, hogy nem lehetne-e, vagy nem kellene-e többet szánni erre, de az a probléma, hogy e tekintetben nem rugalmas a közösségi költségvetés. Mi, az Európai Parlamentben vagy az Európai Bizottságban könnyen mondjuk, hogy nagy gazdasági fellendülési csomagra van szükség, sok pénzt kell pumpálnunk a gazdaságba, de nem a mi pénzünkről van szó, nekünk nincs pénzünk. A pénz mindig a tagállamoktól származik és nem szabad elfelejtenünk, hogy ebbe a nemzeti parlamenteknek is beleszólása van.

Megpróbáltuk biztosítani, hogy a kiadási programokat oly módon szervezzük, hogy a rövid távú szükségletek ne tegyék kockára a hosszú távú célok megvalósulását. Ez teljesen egybehangzik azzal, amit számos felszólaló, valamennyi képviselőcsoportból már elmondott, vagyis, hogy gazdasági átalakuláson megyünk keresztül, egy alacsony szén-dioxid-kibocsátású, erőforrás-hatékony és tudásalapú gazdaság kialakítására törekedve. Ennek az átalakulásnak a válság idején is folytatódnia kell. Ezért biztatjuk arra a vállalatokat, hogy ne

csökkentsék a kutatásra és fejlesztésre, vagy az innovációra szánt költségeket, és hogy tartsák meg a kulcsfontosságú munkaerőt. Pénzügyi intézkedéseinknek e célkitűzéseket kell támogatniuk. Egyetértek mindenkivel, aki azt mondja, hogy talán jobban is lehetett volna csinálni. Azonban mindig hangsúlyozni kell, hogy a pénz, amit erre költünk, nem az Európai Unió pénze. A pénz a tagállamok pénze, és ezen kívül más tényezőket is meg kell fontolnunk, nem csak azokat, amelyeket mi ebben az esetben helyesnek ítélünk. A lisszaboni stratégia gazdasági modellje, amelyet szintén ma vitattunk meg, nem független piacot feltételez. A lisszaboni stratégia nem arra az előfeltételre épül, hogy a legjobb piacgazdaság a radikális szabadpiaci értelemben önmagát szabályozó piac. A stratégia ehelyett azt állítja, hogy a piacot szabályozni kell, amennyiben a társadalmi és környezeti felelősségvállalás szempontjainak is meg akar felelni. A politikusok felelősek e szabályok kialakításáért, és nem szabad hagynunk, hogy eltérítsenek minket ettől a feladattól. Ezért gondolom azt, hogy a lisszaboni stratégia célkitűzései változatlanok és hogy a „Hogy lehet, hogy a lisszaboni stratégia ellenére ide jutottunk?” kérdés tulajdonképpen rossz kérdés. Egy ettől eltérő európai gazdasági stratégia sem akadályozhatta volna meg a pénzügyi piac makrogazdasági egyensúlyhiányát és hibáit, amelyek a válsághoz vezettek.

Végezetül hadd mondjam el, hogy biztosítani szeretnénk, hogy minél több európai vállalat érintetlenül kerüljön ki a válságból. Ez azt jelenti, hogy segítenünk kell őket abban, hogy pénzügyi forrásokhoz jussanak. Jelenleg számomra ez tűnik a legnagyobb problémának, mivel a hitel-összeroppanás a nagy és a kis szervezeteket egyaránt érinti.

Az Európai Beruházási Bank mindent megtesz, amit tud. Köszönettel tartozunk az Európai Beruházási Banknak rendkívül rugalmas hozzáállásáért. Mostanra azonban már elérte teljesítőképessége határait. Már most egyértelműen látszik, hogy az év második felében nem fogja tudni teljesíteni az európai nagy- és kisvállalkozások által benyújtott hitelkérelmeket, mert már most is teljesítőképessége határán van. Mindenkinek tisztán kell látnia, hogy a helyzet nagyon komolyra fog fordulni, ezért meg kell fontolnunk, mit tehetünk mi itt a Parlamentben az európai vállalkozások helyzetének javítása érdekében, például azon keresztül, hogy mihamarabb megvitatjuk és elfogadjuk a Bizottság javaslatát, amely azt célozza, hogy az európai vállalatoknak ne kelljen szükségtelen költségeket fizetniük.

Olyan javaslatokat nyújtottunk be, amelyek akár évente 30 milliárd euróval csökkenthetik az európai vállalatok költségeit. E javaslatok gyors elfogadása jelentős mértékben hozzájárulhatna a válság leküzdéséhez.

A Bizottság meggyőződése, hogy a csúcstalálkozóra készülvén az európai integrációval kapcsolatos lehetőségek és kockázatok egyértelműbben kirajzolódnak majd, mint valaha. Többek közt nyilvánvaló lehetőséget teremtené arra, hogy erőnket összpontosítva összehangoltan és céltudatosan lépünk fel, és minden kreativitásunkat felhasználjuk ahhoz, hogy megerősödvé kerüljünk ki a válságból. Ezzel ellensúlyozhatnánk azt a tényt, hogy az Amerikai Egyesült Államokkal ellentétben mi nem hozhatunk központi döntéseket, melyeket aztán mindenhol végrehajtanak, hanem el kell érünk, hogy mind a 27 tagállam egyezsége jusson.

Ugyanakkor a kockázatok egyértelműbbek, mint valaha – a kockázatok, melyeknek mindannyian ki leszünk téve, amennyiben a mostani helyzetben egy vagy több tagállam a protekcionizmus vagy a gazdasági nacionalizmus mellett dönt a szolidaritás és a közös álláspont helyett. Közös iránytű nélkül, amely kivezet bennünket a válságból, mindannyian el fogunk veszni a válságot előidéző ködben.

Elisa Ferreira, előadó. – (PT) Elnök asszony, soros elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! A válság súlyosabb, mint amire számítottunk és a munkanélküliség magasabb lesz, mint az előrejelzések mutatták. Jó okunk van, hogy azt gondoljuk, a tervezett európai ösztönző nem lesz elegendő, azonban az már most is egyértelmű, hogy túl sok időbe telik, míg elér az emberekhez.

A Parlament álláspontja mindeztidáig egyértelmű és világos volt, és remélem, az is marad. Célunk a munkahelyek megőrzése és új munkahelyek teremtése a területi és társadalmi kohézió, valamint a szolidaritás szem előtt tartásával. A válság idején az emberek nem nyugodhatnak bele, hogy Európa nem rendelkezik megfelelő válaszokkal, és hogy Európa tehetetlenül áll a problémákkal szemben. Mit kér tehát a Parlament a Bizottságtól? A jelentéseken keresztül természetesen azt kéri, hogy koordinálja a nemzeti intézkedéseket, és hogy használjon fel minden rendelkezésére álló eszközt a cselekvésre. Valamint minden lehetőséget megad a Bizottságnak mint költségvetési hatóságnak ahhoz, hogy ezt végre is tudja hajtani. Arra kéri a Bizottságot, hogy indítson útnak egy, a foglalkoztatásra vonatkozó világos európai kezdeményezést, hangsúlyozva, hogy kulcsfontosságú a pénzügyi piacok szabályozására vonatkozó intézkedések végrehajtására, valamint a reálgazdaságnak nyújtandó hitelekre vonatkozó ütemterv elkészítése. Mit kér a Parlament a Tanácstól? Azt kéri, hogy újra fedezze fel a politikai akaratot, amely az európai terv megvalósításának mozgatórugója. Az Európai Unió a versenyről, de ugyanakkor az összetartásról és a szolidaritásról is szól. Az egységes piac nem

működhet a szolidaritás és összetartás garanciája nélkül. Ezért cseréltük fel az európai tervhez való csatlakozás előtti nemzeti függetlenségünket Európára.

Jan Andersson, előadó. – (SV) Elnök asszony! A válságot már kezdik érzékelni az emberek is, nő a munkanélküliség, mégpedig rohamos mértékben, és a válság társadalmi következményei is kezdenek jelentkezni. A visszaesés nagyobb mértékű, mint az elején gondoltuk. Magasabb munkanélküliség és súlyosabb társadalmi következmények várhatók.

Szeretnék egy pár szót intézni az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja felé itt a Parlamentben. Hökmark úr ugyan nincs jelen, de ő volt az, aki az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportjának javaslatát okolta a válságért. Ez olyan, mint lelőni a zongoristát, ha nem tetszik az ének. Természetesen vannak jobbközép és jobboldali kormányok Európában. Ezek a kormányok télenek és ezek tanúskodnak az összehangoltság és szolidaritás hiányáról.

Most a munkahelyekről, a szociális biztonsági rendszerekről és a közszféráról van szó. A csúcstalálkozó előtt azt üzenem a Bizottságnak és a Tanácsnak, hogy most kell cselekednünk, összehangoltan, elegendő erőfeszítést téve és szolidaritást tanúsítva. Most kell cselekednünk, nem várhatunk a májusi csúcstalálkozóra. A foglalkoztatással kapcsolatos kérdésnek az első napirendi pontok között kell szerepelnie.

(Taps)

Evgeni Kirilov, előadó. – (BG) Köszönöm, elnök asszony! A kohéziós politika eredményesen hozzájárult a társadalmi és gazdasági problémák leküzdéséhez és a strukturális reformok végrehajtásához a tagállamokban és régiókban. Az eddig megszerzett tapasztalatok és a jelentős mértékű forrás-előirányzatok – több mint 340 milliárd euróról van szó egy 7 éves időtartamra – rendkívül fontosak a jelenlegi gazdasági válság idején, és kulcsfontosságú, hogy a pénzt fel is használják, a lehető legjobb módon, az európai polgárok és vállalkozások támogatására. Akkor, amikor minden egyes euróra szükség van a gazdaság helyreállítása érdekében, nem engedhetjük meg, hogy a támogatásokat rosszul használják fel. Ezért is üdvözljük a szabályok egyszerűsítését és szorgalmazzuk azok megfelelő végrehajtását.

Verheugen úr, mai beszédében említette, hogy nem tudjuk, meddig fog tartani a válság, és ez igaz. Azonban egy dolgot mindenképpen ki kell mondanunk: a döntéseknek, amelyeket hozunk, és természetesen a jövő heti Európai Tanács által meghozott döntéseknek még ebben az évben eredményeket kell hozniuk. Én még azt is megkockáztatnám, hogy már a nyárra eredményeket kell felmutatnunk. Ezt várják tőlünk az európai polgárok; hogy végre meglássák a fényt az alagút végén, és hogy reményt lássanak a válságból való kilábalásra – mégpedig minél hamarabb.

Szeretnék egy megjegyzést tenni azokhoz a képviselőtársaimhoz fordulva, akik ma megpróbáltak gazdasági választóvonalat húzni a régi és az új tagállamok közé. Úgy gondolom, hogy az egész kohéziós politika, amelyről ma dönteni fogunk, ellentétben áll ezzel a javaslattal. Mindezt rendkívül károsnak tartom, és össze kell fogunk, hogy legyőzzük ezt. Köszönöm.

Elnök. – Öt állásfoglalási indítványt⁽¹⁾ kaptam, melyeket az eljárási szabályzat 103. cikkének (2) bekezdésével összhangban nyújtottak be.

A vitát lezárom.

A szavazásra ma, március 11-én, szerdán kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

John Attard-Montalto (PSE), írásban. – 2008-ban, a megújított lisszaboni stratégia részeként iránymutatásokat fogadtunk el, melyek 2010-ig érvényesek. Az összes tagállamnak, beleértve Máltát, is ki kellett dolgoznia a munkahelyek számának növelését célzó stratégiákat. Foglalkoztatási iránymutatások készültek. Mindezek finanszírozása kulcsfontosságú, és az Európai Szociális Alap finanszírozhatja a rugalmasság és biztonság, illetve a szakismeretek javítása érdekében hozott azonnali intézkedéseket.

A rugalmas biztonság alatt olyan integrált szakpolitikai megközelítést kell érteni, amelynek célja a munkavállalók és a vállalkozások alkalmazkodóképességének javítása. Ezenkívül komoly erőfeszítéseket kell tennünk a szakképzés valamennyi szintjének javítása érdekében.

⁽¹⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

Elsőként szeretném leszögezni, hogy a szakismeretek javításának csak akkor van értelme, ha illeszkedik a munkaerőpiaci igényekhez.

Másodszor, három stratégiának elsőbbséget kell élveznie:

- a munkavállalók és vállalkozások alkalmazkodóképességének javítása;
- a foglalkoztatási arány növelése és a már foglalkoztatásban lévők munkában tartása a munkaerő-utánpótlás és a szociális védelmi rendszer működőképességének biztosítása érdekében;
- a humántőkébe történő beruházások növelése jobb oktatás és szakképzés révén.

Adam Bielan (UEN), írásban. – (PL) Elnök úr! A vitát hallgatva az az érzésem támadt, hogy valamiféle versengés folyik itt a Parlamentben, afféle kötélhúzás: régi tagállamok az újak ellen. Úgy gondolom, hogy a vádaskodás és ujjal mutogatás nem fogja hirtelen megoldani a problémáinkat.

Mindenek előtt hadd emlékeztessenek arra, hogy a polgárok figyelnek bennünket, és védelmet várnak tőlünk. Ez az a helyzet, amikor szeretnék látni, mire jó Európa. Ez a vita lehetőséget nyújt arra, hogy végiggondoljuk, hogyan korlátozhatjuk a válság társadalmi hatásait.

Igent mondunk a lisszaboni stratégiára, mert eredményeket hozott – a lisszaboni stratégiának köszönhetjük, hogy mintegy 7 millió új munkahely jött létre az Unión belül. A kérdés csak az, hogy milyen munkahelyek jöttek létre. Nagyon sok esetben ideiglenes vagy részmunkaidős állásokról van szó, a teljes idős foglalkoztatás tekintetében a foglalkoztatási arány gyakorlatilag változatlan.

Ez egyszerűen csak azt bizonyítja, hogy Európának meg kell tanulnia élni a lehetőségeivel. Csúcstechnológiai termékekbe kell beruháznunk, melyekhez viszont magasan képzett szakemberekre van szükségünk – ez a mi hozzáadott értékünk: egy olyan ágazat, amelyben nincs vetélytársunk. E tekintetben rendkívül fontos a pénzügyi támogatások igénybevételi időszakának meghosszabbítása és a pályázati eljárások egyszerűsítése, különösen az új tagállamok számára.

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE), írásban. – (RO) A globális gazdasági válság mindannyiunkat váratlanul ért, legyen szó akár a bankokról, a multinacionális vállalatokról vagy a határokon átnyúló intézményi struktúrákról. A globális gazdaságot komoly csapás érte és tulajdonképpen a nemzetközi pénzügyi rendszer fennmaradása is kérdéses. Nem hinném, hogy bárki ellentmondana nekem, amikor azt állítom, hogy a jelenlegi problémák nagysága európai szintű összefogás igényel. A szolidaritás valójában megkerülhetetlen a válságból való kilábaláshoz.

Én Romániát – egy Európa délkeleti részén elhelyezkedő országot – képviselem az Európai Parlamentben. Csupán annyit mondhatok, hogy a 2008-as több mint 7%-os gazdasági növekedés a jelenlegi, egyre súlyosbodó, viharos gazdasági helyzetben lassan semmivé válik. Az Európai Bizottság által készített gazdasági fellendülési terv az öreg kontinens minden szegletében kell, hogy éreztesse hatását. Nem szabad, hogy Európa bizonyos részei magukra hagyva és tehetetlennek érezzék magukat egy olyan vészhelyzetben, amelyet nem ők idéztek elő.

Úgy gondolom, ez az elmúlt száz év legmerészebb politikai terve, az Európai Unió legkomolyabb megmértetése. A kontinens országainak meg kell mutatniuk, hogy egységes erőt képviselnek. José Manuel Durão Barroso, az Európai Bizottság elnöke szerint Európát eredményei alapján fogják megítélni. Teljesen egyetértek ezzel a megállapítással.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), írásban. – (RO) Úgy vélem, hogy egy gazdasági fellendülési tervre irányuló javaslat a jelenlegi válság idején üdvözlendő. Az Uniónak egységes, világos és hatékony álláspontot kell képviselnie a válság hatásainak – intenzitás és időtartam tekintetében történő – minimalizálása érdekében.

A pénzügyi szektor világosabb szabályozására van szükség, különösen a nagy kockázattal járó befektetések – mint például a fedezeti alapok – esetén.

A jelenlegi helyzetben rendkívül fontos a tagállamok közötti szolidaritás. Természetesen a tagállamoknak saját helyzetükhöz igazodó intézkedéseket kell elfogadniuk, de azok nem lehetnek ellentétesek a belső piaccal, vagy a gazdasági és monetáris unióval. A legfontosabb, hogy megkönnyítsük a hitelhez jutást, különösen a kis- és középvállalkozások számára, amelyek a gazdasági növekedés motorjai és a munkahelyteremtés szempontjából is fontosak. Állami intervenciók intézkedéseket azonban csak átmeneti jelleggel szabad alkalmazni, melyet követően szigorúan a versenyszabályokat kell alkalmazni.

Ezen kívül a válság leküzdése érdekében hozott intézkedéseknek egy felelős költségvetési politikába kell illeszkedniük. Jóllehet válságon megyünk keresztül, úgy gondolom, hogy különösen fontos, hogy – amennyire lehet – ragaszkodjunk a Stabilitási és Növekedési Paktumhoz, hiszen a költségvetési hiány növelése hosszú távon végzetes következményekkel járhat, főleg a jövő generációi számára.

Daniel Dăianu (ALDE), írásban. – Joaquín Almunia biztos nem rég úgy nyilatkozott, hogy az eurozóna azon államai, amelyek komoly nehézségekkel szembesülnek, támogatást kaphatnának más uniós tagállamoktól. A kollektív segítség lehetőségének felkínálása vajon miért nem irányult az eurozónához nem tartozó országok felé is? Lehet, hogy vannak problémák a Lettországnak és Magyarországnak nyújtott támogatási csomagokkal. A nagy egyensúlyhiány csökkentése alapvetően józan lépés. Azonban a kivitelezés módja perdöntő. Drasztikusan visszaszorítsuk-e a költségvetési hiányt, miközben a magánszektor drámai ütemben építi le tevékenységét? A prociklikusságot meg kell akadályoznunk a felívelés és a visszaesés idején is. Ha nem az állami költségvetés a fő oka a tetemes méretű külső hiánynak, akkor miért kell a leépítés nagy részét átvállalnia? Idézzük fel a tíz évvel ezelőtti ázsiai válság során szerzett tanulságokat! Politikánk kidolgozása során azt is végig kell gondolnunk, hogyan tudjuk megakadályozni az új tagállamok valutái elleni spekulatív támadásokat. Csupán a költségvetési hiány drasztikus csökkentése e tekintetben sem igazán nyújtana segítséget. Remélhetőleg az elkövetkező ECOFIN-ülések a pénzügyi támogatásokkal kapcsolatban jobb megoldásokat dolgoznak majd ki. Ezen kívül, amikor a Nemzetközi Valutaalap is részt vesz a támogatási csomagokban, a jelenlegi rendkívüli helyzetben felül kell vizsgálnia a makrogazdasági egyensúlyhiányok kezelésére alkalmazott hagyományos megközelítést.

Vasile Viorica Dăncilă (PSE), írásban. – (RO) Romániának ki kell használnia a strukturális alapok nyújtotta új lehetőségeket.

A romániai központi és helyi állami hatóságoknak minél gyorsabban és hatékonyabban ki kellene használniuk az Európai Bizottság által felkínált, a közösségi strukturális alapokhoz való hozzáférés megkönnyítésére vonatkozó lehetőséget. Az alapokhoz való hozzáférés azért szükséges, mert azok révén lehetséges az új munkahelyek teremtése, a szakmai átképzésekhez szükséges képzések nyújtása az életen át tartó tanulás programján keresztül, valamint a kis- és középvállalkozások támogatása.

A közösségi források elosztásának felgyorsítása és egyszerűsítése elősegítheti a gazdasági fellendülést a célzott területekre történő tőkeinjekció révén. Gyorsabb és rugalmasabb lesz a kifizetés, és egy összegben történik, ami lehetővé teszi, hogy a szükséges projekteket rövid időn belül végrehajtsák az olyan területeken, mint az infrastruktúra, az energia vagy a környezet.

Ugyanakkor a román hatóságoknak az uniós eljárásoknak megfelelően biztosítaniuk kell a projektek társfinanszírozásához szükséges önrészt annak érdekében, hogy az uniós pénzek beérkezéssel a projekteket a lehető leggyorsabban végre lehessen hajtani.

Az európai vezetők javaslatai olyan intézkedéssorozatra irányulnak, amelyek a tagállamokban felgyorsítanák a legfontosabb beruházásokat nemzeti és regionális szinten, miközben egyszerűsítene a támogatásokhoz való hozzáférést és növelnék a kis- és középvállalkozások számára rendelkezésre álló pénzügyi forrásokat.

Dragoș Florin David (PPE-DE), írásban. – (RO) Az európai uniós tagállamok fő közös jellemzői a demokrácia, stabilitás, elszámoltathatóság és a kohézió. Evgeni Kirilov a „Kohéziós politika: reálgazdasági beruházások” című jelentése kiemeli e közös jellemzők fontosságát mint legfőbb követelményt a társadalmi és gazdasági szakpolitikák terén kidolgozandó közös stratégia szempontjából. Az európai gazdaság most a globális pénzügyi válság és az elmúlt hatvan év legsúlyosabb recessziójának következményeit nyögi. Arra kell biztatnunk a tagállamokat, hogy keressék a kohéziós politika és más közösségi finanszírozási források, mint például a TEN-t, a TEN-E, a kutatási és technológiafejlesztési tevékenységekre vonatkozó hetedik keretprogram, a versenyképességi és innovációs keretprogram, valamint az Európai Beruházási Bank és az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank közti szinergia lehetőségét. Ezzel egyidejűleg a tagállamoknak egyszerűbbé és könnyebbé kell tenniük a JESSICA, JASMINE és JEREMIE programok nyújtotta pénzügyi eszközökön keresztül a finanszírozáshoz való hozzáférést annak érdekében, hogy a kis- és középvállalkozásokat és az aktuális kedvezményezettet a források igénybevételére ösztönözzék. Végezetül gratulálni szeretnék az előadónak, Kirilov úrnak a jelentés összeállításáért.

Bairbre de Brún (GUE/NGL), írásban. – (GA) Gazdasági bizonytalanság idejét éljük. Az Európai Uniónak meg kell vizsgálnia, vajon van-e rá lehetőség, hogy rugalmasságot biztosítson a nemzeti és regionális hatóságoknak annak érdekében, hogy nagyobb felelősséggel rendelkezzenek az alapoknak a rendkívüli helyzet kezelésére történő felhasználásában.

Huebner biztos „Kohéziós politika: reálgazdasági beruházások” című tervében szereplő intézkedések gyakorlati intézkedések, amelyeket a helyi hatóságoknak késlekedés nélkül alkalmazniuk kellene.

Az Európai Regionális Fejlesztési Alapot (ERFA) most fel lehet használni a lakótelepi lakásokba történő ökológiai beruházások részleges finanszírozására, amit ki kellene használnunk a válság által súlyosan érintett építőiparban a munkahelyteremtés és munkahelyek megőrzése érdekében, valamint azért, hogy közelebb kerüljünk az éghajlatváltozási kötelezettségvállalások teljesítéséhez.

Az Európai Szociális Alapból történő méltányossági kifizetések valóban ösztönözhetnék a nehézségekkel küszködő állami szektort és a kis- és középvállalkozások számára is előnyösek lennének a pénzügyi összegek hozzáférhetőségének megkönnyítésére javasolt változtatások.

Ez a lépés megfelelő irányba mutat. A Kirilov-jelentés lisszaboni stratégiával kapcsolatos néhány megjegyzését sajnálatosnak tartom.

Adam Gierek (PSE), írásban. – (PL) Hogyan küzdhetjük le a pénzügyi válságot? (Az európai gazdasági fellendülés terve.) A pénzügyi válságot rövid- vagy hosszútávon próbálhatjuk megoldani. A rövid távú megoldás arra épül, hogy kiiktatjuk a betegségeket, melyeket az utóbbi évtizedekben szereztünk, és amelyek a bankok likviditási hiányához, a „fertőzött” kötvények forgalomban maradásához és a pénzügyi politika és az átfogó politika közti koherencia hiányához vezettek.

A bankoknak pénzügyi támogatást nyújtó országok nem iktatják ki a válság okait. A válság alapvető oka, véleményem szerint, a gazdaságot irányító neoliberais mechanizmus, vagyis a rövid távú profit hajszolása a hosszú távú érdekek figyelmen kívül hagyásával – hogy csak egy jellemzőt említsek.

A hosszú távú megoldás tehát az, ha a gazdaság működését irányító mechanizmusokat változtatjuk meg és szakítunk az úgynevezett szabadpiac dogmáival. Nem kell, hogy a tagállamok és az Európai Bizottság vegye át a helyét a verseny szempontjából lényeges piaci mechanizmusoknak, de felelősségük van abban, hogy a kóros elváltozások megelőzése érdekében közbeavatkozzanak. Ez először is azt jelenti, hogy a rövid távú profit nem homályosíthatja el a hosszú távú érdekeket, amelyek az infrastruktúra fejlesztése, középületek felépítése, a természeti környezet védelme vagy például új, esetenként kevésbé nyereséges energiaforrások felkutatása révén érhetők el.

Másodszor, a tulajdonlás minden formáját ugyanúgy kell kezelni, és az egyik vagy másik kiválasztását a tulajdonforma gazdálkodási hatékonyságától kell függővé tenni.

Harmadszor, a tagállamoknak és az Európai Bizottságnak mind a pénzügyi, mind pedig az átfogó politikai irányítás koordinálásának felelősségét fel kell vállalni.

Negyedszer, a tagállamoknak és az Európai Bizottságnak módszereket kell kidolgoznia a nemzetközi valuta- és pénzügyi piac koordinálására, melyek a spontán működés következtében ki vannak téve a spekuláció veszélyének.

Genowefa Grabowska (PSE), írásban. – (PL) A gazdasági válság elérte Európát. Először a fejlett gazdaságokat érintette, majd kiterjedt a fejlődő és a feltörekvő gazdaságokra is. A legutóbbi előrejelzések 2009-re -1%-os, vagy még alacsonyabb gazdasági fejlődést prognosztizálnak. Az Európai Közösséget érintő egyik leg súlyosabb recesszióval állunk tehát szemben.

Egyetértek az előadóval a tekintetben, hogy az egyes országok által megtett intézkedések most nem elegendők, még akkor sem, ha azokat a legveszélyeztetettebb szektoroknak juttatott tőke-transzferek támogatják. Gazdaságaink egymással összefonódnak és a válság globális, éppen ezért a helyreállításra irányuló intézkedéseknek továbbra is globális jellegűeknek és globális méretűeknek kell lenniük. Ezen kívül érvényesülnie kell az EU alapelvének, a szolidaritás elvének is. Csupán ez teszi majd lehetővé az Unión belüli területi és társadalmi kohézió megőrzését. Úgy vélem, hogy az ilyen válságok idején a szolidaritás elve új politikai dimenziót is nyer.

Továbbá osztom a jelentésben a válság által érintett átlagemberek helyzete iránt kifejezésre juttatott aggodalmat. Ismét elérhetővé kell tennünk a hiteleket a családok és cégek, főként a kis- és középvállalkozások számára, amelyek az európai gazdaság sarokkövei. Csupán ez a célkitűzés, valamint a polgárok megtakarításainak védelme igazolhatja az állami források felhasználását a fellendülési tervben. Amennyiben az európai fellendülési terv részeként az adóparadicsomok megszüntetését is el tudnánk érni, a válság elleni küzdelem bizonyára könnyebb és hatékonyabb lenne.

Louis Grech (PSE), írásban. – Ahogy egyre erősödik a pénzügyi válság, és egyre kevésbé látjuk a végét, úgy lesz, véleményem szerint, egyre több forrásra szükség ahhoz, hogy stabilizáljuk az európai gazdaságot és megállítsuk a visszaesést. További lassító tényező a munkanélküliség folyamatos növekedése és a rendkívül nagy munkaerőpiaci bizonytalanság. A hitelek hozzáférhetetlensége az állami költségvetési hiány növekedésével együtt még mindig komoly problémát jelent és kulcsfontosságú tényező a gazdasági recesszió sikeres és hatékony kezelésében. Rendkívül fontos, hogy helyreálljon a megfelelő hitelfolyósítási képesség, és hogy a rendelkezésre álló pénz a gazdaság élénkítésére fordítódjon, azaz a családokhoz és a vállalkozásokhoz kerüljön. Fontos, hogy olyan kezdeményezéseket hozzunk létre, amelyek vonzzák a tőkebefektetést. Sajnos jelenleg nem rendelkezünk olyan európai mechanizmussal vagy intézménnyel, amely összehangolhatná és integrálhatná a kontinens gazdasági fellendülését, így kénytelenek vagyunk toldozott-foldozott megoldásokat használni, ami összességében könnyen kudarcot vallhat, hiszen a tagállamok gazdaságai igen nagy mértékben függenek egymástól. Az európai gazdaság fellendítésére irányuló igyekezeteknek kéz a kézben kell haladnia a szabályozás átalakításával a válságot előidéző hibák újbóli elkövetésének elkerülése érdekében. A szabályozás hiánya és a gyenge felügyelet volt a probléma gyökere, ezért újra be kell vezetnünk a hatékony szabályozást.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) Csak akkor érthetjük meg az Unió országait, beleértve a Portugáliát is érintő súlyos társadalmi-gazdasági helyzetet, ha felidézünk az „integrációs folyamat” célkitűzéseit, és hogy azok milyen módon idézték elő a jelenlegi kapitalista válságot, melynek egyik epicentruma az EU.

Az elmúlt 23 évben az EGK/EU a tőke mozgását és a gazdaság „finanszírozását” szorgalmazta, liberalizálta a piacokat és ösztönözte a privatizációt, elősegítette a vállalatok fúzióját és ösztönözte a túltermelést, áttelepítette és leépítette a termelési kapacitást, néhány kiváltságos gazdasági hatalmát támogatta mások függőségbe kerülése árán, támogatta a munkavállalók kizsákmányolását és a munka termelékenységéből fakadó nyereségek tőkésítését, központosította a megtermelt javakat és növelte a társadalmi egyenlőtlenségeket és regionális különbségeket – mindezt a hatalom legfőbb birtokosai és a nagy gazdasági és pénzügyi csoportok irányítása alatt. Ezek a helyrehozhatatlan kapitalista válság mélyén rejlő okok.

Nem a válság, hanem a kapitalizmus természetéből fakadó politikák állnak a munkanélküliség, a bizonytalanság, az alacsony bérek, az egyre romló életkörülmények, a szegénység, a betegség, az éhezés, valamint a munkavállalókra és a lakosságra nehezedő egyre súlyosabb problémák hátterében.

Ezért üdvözljük a CGTP-IN, a portugál munkavállalók általános szakszervezete által március 13-ra tervezett nagyszabású tüntetést, a munkahelyteremtés, a magasabb bérek és a jogok kiszélesítése irányába történő változások érdekében.

Gábor Harangozó (PSE), írásban. – Az Uniónak minden erőfeszítést meg kell tennie annak érdekében, hogy következetes keretszabályozást alakítson ki a globális pénzügyi válság kezelésére. Amennyiben helyre akarjuk állítani a közbizalmat és a pénzügyi rendszer megfelelő működését, minél gyorsabban cselekednünk kell a foglalkoztatás és a gazdasági tevékenység megőrzése érdekében. A recesszió negatív hatásainak enyhítése, valamint a szociális normák és a foglalkoztatási szint megőrzése érdekében bizonyos változtatásokat kell eszközölnünk a rendelkezésre álló forrásokhoz való hozzájutás megkönnyítésére, a jobb átláthatóság és megfelelőbb kezelés biztosításával. A legutóbbi EIT Tanács következtetéseiben felszólít az „Európai Szociális Alapon keresztül történő gyors intézkedések foganatosítására a foglalkoztatás támogatása érdekében, különösen a lakosság legkiszolgáltatottabb csoportjai körében, és különös tekintettel a legkisebb vállalkozásokra a nem bér jellegű költségek csökkentése révén”. Ezért arra szeretném kérni a következő tanácsi csúcs résztvevőit, hogy komolyan vegyék fontolóra, hogy a pénzügyi vagy gazdasági visszaesés által leginkább sújtott országokban átmeneti jelleggel társ-finanszírozási eszközök igénybevételevel lehetővé váljon a nem bérjellegű költségek csökkentése a munkahelyteremtés és a munkahelyek megőrzésének biztosítása érdekében. A lehető legnagyobb figyelmet kell szentelnünk a társadalom legkiszolgáltatottabb csoportjainak, különös tekintettel azokra, akiket a legsúlyosabban érintenek a gazdasági és szociális visszaesés következményei, annak elkerülése érdekében, hogy a válság tovább szélesítse a különbségeket, és veszélybe sodorja az Unió valamennyi területének kiegyensúlyozott fejlődését.

Tunne Kelam (PPE-DE), írásban. – A szolidaritás ma Európa egyik legfontosabb értéke. A jelenlegi válságban azonban az európai szolidaritás meggyengülésének jelei mutatkoznak.

Minden korábbinál jobban el kell kerülnünk a tagállamok közti különbségtételt, el kell kerülnünk az olyan besorolásokat, hogy régi és új, vagy nagy és kicsi. Az eurozónához tartozó és az eurozónán kívüli tagállamok közti különbség nem adhat alapot arra az eurozóna tagállamainak, hogy ebből a kiváltságos helyzetből szemlélve diktálják a jövőt. A döntéshozatalban minden tagállamnak egyenlő részvételt kell biztosítani.

Minden tagállamnak biztosítani kell a jogot ahhoz, kifejezhessék problémáikat és aggodalmukat a lehetséges európai megoldások megtalálása érdekében.

Európának olyan mozgatóerőre van szüksége, amelynek segítségével a lehető legkisebb kár elszenvetésével lábalhat ki a válságból. A protekcionizmus nem lehet válasz a gazdasági válságra. Ellenkezőleg – továbbra is a nyitottság és a versenyszellem kell, hogy tevékenységünk alapját képezze. A jelenlegi visszaesést kihasználva tehát még több pénzt kell befektetnünk az innovációba, a kutatásba és a fejlesztésbe.

Más szóval a válság a lisszaboni stratégia végrehajtására kell, hogy ösztönözzön. Csak e szolidaritásra épülő stratégia teljes kiaknázása biztosíthatja a munkahelyteremtést és az európai gazdaság fenntarthatóságát.

Magda Kósáné Kovács (PSE), írásban. – (HU) A sérelmeket rangsorolni nem érdemes. A közösen átértett fájdalom azonban erőforrásokat és szándékokat mozgósít. Sokan idézik az 1929-es válságot, pedig annak hatásaként jött II. világháború már két különböző útra vezette Európát. A volt keleti blokk országait ráadásul traumaként érte a rendszerváltás is, de itt és most mindannyiunkat egyformán fenyeget a jeleit korábban mutató, mégis váratlan globális pénzügyi-gazdasági válság.

A válság pillanatától kezdve Európa útja nem lehet többet elágazó, de még több párhuzamos út rendszere sem, nincs két sebesség. A spekulatív tőkét leszámítva mindenki vesztesre áll, legfeljebb a mérték különbözik. A közös piac paradigmája ebben a helyzetben csak akkor maradhat életképes és versenyképes, ha együttesen koordinált közös válaszokat adunk. A protekcionizmus kísértete nem ad jó tanácsokat!

A tagállamok feladata, hogy saját pénzügyi terveiket egymással együttműködve dolgozzák ki, melyet az Uniónak úgy kell kiegészítenie, hogy kinek, kinek az erejéhez mérten adjon támogatást, ugyanakkor abból azok a tagállamok és polgárok is pozitív egyenleggel jöjjenek, akik a sorban hátrébb állnak. A közép-kelet-európai térség részben történelmi okok, részben annak következményeként, hogy az euró hiánya a bizalmatlanságot és a spekulatív tőkét ellenünk fordította ebben a sorban hátrébb szorult. És noha az egyes uniós tagországok közé nem tehető egyenlőséggel, határozottan állítom, hogy Európai szinten van szükség olyan támogatási rendszer kidolgozására, amely lehetővé teszi a szolidaritás jegyében a tagországokénti megfelelő segítségnyújtást.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), írásban. – (RO) Az európai gazdasági fellendülési tervben felvázolt valamennyi alapelvnek tükröződnie kell a nemzeti gazdasági fellendülési tervekben.

A rendelkezésre bocsátott uniós alapokat elsődleges fontosságú projektekre kell felhasználni, és igazságosan kell elosztani a tagállamok között, az egyedi esetek figyelembe vételével.

A rendelkezésünkre álló valamennyi lehetőséget hatékonyan kell kihasználnunk. Ezért is kulcsfontosságú az uniós alapok nyújtotta lehetőségek hangsúlyozása, hiszen azok felgyorsítják és rugalmasabbá teszik a terv végrehajtását.

A projekteket gyorsan és hatékonyan kell végrehajtani, hogy a munkaerőpiac azon szeletét erősíthesse, amelyik éppen nehéz helyzetben van. Ezért is van szükség az adminisztratív eljárások, különösen az eljárások időkeretének radikális csökkentésére, hiszen szeretnénk biztosítani a folyamat azonnali hatékonyságát.

Ezen kívül az elfogadandó intézkedések közül az adóparadicsomok elleni hatékony küzdelemre irányuló jogi szabályozó keret elfogadása elengedhetetlenül fontos.

Nyilvánvaló, hogy az állami támogatásokkal csínján kell bánni a versenytársakkal kialakuló problémák elkerülése végett. Ugyanakkor azonban e támogatásoknak a munkaerő-felhasználás szempontjából előnyös hatásait is komolyan mérlegelni kell, különösen olyan helyzetekben, amikor a támogatás elengedhetetlenül szükséges.

Iosif Matula (PPE-DE), írásban. – (RO) Az Európai Bizottság komoly összegeket szán az energiahatékonyság terén történő beruházásokra, a megújuló energiaforrások előállítására, valamint a transzeurópai szállítási és energiahálózatokra. Csak azáltal biztosíthatjuk, hogy a jövőben ne következzen be az Unió bizonyos régióiban nemrég bekövetkezett gáz- és energiaválsághoz hasonló helyzet, ha végrehajtjuk a megfelelő szakpolitikai intézkedéseket ezen a téren.

Az európai gáz- és energiahálózatok összekapcsolása biztosítja a szolidaritás elvének alkalmazását: a tagállamok importálhatnak, vagy akár exportálhatnak is természetes forrásokat, normál körülmények között, válság idején is.

Ezzel kapcsolatban a tagállamoknak ki kell használniuk a strukturális alapok nyújtotta lehetőségeket az infrastruktúra, az energia és a környezet terén kialakítandó projektek támogatására.

A projektek minőségének javítása és a végrehajtás hatékonysága érdekében az uniós tagállamoknak teljes mértékben ki kell használniuk az Európai Bizottság által felajánlott technikai segítségnyújtást.

Alexandru Nazare (PPE-DE), írásban. – (RO) Dicséretes a gyorsaság, amellyel az uniós intézmények megfogalmaztak bizonyos megoldási javaslatokat a jelenlegi gazdasági válságra vonatkozóan. Szeretném azonban felhívni a figyelmet néhány olyan szempontra, amely további megfontolást igényel.

Először is az energiainfrastruktúra projektek finanszírozására térek ki. Alapvetően rossz megközelítésnek tartom azt, hogy a lehető legtöbb projekt támogatására osszuk szét a pénzt, mivel fennáll annak a kockázata, hogy nem tudjuk fedezni a projekt végrehajtásához szükséges költségvetést. A Nabuccóról szóló vitát követően az a benyomásom, hogy a tűzzel játszunk. Nem tehetjük meg, hogy bejelentjük, hogy 250 millió euróval támogatjuk a Nabuccót, aztán azt mondjuk, hogy 50 millió euróval csökkentjük a finanszírozását, majd a végén azzal zárjuk, hogy tisztán magánberuházásból kell megoldani. A Nabucco projekt haszna vitathatatlan, és nem engedhetjük meg magunknak, hogy politikai vagy gazdasági okok miatt halogassuk.

Másodszor, úgy vélem, hogy el kell kerülnünk a protekcionizmus csapdáját, melynek kihatása lenne a belső piac működéskére. Jóllehet a válság nem egyenlő mértékben sújtja az Unió különböző országait, egységesen kell reagálnunk rá, a kohéziós politika célkitűzéseivel és a belső piac alapelveivel összhangban. Feltétlenül szükségesnek vélem a módosítások hatásának értékelését az új, 2014–2020-as pénzügyi keretrendszert foglalt intézkedések hatékonyságának javítása érdekében.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), írásban. – (RO) Az EU költségvetésének egyharmadért felelős kohéziós politika ugyan nem válságkezelő eszköz, azonban a reálgazdaságba történő beruházások legnagyobb forrása, mely hatalmas lehetőségeket rejt magában, különösen a hátrányos térségek számára. Következésképpen szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy megoldást kell találnunk az európai régiók jobb vertikális szerveződésének kialakítására.

Hangsúlyozni szeretném, hogy a jelenlegi rendkívüli gazdasági helyzetben különösen fontos a rugalmasság javítása a strukturális alapok hozzáférhetősége tekintetében. Üdvözlöm továbbá az energiahatékonyság és a megújuló energiaforrások terén történő befektetések támogatásának kiterjesztését a lakás- és tiszta technológia ágazataira.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), írásban. – (FI) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Múlt héten a Bizottság benyújtotta a gazdasági válságról szóló közleményét a Tanácsnak a hó végén esedékes ülésére. Az európai gazdasági ösztönző csomag eredményeinek első értékelését is átadta a Bizottság. A kezdeti eredményeket jónak ítéli; becslése szerint a fellendülési intézkedések a 2009–2010-es időszakra nemzeti és európai szinten összesen a GDP 3,3%-nak megfelelő értéket tesznek ki.

Gratulálok az előadónak az igen dicséretre méltó jelentésért. Különösen fontosnak vélem, hogy hangsúlyozza a tagállami intézkedések összehangolásának szükségességét. A protekcionista tendenciák megjelenése különösen aggasztó. Lehet, hogy a tagállamok szavakban biztosítanak az összetartás szándékáról, azonban a tettek terén egészen más tapasztalható. Rendkívül fontos, hogy az EU vezetői a szerint hozzák meg a döntéseket, amit mondanak, és ne engedjenek a protekcionista nyomásnak, amely egyes országokban vitathatatlanul erős.

Az EU-nak új, ambiciózus lépést kell tennie a lisszaboni stratégia továbbvitelére. Új uniós ösztönző csomagra van szükség, amely támogatást nyújt az új iparágaknak, és amely a versenyképesség és növekedés alapját képezheti. Amennyiben olyan területeken történnek beruházások, mint az öko-modernizáció, a megújuló energiaforrások és az energiahatékonyság, lehetségessé válik az ágazat egészséges átalakítása.

A válság egyben lehetőség is. Lehetőség az egész páneurópai és globális pénzügyi szerkezet átalakítására. A válság arra is lehetőséget teremt, hogy a gazdasági növekedést egészen más alapokra helyezzük – a megújuló energiaforrásokra és az energiahatékonyságra. Az úgynevezett „New Green Deal”-t kell megtenni a fellendülés és az új növekedés alapjául. Így az új munkahelyek létrehozásával és az innováció bevezetésével együtt az éghajlatváltozás kihívásaira is válaszolunk.

Zita Pleštinšká (PPE-DE), írásban. – (SK) Az európai gazdaság a globális pénzügyi válság következményeit nyögi, és az elmúlt 60 év legnagyobb és legkomolyabb visszaesését tapasztaljuk. A válság rendkívüli megmérettetés Európa számára. Érinti a vállalatokat és az átlagembereket és családjaikat egyaránt. Sokan félelemben élnek, különösen a munkahelyek elvesztése miatt, és az Uniótól várják a segítséget.

Európa nem lehet csupán 27 nemzeti érdek összessége. Szolidaritáson kell alapulnia, valamint a tagállamoknak és régióknak készséget kell mutatniuk a programjaikban foglalt célkitűzések mihamarabbi végrehajtására.

A gazdasági válság idején még egyértelműbb, hogy a lisszaboni célkitűzéseket kell szem előtt tartani, különösen a foglalkoztatás területén. A kohéziós politika rendelkezik azokkal a pénzügyi eszközökkel, melyeket a válság ideje alatt fokozottan és rugalmasan kell alkalmaznunk. Az EU 2007–2013 közötti időszakra vonatkozó kohéziós politikája jelentős mértékben hozzájárulhat az EU növekedést és foglalkoztatást célzó, a hétköznapi embereket, a vállalatokat, az infrastruktúrát, az energiaszektor, valamint a kutatást és innovációt összekapcsoló megújult lisszaboni stratégiájában megfogalmazott célkitűzések végrehajtásához. A koordinációt javítanunk kell, a protekcionizmust és a demagógia minden formáját pedig el kell hagynunk. Újra be kell indítanunk a tőkeáramlást és a tőketranszfereket.

Meg vagyok győződve, hogy az innovációba, az új technológiákba és az öko-innovációkba történő beruházások új lehetőségeket hoznak majd, amelyek döntő hatással lesznek a jelenlegi pénzügyi válság hatékony kezelésére. Ki kell iktatnunk az akadályokat, és létre kell hoznunk a megújuló energiaforrások valódi belső piacát.

Katrin Saks (PSE), írásban. – (ET) Szeretném megköszönni az előadónak, Ferreira asszonynak az aktuális és időszzerű jelentést. A jelenlegi válságos helyzetben rendkívül fontos, hogy a rendelkezésre álló alapokat teljes mértékben kihasználjuk. Sajnálatos, hogy a strukturális és kohéziós alapok támogatására az új pénzügyi tervezés alapján jogosult tagállamok nagy része nem tudta felhasználni az alapokat. Ez hazámra, Észtországra is érvényes. Ennek több oka van: az elsődleges probléma a tagállamok saját adminisztratív kapacitásának hiánya; ezen a területen sokat tehetnének maguk a tagállamok, és javíthatnák az adminisztráció működését is. A második ok az Európai Unión múlik. Fontos, hogy az EU rugalmasabbá tegye a feltételeket. Problémák vannak például azokkal a programokkal, melyeknek a kiadásait előre kell állni, a finanszírozásuk csak utólag történik. Most nehéz kölcsönhöz jutni e kiadások fedezéséhez. Rendkívül fontos kérdés, hogy milyen intézkedéseket tervez az Európai Bizottság az előlegkifizetésekkel kapcsolatban. A másik lényeges kérdés az önfinanszírozás mértéke a jelenlegi körülmények között – e tekintetben megfontolandó a nagyobb rugalmasság biztosítása. A harmadik fontos kérdés a felügyeleti mechanizmus kérdése – jelenleg egyértelműen nehézkes a bürokrácia.

Köszönöm a jelentést.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE-DE), írásban. – (RO) Néhány tagállam esetében, ideértve a balti államokat, Romániát vagy Magyarországot is, a pénzügyi válság és a globális recesszió rávilágítottak azokra a strukturális egyensúlyhiányokra, amelyek a közvetlen külföldi befektetések beáramlására és a külső adósságra épülő gyors ütemű gazdasági növekedés ideje alatt halmozódtak fel.

Valamennyi uniós gazdasági fellendülési tervnek figyelembe kell vennie, hogy ezeknek az országoknak jelentős mértékű külső finanszírozásra van szükségük ahhoz, hogy fedezzék az áruk és szolgáltatások kereskedelme terén jelentkező hiányt. Külső finanszírozás hiányában a szóban forgó országok arra kényszerülnek, hogy óriási, minden átmenet nélküli kiigazításokat eszközöljenek, amelyek teljesen eltörlik az előző évek alatt megszerzett jóléti juttatásokat, meggyengítik az EU-n belüli kohéziót és még a térség stabilitását is veszélyeztethetik.

A Tanácsnak és az Európai Bizottságnak egyértelműen felelőssége van abban, hogy megoldásokat találjon a szükséges külső finanszírozásra. A szóban forgó tagállamok felelőssége pedig, hogy a külső finanszírozás ideje alatt hajtsák végre azokat a strukturális reformokat, amelyek kiigazítják a felhalmozott egyensúlyhiányokat.

Margie Sudre (PPE-DE), írásban. – (FR) A regionális politika a reálgazdaságba történő európai beruházások elsődleges forrása. A finanszírozás felgyorsítása és egyszerűsítése elősegítheti a gazdasági fellendülést azáltal, hogy növeli a célzott ágazatok likviditását.

A Bizottság által javasolt gyorsabb, rugalmasabb, egyösszegű, átalánydíjas kifizetések lehetővé fogják tenni a projektek azonnali végrehajtását az infrastruktúra, az energia és a környezet területén.

A nemzeti és a regionális hatóságoknak ki kell használni ezeket a lehetőségeket és a lehető legjobban fel kell használni a strukturális alapokat a foglalkoztatás növelése, a kis- és középvállalkozások, a vállalkozói szellem és munkához kapcsolódó képzések elősegítése érdekében, miközben saját részről is, a társfinanszírozásnak megfelelő szabályok alapján, biztosítják a hozzájárulást annak érdekében, hogy az adott célra szánt forrásokat teljes egészében fel lehessen használni.

Felhívom a regionális tanácsokat és a francia tengerentúli megyék prefektusait mint a strukturális alapok kezeléséért felelős hatóságokat, hogy készüljenek fel ezekre a változásokra annak érdekében, hogy regionális programjaikat késlekedés nélkül a növekedés és munkahelyteremtés legjobb lehetőségeit kínáló projektekre összpontosíthassák.

A francia tengerentúli megyékben uralkodó jelenlegi nyugtalan állapotok és a Réuniont érintő ellenállási mozgalom fényében új helyi fejlesztési kezdeményezéseket kell felkutatnunk és minden befolyásunkat latba kell vetni, beleértve az Európai Unió által kínáltakat is

Silvia-Adriana Țicău (PSE), írásban. – (RO) Az európai gazdasági fellendülési tervről szóló 2008. decemberi uniós közlemény felsorolja azokat a területeket, amelyeken az EU az elkövetkező néhány évben a gazdasági növekedés és a munkahelyek megőrzése érdekében beruházásokat fog eszközölni. Ezek a következők: a kis- és középvállalkozások támogatása az EBB-n keresztül folyósítandó mintegy 30 milliárd eurónyi összeggel; a transzeurópai energiahálózatra és a szélessávú összeköttetésekre irányuló infrastrukturális projektek beruházásainak felgyorsítása, mintegy 5 milliárd eurónyi összeget szánva az épületek energiahatékonyságának javítására; kutatásra és innováció.

Az intézkedéseket jogalkotási javaslatokkal kell támogatni, melyek a pénzügyi keretet is biztosítják. Az európai gazdasági fellendülési terv részeként megvalósítandó energiaügyi projektek finanszírozására irányuló 2009. januári rendeletjavaslat nem irányoz elő keretösszeget az épületek energiahatékonyságának növelésére. Úgy gondolom, nem jól teszi az Unió, ha most, a gazdasági válság idején nem biztosítja az elsődleges fontosságú projektek pénzügyi hátterét. Az épületek energiahatékonysága olyan terület, amely mintegy 500 000 munkahelyet teremtené az EU-ban, javítaná a polgárok életminőségét és a megújuló energiaforrások használatának előmozdításán keresztül hozzájárulna a fenntartható gazdasági fejlődéshez. Én személy szerint úgy gondolom, hiba lenne a jelenlegi Európai Bizottság részéről, ha nem támogatná az épületek energiahatékonyságának növelését pénzügyi intézkedések és eszközök használatán, megfelelő költségvetési intézkedéseken és egy európai szintű erőteljes politikai üzeneten keresztül.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN), írásban. – (PL) Elnök asszony, a mai napon egy, a lisszaboni stratégia prioritásaihoz kapcsolódó gazdaságélénkítési tervet vitatunk meg. Jóllehet néhány év már eltelt a lisszaboni stratégia meghirdetése óta, nyilvánvaló, hogy a végrehajtása még nem történt meg. Azaz dokumentumokat készítünk, amelyeket viszont nem valósítunk meg. Ezt egy bizonyos szokás is megerősíti, ami egyenesen normává vált ebben a Parlamentben, azaz, hogy olyan szabályozásokkal árasztjuk el a polgárokat, amelyek sok esetben még meg is nehezítik az életüket, és amelyeknek semmi jelentős hatása nincs életszínvonaluk javulására.

Ráadásul az egyre növekvő pénzügyi válság arra utal, hogy az Európai Bizottság és a Tanács teljesen elszakadtak a hétköznapi társadalmi problémáktól. Lényegében a Bizottságnak nincs megfelelő cselekvési terve a növekvő válság kezelésére. Mindenki látja, hogy az egyes országok saját válságkezelési intézkedéseket állítanak össze, és hogy a központilag irányított, ötszázmillió főt érintő piac nem képes valódi hatást gyakorolni a válság alakulására.

Az utóbbi években Kelet-Európa országai folyamatosan azt hallgatták, hogy privatizálni kell a bankokat, azaz, hogy alá kell rendelni őket a nyugat-európai bankoknak. Naívan meg is tették, és most éppen ezek a bankok spekulálnak és teszik tönkre az EU új tagállamainak gazdaságait.

ELNÖKÖL: ROURE ASSZONY

alelnök

4. Napirend

Elnök. – A Külügyi Bizottságnak a Srí-Lanka-i humanitárius helyzetről szóló állásfoglalásra irányuló indítványával kapcsolatban Robert Evans és további negyven aláíró írásban kifogást nyújtott be az ellen, hogy a nevezett állásfoglalási indítványt felvegyük az ülés napirendjére.

Az eljárási szabályzat 90. cikke (4) bekezdésének értelmében az állásfoglalásra irányuló indítványt vita és szavazás céljából vesszük fel ezen ülés napirendjére.

Ezért azt javaslom, hogy a vitát ma este a napirend utolsó pontjaként folytassuk le, és a szavazásra holnap délben kerüljön sor. A plenáris ülésen benyújtandó módosítások határideje ma délután 15.00.

Robert Evans (PSE). – Elnök asszony! Hétfő este a Külügyi Bizottság elfogadott egy indítványt a Srí Lanka-i humanitárius helyzet romlására vonatkozóan, a szabályzat 91. cikke értelmében.

A Srí Lanka-i helyzet vitathatatlanul igen súlyos, azonban az, hogy pontosan mi is történik a humanitárius helyzet vonatkozásában, már korántsem ennyire egyértelmű. Tudom, hogy nagyon sok eltérő vélemény van ezzel kapcsolatban itt a Házban. Ezért úgy vélem, hogy a legokosabb az lenne, ha megfelelően megvitátnánk ezt a kérdést, amit ezen az ülészen az ülészen már nem tudunk komolyan beiktatni, viszont a következő ülészen alkalmaival, ami csupán tíz nap múlva lesz, lenne alkalma rá. Köszönöm Daul úrnak a PPE-DE képviselőcsoportból, hogy jelezte, képviselőcsoportja támogatja ezt az eljárást. Tekintettel arra, hogy ez egy komoly Parlament, azt javaslom, és arra kérem a kollégákat is, hogy támogassák a következő ülészen teljes körű részvétellel zajló és állásfoglalásra irányuló vitát, hogy a Srí Lanka-i helyzetet komolyságának megfelelően kezeljük.

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Elnök asszony, amikor valaki javasol valamit, valakinek mindig van lehetősége felszólalni az ellen még a szavazás előtt.

Ezért csupán azt szeretném mondani, hogy a Srí Lanka-i helyzet rendkívül súlyos. 150 000 ember csapdába esett és nem tud menekülni. Ugyanaz a helyzet, mint Burmában volt. Ezért kell a mai napirenden tárgyalni Srí Lankát, hogy kifejezésre juttassuk elszántságunkat és támogatásunkat a csapdába esettek felé.

(A Parlament elutasítja a vita elhalasztására irányuló kérelmet.)

5. Szavazások órája

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazás.

(A szavazás eredményei részletesen: lásd a jegyzőkönyvet.)

5.1. Bizonyos termékek végleges behozatalára kivetett hozzáadottérték-adó alóli mentességek (A6-0060/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (szavazás)

5.2. Az Europol alkalmazottaira alkalmazandó alapfizetések és juttatások kiigazítása (A6-0078/2009, Agustín Díaz de Mera García Consuegra) (szavazás)

5.3. Az Európai Szolidaritási Alap mobilizációja (A6-0106/2009, Reimer Böge) (szavazás)

5.4. 2009/1. sz. költségvetési módosítás: árvizek Romániában (A6-0113/2009, Jutta Haug) (szavazás)

5.5. A hajófelügyeleti és hajóvizsgáló szervezetek, valamint a tengerészeti hatóságok tevékenységeiről szóló irányelv (átdolgozott változat) (A6-0097/2009, Luis de Grandes Pascual) (szavazás)

5.6. A hajófelügyeleti és hajóvizsgáló szervezetekről szóló rendelet (átdolgozott változat) (A6-0098/2009, Luis de Grandes Pascual) (szavazás)

5.7. A kikötő szerint illetékes állam általi ellenőrzés (átdolgozott változat) (A6-0099/2009, Dominique Vlasto) (szavazás)

5.8. A hajóforgalomra vonatkozó közösségi megfigyelő és információs rendszer (A6-0100/2009, Dirk Sterckx) (szavazás)

5.9. A tengeri közlekedési ágazatban bekövetkező balesetek kivizsgálása (A6-0101/2009, Jaromír Kohlíček) (szavazás)

5.10. A tengeri és belvízi utasszállítók baleseti felelőssége (A6-0102/2009, Paolo Costa) (szavazás)

5.11. A hajótulajdonosok polgári jogi felelőssége és az általuk nyújtandó pénzügyi biztosítékok (A6-0072/2009, Gilles Savary) (szavazás)

5.12. A lobogó szerinti államok kötelezettségeinek betartása (A6-0069/2009, Emanuel Jardim Fernandes) (szavazás)

5.13. A nehéz gépjárművekre kivetett díjak (A6-0066/2009, Saïd El Khadraoui) (szavazás)

5.14. A Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumainak nyilvánossága (A6-0077/2009, Michael Cashman) (szavazás)

– A végső szavazás előtt:

Michael Cashman, előadó. – Elnök asszony! A szabályzat 53. cikkének megfelelően a Bizottság válaszát kérem arra a kérdésre, hogy szándékában áll-e a Parlament által ma elfogadott valamennyi módosítás elfogadása?

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – Elnök asszony! A Bizottság nevében a következő nyilatkozatot szeretném tenni.

A Bizottság tudomásul vette a Parlament által megszavazott módosításokat és részletesen meg fogja vizsgálni azokat. A Bizottság továbbra is elkötelezett a Parlamenttel és a Tanáccsal való közös álláspont kialakítása mellett. A Bizottság csak azután tárgyalja javaslatát, miután a költségvetési hatóság mindkét ága kialakította álláspontját. A Bizottság közben továbbra is konstruktív párbeszédre törekszik mindkét intézménnyel.

Michael Cashman, előadó. – Elnök asszony! Nem tudom, hogy a biztos úr hol volt, de mi ma reggel elfogadtunk egy állásfoglalást.

Ezért szavazást szeretnék kérni arról, hogy a jelentést utaljuk vissza a bizottsághoz, így a bizottságnak lehetősége nyílna arra, hogy a jelentést megtárgyalja a Tanáccsal és a Bizottsággal is.

Arra kérem a Házat, hogy szavazza meg a jelentés visszautalását a bizottsághoz.

(A Parlament elfogadja a végső szavazás elhalasztására irányuló kérelmet)

Michael Cashman, előadó. – Elnök asszony, köszönöm a türelmüket, ez az utolsó közbevetésem. Szeretném megkérni az elnök asszonyt, hogy minél hamarabb írásban intézzon hivatalos meghívást a cseh, illetve az azt követő svéd elnökség részére az Európai Parlamenttel folytatandó hivatalos párbeszéd megnyitására.

Hasonlóképpen, a szavazólistában közzétettnek megfelelően és az egyértelműség, valamint a most elfogadott szöveg koherenciája érdekében kérném önt, hogy szólítsa fel a parlamenti szolgálatot, hogy lényegi változtatás nélkül a következők szerint járjon el: a cikkeket témájuk szerint tematikus címek alá csoportosítsa, ennek megfelelően rendezze át a preambulumbeközléseket és fogalommeghatározásokat, és amilyen hamar csak lehet, állítsa össze és tegye közzé a Parlament álláspontjának konszolidált szövegbe foglalt változatát.

Végezetül hadd köszönjem meg mind a titkárság, mind pedig az előterjesztést elősegítők rendkívüli munkáját és támogatását.

(Taps)

Elnök. – Továbbítom a kérést, Cashman úr, és tájékoztatni fogom az eredményéről.

5.15. A tagállamok foglalkoztatáspolitikáira vonatkozó iránymutatás (A6-0052/2009, Jan Andersson) (szavazás)

5.16. Az eljárási szabályzat 139. cikke alkalmazhatóságának kiterjesztése a hetedik parlamenti ciklus végéig (B6-0094/2009) (szavazás)

5.17. A romák szociális helyzete és az uniós munkaerőpiachoz való jobb hozzáférésük (A6-0038/2009, Magda Kósáné Kovács) (szavazás)

5.18. Az olajellátás jelentette kihívások (A6-0035/2009, Herbert Reul) (szavazás)

5.19. A közlekedés környezetbarátabbá tétele és a külső költségek internalizálása (A6-0055/2009, Georg Jarzembowski) (szavazás)

5.20. Lisszaboni stratégia (szavazás)

– A 28. módosításról szóló szavazás előtt (a 27. módosításról szóló szavazásra vonatkozik):

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Elnök asszony! Lehet, hogy tévedek, de azt hiszem, már tartott egy szavazást a 27. módosításról, amely valójában csak technikai jellegű módosítás volt – a 47. bekezdés áthelyezéséről szólt. Másrészt viszont egy másik, az eredeti szövegről szóló, név szerinti szavazásra irányuló kérés is érkezett.

Ezért úgy gondolom, hogy már megegyeztünk a 47. bekezdés áthelyezéséről, és most egy kétrészes név szerinti szavazást kell tartanunk magáról a 47. bekezdésről.

Elnök. – Hadd tisztázzam a kérdést: nem érkezett kifogás azzal kapcsolatban, hogy a 47. bekezdést a 49. bekezdés mögé szúrjuk be. Ezután szavaztunk a 27. módosításról, amelyet elfogadtunk. Ezért nem szavazhatunk a 47. bekezdésről, mivel már szavaztunk a 27. módosításról. Így tehát a probléma nem áll fenn.

5.21. Küzdelem az éghajlatváltozás ellen (szavazás)

– A 20. bekezdésről szóló szavazás előtt:

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök asszony, csupán egy nagyon rövid módosítás az eredeti szövegben. A 20. bekezdés 3. sora helyesen így hangzana: „reducing emissions from deforestation and degradation” („az erdőirtásból és pusztulásból származó kibocsátás csökkentése”). Jelenleg ezt olvashatjuk: „reducing emissions for deforestation and degradation” („az erdőirtásért és a pusztulásért történő kibocsátás csökkentése”). Szeretném a „for” szót a „from”-ra módosítani. Az eredeti angol változat helytelen. Ez nem vitakérdés.

(A szóbeli módosítást elfogadják)

5.22. Iránymutatások a foglalkoztatási politika számára (szavazás)

– A 13. bekezdésről szóló szavazás előtt:

Elizabeth Lynne (ALDE). – Elnök asszony, egy nagyon egyszerű módosítás, csupán az „a fogyatékos” (the disabled) kifejezést szeretném vagy a „fogyatékkal élők” (people with disabilities), vagy a „fogyatékos emberek” (disabled people) kifejezésre cserélni, ugyanis az angolban soha nem használjuk az „a fogyatékos” kifejezést.

(A szóbeli módosítást elfogadják)

– Az 1. bekezdésről szóló szavazás előtt:

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). – Elnök asszony, ez szintén egy meglehetősen szokványos módosítás a szociális partnerekkel való konzultációk szerepére utaló résznél. Csupán a végén hozzáteszi: „a nemzeti szokásokkal és gyakorlattal összhangban”. Ez általában eleve benne szokott lenni, de most valami miatt kimaradt. A szocialisták támogatják ezt a módosítást, és remélem, a többi képviselőcsoport is, hiszen ezt általában támogatni szokták.

(A szóbeli módosítást elfogadják)

5.23. Európai gazdaságélénkítési terv (A6-0063/2009, Elisa Ferreira) (szavazás)

– A szavazás előtt:

Gunnar Hökmark (PPE-DE). – Elnök asszony, képviselőcsoportomat szeretném tájékoztatni, hogy van egy hiba a szavazólistánkban. A 113. módosítás mellett plusznak és nem mínusznak kellene szerepelni.

– A 93. bekezdésről szóló szavazás előtt:

Elisa Ferreira, előadó. – Elnök asszony, csupán a 93. bekezdés szövegezésének módosításáról van szó, mely a megfelelő állami finanszírozásra vonatkozik: az „amennyiben a gazdasági feltételek megengedik” mondatot az „amilyen hamar csak lehet” kifejezésre módosítottuk, az árnyékelőadókval való megállapodás szerint.

(A szóbeli módosítást elfogadják)

– A 71. bekezdésről szóló szavazás előtt:

Alain Lipietz (Verts/ALE). – (FR) Elnök asszony, ez egy pusztán technikai jellegű módosítás. Nyomtatási hiba van a módosításunkban. Van egy franciabekezdés, amely így hangzik: „az akadályok kiiktatásának felgyorsítása”. Ezt azzal helyettesítettük, hogy „a felesleges akadályok elmozdítása”, azonban véletlenül a régi bekezdés, vagyis a régi franciabekezdés is benne maradt a módosítás szövegében. Ezért a harmadik franciabekezdést módosítottuk egy kissé, és nincs szükség a régi változat megtartására.

(A szóbeli módosítást elfogadják)

– Az állásfoglalásra irányuló indítványról szóló szavazás előtt:

Martin Schulz (PSE). – (DE) Elnök asszony, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportjának közbevetésemre adott lelkes válaszából láthatja, milyen jól sikerült a szavazás.

Szeretnék köszönetet mondani képviselőtársamnak, Ferreira asszonynak, aki rengeteget dolgozott azért, hogy ez az eredmény megszülethessen. Szintén szeretnék köszönetet mondani különösen Hökmark, Herczog, Bullmann és Lehne képviselőtársaimnak, akik, úgy hiszem, szintén nagyon keményen dolgoztak a hasonló, liszaboni határozaton.

Mindazonáltal a PPE-DE képviselőcsoport reakciójából is látszik, hogy lelkes volt a hangulat. Szeretnék köszönetet mondani önnek, hogy velünk szavazott az adóparadicsomok bezárása és a tagállamokkal való szolidaritás mellett. Pár perccel ezelőttig még egészen másképp festett a helyzet. Önnek köszönhetjük, hogy elősegítette a szociáldemokrácia terjedését. Ez javára válik az Európai Parlamentnek, amely most balra mozdult el.

(Taps balról és tiltakozások jobbról)

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Elnök asszony, csupán szeretném emlékeztetni az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportját és az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportját, hogy a két nagy képviselőcsoporton kívül vannak más képviselőcsoportok is ebben a Parlamentben.

Hartmut Nassauer (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, egy kérdés a napirenddel kapcsolatban. Meg tudná esetleg magyarázni, az eljárási szabályzat mely pontja tette lehetővé, hogy Schulz képviselő úr szót kapjon?

Elnök. – Hölgyeim és uraim, természetesen elismerem, hogy Nassauer úrnak igaza van. Időnként azonban a demokrácia kedvéért egy kissé eltérhetünk a szabályoktól.

Ez alatt azt értem, hogy Schulz úr az eljárási szabályzat 141. cikke értelmében kapta meg a szót. Joga volt a hozzászóláshoz.

Joseph Daul (PPE-DE). – (FR) Elnök asszony! A Bizottság nevében szólalt fel Schulz úr? Esetleg biztos akar lenni? Vagy a képviselőcsoport elnökeként szólalt fel?

– A végső szavazás után:

Vittorio Prodi (ALDE). – (IT) Elnök asszony, tisztázni szeretnék egy kérdést. Tudomásom szerint a Reul-jelentésről szóló végső szavazás még nem történt meg. Valóban így van?

Elnök. – Prodi képviselő úr, elfogadtuk a 3. módosítást, amely így az egész állásfoglalás helyébe lépett.

5.24. Kohéziós politika: beruházás a reálgazdaságba (A6-0075/2009, Evgeni Kirilov) (szavazás)

6. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

- Elisa Ferreira-jelentés (A6-0063/2009)

Richard Corbett (PSE). – Elnök asszony! Öröndetesnek találom, hogy a jelentés megvizsgálja, milyen gazdaságélénkítő intézkedéseket tehetünk európai szinten, azonban úgy látom, hogy a legtöbb eszköz ennek megtételére nemzeti szinten marad: a közkiadások 99%-a nemzeti, nem európai, a legtöbb szabályozás nemzeti, nem európai. Azonban ha megnézzük, hogy európai szinten mit tehetünk, a Bizottság által javasolt 30 milliárd eurós hozzájárulás terve, ideértve a strukturális alapokból történő előlegfizetéseket és az Európai Beruházási Banktól származó új kölcsönöket, valódi segítséget jelenthet a válságból való kilábaláshoz.

Figyelnünk kell arra is, hogy Európában elkerüljük a protekcionizmust. Az ún. „más kárára jól járni”-hozzáállás az országok részéről meggyengítené a közös piacot és hosszú távon komolyan rombolná a munkahelyteremtés és a gazdasági növekedés kilátásait. Ezzel ellentétben viszont a munkavállalók szabad mozgása és a vállalkozások egységes piacra irányuló exportjának támogatását célzó kezdeményezések megadhatják a gazdaságélénkítéshez szükséges ösztönzőket.

- Paolo Costa-jelentés (A6-0102/2009)

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Elnök asszony! Én megszavaztam a tengeri közlekedés biztonságának javításáról szóló közös szövegtervezetet. Fontosnak tartom hozzátenni, hogy többet kellene költenünk a hajózásért felelős tengeri személyzet megfelelő szakmai felkészültségére – a kapitánytól kezdve a főgépészen, a vitorlamesteren, a fedélzetmesteren és a kormányoson keresztül a tengerészekig, hiszen tőlük függ a tengeren utazók élete és biztonsága. Ezért jobb szakmai képzést és magasabb fizetést kérek azok számára, akik az utasok élete múlik.

- Saïd El Khadraoui-jelentés (A6-0066/2009)

Simon Busuttil (PPE-DE). – (MT) A jelentéssel kapcsolatban szeretném megjegyezni, hogy a környezet védelmét célzó megfontolások ellenére még mindig nem eléggé tartotta szem előtt azokat a negatív és aránytalan hatásokat, amelyek az Európai Unió periferiáján elhelyezkedő, a Máltához hasonló régiókat és országokat sújtanak. A kezdeményezés jelentős áremelkedést eredményezhet a perifériális régiókba és azokból történő áruszállításban. A szállítás árának emelkedése az e régiókba, illetve országokba érkező áruk árának emelkedéséhez is vezethet. Ezért nem szavaztam a jelentésre.

Leopold József Rutowicz (UEN). – (PL) Elnök asszony, a nehéz tehergépjárművekre kivetett újabb díjak magasabb adókat jelentenek. A teherszállítás az egész gazdaság számára nyújt szolgáltatást, beleértve a polgárokat is. Költségei kihatással vannak az összes fogyasztási termék árára. További terhet róni a közúti szállításra a már meglévő adónemek, valamint az olyan járulékos költségek mellé, mint az üzemanyagot terhelő jövedéki adó és a matrica, akkor, amikor egy előre nem látható kimenetelű válság közepén vagyunk, társadalmi szempontból felelőtlenség.

A levegőszennyezés, az üvegházhatás és a balesetek nagymértékben a járművek és az utak kialakításán múlnak. Az utóbbi tíz évben nagy előrelépés történt ezen a területen és mindannyian éreztük ennek jótékony hatásait. Jelenlegi formájában nem támogatom az irányelvet, mert radikális felülvizsgálatra szorul.

- Michael Cashman-jelentés (A6-0077/2009)

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Elnök asszony, először is hadd mondjam el, hogy támogatom a jelentést, és köszönöm Cashman képviselő úrnak. A Parlament olvasata során jelentős mértékben javult ahhoz képest, amilyen a Bizottság eredeti javaslata volt.

Alapvető feltétel, hogy a döntéshozatal átlátható legyen. A dokumentumokat hozzáférhetővé kell tennünk az emberek számára, hiszen ez az egyetlen módja a bizalom megszerzésének, valamint mindezt szem előtt tartva rendkívül fontos, hogy olyan helyzetet teremtsünk, ahonnan az embereknek betekintésük lehet a jogalkotási folyamat különböző lépéseibe. Az átláthatóságnak a dokumentumokat érintő összes adminisztratív szinten érvényesülnie kell.

Természetesen mindenki tisztában van vele, hogy vannak olyan területek, mint például a magánszemélyek egészségével kapcsolatos kérdések, amelyeket bizalmasan kell kezelni, de a jogalkotási folyamatban alapvetően mindennek átláthatónak kell lenni, és e tekintetben elégedett vagyok ezzel az eredménnyel, és úgy gondolom, hogy az őszinte és nyílt döntéshozatal az út az emberek bizalmának elnyerésére.

Martin Callanan (PPE-DE). – Elnök asszony! Egy, az Egyesült Királyságban tevékenykedő civil szervezet, az Adófizetők Szövetsége (Taxpayers' Alliance) által készített jelentés szerint az uniós tagság az Egyesült Királyságban élő minden egyes férfinak, nőnek és gyereknek évente 2 000 fontba kerül.

Be kell, hogy valljam, az Anglia északkeleti részén élő választópolgárim jelentős hányada gondolja úgy, hogy ekkora összegért vajmi keveset kapnak. Az európai intézmények dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférés biztosítása tehát a legkevesebb, amit e választópolgárok várhatnak cserébe azért, hogy évente ekkora összeget nyújtanak át az EU-nak. Sokak számára az EU még mindig egy átláthatatlan monolitikus egység. Bármí, amivel javíthatjuk a hozzáférhetőséget, vagy jobb tájékoztatást nyújthatunk a nyilvánosságnak akár olyan dolgokról is, amelyeket a biztosaink vagy mások szívesebben kezelnének bizalmasan, feltétlenül üdvözlendő.

Becsméréljük és elüldözzük a munkahelyükről a visszasságokra figyelmeztetőket és azokat, akik bizalmas információt szivárogtattak ki. Ha mindezen információk hozzáférhetőek lettek volna, talán nem lett volna szükség azokra az eltűzött reakciókra.

Syed Kamall (PPE-DE). – Elnök asszony, örülök a lehetőségnek, hogy kifejtetem, hogyan szavaztam e rendkívül fontos jelentésről. Mindannyian tudjuk, hogy amikor különböző pártok vesznek részt érzékeny politikai tárgyalásokon, szükség van a titoktartásra a megegyezés aláírásának elkerülése érdekében. Itt azonban nem erről van szó.

Nemrég a hamisítás elleni küzdelmet szolgáló többoldalú kereskedelmi megállapodásról folytak tárgyalások, és a tárgyalt kérdések közül némelyik az egyéni polgári szabadságjogok erőteljes megnyirbálását is magába foglalta. Olyan javaslatok merültek fel például, hogy az országokba belépve vizsgálják meg az emberek iPodjait és laptopjait a rajtuk lévő anyagok szerzői jogának ellenőrzése érdekében. Volt alkalmunk megvitatni ezeket nyílt és átlátható módon? Nem, mert a dokumentumokat titokban tartották – talán volt indokuk rá, azonban mi nem igazán értjük ezeket az indokokat. A dolgok jobb megértése érdekében tehát nagyobb nyitottságra és jobb átláthatóságra van szükségünk.

Teljesen egyetértek képviselőtársammal, Callanan úrral, amikor azt mondja, hogy az a tény, hogy ezek nem voltak átláthatóak, semmi jót nem jelent az Unióra nézve.

- Jan Andersson-jelentés (A6-0052/2009)

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Szeretném megköszönni azoknak, akik mindezidáig kitarottak és figyeltek. Elnök asszony, én azon 74 képviselő egyike vagyok, akik ma az Anderson-jelentés ellen szavaztak. Nem azért tettem, mert a foglalkoztatás ellen vagyok, hanem mert ezek az iránymutatások nem említik, hogy az Unió, illetve az uniós tagállamok politikája számára a foglalkoztatás ösztönzésének egyik módja, hogy lehetővé tegyünk a nyugdíjba vonulást azok számára, akik ezt választják és kérvényezik. A nyugdíjkorhatár kötelező erejű megemlése csupán arra jó, hogy megfossza azokat a fiatalokat a munka lehetőségétől, akik szívesen felváltanák azon idősebb munkavállalókat, akik szeretnék átadni helyüket a fiataloknak.

Martin Callanan (PPE-DE). – Elnök asszony, a jelentés hamis feltételezésből indul ki: azt feltételezi, hogy ha a foglalkoztatási politikáról van szó, az Unió tudja a legjobban, mit kell tenni. Választópolgárim nagy része alapvetően nem értene egyet ezzel, ők annak örülnének, ha az EU a lehető legtávolabb tartaná magát mindentől, aminek köze van a foglalkoztatási politikához. Úgy vélem, hazámnak ki kellene vonulnia az EU szociális fejezetéből.

Több mint ironikus, hogy az EU osztja a bölcsességet a tagállamoknak a foglalkoztatási politikával kapcsolatban, miközben az általa létrehozott átláthatatlan mértékű bürokrácia és szabályozás a régióban

és egész Európa-szerte rengeteg vállalkozást megbénított, óriási mértékben növelve a munkanélküliség problémáját, amelyet most megoldani kíván.

Az európai szociális modell elavult, romboló, megakadályozza a munkahelyteremtést és vállalkozásellenes. A legjobb dolog, amit az EU tehet az, hogy távol tartja magát a tagállamok foglalkoztatási politikájától és csökkenti a bürokráciát és a szabályozások mennyiségét. Ez a legjobb, amit tehetnénk a munkahelyteremtés érdekében.

- Az eljárási szabályzat 139. cikkéről szóló határozati javaslat (B6-0094/2009)

Jim Allister (NI). – Elnök asszony, megszavaztam a javaslatot, mert elodázza azt az értelmetlen és fölösleges pénzkidobást, amit az ír nyelv miatti még több fordítási költség jelentene a Parlamentben.

Jobban örültem volna, ha az egész értelmetlen pénzkidobást megspórolhattuk volna, de legalább ennyivel kevesebb fölösleges kiadást sikerült megakadályoznunk adófizetőink számára.

Az ír nyelv minimális használata e teremben magától értetődő, bár Brún képviselő asszony, agresszív republikánus programja részeként elszórakoztathat bennünket e holt nyelvvel, amiben az az egyetlen megnyugtató gondolat, hogy az online parlamenti közvetítés hallgatói közül aligha ért majd bárki egy szót is abból, amit mond. Biztosíthatom őket, nem sokat veszítenek.

Sinn Féin-es kollégája, McDonald képviselő asszony még nem jutott túl a kissé hebegő, dadogó ír keveréknyelven elmondott megszólalásainál, de ebben az esetben is fölösleges lenne fordításra költeni.

- Magda Kósáné Kovács-jelentés (A6-0038/2009)

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – Elnök asszony, szeretném megköszönni Kovács képviselő asszonynak a romák helyzetéről szóló informatív és hasznos jelentést.

Mint tudják, a roma népesség száma folyamatosan nő és egyre nagyobb és befolyásosabb erőt képviselnek Európában. E 10-12 millió fős népesség a kontinens legszegényebbjei közé tartozik, azonban felbecsülhetetlen lehetőségeket rejt magában.

Európaiként és az egyenlőség alappilléreire épülő Európai Parlament képviselőiként amilyen gyorsan csak lehet, reagálnunk kell erre a problémára. Európa egyik legnagyobb számú kisebbségének folyamatos elnyomása szégyenletes és ráadásul nem célravezető. Jobb szabályozással és magasabb szintű összefogással lehetővé válhatna, hogy az egyes országokban munkát biztosítsanak e hatalmas mennyiségű potenciális munkaerőnek. Az egyre inkább kibontakozó gazdasági válságban a romák segíthetnek megoldani Európa néhány legsúlyosabb problémáját. Ezen kívül elég hosszú ideig kellett már elviselniük az előítéleteket és megaláztatást. Európa valamennyi polgárának, beleértve a romákat is, egyenlő jogokat és esélyeket kell biztosítani.

Épp e hónap elején Magyarországon két romát lelőttek mint valami állatot, amikor égő házaikból próbáltak menekülni. Hogyan lehetséges, hogy egy egységes Európában előfordulhatnak ilyen esetek?

Philip Claeys (NI). – (NL) Elnök asszony, a Kovács-jelentés ellen szavaztam, mert az egész jelentést az áldozat-szemlélet hatja át, és mert úgy vélem, hogy a roma cigányokhoz hasonló kisebbségi csoportok érdekét sokkal jobban képviselné egy olyan stratégia, amely arra ösztönözné őket, hogy jobban a kezükbe vegyék sorsukat.

Természetesen én is osztom azt a véleményt, hogy a romákat tisztességes bánásmódban kell részesíteni, azonban a jelentésben említett legtöbb probléma abból az életstílusból és életmódból fakad, amelyet ezek az emberek aktívan választottak. Annyi jelentést és állásfoglalást fogadhatunk el, és annyi pénzt adhatunk, amennyit csak akarunk, de ez szemernyi sem fog változtatni a helyzeten.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Elnök asszony, eddigi pályafutásom során már jó néhány politikailag korrekt sületlenséget hallottam ebben a Parlamentben, melyek mindegyikét a nagy többség támogatta, de szerény véleményem szerint ez a jelentés viszi el a pálmát. Amennyiben a Parlament be akar avatkozni a romák társadalmi helyzete és munkaerőpiacra jutása érdekében, túl nagy kérés lenne, hogy ezt az objektivitás minimum feltételeinek betartásával tegye?

Az igazság az, hogy a cigányok problémái nagyrészt arra az egyszerű okra vezethetők vissza, hogy nem hajlandók alkalmazkodni annak a társadalomnak a normáihoz, amelyben élnek – az oktatás és szakképzés terén legalábbis egyértelműen ez a helyzet. Évtizedeken keresztül eurómilliókat pumpáltunk olyan programokba, amelyek hemzsegték a mostani jelentés gerincét is alkotó idillikus, de nagyrészt irreális

értelmetlenségektől. Sikertelenül. Nem kellene végre abbahagynunk a babusgatásukat és megkeresni a probléma valódi gyökerét, mielőtt megoldásokkal állunk elő?

- Herbert Reul-jelentés (A6-0035/2009)

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök asszony! Jóllehet a módosított változat már jobbra sikeredett, még mindig nehéz szívvel támogattam ezt a saját kezdeményezésű jelentést, mivel nem konzisztens a 2008. december 17-én a Parlament által óriási többséggel elfogadott éghajlat- és energiaügyi kérdésekről szóló intézkedéscsomaggal.

Csak emlékeztetőül: saját EU-ETS-jelentésemet, amely e jelentés sarokkövét képezte, 610 igennel, 60 tartózkodással és 29 nemmel fogadták el. Szükségtelen elmondanom, hogy Reul képviselő úr nem volt a 610 képviselő között, akik a 699-ből támogatták a jelentésemet.

Fenntartásaim vannak a sarkvidéki fúrások vagy az olajat helyettesítő alternatív források, mint például a kátrányos homok említésével kapcsolatban. Az elmúlt hónapok arról tanúskodnak, hogy az energiabiztonság fontossága még soha nem volt ilyen sürgető. Az EU-szerte szükséges együttműködés, valamint a Bizottság és szinte valamennyi tagállam által elindított ösztönző csomag kihasználásának szükségessége aláhúzza az energiabiztonság növelése érdekében a megújuló energiaforrásokba történő befektetés, a szén-dioxid-kibocsátás csökkentésének, és a fosszilis üzemanyagoktól való erőteljes függésünk meghatározott időn belüli megszüntetésének fontosságát.

Martin Callanan (PPE-DE). – Elnök asszony, én voltam az utasszállító járművek szén-dioxid-kibocsátásáról szóló Sacconi-jelentés árnyékelőadója, és a munka során szerzett tapasztalataim alapján megerősíthetem, hogy valóban csökkentenünk kell az olajtól való függésünket.

Csökkentenünk kell a függésünket, mert az olajkészletek a világ nagyon ingatag és visszas részein találhatók. Az olaj utáni vágyunk túl sokáig fenntartott olyan rezsimeket, amelyek éles ellentétben állnak mindazzal, amit mi képviselünk, a saját érdekeinkkel és értékeinkkel, különösen az emberi jogok és a felelős kormányzás tekintetében.

Természetesen különösen fontos, hogy csökkentsük az orosz olajkészletektől való függésünket. Oroszország már megmutatta, hogy politikai vagy gazdasági célok elérése érdekében nem habozik kihasználni energiakészleteink fölötti uralmát, tehát mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy erre minél kevesebb lehetőség legyen, illetve annak érdekében, hogy csökkentsük az orosz készletektől való függésünket.

- Georg Jarzembowski-jelentés (A6-0055/2009)

Neena Gill (PSE). – Elnök asszony, én tartózkodtam a jelentésről szóló szavazáskor, mert egyszerűen úgy gondolom, nem elég radikális. Itt, a Parlamentben korábban már tettünk a kibocsátás csökkentésére vonatkozó vállalásokat. A szállításnak kulcsfontosságú szerepe van az éghajlatváltozás elleni küzdelemben, és támogatni kell e felelősségének teljesítésében, azonban ez a jelentés vajmi kevésbé járul hozzá ehhez.

Ez igen sajnálatra méltó, mert vannak benne jó javaslatok. A vonatokra kivetett, a zajártalommal kapcsolatos díjak figyelembe veszik a szállítás szélesebb körű környezeti hatásait, és jól illeszkednek a jelenleg az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság által tárgyalt, a gumiabroncsok zajszintjének csökkentésére vonatkozó javaslatokhoz.

A repülési ágazat vonatkozásában azonban sokkal többet lehetett volna tenni. Furcsa, hogy a jelentés tárgyalja a vasúti, a tengeri és belvízi szállítást, azonban elhanyagolja ezt az ágazatot, amely a széndioxid-kibocsátás egyik fő felelőse. Többek között az ezen a területen tapasztalható hiányosságok miatt tartózkodtam a jelentésről szóló szavazáson.

- Állásfoglalási indítvány B6-0107/2009 (Lisszaboni stratégia)

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Elnök asszony, a lisszaboni stratégia támogatásra érdemes, azonban meg kell jegyezni, hogy az az elképzelés, hogy 2010-re Európa a világ vezető tudásalapú társadalmává válhat, nem fog bekövetkezni. 2009-et írunk, és amennyiben valamit el szeretnénk érni, minél hamarabb meg kell tennünk a megfelelő kötelezettségvállalásokat Európa-szerte. Akkor talán 2020-ra vagy 2030-ra elérhetjük ezt a célkitűzést.

Ez legfőképpen azt jelenti, hogy Európa-szerte minél hamarabb széleskörű elkötelezettségnek kell kialakulnia a képzés és kutatás érdekében. Most gazdasági recesszióval kell megküzdenuk, és a visszaesés idején arra

kell gondolnunk, hogy amennyiben megfelelő szintű emberi erőforrásokkal szeretnénk rendelkezni a foglalkoztatási piac munkaerőforrásának biztosítására, különösen a képzésekbe és a tanárképzésekbe kell beruháznunk. Ez a legfontosabb, ha valóban szeretnénk elérni a lisszaboni stratégiában megfogalmazott célkitűzéseket.

Philip Claeys (NI). – (NL) Elnök asszony, én tartózkodtam a lisszaboni stratégiáról szóló állásfoglalás megszavazásánál annak ellenére, hogy úgy gondolom, az állásfoglalás egészében véve nagyon kiegyensúlyozott és pontos diagnózist ad a helyzetről, valamint jó néhány olyan javaslatot tartalmaz, amelyet teljes mértékben támogatok. Tartózkodtam azonban, mert már megint előkerült a gazdasági bevándorlást támogató hírhedt kék kártyák kérdése, amely széleskörű támogatást kapott egy olyan helyzetben, amikor az Európai Unión belül több mint 20 millió ember munkanélküli, és ez a szám a gazdasági válság következtében csak még tovább fog emelkedni.

Pontosan ilyen időkben nem szabad a könnyebb, rövid távú megoldásokhoz nyúlni, úgy mint ismét gazdasági bevándorlók tömegeit csalogatni az Európai Unióba. Inkább a jelenlegi munkanélküliek képzésébe és átképzésébe kellene beruházni ahelyett, hogy magukra hagyjuk őket, előnyben részesítve az új bevándorlók beáramlását.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – Elnök asszony, nem emlékszem, hogyan szavaztam a lisszaboni stratégiával kapcsolatban. Véleményem szerint teljesen értéktelen, mert 2010-ig Európának a vezető tudásalapú társadalommá kellett volna válnia. Az elmúlt 10 év során itt a Parlamentben azon tűnődtem, vajon hogyan érjük el ezt, amikor egymás után hozzuk az olyan rendeleteket, amelyek megfojtják a vállalkozásokat és a lehetőségeket, és valójában arra ösztönzik a vállalatokat, hogy kivonuljanak a kontinensről.

Mindig tartózkodóvá válok, ha ilyen jelentésekről van szó. Jó néhány órája itt ülünk, és egyre másra szavazzuk meg a vállalkozásokra és az emberekre terhelendő újabb és újabb szabályozásokat, és úgy érzem, teljesen rossz irányba megy a Parlament és azonnal hátraarcot kellene fújnunk.

Martin Callanan (PPE-DE). – Elnök asszony, egyetértek képviselőtársam, Heaton Harris úr számos megjegyzésével. Ahogy helyesen rámutatott, a lisszaboni stratégia –kissé ironikusnak tűnő– célkitűzése szerint 2010-re a világ legversenyképesebb gazdaságává válunk. Csupán egy évvel a kitűzött határidő előtt valószínűleg nem én vagyok az egyetlen ebben a Házban, aki azon tűnődik, nem kevés szkepticizmussal, vajon valaha sikerül-e eljutnunk odáig.

Folyamatosan szavazzuk meg az állásfoglalásokat, és a Bizottság folyamatosan gyártja a stratégiai jellegű dokumentumokat, melyek felvázolják, hogyan jutunk el oda. A baj csak az, hogy úgy tűnik, soha nem érkezünk meg.

A lisszaboni stratégia tartalma mindig is messze túlmutatott az EU cselekvési határain, és bizonyos tekintetben ellentétes az EU egész elmúlt 50 éves élethosszával, hiszen – ahogy Heaton-Harris úr emlékeztetett rá – az EU legtöbb foglalkoztatásra és gazdaságra vonatkozó szabályozása valójában több nehézséget okoz a lisszaboni stratégia célkitűzéseinek megvalósításában, mint bármilyen más. Egyre több terhet és szabályozást vezetünk be, amelyek kiszorítják az ipart Európából, és semmi esélyünk nem marad a lisszaboni stratégia akármelyik célkitűzésének is a teljesítésére. Ideje, hogy őszintén szembenézzünk magunkkal és beismerjük ezt.

Syed Kamall (PPE-DE). – Elnök asszony, a lisszaboni stratégia kezdeti célkitűzései arról szóltak, hogy az EU tudásalapú társadalmat, innovatív gazdaságot és digitális gazdaságot valósít meg 2010-re. Nos, van egy hírem mindannyiunk számára ebben a zsúfolt teremben: kifutunk az időből. Lehet, hogy önök még nem vették észre, de idáig meglehetősen kevés előrelépést tettünk.

Politikusi pályafutásom előtt sok újíttal dolgoztam együtt és sok vállalat beindításában vettem részt. Az európai politika világába lépve meglehetősen nagy kontrasztot látok az innovációhoz való hozzáállás tekintetében. Amikor itt az innovációról van szó, vannak bizottságok, vannak stratégiai dokumentumok, vannak szavazások – minden van, csak innováció nincs, hacsak az egyre több dokumentum gyártását nem tekintjük annak.

Az odakinti újíttal beszélve, azokkal, akik valódi jólétet fognak teremteni mind az Európai Unióban, mind pedig globális szinten, megtudhatjuk, hogy ők csupán annyit akarnak, hogy a kormányok ne állják el az útjukat. Ideje, hogy a kormány fosztogatói abbahagyják a vállalatok kiszípolyzását.

Neena Gill (PSE). – Elnök asszony, nehéz szívvel állok fel, hogy ismét Lisszabonról beszéljek. Általában nem állok fel csak azért, hogy kritikát fogalmazzak meg. Úgy gondolom, hogy az Európai Unió azt mondja,

amit mondania kell, amikor a lisszaboni stratégiáról beszél. Azonban mintegy 10 évvel a csúcstalálkozó után még mindig nagyon messze vagyunk attól, hogy tegyük is, amit tennünk kell.

Sok hangzatos beszédet hallottunk a képzett munkaerő szükségességéről, amely majd képes lesz alkalmazkodni az olyan gazdasági zűrzavarok idején, mint amivel most nézünk szembe. Azonban Európa-szerte még mindig krónikus szakképzett munkaerőhiány van. Régiómban, Közép-Anglia nyugati részén a képzett munkaerő megszülése különösen fájdalmas és elhúzódó. Sajnálatos módon a brit régiók közül nálunk a legmagasabb a szakképzett munkaerőhiány aránya. Ezért felhívom a Bizottságot, hogy ne veszítse szem elől a lisszaboni stratégia felélesztéséhez szükséges strukturális reformokat egy olyan időszakban, amikor a gazdaságban káosz tapasztalható, magasak az olaj- és nyersanyagárak és a pénzügyi piacon zavaros körülmények uralkodnak.

- Állásfoglalási indítvány B6-0134/2009 (Éghajlatváltozás)

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – Elnök asszony, azért szeretném megindokolni e konkrét jelentésre adott szavazatom, mert egyszerűen hihetetlennek tartom azt a képmutatást, ahogy itt a Házban az éghajlatváltozásról beszélünk.

Miért képmutató ez a Parlament? Nos, nézzenek körül! Ez a második termünk, amelyben most vagyunk. Van egy tökéletesen megfelelő termünk Brüsszelben. Itt csupán három-négy napot töltünk havonta. Elismerem, hogy ebben a hónapban még lesz egy rendkívüli ülésszak, de csak azért, hogy meglegyen az összesen 12 ülés, amelyet meg kell tartanunk.

Emberek százait kell áthelyezni a normál munkahelyükről azért, hogy idejőjjünk. Ahhoz, hogy eljussanak ide, utazniuk kell, és az az utazás széndioxid-kibocsátással jár. Valószínűleg az összes létező közül a legkevésbé környezetbarát parlament vagyunk. Amikor csatlakoztam a Parlamenthez, papír nélküli parlament létrehozását terveztük, azonban ha körülnéznék, láthatják, hogy íróasztalainkon tornyosulnak a papírok. Bármely más parlamentnél, amelyet ismerek, nagyobb képmutatók vagyunk ezen a területen.

Syed Kamall (PPE-DE). – Elnök asszony, teljes mértékben egyetértek az előttem szóló által kifejezésre juttatott véleménnyel. El kell gondolkodnunk azon, hogy az Európai Parlamentnek két ülésterme van – egy Strasbourgban és egy Brüsszelben, valamint három székhelyünk, beleértve a luxembourgit is, amelyről nem sok szó esik. Nem csak hogy új épülettömböt építünk Luxembourgban, ami még több szén-dioxid-kibocsátással jár, és esetleg hozzájárulhat az éghajlatváltozáshoz – attól függően, ki mit hisz a kérdésről –, hanem egyszerűen képmutatás, hogy úgy beszélünk az éghajlatváltozásról, hogy közben továbbra is három helyet fenntartva folytatjuk tevékenységünket.

Még ha csak egy helyen dolgoznánk is – Brüsszelben –, ha éjszaka az utcán sétálva felnézünk a Luxembourg térről az Európai Parlament épületére, a képmutatás kivilágított szobrát láthatjuk. Ha az éghajlatváltozásról beszélünk, ideje, hogy először saját házunk táját tegyük rendbe.

- Állásfoglalási indítvány B6-0133/2009 (foglalkoztatási politikák)

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Elnök asszony, ez az állásfoglalás teli van jószándékkal, azonban fel kell tennünk a kérdést, hogy van-e egyáltalán valami haszna az ilyen állásfoglalásoknak.

Az például felfoghatatlan a számomra, hogy egy foglalkoztatási politikákról szóló állásfoglalás – amennyiben ez európai hatáskörbe tartozik – amit én kétlek – figyelmen kívül hagyjon olyan alapkérdéseket, mint például az, hogy jelenleg hány munkanélküli van az Európai Unióban. Még mindig 20 millió, vagy – és ez a valószínűbb – már közelít a 25 millióhoz?

A kérdés a következő: a Bizottság még mindig kitart amellett a felháborító elképzelés mellett, hogy több 20 millió új bevándorlót importáljunk az Európai Unióba? A kérdés az, felhagy-e végre a Bizottság az olyan országokban működtetett toborzó központjaival, mint Mali és Szenegál, ahonnan csak még nagyobb munkanélküliséget importálnánk. Ilyen kérdések megválaszolását vártuk volna az állásfoglalástól, nem pedig jószándékok értelmetlen felsorolását, amit sajnós e helyett kaptunk.

Syed Kamall (PPE-DE). – Elnök asszony, ismét olyan dologról beszélünk, amellyel kapcsolatban vajmi keveset teszünk, vagyis a foglalkoztatási politikáról. Egyszer egy kolléga azt mondta nekem, hogy amikor az Európai Parlament a munkanélküliségről beszél, tulajdonképpen csak még sokkal több munkanélkülit hoz létre. Fel kellene ismernünk, hogy ha munkahelyeket akarunk teremteni, fel kell szabadítanunk a jólét megteremtőit. Lehetővé kell tennünk a számukra, hogy szabadon kibontakoztathasson a vállalkozói szellem, hogy jólétet teremthessenek és munkahelyeket hozhassanak létre.

Ehelyett mit teszünk? Szabályozások és viták révén valójában megfojtjuk az innováció kibontakozásának lehetőségét és a vállalkozói szellemet, és ez az, amit ma is tovább folytattunk. Ma Schulz képviselő úr – akivel gyakran nem értek egyet, de ez egyszer igen – az Európai Parlament szociáldemokratizálódásáról beszélt. Most, hogy eljött ez a nap, azt is tudjuk, hogy az európai munkahelyteremtés sorsa megpecsételődött.

Daniel Hannan (NI). – Elnök asszony, észrevették, hogy a harmonizációs politika mindig ugyanabba az irányba mutat? A több integráció mindig több intervenciót eredményez.

Vagy fordítsuk meg a dolgot: a pluralizmus biztosítja a versenyképességet. Ha egymással versenyző államaink vannak különböző adószintekkel, csak addig emelhetjük az adókat, ameddig a pénz külföldre nem kezd áramlani. Ha egymással versenyző államaink vannak különböző foglalkoztatási és különböző szociális politikákkal, csak addig a szintig szabályozhatjuk a foglalkoztatási piacot, amíg a munkahelyek nem kezdenek áttelepülni más országokba.

A jó évek alatt az Európai Unió figyelmen kívül tudta hagyni ezeket az igazságokat, és a falak mögött egy erősen szabályozott, központosított piacot hozott létre. A jó időknek azonban vége. Most azt kockáztatjuk, hogy elvágjuk magunkat a dinamikusabb gazdaságoktól és még terméketlenebbé, még lényegtelenébbé válunk és végül, mint Tolkien eldái, nyugatra távozzunk és időnk lehanyatlak.

- Luis de Grandes Pascual-jelentés (A6-0097/2009)

Richard Corbett (PSE). – Elnök asszony, látom, hogy néhányan azok közül, akik egyébként az egész európai jogalkotást – bármi is legyen az – becsmérelték, most mégis megszavazták a harmadik tengeri biztonsági csomagot, melyet örömmel üdvözlök, mert növeli a fedélzeten lévő egészségét és biztonságát; végső soron költségcsökkenéssel fog járni, hiszen hosszú távon életet ment, valamint elősegíti a különböző tagállamok biztonsági rendszerének kompatibilitását, ezáltal hatékonyabbá, működőképesebbé és olcsóbbá teszi a rendszereket, miközben növeli az egészséget és biztonságot. Üdvözlöm a csomag elfogadását, amely a Yorkshire és Humber régióban lévő választóköri körzetekben élők százai életének biztonságára lesz kihatással.

- Elisa Ferreira-jelentés (A6-0063/2009)

Neena Gill (PSE). – Elnök asszony, én megszavaztam a jelentést, hiszen az a kellemes meglepetés ért, hogy a Ház elfogadta az adóparadicsomokkal szembeni fellépésről szóló javaslatunkat. Támogattam a jelentés által a válság kezelésére adott széleskörű felhatalmazást is.

Az egyetlen, amivel foglalkozni szeretnék most, az a fellendülési terv eddigi eredményei. Gondoskodnunk kell róla, hogy legyenek még biztonságos munkahelyeink és az embereknek fenntartható karrierje, amikor a gazdaság elkezd majd jobban teljesíteni, és támogassuk az olyan kulcsfontosságú ágazatokat, mint az autópár. Az autópár ágazat modellként szolgálhat arra, hogyan kell alkalmazkodnia az iparnak az elkövetkező években. Nemrég meglátogattam a Jaguar Land Rover üzemet választóköri körzetemben, ahol láthattam, hogyan változott át a vállalat a zöld autópár technológia világvezetőjévé, és ahol a Parlament által elfogadott új típus-jóváhagyási előírásokat fenntartások nélkül üdvözlötték.

Daniel Hannan (NI). – Elnök asszony, ismét abba az illúzióba ringatjuk magunkat, hogy költségekkel kikerülhetünk az adósságból, és hogy jogszabályokkal küzdhetünk a recesszió ellen. Legjobb esetben önmagunkat tévesztjük meg, legrosszabb esetben szándékosan félrevezetjük a választóinkat.

Az az igazság, hogy nem kerülhetjük el a kiigazításokat: a kamatlábakat túl sokáig túl alacsonyan tartottuk, és most a lufiba befújt levegőnek ki is kell onnan jönnie. Megmenthetnénk az áldozatok egy részét, ehelyett azzal áztatjuk magunkat, hogy megakadályozhatjuk, hogy bekövetkezzen a dolog. Az adósságot még meg nem született és meg sem fogant gyermekeink fogják megfizetni, a legnagyobb mértékben hazámban, ahol minden gyermek 30 000 font adóssággal fog születni, köszönhetően kormánya inkompetenciájának és inkontinenciájának.

Nemzeti költőnk szavaival: „E drága lelkek százszor drága honja, világraszóló hírnevével, most dobra verve – nem halál e szó? – mint kopár szántó vagy meddő majorság”.

És most a nemzeti adósságokon felül még hozzá kellene járulnunk ezekhez a gazdasági fellendülési programokhoz is. Zárószóként ismét nemzeti költőnk szavait szeretném idézni: „Ha el nem hárítjátok ezt az átkot, Jajjal fizet meg minden unokátok!”.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Elnök asszony, nyilvánvalóan a pénzügyi bűnözés egyik legsúlyosabb példaként említhető a Madoff-ügy, de a 2007-es mezőgazdasági nyersanyag-spekuláció is ide sorolható.

Ezért is indítványozta számos jogi szakember, köztük a spanyolországi Carlos Sotelo ügyvédi iroda is, egy nemzetközi pénzügyi bíróság felállítását.

Azt is megtehetnénk, hogy kiterjesszük a Nemzetközi Büntetőbíróság hatáskörét a pénzügyi bűnözés komolyabb eseteire, hiszen 2007-ben gyerekek milliói haltak meg a mezőgazdasági termékekkel való spekuláció következtében. Pénzügyi Dárfúrnak voltunk tanúi.

A nemzetközi bíróság felhatalmazással rendelkezne a spekulációval és a spekulánsokkal kapcsolatos vizsgálatok megindítására, az adóparadicsomok kivizsgálására és a bűnözőkkel szembeni szabályok és büntetések alkalmazására.

Ez lenne Barack Obama, Sarkozy elnök és a többi vezető őszinteségi próbája. Ez az a politikai üzenet, amelyet közvetíteni kell a nyilvánosságnak, és ez lenne egy globális szervezet első állomása, egy globális jelenség és egy globális válság globális kezelése.

- Evgeni Kirilov-jelentés (A6-0075/2009)

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – Elnök asszony, jó dolog Corbett úr után szót kapni egy ilyen vitában, mert Corbett úr e helyen soha nem téved, gyakran zavaros, mint ahogy ma is, rossz indokolást ad a szavazatáról, rossz időben, de nyilvánvalóan soha nem téved. Azon tűnődöm azonban, vajon tudjuk-e itt a Parlamentben, valójában mi is a reálgazdaság. Vajon a reálgazdaság egy sereg dokumentumgyártóból és bürokratából áll, meg belőlünk, akik írják a törvényeket, amiket majd másoknak végre kell hajtaniuk, az Egyesült Királyság közigazgatásához hasonlóan, ahol az állami szektor az elmúlt 10 évben sokkal nagyobb ütemben növekedett, mint a magánszektor? Vagy netán a reálgazdaságot valójában olyan emberek alkotják, akik dolgoznak, újításokat hoznak létre és beindítják saját vállalkozásukat? Azon tűnődöm, vajon helyes irányba mutat-e ez a jelentés? Miután elolvastam, elég biztosan állíthatom, hogy nem.

Daniel Hannan (NI). – Elnök asszony, mi itt a Parlamentben talán sokaknál jobban tisztában vagyunk vele, hogy az Európai Unió milyen mértékben vált mára a jólét radikális újraelosztására szolgáló mechanizmussá.

Sokáig nagyon jól működött a rendszer, mert csak nagyon kevesen fizettek a kalapba. A költségvetéshez csupán két ország járult hozzá nettó befizetőként szinte az egész Európai Unió történelme során: az Egyesült Királyság, és – kimagasló mértékben – Németország.

A dolgok azonban megváltoztak, fogytán a pénzünk. Ennek ékes példáját láthattuk a két héttel ezelőtti csúcstalálkozón, amikor a magyar miniszterelnök 190 milliárd eurót követelt Közép- Kelet-Európa kivásárlásáért, amire a német kancellár kertelés nélkül megmondta, hogy a pénz nem áll rendelkezésre és a közeljövőben nem is fog rendelkezésre állni.

A német adófizetők – ezt nagyon ritkán említik – mindig támogatták az egész rendszert. Az integráció az ő vállukon nyugszik, és most már átlátnak a szitán. Nem reagálnak többé a történelmi felelősség kimondatlan felhívására. Okos, megfontolt nép, amely felismeri az öncélú érveket és a zsarolást, ha azzal áll szemben. Ha úgy gondolják, tévedek, akkor engedjük, hogy népszavazást tartsanak; tartson mindenki népszavazást: szavazzunk a Lisszaboni Szerződésről! *Pactio Olisipiensis censenda est!*

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

- Geringer de Oedenberg-jelentés (A6-0060/2009)

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Megszavaztam az egyes termékek végleges behozatalára kivetett hozzáadottérték-adó alóli mentességekről szóló Geringer de Oedenberg-jelentést (kodifikált változat). Mivel ez csupán egy már meglévő jogalkotási szöveg egységes szerkezetbe foglalt változata, és a szövegében nem tartalmaz semmilyen lényeges változtatást, úgy gondolom, el kellene fogadnunk a Bizottság javaslatát, valamint a Parlament, a Tanács és a Bizottság jogi szolgálatának ajánlásait.

- Díaz de Mera García Consuegra-jelentés (A6-0106/2009)

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Tartózkodtam az Europol alkalmazottaira alkalmazandó alapfizetések és juttatások kiigazításáról szóló Díaz de Mera García Consuegra-jelentésről szóló szavazáskor. Csupán részben értek egyet az előadó kérdésben kifejtett véleményével, ezért nem gondolom, hogy állást kellene foglalnom az ügyben.

- Reimer Böge-jelentés (A6-0106/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Elnök asszony, én igennel szavaztam.

Úgy gondolom, hogy a Romániát sújtó környezeti katasztrófát nem szabad válasz nélkül hagyni. Romániát megtépázták az áradások – nemcsak gazdasági és környezeti, hanem szociális értelemben is.

A személyes emberi tragédiákról érkező hírek szívszorítóak: családok veszítették el otthonukat és vagyontárgyaikat, melyek közül sok egy egész élet kemény munkájának eredménye volt.

Sok szervezet dolgozik már a helyszínen, de itt az ideje, hogy az intézmények is, különösen e Ház képviselői, támogatást nyújtsanak.

Ezért üdvözlöm a Költségvetési Bizottság véleményét, és remélem, hogy a szolidaritási alapból biztosított 11 785 377 euró minél hamarabb hozzáférhetővé válik Románia számára annak érdekében, hogy a lakosságnak gazdasági, környezeti és szociális támogatást nyújtson.

Genowefa Grabowska (PSE), írásban. – (PL) A szolidaritás az Európai Unió fontos és megkérdőjelezhetetlen alapelve. Éppen ez az alapelv – amely igenis létezik, nem csak papíron –, amely az EU-t más nemzetközi szervezetektől megkülönbözteti. Ezen alapelv egyik gyakorlati kifejeződése kétségtelenül a szolidaritási alap, melyet 2006-ban egy intézményközi megállapodásnak megfelelően hoztak létre a nagyobb természeti katasztrófák negatív következményeinek kiküszöbölésére. Öröndetes, hogy az alap működik, és hogy tavaly öt ország is részesülhetett belőle. Ez azt bizonyítja, hogy tragédiával szembesülve egy tagállam sem marad magára. A 2008 júliusában Románia észak-keleti részének öt területét sújtó árvíz komoly anyagi károkat okozott (a GNI 0,6%-át) és 214 körzetben több mint kétmillió ember életét érintette.

Ebben a helyzetben Románia támogatásért folyamodása indokolt, még akkor is, ha nem teljesíti az Európai Unió szolidaritási alapjának létrehozásáról szóló, 2002. november 11-i 2012/2002/EK tanácsi rendeletben meghatározott mennyiségi feltételeket. Afelől sincs kétségem, hogy ebben az esetben a rendkívüli természeti csapásra vonatkozó feltételeket kell alkalmazni, amelyekről szintén rendelkezik a fent említett rendelet, ami lehetővé teszi az alap mozgósítását Románia számára. Lengyel európai parlamenti képviselőként egy olyan régiót képviselek, amelyet szintén természeti csapás sújtott, nevezetesen Szilézia tartományt, ahol tornádó pusztított.

Maria Petre (PPE-DE), írásban. – (RO) Igennel szavaztam a jelentésre, mert elő fogja segíteni a szolidaritási alap mihamarabbi mobilizációját. 2006-ban az áprilisi és augusztusi árvizek után a szolidaritási alapon keresztül Romániának juttatott európai uniós segélyek kifizetése egy évet késett. Örömmel állapítom meg, hogy az eljárások javultak és elősegítik az Unió gyors közbeavatkozását azokban az országokban, amelyeket nagyobb természeti vagy rendkívüli csapás ért.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Igennel szavaztam az Európai Unió szolidaritási alapjának felhasználásáról szóló Böge-jelentésről. Egyetértek azzal, hogy a júliusban az országot sújtott árvizek után Románia által benyújtott pályázat teljesítette az alap felhasználására vonatkozó jogosultsági feltételeket. Az áradások valóban komoly károkat okoztak a környezetben és az érintett öt régióban élő embereknek. Ezért helyesnek gondolom az alap felhasználását, többek között azért is, mert a kérdéses összeg a 2006. májusi intézményközi megállapodás által meghatározott éves összeggel egyenlő.

- Jutta Haug-jelentés (A6-0113/2009)

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), írásban. – (RO) Igennel szavaztam a Jutta Haug (Németország) által készített jelentésre, amely az EU szolidaritási alapjából 11,8 millió euró felhasználását kéri a 2008 júliusában Romániában pusztító árvíz áldozatainak megsegítésére.

Ez a gesztus az EU válasza a Románia által benyújtott támogatási kérelemre. A kérelem öt megyére vonatkozik (Máramaros, Suceava, Botoșani, Iași és Neamț). Összesen 1,6 millió lakossal rendelkező 241 települést érintett Romániában közvetlenül a csapás, amely részlegesen vagy teljesen tönkretette a lakóházakat és a terményt.

A szavazásnál azokra az emberekre gondoltam, akik elvesztették az otthonukat, vagyontárgyaikat, állataikat, vagy akár még családtagjaikat is az áradásokban. Gheorghe Flutur, Suceava megye tanácsának elnöke Brüsszelben az Európai Parlament elé terjesztette ügyüket.

Úgy gondolom, Romániának nagyobb összegre lesz szüksége az áradások okozta károk helyrehozására, de az EU segítsége szükséges és üdvözlendő.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) 2009 első költségvetés-módosítása az EU szolidaritási alapjának a 2008 júliusában Romániát ért áradásokat követő felhasználásához kötődik.

471,4 millió euróra becsült közvetlen kárra (csak most) 11,8 millió euró mozgósítását tervezik az alapból, ami világosan mutatja, hogy sürgős felülvizsgálatra lenne szükség ezzel kapcsolatban.

Az alap célja, hogy lehetővé tegye a Közösség számára a tagállamokban bekövetkező különböző „véshelyzetekre” történő gyors, hatékony és rugalmas reagálást. Ezért támogatjuk – minden hibája ellenére – az alap mozgósítását Románia számára.

A megállapított 11,8 millió eurónyi összeget azonban levonják az Európai Regionális Fejlesztési Alap (konvergencia-célkitűzés) költségvetési sorából. Azaz a Romániának nyújtott „szolidaritást” olyan alapokból finanszírozzák, amely a gazdaságilag legfejletlenebb országoknak és régióknak van fenntartva, ideértve Romániát is! Ezt inkább úgy nevezhetnénk, hogy a „szegény”, vagy más szóval a kohéziós országok/konvergenciós régiók közötti szolidaritás...

Nem értünk egyet azzal, hogy a kohéziós alapokat használjuk fel – különösen most, az egyre súlyosbodó társadalmi-gazdasági válság idején –, amikor más alapok is rendelkezésre állnak, mint például az EU fegyverkezésére szánt alapok.

Iosif Matula (PPE-DE), írásban. – (RO) Igennel szavaztam az Európai Unió szolidaritási alapjának Románia részére történő mobilizálásáról szóló jelentésre, mivel úgy vélem, hogy az országunknak nyújtott pénzügyi segítség fontos és szükséges támogatást nyújt a tavaly júliusi árvíz által sújtott településeknek. Románia észak-keleti része súlyos károkat szenvedett. 214 települést és több mint 1,6 millió embert sújtottak közvetlenül a katasztrófa következményei. Az Európai Bizottság 11,8 millió euró pénzügyi hozzájárulással támogatja a szállítási és csatornahálózat-infrastruktúra helyreállítását, a folyómedrek megerősítését és a gátak építését célzó beruházásokat a hasonló jellegű természeti csapások jövőbeni elkerülése érdekében.

Úgy vélem, hogy az ilyen horderejű vagy még súlyosabb természeti katasztrófákat kiváltó okok korai felismerése a legfontosabb lépés Európa polgárainak védelme érdekében.

Az éghajlatváltozás problémáját szemmel tartva támogatom az egyes régiók környezeti tényezőinek figyelemmel kísérését, megfelelő költségvetési előirányzatok meghatározásával. A konvergenciazónák a legkiszolgáltatottabbak a természeti csapások kockázatának. Ez azt jelenti, hogy különös figyelmet kell szentelni e szempontoknak a gazdasági, társadalmi és területi kohézió politikájának végrehajtásánál.

Rovana Plumb (PSE), írásban. – (RO) Az éghajlatváltozás hatásaira leginkább érzékeny területek a következők: a vízkészletek, a mezőgazdaság, az energiaforrások, az erdőség és a biodiverzitás, és végül, de nem utolsósorban, a lakosság egészsége.

Az elmúlt években Romániában tapasztalt szélsőséges időjárási jelenségek árvizeket és aszályokat okoztak és rákényszerítettek arra, hogy a lehető legnagyobb komolysággal, szakértelemmel és felelősséggel kezeljük az éghajlatváltozás kérdését.

Szociáldemokrataként támogattam a jelentést, mert a költségvetés-módosításon keresztül előirányzott 11,8 millió euró támogatja Romániát az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásban az árvizek hatásainak kiküszöbölése érdekében helyi védekezési munkálatok elvégzésén keresztül (a lakott területek védelme, folyómeder-szabályozás az áramlás javítása érdekében, és az erdősített részek növelése), és végül, de nem utolsósorban, a lakosság bevonásán és az árvizek előtti, alatti és utáni megfelelő lakossági intézkedésekről való felvilágosításon keresztül.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), írásban. – (RO) Igennel szavaztam az Európai Unió 2009-es pénzügyi évre vonatkozó 1. számú költségvetés-módosításának tervezetéről szóló jelentésre. A jelentés célja 11,8 millió euró mobilizálása az EU szolidaritási alapjából kötelezettségvállalási és kifizetési előirányzatok formájában a 2008 júliusában Romániát sújtó árvizek hatásainak kezelésére.

Támogatom az Európai Bizottság kezdeményezését, melyen keresztül az EU szolidaritást tanúsít a 2008 júliusi árvízről sújtott Suceava, Iași, Neamț, Botoșani és Maramaros megyékkel.

A mai szavazáson keresztül az Európai Parlament plenáris ülése támogatja a Költségvetési Bizottság 299. február 24-i határozatát. A szóban forgó ülés alatt Gheorghe Flutur, Suceava megye tanácsának elnöke

bemutatta az árvíz sújtotta régió helyzetét, a támogatás iránti kérelmet képekkel és a területet sújtó természeti csapásokból származó károkról szóló kimutatásokkal alátámasztva.

Utalt rá, hogy figyelmeztetéseket küldtek, és az ukrajnai Chernivtsi régióval együttműködve megállapodtak a csapások esetén alkalmazandó sürgősségi riasztórendszer felállításában, valamint e projekt folytatásaként egyéb, a vészhelyzetek kezelését célzó határokon átnyúló együttműködési programok végrehajtásában is.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Igennel szavaztam a 2009-es évi költségvetés módosításáról szóló Haug-jelentésre, amely a 2008 júliusában Romániát ért árvizek okozta komoly károkkal vet számot. Már kifejeztem támogatásomat az Európai Unió szolidaritási alapjának az említett esethez kapcsolódó mobilizálásáról szóló Böge-jelentés iránt, és szeretném megerősíteni az intézkedés iránti támogatásomat, feltéve, hogy az – a 2006-os intézményközi megállapodásnak megfelelően – a természeti csapás sújtotta régiókban a tisztességes életkörülmények gyors és hatékony helyreállítására, és nem pedig a magánszemélyeknek juttatott kártérítési kifizetésekre összpontosít.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), írásban. – (RO) Igennel szavaztam az Európai Unió 2009-es pénzügyi évre vonatkozó 1. számú költségvetés-módosításának tervezetéről (6952/2009 – C6 0075/2009 – 2009/2008 (BUD)) szóló jelentésre, mert a jelentés célja 11,8 millió euró mobilizálása az EU szolidaritási alapjából kötelezettségvállalási és kifizetési előirányzatok formájában a 2008 júliusában Romániát sújtó árvizek hatásainak kezelésére.

- Luis de Grandes Pascual-jelentés (A6-0097/2009)

John Attard-Montalto (PSE), írásban. – Málta az egyik legfőbb uniós állam, amely jelentős tonnatartalmat regisztrál nyilvántartási könyveiben. Másrésztől teljesíti kötelezettségeit mint lobogó szerinti állam, a nemzetközi egyezményeknek megfelelően.

A három fő kötelezettség a következő: a) a lobogó szerinti állam kódjának alkalmazása, b) az adminisztráció legalább ötévente történő független auditálására irányuló intézkedések megtétele a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet szabályainak megfelelően, c) a hajók átvizsgálására és ellenőrzésére, valamint a kötelező bizonyítványok és mentességi bizonyítványok kibocsátására irányuló szükséges intézkedések megtétele a nemzetközi egyezményeknek megfelelően.

Egy új követelmény, hogy mielőtt engedélyezné egy olyan hajó működését, amelynek megadta a jogot a lobogója alatt való közlekedésre, az adott tagállam megteszi az általa megfelelőnek vélt intézkedéseket annak érdekében, hogy biztosítsa, hogy az érintett hajó megfelel az alkalmazandó nemzetközi szabályoknak és előírásoknak; különösen ellenőriznie kell a hajó korábbi működésének biztonságosságát.

David Martin (PSE), írásban. – Ez a jogszabály megerősíti a már meglévő uniós biztonsági jogszabályokat és főbb nemzetközi eszközöket ültet át a közösségi jogba. Támogatom ezt a jogszabályt, mert felismeri a hajóosztályozó társaságok szoros felügyeletének szükségességét, melyek a nagymértékű hatalomkoncentrációnak köszönhetően kulcsfontosságú szerepet látnak el a tengeri biztonság megőrzésében.

- Luis de Grandes Pascual-jelentés (A6-0098/2009)

Carl Lang és Fernand Le Rachinel (NI), írásban. – (FR) Az Európai Parlament most fogadott el egy nyolc jogszabálysövegből álló tengeri biztonsági csomagot. Üdvözljük ezt a lépést, mivel a csomag nem csak az utasok kártérítésére tér ki, hanem az ellenőrzésekre, a kikötő szerinti állam által végzett ellenőrzésekre, a szállítási balesetek kivizsgálására és a veszélyben lévő hajók fogadási helyét eldöntő hatóság kiválasztására.

A labda most a tagállamok térfelén van, mivel nem elég jogszabályokat hozni – a jogszabályokat át is kell ültetni a nemzeti jogszabályokba.

Az első teszt az európai országokhoz tartozó „olcsó lobogók” megfigyelése lesz. Ezeket a lobogókat arra használják, hogy megkerüljék azon ország egyesületre, adózásra, toborzásra, biztonságra és környezetvédelemre vonatkozó szabályozását, ahová ezek a hajók valójában tartoznak.

Ciprus és Málta az eltűnt hajók számát tekintve még mindig az első öt olcsó lobogó között szerepel.

Sajnálattal kell megjegyeznünk, hogy a *Prestige* és *Erika* nevű olajszállító hajók elsüllyedése óta tett erőfeszítések ellenére a helyzet nem sokat változott. A nem megfelelő minőségű, olcsó lobogó alatt közlekedő hajók lehúzzák a szállítási árakat. Az úgynevezett gazdag országok saját (II jelzésű) lobogó készítésével válaszolnak a szállítmányok elvesztésére.

Valójában, ha tényleg meg akarunk szabadulni ezektől az úszó roncsoktól, az Európai Uniónak az ultraliberalizmussal kell szembeállnia.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Igennel szavaztam a hajóellenőrzésre és az ellenőrző szervezetekre vonatkozó közös szabályokról és normákról szóló de Grandes Pascual-jelentésre. Már kifejtettem az okokat, amik arra indítottak, hogy támogassam az előadónak a harmadik tengeri biztonsági csomaggal kapcsolatos munkáját és azokat az előnyöket, amelyeket a tervezett intézkedések a tengeri közlekedés biztonsága és a meglévő szabályozások javulása tekintetében jelentenének. Megerősítem tehát támogató szavazatom.

- Dominique Vlasto-jelentés (A6-0099/2009)

Bogusław Liberadzki (PSE), írásban. – (PL) Támogattam az egyeztetőbizottság által elfogadott, a kikötő szerinti állam által végzett ellenőrzésekről szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló közös szövegtervezetről (átdolgozás) szóló jelentés elfogadását. Egyetértek a harmadik tengeri biztonsági csomag célkitűzéseivel.

A csomag hét javaslata a balesetek megelőzését célozza az európai lobogók minőségének javítása, a kikötő szerinti állam által végzett ellenőrzésekről szóló jogszabályok felülvizsgálata, a hajóforgalom figyelemmel kísérése és a hajóosztályozó társaságokat érintő szabályok javítása által. A balesetek hatékony kezelését is célozza egy, a balesetek kivizsgálására vonatkozó összehangolt keretterv kidolgozásán, a baleset esetén az utasoknak járó kártérítésekről szóló szabályozás bevezetésén és a hajótulajdonos felelősségével és egy kötelező biztosítási formával kapcsolatos szabályozás bevezetésén keresztül.

Támogatásomat szeretném kifejezni a megszületett megállapodás, különösen annak következő pontjai iránt: a hatáskör kiterjesztése a révekbe befutó hajókra is; a hajók fokozott ellenőrzése; bizonyos körülmények között a hajók végleges kitiltása.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Megszavaztam Vlasto úr kikötő szerinti állam által végzett ellenőrzésekről szóló jelentését, mely a harmadik tengeri biztonsági csomag részét képezi. Egyetértek azzal a megállapodással, hogy az irányelv hatásköre terjedjen ki a kikötőkbe befutó hajókra is és azzal a résszel, amely a legmagasabb kockázati kategóriába tartozó hajók fokozott ellenőrzését javasolja. Ezen a ponton szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy fontos, hogy a kockázat felmérése a lehető legpontosabb és független módon történjen. Azzal is egyetértek, hogy bizonyos körülmények között a hajókat véglegesen ki lehet tiltani a személyzet és az utasok megfelelő biztonsági szintjének garantálása érdekében.

- Dirk Sterckx-jelentés (A6-0100/2009)

Bairbre de Brún és Mary Lou McDonald (GUE/NGL), írásban. – Üdvözljük az állásfoglalás hangsúlyeltolódását és néhány, a pénzügyi szektor, az innováció, az energiahatékonyság és beruházások szabályozásával kapcsolatos pozitív javaslatát, csakúgy, mint annak a felismerését, hogy szükség van a munkahelyek védelmére, a munkahelyteremtésre, a szegénység elleni küzdelemre és a társadalom legkiszolgáltatottabb csoportjaira való odafigyelésre.

Azonban a lisszaboni stratégia hibás logikára épül, és alapvető felülvizsgálatra szorul, különösen az új gazdasági helyzet fényében.

Az állásfoglalás ezen kívül számos rövidlátó és nem kívánatos eredményre vezető javaslatot tartalmaz, mint például a deregulációhoz és a rugalmas foglalkoztatási gyakorlathoz való ragaszkodás, amely a munkavállalók jogainak gyengüléséhez vezet.

Mindezen okok miatt tartózkodtunk a jelentésről szóló végső szavazáson.

Bogusław Liberadzki (PSE), írásban. – (PL) Támogattam az egyeztetőbizottság által elfogadott, a közösségi hajóforgalomra vonatkozó megfigyelő és információs rendszer létrehozásáról szóló 2002/59/EK irányelv módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló közös szövegtervezetről szóló jelentés elfogadását.

Egyetértek a harmadik tengeri biztonsági csomag célkitűzéseivel.

A csomag hét javaslata a balesetek megelőzését célozza az európai lobogók minőségének javítása, a kikötő szerinti állam által végzett ellenőrzésekről szóló jogszabályok felülvizsgálata, a hajóforgalom figyelemmel kísérése és a hajóosztályozó társaságokat érintő szabályok javítása által. A balesetek hatékony kezelését is célozza egy, a balesetek kivizsgálására vonatkozó összehangolt keretterv kidolgozásán, a baleset esetén az

utasoknak járó kártérítésekről szóló szabályozás bevezetésén és a hajótulajdonos felelősségével és egy kötelező biztosítási formával kapcsolatos szabályozás bevezetésén keresztül.

Mint a Sterckx-jelentés árnýekelőadója, a szavazásra bocsátott dokumentumot teljes mértékben támogatom.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Úgy vélem, hogy a tengeri biztonsági csomagot egészében kell szemlélni, ahogy a Parlament is tette az egyes részek megvitatásakor. Ezért igennel szavaztam a közösségi hajóforgalomra vonatkozó megfigyelő és információs rendszer létrehozásáról szóló Sterckx-jelentésre, mivel ez a rendszer illeszkedik a tengeri közlekedés biztonságát és egyszerűsítését célzó tágabb kontextusba, amit már számos alkalommal támogattam. A szóban forgó esetben a hajók megfigyelésére szolgáló technológia alkalmazása egyszerűbbé tenné annak megállapítását, hogy baleset előfordulásakor ki a felelős, illetve javítaná a hajók menedékhelyen való fogadásával kapcsolatos eljárást. Mindezen okok miatt igen szavazatommal támogatni tudom a javaslatot.

- Jaromír Kohlíček-jelentés (A6-0101/2009)

Guy Bono (PSE), írásban. – (FR) Igennel szavaztam az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja tagja, Jaromír Kohlíček által készített, a tengeri közlekedési ágazatban bekövetkező balesetek kivizsgálásáról szóló jelentésről.

A szöveg a tengereken bekövetkezett balesetek megfelelő kivizsgálásának biztosítását célzó európai szintű, világos és kötelező érvényű előírások lefektetésének szükségességét hangsúlyozza. Foglalkozik az Erika olajszállító hajó francia partok közelében bekövetkezett elsüllyedése után megfogalmazódó aggodalmakkal. Az ilyen, rosszul kezelt esetek megismétlődésének elkerülése érdekében döntött úgy az Európai Unió, hogy szigorú rendszert hoz létre, amely kidolgozza a baleset bekövetkezte esetén követendő eljárás technikai részleteit: a kivizsgálások módszerét, a tengereken bekövetkezett balesetek európai adatbázisát, a biztonságra vonatkozó ajánlásokat stb.

Osztom azt a nézetet, hogy rendkívül fontos, hogy az európai tengeri térség a világ egyik legbiztonságosabb és legkimagaslóbb tengeri térségévé váljon. Erre törekszik a mostani jelentést is tartalmazó „Erika III” tengeri biztonsági csomag. Ez valódi áttörést jelenthet a tengeri ágazat, valamint a környezet szempontjából is, amely gyakran a tengereken elkövetett gondatlan magatartás másodlagos áldozata.

Bogusław Liberadzki (PSE), írásban. – (PL) Támogattam az egyeztetőbizottság által elfogadott, a tengeri közlekedési ágazatban bekövetkező balesetek kivizsgálására irányadó alapelvek megállapításáról, valamint az 1999/35/EK és a 2002/59/EK irányelv módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló közös szövegtervezetről szóló jelentés elfogadását. Egyetértek a harmadik tengeri biztonsági csomag célkitűzéseivel.

A csomag hét javaslata a balesetek megelőzését célozza az európai lobogók minőségének javítása, a kikötő szerinti állam által végzett ellenőrzésekről szóló jogszabályok felülvizsgálata, a hajóforgalom figyelemmel kísérése és a hajóosztályozó társaságokat érintő szabályok javítása által. A balesetek hatékony kezelését is célozza egy, a balesetek kivizsgálására vonatkozó összehangolt keretrendszor kidolgozásán, a baleset esetén az utasoknak járó kártérítésekről szóló szabályozás bevezetésén, és a hajótulajdonos felelősségével és egy kötelező biztosítási formával kapcsolatos szabályozás bevezetésén keresztül.

Támogatásomat szeretném kifejezni a megszületett megállapodás, különösen annak következő pontjai iránt: a hatáskör kiterjesztése a révekbe befutó hajókra is; a hajók fokozott ellenőrzése; bizonyos körülmények között a hajók végleges kitiltása.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Igennel szavaztam a tengeri közlekedési ágazatban bekövetkező balesetek kivizsgálásáról szóló Kohlíček-jelentésről. Kevésbé súlyos vagy súlyos tengeri közlekedési balesetknél nagyon sokszor nehéz megállapítani a felelősséget. Olyanokra gondolok, mint a Prestige olajszállító hajó és az ahhoz hasonló, máig előforduló balesetek által kiváltott komoly természeti katasztrófát követő vizsgálatok. A tengeri közlekedés különleges odafigyelést igényel, hiszen jöllehet relatív értelemben a leggazdaságosabb közlekedési mód, viszont a bekövetkező balesetek környezeti hatásai szempontjából a legveszélyesebb. Ezért úgy vélem fontos, hogy világos és kötelező érvényű iránymutatásokat dolgozzunk ki a hajózási balesetek kivizsgálásának technikai részleteire vonatkozóan, és a jövőbeni balesetek megelőzése érdekében visszajelzéseket adjunk. Ezért támogattam a jelentést.

- Paolo Costa-jelentés (A6-0102/2009)

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Igennel szavaztam a tengeri utasszállítók baleseti felelősségéről szóló Costa-jelentésre. Egyetértek az előadóval abban, hogy igen hasznos lenne a tengeri utas- és poggyászszállításról szóló 1974. évi athéni egyezmény előírásainak európai jogszabályokba illesztése, hiszen az egyes országok közötti, még mindig meglévő eltérések nem teszik lehetővé a felelősség és a kötelező biztosítás megfelelő szintjének biztosítását az utasokat is érintő balesetek bekövetkeztekor. Jóllehet ez más közlekedési eszközökre nem érvényes, úgy vélem, hogy a jogszabály megfelelően alkalmazható a tengeri közlekedés esetében.

- Gilles Savary-jelentés (A6-0072/2009)

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Támogatni szándékozom a hajótulajdonosok tengeri biztosítási kárigényre vonatkozó biztosításáról szóló Savary-jelentést, mivel egyetértek az előadó arra vonatkozó ajánlásaival, hogy biztosítani kell annak a kötelezettségnek a betartását, hogy a hajók tulajdonosai érvényes biztosítással rendelkezzenek, amikor hajóik belépnek egy tagállam joghatósága alá tartozó kikötőbe, és hogy a megfelelő bizonyítványok felmutatása híján büntetést is ki lehessen szabni. Egyetértek azzal, hogy a biztosítás összegének felső határait a tengeri kártérítési igényekkel kapcsolatos felelősség korlátozásáról szóló 1996-os nemzetközi egyezményben (LLMC-egyezmény) előírtaknak megfelelően állapítsuk meg, amely biztosítja, hogy a tengeri balesetek áldozatai megfelelő mértékű kártérítésben részesüljenek. Ezért támogatom az előadó arra vonatkozó ajánlását, hogy fogadjuk el a tanáccsal egyeztetett ajánlástervezetet.

- Emanuel Jardim Fernandes-jelentés (A6-0069/2009)

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Támogatom a lobogó szerinti állammal szembeni követelmények teljesítéséről szóló Fernandes-jelentést. Jól mutatja a Parlament elszántságát a harmadik tengeri biztonsági csomag egységének megőrzésére, amikor is a Tanács munkájában bekövetkező bizonyos szünetekkel kell megküzdenie, mint ami ennek az ajánlásnak is a témája. Ezért támogatom Fernandes úr és a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság tagjai által elvégzett munkát. Úgy vélem, fontosnak tekintendő a politikai megegyezés által nyert hozzáadott érték, mindenekelőtt azért, mert felszólítja a tagállamokat a tengerészeti hatóságokra alkalmazandó minőségellenőrzési rendszer létrehozására és a vonatkozó nemzetközi szabályok betartására, legfőképpen azoknak, amelyek a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet egyezményeiből fakadnak. Az európai lobogók minősége és biztonsága szempontjából meghatározó elemein túl a jelentés lehetővé teszi a Közösségen belüli versenyfeltételek javítását, ezért úgy gondolom, támogatnunk kell.

- Saïd El Khadraoui-jelentés (A6-0066/2009)

Brian Crowley (UEN), írásban. – (GA) Európa országainak együtt kell működniük annak érdekében, hogy elérjük az Unió környezetvédelmi célkitűzéseit. Azonban ahhoz, hogy biztosítsuk az EU környezetvédelmi politikájának fenntarthatóságát, mind az Unió alapelveit, mind pedig az egyes tagállamok jellegzetességeit és szükségleteit figyelembe kell venni.

Az Euromatrica jelentés ellentétes ezzel a célkitűzéssel az Európai Unió perifériális tagállamainak esetében.

Az Euromatrica-ra vonatkozó ajánlások büntetnék a perifériális országokat, viszont nagy előnnyel járnának az Európa közepén elhelyezkedő országok számára. Véleményem szerint az Euromatrica-ra vonatkozó ajánlások ellentétesek az egységes piac alapelveivel, és úgy gondolom, hogy ez bizonyos országokkal szembeni földrajzi alapon történő megkülönböztetés. Írország sziget, és Európa legszélén helyezkedik el. Más országok teherautói nem Írországon fognak keresztül menni, viszont a mi nehéz tehergépjárműveinknek Európa számos országában fizetni kell majd a díjat. Ezt nem kerülhetjük meg: folytatnunk kell az üzleti tevékenységet, árukat kell exportálnunk és importálnunk. Az Euromatrica-javaslat alapján az Európa közepén elhelyezkedő országok versenyelőnybe kerülnek, hiszen kevesebb díjat kell majd fizetniük. Az országok földrajzi alapon történő illeténi megkülönböztetése nem helyes és nem tisztességes.

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Az Euromatrica-irányelv az európai útdórendszer harmonizálásának szándékával jött létre – ideértve a gépjárműadókat, az úthálózatokhoz kapcsolódó díjakat és költségeket és a fuvarozókat terhelő infrastrukturális költségek megállapítására létrehozandó tisztességes mechanizmust. Az irányelv Bizottság által átdolgozott változata új módosításokat tartalmaz többek között a nehéz tehergépjárművek környezeti hatásainak (zajártalom, utak zsúfoltsága, levegőszennyezés) költségértékelésére vonatkozóan.

A nagy átmenőforgalommal rendelkező országok véleménye lényegesen eltér az olyan, inkább a periférián elhelyezkedő országokétól, mint amilyen az enyém is, amelyek az áruk nagy volumenű importjától és

exportjától függenek. Miközben az elv elméletileg tisztességes, fokozatos és méltányos módon kell végrehajtani. Ezek olyan kérdések, amelyeket nem hagyhatunk figyelmen kívül. A nehéz tehergépjárművek gyakran időkorlátok közé vannak szorítva, és külső menetrendekhez kell alkalmazkodniuk – például a kompüzemeltetőkéhez. A kikötőhöz vezető alagút megépítése Dublin városában sokat segített abban, hogy csökkentse a teherautóforgalmat a városközpontban, javított a levegőminőségen és csökkentette a zajártalmat. Sikeres beruházás volt.

Nem vagyok meggyőződve róla, hogy szükség van egy független európai hatóságra az útdíjak kiszabásához, és inkább amellet érvelnék, hogy ez a szubszidiaritás területébe tartozik.

Françoise Grossetête (PPE-DE), írásban. – (FR) Támogattam a nehéz tehergépjárművekre egyes infrastruktúrák használatáért kivetett díjakról szóló El Khadraoui-jelentést.

Fontos, hogy arra bátorítsuk a tagállamokat, hogy „intelligensebb” díjakat alkalmazzanak a közúti árufuvarozási ágazatban a külső költségek fedezésére, és ezáltal a fenntarthatóbb magatartás ösztönzésére.

Miközben a zajártalmat és a levegőszennyezést figyelembe kell venni, ugyanez nem érvényes a forgalmi dugókra, melyeket nem csak a közúti árufuvarozás idéz elő. Ez a díj megkülönböztető lenne, hiszen a magángépkocsik szintén felelősek a dugók kialakulásáért.

Mindezekon felül, ez az ágazat fizeti a gazdasági válság következményeit is a megemelkedett olajárakon és áruszállítási költségeken keresztül. A közlekedési ágazatban tevékenykedő kis- és középvállalkozások a gazdasági válság közepette nem tudják majd állni ezeket a többletköltségeket.

Többet kellene tennünk annak érdekében, hogy a közlekedési infrastruktúrát hozzáigazítsuk a megnövekedett forgalomhoz, azonban mindenekelőtt a fenntartható közlekedés iránt kellene elköteleznünk magunkat, előnyben részesítve az alacsony széndioxid-kibocsátású közlekedési módokat.

Mint a Rhône-Alpes régió választott képviselője tanúsíthatom, hogy a Rhône-Alpes régió számos közlekedési ágazata nem alkalmazta ezeket.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), írásban. – (PL) A mai szavazáson az Európai Parlament elfogadott egy, az Euromatricákra vonatkozó irányelvet, mely lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy a közlekedési infrastruktúra használatáért újabb díjakat szabjanak ki a nehéz tehergépjárművekre.

A végső szavazáson az irányelv elfogadása ellen szavaztam. Úgy vélem, hogy az irányelv előírásainak bevezetése növelni fogja a közlekedési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások költségeit. Ezek a költségek különösen súlyos terhet jelenthetnek a kis- és középvállalkozások számára, amelyeknek nem áll rendelkezésére elegendő pénzügyi eszköz ahhoz, hogy gépjárműparkjukat lecseréljék. Ezen kívül, az említett rendelkezések a cégeket is nehéz helyzetbe hozhatják a jelenlegi pénzügyi válság idején, amikor sok cég egyre nehezebben jut hitelhez.

Mindenképpen meg kell találnunk a módját, hogy környezetbarátabb közlekedési eszközök kerüljenek az utakra. Nem szabad azonban olyan módszereket használnunk, amelyek újabb adóterheket jelentenek a vállalkozásoknak.

Jim Higgins (PPE-DE), írásban. – A Fine Gael párthoz tartozó európai parlamenti képviselőtársaim nevében szeretném tisztázni, hogy nem támogattuk a nehéz tehergépjárművekre kivetett díjakról szóló El Khadraoui-jelentést, lévén, hogy aggályosnak találjuk a javaslat jogi alapját, az elektronikus úthasználatdíj-rendszer kötelező érvényű használatát és a bevételek előirányzását. Teljes mértékben támogatjuk a javaslat mögött rejlő alapelveket, azonban úgy véljük, hogy az alapelv alkalmazása hibás.

Stanisław Jałowiecki (PPE-DE), írásban. – Nemcsak hogy ellene szavaztam a jelentésnek, de egyenesen veszélyesnek tartom azt az európai egységes piacra nézve. Leginkább azért, mert nem tisztességes, illetve azért, mert rejtett adóként működik. Továbbá nem járul hozzá a környezet védelméhez. A jelen gazdasági válság ideje alatt némileg abszurdnak tűnik. Ez a fajta szabályozás jól mutatja, hogy az EU hátat fordított polgárainak.

Jörg Leichtfried (PSE), írásban. – (DE) Az Euromatricával kapcsolatban kialakult ésszerű kompromisszum mellett szavazok. Az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportjával együtt éveken keresztül küzdöttem – az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja részéről megnyilvánuló óriási ellenállással dacolva – azért, hogy a külső költségeket (zaj, forgalmi dugók, légszennyezés)

kalkulálják bele az úthasználati díjakba annak érdekében, hogy a pénzügyi teher az adófizetőkről a szennyezőkre, azaz a nehéz tehergépjárművekre kerüljön át.

Nem támogatom a forgalomtorlódási költségekre vonatkozó kompromisszum valószínűsíthető kimenetelét – a többségi helyzet eredményeképpen csak azzal a feltétellel lehetett biztosítani külső költségként történő elismerésüket, ha nem csak a nehéz tehergépjárművekre alkalmazzuk, hanem a forgalmi dugó valamennyi előidézőjére, beleértve a személygépjárműveket is.

Valószínű, hogy a PPE-DE részéről megnyilvánuló érthetetlen ellenállás miatt a széndioxid-kibocsátást sem kalkulálják bele a számításokba. A bizottsághoz benyújtott módosításom, melyben minimum úthasználati díjak kiszabását kértem a transzeurópai közlekedési hálózat valamennyi részére, nem kapott többségi támogatást. A kérdés további megvitatása során újból elő fogom terjeszteni ezt a javaslatot.

Egy – Ausztria számára – különösen pozitív elem az, hogy a külső költségek és az úgynevezett „alpesi pótdíj” (magasabb úthasználati díj az alpesi régiókban) valószínűleg nem ellentételezik egymást. Ez azt jelenti, hogy Ausztria magasabb úthasználati díjat szabhat ki az érzékeny alpesi régiókban és emellett a külső költségekre is kiszabhat díjat. Ennek eredményeképpen lehetővé válik a magasabb Brenner-hágó transzfer-díjszabása.

David Martin (PSE), írásban. – Támogatom ezt a jelentést, amely ösztönzi a teherszállítás súlypontjának áthelyeződését az utakról a vasútra. A jelentés egy olyan kezdeményezési csomag része, amely a közlekedés fenntarthatóvá tételét célozza, és biztosítja, hogy a használóknak csak azokat a közlekedési költségeket kelljen megfizetniük, amelyek közvetlenül kapcsolódnak az igénybe vett közlekedési módhoz. Ez a „szennyező fizet” elve alapján tisztességesebb rendszert eredményez, a piac átláthatóságát és a megkülönböztetés elkerülését biztosító beépített garanciákkal együtt.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) A nehéztehergépjármű-forgalom jelentősen megnövekedett az EU keleti bővítése óta és ez néhány tagállamban, köztük Ausztriában is, különösen érzékelhető. Most azzal a problémával szembesülünk, hogy néhány tényező magas külső költségeket eredményez, melyeket a lakosságnak kell megfizetnie. A nehéz tehergépjármű forgalom Európában az egyik ilyen tényező, a másik pedig a nukleáris erőművek.

Ha a nehéz tehergépjárművekre kivetett díjak nem járnak együtt a vasutak fejlesztésével és a vasúti közlekedés útjában álló határokon átnyúló akadályok elmozdításával, akkor csupán még drágább árucikkre szavaztunk, és sem az emberek egészségében nem lesz javulás, sem a szennyezettség nem fog csökkenni.

Úgy vélem nem célravezető azt büntetni, aki a forgalmi dugóban ül. Ez valószínűleg azt fogja eredményezni, hogy a forgalom visszaterelődik a kis falvakba és városokba, amit nem szeretnénk. Hosszú távon az egyetlen megoldás az infrastruktúra fejlesztése és ez azt jelenti, hogy vonzóbbá kell tennünk a tömegközlekedést. A ma tárgyalt Euromatrica ésszerű kompromisszumnak tűnik, ezért szavaztam mellette.

Cristiana Muscardini (UEN), írásban. – (IT) Elnök asszony, a környezetvédelem és az utak biztonsága – a szóban forgó irányelv-tervezet mögött rejlő célok – két olyan célkitűzést képviselnek, melyek megvalósítására az Európai Uniónak elszántan kell törekednie egy, a polgárok elvárásait és jogait jobban figyelembe vevő közlekedéspolitika érdekében. A nehéz tehergépjárművekre egyes utak használatáért kivetendő adókról rendelkező 1999/EK irányelv számos módosítása tehát üdvözlendő. Az ilyen jellegű előrelépéseknek ésszerűeknek és fokozatosaknak kell lenniük annak érdekében, hogy megelőzzük e fontos gazdasági ágazat összeomlását a jelenlegi komoly gazdasági válság idején – egy olyan ágazatét, amely majdnem kizárólag a kis- és középvállalkozásokra épül.

Ezen kívül Európa még nem hozott létre olyan átfogó és hatékony intermodális rendszert, amely biztosítaná az áruszállítás jelentős mértékű áthelyeződését kevésbé szennyező ágazatokba. Mindezeket figyelembe véve, valamint jellegzetességeinek és hatékonyságának köszönhetően a közúti szállítás a legszélesebb körben használt rendszer a gyártók világában.

Mai szavazatommal ezért a biztonságosabb és környezetbarátabb közúti közlekedés irányába tett, az iparra mért illogikus és kontraproduktív büntetések nélküli, fokozatos, de lényegi, nem csak szimbolikus előrelépés fontosságát szerettem volna hangsúlyozni.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Támogatom El Khadraoui képviselő úrnak a nehéz tehergépjárművekre egyes infrastruktúrák használatáért kivetett díjakkal kapcsolatosan végzett munkáját, ezért a jelentése mellett szavaztam. Jóllehet néhány ponttal nem értek egyet – például azzal kapcsolatban, hogy bizonyos külső költségeket beleszámítsunk-e a díjakba –, nagyon is egyetértek viszont a „szennyező fizet” elvével. El Khadraoui kiváló munkája rámutat annak a fontosságára is, hogy a díjakból nyert bevételt teljes egészében a közlekedési

ágazatnak kell juttatni. Végezetül, úgy gondolom, hogy a külső költségekre kivetett díjakból szerzett bevételek nem válhatnak újabb adóformává.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) A javaslat, amelyről ma szavazunk a korábbi Euromatrica-irányelv átdolgozott és kiegészített változata és az utakra kivetett úthasználati díjakról rendelkezik. Az elfogadott javaslatok szerint a tagállamok mostantól fogva átháríthatják a levegőszennyezés, zajártalom és forgalmi dugók költségeit a teherautókra. Ez jó hír az adófizetőknek. Jelenleg még mindig mi fizetünk a levegőszennyezés okozta károkért. Nemsokára a szennyező fog fizetni. Ezenfelül így arra is ösztönözzük a közlekedési vállalatokat, hogy tisztább teherautókba fektessenek be.

Ezért a javaslat mellett szavaztam, nem utolsósorban azért, mert a dugódíjat a hegyi régiók járulékos külső költségeként számították be. A forgalmi dugók a levegőszennyezés, a zajártalom és az üzemanyag-hulladék fő előidézői. Ha a behajtott díjakból származó bevételeket a vasúti vagy vízi közlekedésbe való beruházásra tudnánk fordítani, mind a forgalmi dugó, mind pedig az éghajlatváltozás problémájának kezeléséért tennénk valamit. Ráadásul a forgalmi dugókból fakadó késések komoly gazdasági károkat okoznak a közlekedési szektorban.

Sajnálatos módon a nagy volumenű tehergépjármű-forgalomból fakadó éghajlatváltozási költségeket nem számították be, holott a közlekedési ágazat a kibocsátások egyik fő elkövetője.

- Michael Cashman-jelentés (A6-0077/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Elnök asszony, én a jelentés mellett szavaztam. Az átláthatóság nem csak egy szimbólum, hanem az az alapelv, melyen valamennyi intézményi eljárásnak alapulnia kell. A polgároknak és a választási szerveknek a lehető legnagyobb hozzáférést kell biztosítanunk az európai intézmények dokumentumaihoz a politikai folyamatokban való érdemi részvétel és a hatóságok elszámoltathatósága érdekében. Ezért érveltem korábban a parlamenti üléseken való részvétel nyilvánosságra hozatala mellett.

Az európai intézményeknek a nyitottság és átláthatóság terén tett előrelépései ellenére a helyzet még mindig nem mondható tökéletesnek, és az európai intézmények dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló 1049/2001/EK rendelet további lépésnek tekinthető egy olyan adminisztratív közeg megteremtése felé, ahol az információhoz való hozzáférés és a hozzájutás egyszerű módja szabály, nem pedig kivétel. Végezetül szeretném felhívni a figyelmet egy újabb vívmányra: az Európai Parlament nem kevesebb mint 23 nyelvet használ és az Európai Közösség dokumentumai valamennyi nyelven elérhetők. Ez a demokrácia egyik biztosítékát jelenti.

Charlotte Cederschiöld (PPE-DE), írásban. – (SV) Mi, svéd konzervatívok ma a dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférésről szóló 1049/2001/EK rendelet átdolgozásáról szóló Cashman-jelentés (A6-0077/2009) mellett szavaztunk az európai intézményeken belüli jobb átláthatóság érdekében. Ami az 5. cikkhez kapcsolódó 61. és 103. módosításokat illeti, úgy véljük, hogy a harmadik olvasat egyeztető dokumentumait az utolsó egyeztető ülés után közvetlenül nyilvánosságra kell hozni, ellentétben azokkal a dokumentumokkal, amelyeket magukon a tárgyalásokon tanulmányozunk. A háromoldalú egyeztetés dokumentumait az első és második olvasat során végig teljes egészében hozzáférhetővé kell tenni.

Chris Davies (ALDE), írásban. – Igen sajnálatosnak tartom, hogy miközben olyan eljárások kidolgozására törekszünk, melyek alapelve, hogy a nyilvánosságnak joga van az uniós dokumentumok megtekintésére, a Parlament kiemelte, hogy ezek a szabályok nem érvényesek az európai parlamenti képviselőkre. Az az érvelés, hogy ez csak azoknak a szabályoknak az újrafogalmazása, amelyeket már rögzít a tagokra vonatkozó szabályzat, azonban sokaknak ez csupán egy újabb példa a „vizet prédikál és bort iszik” esetére, és én örülök, hogy a liberáldemokraták képviselőcsoportja nem támogatta a Nassauer úr által benyújtott módosításokat.

Különösen fontos, hogy a Parlament által az európai parlamenti képviselőknek juttatott költségtérítések minden részlete nyilvánosan hozzáférhetővé váljon. Saját ellenőreink jelentették ki, hogy néhány parlamenti képviselő nem igazán érdemli meg a „tisztelt” képviselő megszólítást, sőt, közülük néhányan valójában csalók és gazemberek. A teljes átláthatóság alapelvét a lehető leghamarabb meg kell valósítanunk, ha azt akarjuk, hogy Európa polgárai bízzanak ebben az intézményben.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Én igennel szavaztam az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való hozzáférésről szóló Cashman-jelentésre. Támogatom dicséretes kezdeményezését, amely arra irányul, hogy áthidalja a szakadékot a „bizalmas információkra” (a jelenlegi 1049/2001/EK rendeletben úgynevezett érzékeny dokumentumokként idézettek) vonatkozó általános előírások között a

Tanács és a Bizottság belső biztonsági szabályzatából vett néhány jó alapelv megtartásával szabályozási szinten, amennyiben ezek az alelvek a parlamenti testületre is alkalmazhatóak. Végezetül támogatom Cashman képviselő úr általános célkitűzését, azaz e rendelet oly módon történő módosítását, hogy az növelje az átláthatóságot anélkül, hogy az eszköz túl specifikus vagy nehezen végrehajtható lenne.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) Nem kétséges, hogy a 2001-es rendelet nagyobb átláthatóságot eredményezett a polgárok számára azáltal, hogy nyilvános hozzáférést biztosított az európai intézmények dokumentumaihoz. Hét év gyakorlati tapasztalat után hasznos a rendelet újbóli áttekintése. Mit látunk? Annak idején, 2006-ban az Európai Parlament számos javaslatot tett a szabályozás megváltoztatására azzal a szándékkal, hogy még jobban növelje az átláthatóságot, de a Bizottság nem volt hajlandó komolyan foglalkozni ezekkel.

Mi több, a 2001-es rendelet felülvizsgálatára irányuló bizottsági javaslat, amely itt van előttünk, még szigorúbb szabályokat tartalmaz, ami még kevesebb átláthatóságot jelent. A javaslat értelmében a kereskedelmi tárgyalások dokumentumai bizalmasnak minősülnek. Végso soron itt a választás csak a „két rossz közül a kevésbé rossz” mentén dőlhet el. Ezért a Cashman-jelentést támogatom, mert – jóllehet hiányos – mindent egybevetve a jelen bizottsági jelentéshez képest mégis előrelépésnek tekinthető. Mindazonáltal egy radikálisabb, a Bizottság javaslatait teljes egészében elvető jelentés előnyösebb lett volna, mert akkor a Bizottság kénytelen lett volna új és jobb javaslattal előállni, amely valóban elősegítette volna az intézmények átláthatóságát és tényleg áthidalta volna azt a bizonyos szakadékot az EU intézményei és a polgárok között.

- Jan Andersson-jelentés (A6-0052/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Elnök asszony, mint tudjuk, a jelenlegi pénzügyi és gazdasági válság érinti Európát. Nagyon aggódom hazám, Olaszország miatt. A válság elbocsátásokkal jár, és a családok, akiknek egyre kevesebb van, egyre kevesebbet költenek. Ezért erőteljes közbeavatkozásra van szükségünk. A jelenlegi válság különösen súlyosnak tűnik, azonban, hogy milyen mélyre hat és meddig tart, azon fog múlni, hogy mit teszünk. Egyesítenünk kell erőinket: az összehangolt európai fellépés létfontosságú. Most minden eddiginél világosabban láthatjuk, milyen égető szükség van a reformok szigorú végrehajtására annak érdekében, hogy minőségi munkahelyeket és jólétet teremtsünk az európai polgárok számára. Vissza kell fordítanunk a radikális szerkezeti átalakulás folyamatát, meg kell akadályoznunk a munkahelyek elvesztését, és el kell háritanunk a bérek és a szociális biztonsági kiadások csökkentésére irányuló nyomást.

Meg kell birkóznunk a munkanélküliség növekedésével és a társadalmi kirekesztéssel járó kihívásokkal. Továbbá jobban össze kell hangolnunk erőfeszítéseinket, mind az EU, mind pedig a tagállamok részéről, de ugyanilyen fontos az is, hogy a gazdasági fellendülési terv keretében elfogadott, a válság rövid távú kezelésére szolgáló intézkedések összhangban legyenek a Közösség lisszaboni stratégiájában lefektetett hosszú távú célkitűzésekkel. Ezért szavaztam a jelentés mellett.

Carl Lang (NI), írásban. – (FR) Figyelemreméltó, hogy a jelentés elismeri, az Európai Unió néhány hibát követett el a szociális kérdések terén. Ez az első beismerése annak, hogy a lisszaboni stratégia célkitűzéseit nem érjük el 2010-re. Továbbá a növekvő munkanélküliséggel kapcsolatos néhány érdekes adatot is tartalmaz: a munkanélküliség a 2008-as 7%-ról 2009-re 8,7%-ra növekedett, az eurózónán belül pedig 7,5%-ról 9,2%-ra. Azaz 3,5 millió munkahely elvesztését prognosztizálja.

Ez a fájdalmas megfigyelés el kell, hogy gondolkottassa az Európa-pártiakat a tagállami szintű radikális reformok szükségességéről a gazdasági és pénzügyi válság katasztrofális hatásainak mérséklése érdekében – annak a válságnak, melynek gyökere a Brüsszel számára olyannyira kedves ultraliberalizmusban és globalizációban rejlik.

Ennélfogva nem hitelképes egy olyan politika, mint a mostani, amely továbbra is iránymutatásokat szab meg a tagállamok foglalkoztatási politikájára nézve. Ellenkezőleg: meg kell kérdőjeleznünk ezt a tekintélyelvű logikát és vissza kell adnunk a tagállamoknak a gazdasági és pénzügyi forrásaik feletti rendelkezést, miközben nemzeti és közösségi preferenciát és protekciót vezetünk be, amely lehetővé tenné a belső piac helyreállítását és a növekedés újraindulását.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Az Egyesült Államokból induló pénzügyi válság hatása már teljes mértékben érezhető a reálgazdaságban. A szakértők nem jutottak egyetértésre a válság kezelésének legmegfelelőbb módját, valamint a munkanélküliség megállítására leginkább alkalmas gazdaságélénkítési módokat illetően.

Mindazonáltal, a munkaerőpiac helyzete már a válság előtt sem volt túl rózsás. Egyre több ember kényszerült részmunkaidős és rövidített munkaidős állásba, és az államilag támogatott munkahelyek számát fokozatosan csökkentették. Egy jó ideje egyre több ember él a szegénységi küszöb alatt annak ellenére, hogy van állása. A borús gazdasági előrejelzések fényében valószínűleg tovább fog csökkenni a teljes idejű foglalkoztatásban lévő száma és egy ponton a részmunkaidőben foglalkoztatottak is el fogják veszíteni állásukat. Mindent meg kell tennünk a tömeges munkanélküliség elkerülése érdekében. Egyáltalán nem biztos, hogy a jelentésben bemutatott intézkedések megfelelőek vagy kielégítőek e tekintetben. Ezért a jelentés ellen szavaztam.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Én az Andersson-jelentés ellen szavaztam. Jóllehet egyrésről úgy gondolom, össze kell fognunk a radikális szerkezeti átalakulás folyamatának visszafordítása, a munkahelyek elvesztésének megakadályozása és a bérek és szociális juttatások további csökkentésének megállítása érdekében, másrésről azonban úgy vélem, hogy a Bizottság által lefektetett intézkedések túlnyomó része nem biztosít elegendő fedezetet és védelmet az Európai Unió szociális és foglalkoztatási struktúrája számára.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), írásban. – (RO) A jelenlegi gazdasági válság hatása továbbgyűrűzött a munkaerőpiacra és a közeljövőben is kihatással lesz rá.

Igennel szavaztam a tagállamok foglalkoztatáspolitikáira vonatkozó iránymutatásról szóló európai parlamenti jogalkotási állásfoglalás-tervezetre, mert az előadóval együtt támogatom a Bizottság álláspontját, amely – a 2008. július 15-i 2008/618/EK tanácsi határozat mellékletében részletezetteknek megfelelően – javasolja a foglalkoztatási politikák megtartását a 2009-es évben is. A Bizottság szerint ez a megközelítés megfelelő keretet biztosít a gazdasági és pénzügyi válság kezelésére, valamint ezzel egy időben a strukturális reformok továbbvitelére.

José Albino Silva Peneda (PPE-DE), írásban. – (PT) A jelenlegi válság több mint csupán gazdasági és pénzügyi válság. Mindenekelőtt bizalmi válság. A legdrámaibb jele ennek a magas munkanélküliségi arány. A munkanélküliség azonban nem csak a bevétel elvesztését jelenti, hanem a saját magunkban és másokban való bizalom elvesztését is.

E bizalom helyreállítására nagyon világos középtávú stratégia kialakítására van szükségünk.

E tekintetben a politikai vezetők szerepe meghatározó, köszönhetően azoknak a jeleknek és üzeneteknek, amelyeket közvetítenek. Óvatosság, biztonság, igaz beszéd és a megvalósíthatatlan célokról és öndicséretéről szóló olcsó propagandának való ellenállás – hogy csak néhány hasznos gyakorlatot említsek, amelyek segíthetnek a bizalom helyreállításában.

Másrésről munkahelyeket kell teremtenünk és ehhez a vállalati beruházások számára megfelelő feltételeket kell létrehoznunk.

Gyorsan kell cselekednünk, mert ha semmit nem teszünk e tekintetben, a legnagyobb hiánnyal rendelkező eurózonán belüli országok finanszírozási problémái a recesszió mélyüléséhez, a munkanélküliség folyamatos növekedéséhez, valamint a vállalatok és családok bevételkieséséhez fognak vezetni.

Ezért támogattam Andersson úr jelentését, amely a foglalkoztatási politikára vonatkozó iránymutatások fenntartását javasolja 2009-re.

- Az eljárási szabályzat 139. cikkéről szóló határozati javaslat (B6-0094/2009)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A képviselők azon, alapidokumentumokban biztosított jogának további halogatása és elodázása, hogy a Parlamentben a saját nyelvükön szólalhassanak fel, és hogy valamennyi dokumentum az összes hivatalos nyelven elérhető legyen, érthetetlen és elfogadhatatlan. Jó néhány év eltelt már bizonyos országok – különösen Írországra és Csehországra gondolok – csatlakozása óta, amelyekre még mindig érvényesek egyes, a nyelvhasználatot illető korlátozások, lévén, hogy még mindig nem találták meg a megfelelő nyelvészeket. Az indokolás homályos és ellentmondásos, azonban pénzügyi forrásokat nem biztosítottak a képzésükre, ami megkérdőjelezhetővé teszi a szándékot. Nem fogadhatunk el olyat, ami veszélyezteti a kulturális és nyelvi sokszínűséghez való jogot az EU-ban, ami a portugál nyelvet is érintené. Nem tolerálhatjuk ezt a megkülönböztetést.

Még egyszer szeretném hangsúlyozni, hogy elszántan védelmezzük a tagállamok kulturális identitását és valamennyi nemzeti nyelv munkanyelvként való használatának jogát. Mindezt figyelembe véve nem tehetünk másként, minthogy a javaslat ellen szavazunk. Végezetül, ez jól mutatja, hogy a kulturális és nyelvi szintet az EU költségvetési politikája határozza meg, amely a fegyverekbe való beruházást előnyben részesíti a kultúra értékeivel és a foglalkoztatás védelmével szemben.

Luca Romagnoli (NI), *írásban*. – (IT) Az eljárási szabályzat 139. cikke alkalmazhatóságának a hetedik parlamenti ciklus végéig történő kiterjesztéséről szóló Bureau-javaslat mellett szavaztam.

- Magda Kósáné Kovács-jelentés (A6-0038/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), *írásban*. – (IT) Elnök asszony, a jelentés mellett szavaztam. Nagyon aggasztónak tartom a közelmúlt olaszországi eseményeit. A boszorkányüldözéséhez hasonló légkör van kialakulóban a román állampolgárokkal és a romákkal kapcsolatban; az agresszió számos példáját láthattuk. Az olasz kormánynak szinte rögeszméje lett a biztonságot célzó kampány. A roma közösségekre vonatkozó szélsőséges intézkedések azonban tovább ronthatják a kisebbségek már amúgy is rettenetes helyzetét, és alááshatják integrációs lehetőségeiket. Nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a törvény értelmében az egyénnek van büntetőjogi felelőssége; ez a felelősség nem tulajdonítható csoportoknak. Ha ettől az alapelvtől eltérünk, azzal veszélyes precedenst teremtünk, amely teljes etnikai csoportok és bizonyos nemzetiségű migránsok kriminalizációjához vezet.

Az emigráció minden bizonnyal olyan terület, ahol európai koordinációra van szükség a szervezett bűnözést megakadályozó igazságügyi és rendőri eszközök megerősítéséhez. Ez azonban még nem elég. Az is fontos, hogy világos foglalkoztatási politikákat alkalmazzunk a hátrányos helyzetű csoportok (például a roma munkavállalók) esetében, azaz hogy olyan támogató eszközöket alakítsunk ki, amelyek elősegítik majd fokozatos integrációjukat a munkaerőpiacon, és amelyek nagyobb hangsúlyt helyeznek a fiatalokat érintő oktatási politikákra.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), *írásban*. – (SV) Az EU értékekre épülő unió, és ezért felelős azért, hogy határain belül tiszteletben tartsák az emberi jogokat. Ezért – tagállamain keresztül – részt kell vállalnia a romák sebezhető helyzetének felismerésében és társadalmi integrációjuk előmozdításában. Ezért a jelentés mellett szavaztunk.

Anna Ibrisagic (PPE-DE), *írásban*. – (SV) Ma Kósáné Kovács asszony saját kezdeményezésű jelentése (A6-0038/2009) mellett szavaztunk, amelynek tárgya a romák társadalmi helyzete és az uniós munkaerőpiachoz való hozzáférésük javítása. A jelentés egy igen komoly problémával foglalkozik, és világosan rámutat arra, hogy cselekedni kell a romákat ma sújtó, széles körben tapasztalható kirekesztés visszaszorítása érdekében. Örömmel látjuk, hogy a tagállamok együttműködnek a hatalmas problémák kezelésében.

Mindazonáltal, szeretnék rámutatni, hogy véleményünk szerint a különféle, egymástól különböző megoldások nem hozzák meg a kirekesztés enyhítését. Valószínűsíthető, hogy a roma személyeket alkalmazó munkaadókra kirótt adók szokásostól eltérő mértéke és a többi ehhez hasonló intézkedés inkább erősíti majd a kirekesztést és akadályozza a társadalmi integrációt.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), *írásban*. – (RO) Örömmel fogadom a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság jelentését, mivel a romák társadalmi integrációjának 2005-ben alkalmazásra került és több európai parlamenti állásfoglalás alapján kialakított stratégiájának egy új aspektusára hívja fel a figyelmet. A romák mostani helyzete azt mutatja, hogy nem történt kellő előrelépés a romák társadalmi integrációjának terén azóta, hogy a Bizottság 2005-ben megfogalmazta első ilyen irányú felhívását.

A jelentés olyan fontos cselekvési irányelveket javasol, amelyek a romák oktatásának előmozdítását célozzák és támogatják a munkaerőpiacon a pozitív diszkriminációt. A romák integrációja a munkaerőpiacon a képzést és az átképzést támogató finanszírozási intézkedések segítségével; a független tevékenységek előmozdítása a romák körében kedvezményes hitelekkel és állami forrásokból származó támogatásokkal, valamint a mezőgazdasági munka innovatív formáinak meghatározásával – ezek olyan célok, amelyeket az EU kötelessége koordinálni. Az uniós szintű szakértői csoport létrehozása – amelyben a romák képviselői is jelen vannak – segítené a tagállamok romákkal kapcsolatos stratégiáinak, valamint a strukturális és kohéziós alapok használatának koordinálásában.

Remélem, hogy ezek a javaslatok arra ösztönzik majd az Európai Bizottságot, hogy olyan jogalkotási javaslatokkal álljon elő, amelyek célja kézzelfogható eredmények elérése az adott területen.

David Martin (PSE), *írásban*. – Az Európai Unióban a romák alkotják a legnagyobb kisebbséget; integrációjuk az európai társadalomba az egyik legnagyobb kihívás, amellyel az EU-nak a következő évtizedben meg kell küzdenie. A romáknak – körülbelül 10–12 millió embernek – nincs esélyük kilépni a szegénységből és a kirekesztettség állapotából. Ez a súlyosan hátrányos társadalmi helyzet sérti alapvető emberi méltóságukat,

valamint az esélyegyenlőséget. Örömmel fogadom ezt a jelentést, amely rámutat arra, hogy minden európai számára javítani kell a körülményeket, faji hovatartozástól függetlenül.

Alexandru Nazare (PPE-DE), írásban. – (RO) Az EU-ban a roma kisebbség számára garantált esélyegyenlőség a megfelelő hozzáállás, ha el akarjuk kerülni a társadalmi kirekesztést, és tiszteletben akarjuk tartani e közösség jogait. Ezért szavaztam Kovács asszony jelentése mellett, amelyet igen hasznosnak tartok.

Mindenesetre, a kérdésről alkotott véleményemet szeretném megvilágítani néhány megjegyzéssel.

Figyelembe véve, hogy ez a kisebbség természetét tekintve transznacionális, a romák jogainak kérdését európai szinten lehet csak kezelni. Ezért javasoltam azt, hogy hozzunk létre egy roma ügynökséget, amelynek az a szerepe, hogy az adott kisebbségre vonatkozó politikát koordinálja.

Másodszor, a roma kisebbség integrációját nem lehet redistributív fiskális eszközökkel támogatni, mivel ezek nem képesek megoldani a roma közösségeket érintő strukturális problémákat. E kisebbség támogatásának ideális módszere az oktatási programok irányába mutat; az oktatás segít e közösségeknek abban, hogy megszerezzék a munkaerőpiacra történő bejutáshoz szükséges készségeket.

Másfelől, az európai roma kisebbségi politikának a tolerancia és a kulturális különbségek elfogadása előmozdítását kell céloznia, az adott állam törvényei és az uniós jogszabályok által megszabott kereteken belüli békés egymás mellett élésre kell fókuszálnia.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Kósáné Kovács asszony jelentése ellen szavaztam; a jelentés tárgya a romák társadalmi helyzete és az EU munkaerőpiacához történő hozzáférésük elősegítése. Szilárd meggyőződésem, hogy ez a megközelítés a romákkal szembeni alapvető diszkrimináció újabb formáját hozza létre. A romákat éppen úgy kell kezelni, mint minden más polgárt; nem élvezhetnek túlzott előnyöket és engedményeket a többi európai polgár rovására, akik ugyanazon jogokkal (és mindenekelőtt kötelezettségekkel) rendelkeznek, mint a roma népesség.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) A roma közösség Európa legnagyobb és leginkább hátrányos helyzetű kisebbsége. Aki tisztában van a helyzettel, nagyon jó tudja, hogy összehangolt megközelítésre van szükség munka- és életkörülményeik javításának érdekében. Örülök annak, hogy ez a jelentés olyan képzési programokat szorgalmaz, amely növeli a romák esélyeit a munkaerőpiacon. Emellett az emberi és társadalmi tőkét azzal kell megerősíteni, hogy kezdetektől fogva a romák európai társadalomba történő integrációjára összpontosítsunk.

Örömdetes, hogy létrejön egy európai szakértői csoport, amely tagjai között a roma közösség képviselői is ott lesznek. Hasonlóan kiválóak azok a javaslatok, amelyek a partnerségek alakítását, az elégséges pénzügyi eszközök hozzáférhetővé tételét, valamint mindezek egy adatbázis segítségével történő ellenőrzését tárgyalják. Támogatom ezt a jelentést, mert felvázolja azokat a módszereket, amelyekkel javíthatunk a roma közösség helyzetén. Mivel az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportjának alternatív állásfoglalása sajnálatos módon gyenge lábakon áll, azt nem támogatom.

- Herbert Reul-jelentés (A6-0035/2009)

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) Az olajkereslet kezelésének kérdése nem korlátozódhat az EU-ra. Az EU által felhasznált olajmennyiség – százalékban számolva – az elkövetkező években fokozatosan csökkenni fog. Ezt a kérdést kizárólag az EU határain kívüli hatalmas keresletnövekedés fogja meghatározni. Következésképpen az EU energiaellátásának biztonsága szempontjából nagyon fontos lesz majd globális szinten csökkenteni a kereslet növekedését, úgy, hogy ezzel ne kerüljenek veszélybe a harmadik országok fejlesztési céljai vagy éppen maga az EU. Hasonlóképpen nagyon fontos a piacgazdaság árképzési mechanizmusainak előmozdítása a harmadik országokban – például az állami üzemanyag-támogatás megszüntetése után.

Ezekhez az intézkedések mindegyike beruházást igényel. A beruházás kizárólag akkor lehetséges, ha van elegendő mennyiségű tőke és van kilátás némi nyereségre is. Ezért alapvető fontosságú a lehető leghamarabb leküzdeni a jelenlegi pénzügyi válságot, amelyből akár gazdasági válság is lehet. Az utóbbi évtizedben megszorodtak az EU olajellátásának jövőbeli biztonságával kapcsolatos nehézségek. Azonban ha sikerül felkeltenünk a politikai szándékot és nemzetközi koordinációt, együttműködést és innovációt kialakítani, akkor ezeket a nehézségeket legyőzhetjük, úgy, hogy tudatosan gyakorlunk hatást a kínálatra és a kereskedelemre egyaránt.

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Mindent egybevetve támogatom Reul képviselőtársam saját kezdeményezési jelentését. Az utóbbi hónapok során bebizonyosodott, hogy az energiabiztonság sosem volt még ennyire fontos. Az összes tagállamnak együtt kell működnie, és a csaknem minden tagállam és a Bizottság által bevezetett gazdaságélénkítő csomagok nyújtotta lehetőségeket ki kell használnunk – ez is kiemeli azt, hogy energiabiztonságunk erősítéséhez és széndioxid-kibocsátásunk csökkentéséhez be kell ruháznunk a megújuló technológiákba. Évekig tartó fosszilisüzemanyag-függőségünkől a következő két komoly következtetést vonhatjuk le:

1. Ahogy arra idén télen az Oroszország és Ukrajna között kialakult patthelyzet, valamint az OPEC árpolitikájának rendkívül káros hatásai rámutattak, függetlenednünk kell a globális geopolitikai erőktől.
2. Továbbra is szükséges a széndioxidkibocsátás-csökkentés egyre sürgetőbb határidőinek betartása – ezt kérdést a továbbra is a legfontosabb prioritások közé kell sorolnunk.

Nem futamodhatunk meg a jelenlegi gazdasági és környezeti kihívások elől.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Az olajellátással kapcsolatos kihívásokról szóló Reul-jelentés ellen szavaztam. Nem értek egyet az előadóval, amikor kijelenti, hogy különféle becslések szerint lehetséges lesz majd akkora mennyiségű olajat kinyerni, amely a jövőbeli keresletet is kielégíti, de csakis akkor, ha a fogyasztóknak többet kell fizetniük, és ha a beruházási feltételek javulnak. Jóllehet támogatom a Bizottság kezdeményezéseit, amelyek azt célozzák, hogy az olajárak ne szökjenek a magasba a következő években, nem gondolom úgy, hogy a helyzet egészét helyesen elemezték.

- Georg Jarzembowski-jelentés (A6-0055/2009)

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Jarzembowski képviselő jelentése prioritássá emeli a közlekedés környezetbarátabbá tételét, és fontos lépés a „zöld” közlekedés megvalósítását célzó átfogó megközelítés terén. Az éghajlatváltozással kapcsolatban megtett lépések alapvető eleme közlekedési eszközeink és módszereink megváltoztatása – legyen ez a változás akár a fejlett hibrid járművek bevezetése, akár a környezetbarát tömegközlekedés nagyobb súlya, akár az egyéb közlekedési módok hatékonyságának fokozása.

Az előadó szólt arról a lehetőségről, hogy a nehéz tehergépjárművekre hárítsák az okozott szennyezés költségeit; a jelentés rendelkezései szólnak a vasúti közlekedés okozta zajszennyezésről is. Fontos figyelembe vennünk azon, periférián található európai országok szükségleteit, akik komoly földrajzi akadályokkal szembesülnek, és ahol az ország ellátása és gazdasági növekedése a jól kiépített közlekedési hálózaton múlik. Biztosítanunk kell, hogy ezeket az intézkedéseket méltányos módon fogantassák. Ezekkel a fenntartásokkal, de örömmel támogatom a jelentést.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) A közlekedés környezetbarátabbá tételéről és a külső költségek internalizálásáról szóló Jarzembowski-jelentés mellett szavaztam. Véleményem szerint – és véleményemet e kiváló jelentés szerzője is osztja – hangsúlyozni kell, hogy a mobilitás nagyban javítja az európaiak életminőségét, a növekedést és a foglalkoztatottságot az Európai Unióban, a társadalmi-gazdasági kohéziót és a nem uniós országokkal folytatott kereskedelmet, valamint jó hatással van a közlekedési és logisztikai szektorban közvetlenül vagy közvetetten érintett cégekre és alkalmazottakra. Ezért örömdetesnek tartom, hogy a Bizottság közleményében elkészítette a fenntartható közlekedéspolitikát célzó eddigi uniós intézkedések „létárját”. Ez egy apró lépés egy nagy cél felé.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) A Bizottság közlemény-csomagot tett közzé „a közlekedés környezetbarátabbá tételéről”, „a külső költségek internalizálásáról”, valamint „az árukra és berendezésekre vonatkozó zajcsökkentő intézkedésekről”. Véleményem szerint igen pozitív jelenség – és ezt támogatom –, hogy a közlekedés területén környezetbarát intézkedéseket dolgoznak ki.

A Jarzembowski-jelentés azonban gyengítené a Bizottság javaslatait. A Zöldek/Európai Szabad Szövetség képviselőcsoport ezért nyújtott be pozitív módosításokat: többek között kérte, hogy az EU és a tagállamok között nagyobb mértékű társfinanszírozás legyen, hogy a légiközlekedésben vezessék be a kerozinadót, valamint hogy a közlekedést és a gazdasági növekedést válasszák külön. Módosításainkat azonban nem fogadták el, ezért a jelentésnek a Bizottság javaslatához képest nincs hozzáadott értéke. Ezért szavaztam ellene.

Catherine Stihler (PSE), írásban. – Támogatom a közlekedés környezetbarátabbá tételét célzó intézkedéseket. Ez majd segít minket az éghajlatváltozás elleni fellépésben. Mindazonáltal vannak olyan intézkedések, amelyeknek határozottabbnak kellene lenniük. Ezért tartózkodtam.

- Állásfoglalási indítvány B6-0107/2009 (Lisszaboni stratégia)

John Attard-Montalto (PSE), írásban. – Teljes mértékben egyetértek azzal, hogy a gazdasági válság hatásai közül az EU-ban egyre nagyobb mértékben megjelenő szegénység a legaggasztóbb. Alapvető fontosságú, hogy megállítsuk a munkanélküliség EU-ban jelenleg tapasztalható növekedését. Úgy vélem, hogy a szegénység visszaszorításának és megelőzésének leghatékonyabb módja a teljes foglalkoztatottságra, a jó minőségű munkahelyekre, a társadalmi integrációra, a vállalkozó szellemet támogató intézkedésekre, valamint a kis- és középvállalkozások és a beruházások szerepét erősítő lépésekre alapuló stratégia. Dióhéjban ez az állásfoglalási indítvány preambuluma legfontosabb része.

Ha nem sikerül megakadályoznunk a szegénység előretörését – amely a jelenlegi kivételes körülmények következménye –, akkor az EU kudarcot vall abban, hogy kezelje a gazdasági és pénzügyi csapásból eredő alapvető problémát.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Tanúi lehetünk annak, hogy az Európai Unióban nőtt a szegénység, a bizonytalan munka és az egyenlőtlenség – olyan helyzet ez, amely adott esetben rosszabbodhat a jelenlegi gazdasági és pénzügyi válság hatására, lévén, hogy az előrejelzések szerint recesszió és a munkanélküliek számának növekedése várható.

A lisszaboni stratégiában és az európai foglalkoztatási stratégiában foglalt politikák is szerepet játszottak e helyzet kialakulásában, mivel a pénzügyi deregulációt, a piac liberalizációját és a munkaviszonyt jellemző bizonytalanságot mozdították elő. Következésképpen szakítanunk kellett volna ezekkel a politikákkal. Azonban a rosszabbodó társadalmi és gazdasági feltételek mellett az EU reakciója (vagy reakciójának hiánya) megmutatja, hogy mely társadalmi osztályokat részesíti előnyben: az EU továbbra is olyan politikákat szorgalmaz, amelyek a nagy vállalatok és pénzügyi csoportok hatalmas profitfelhalmozását célozzák, a dolgozók és a lakosság életkörülményeinek rovására.

A jelenlegi makrogazdasági politikák irányának megváltoztatására, valamint a munkahelyek és a dolgozók jogainak védelmére van szükség. Olyan alternatív politikára, amely garantálja a bevétel méltányos elosztását, élénkíti a gazdasági tevékenységet, munkahelyeket teremt, megerősíti az állam gazdaságban játszott szerepét, megnöveli a keresletet, előmozdítja a mikro-, kis- és középvállalkozások gyarapodását és ismét megindítja a beruházást, és mindezt az egyes tagállamok szükségleteit és jellegzetességeit szem előtt tartva teszi.

Glyn Ford (PSE), írásban. – A jelentés mellett szavaztam, annak ellenére, hogy csalódottsággal fogadtam a Zöldek 10. módosítását, amely azt szorgalmazza, hogy EU-szerte kerüljön bevezetésre a pénzügyi tranzakciós adó. A Parlament globalizációval foglalkozó frakcióközi csoportjának elnökeként hangsúlyozottan támogatom a Tobin-féle adó bevezetését a pénzügyi spekuláció ellenőrzése céljából, valamint azért, hogy többmilliárd eurónyi alapot hozzon létre, amely segít a mélyszegénységben – kevesebb, mint napi egy euróból – élő több mint egymilliárd embernek. Ki is ellenezne egy ilyen egyszerű és hatékony intézkedést?

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) A lisszaboni stratégiát olyan helyzetben, olyan gazdasági helyzetet szem előtt tartva fogalmazták meg, amely egyértelműen eltér attól, amelyben ma vagyunk. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a stratégia minden alapelvét felül kellene vizsgálni. El kell választanunk a jelenlegi különleges körülményeket azoktól a politikáktól, amelyeket az európai fejlődés és versenyképesség előmozdítása érdekében hosszú távon kell alkalmazni. Fontos azonban az, hogy e megkülönböztetésből ne azt a következtetést vonjuk le, hogy a válsághelyzet a jó politikákkal ellentétes intézkedéseket követel meg. Épp ellenkezőleg! A jelenlegi helyzet ugyan különleges intézkedéseket tesz szükségessé, de reakciónkat mégis a jó politikák elgondolásainak kell meghatározniuk, valamint annak, hogy az innovációs beruházások és Európa versenyképessége mellett tesszük le a voksunkat, máskülönben sem a válságra nem reagálunk megfelelően, sem az Európai Unió tagállamait nem készítjük fel a globális gazdaság következő szakaszára.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Miután gondosan átolvastam a lisszaboni stratégiáról szóló állásfoglalási indítványt, végül úgy döntöttem, hogy tartózkodom. Nem szavazok sem az indítvány mellett, sem pedig ellene.

Eoin Ryan (UEN), írásban. – A pénzügyi válság és az abból következő gazdasági válság súlyos csapást mért az európai növekedésre és a munkaerőpiac stabilitására. Ezekben a nehéz időkben elsődleges célunk az – ahogy azt ez a közös állásfoglalás is kimondja –, hogy a válság hatásaitól megvédjük az EU polgárait: a

dolgozókat, vállalkozókat, háztulajdonosokat. Jóllehet a mostani válság kétségkívül pusztító erejű, lehetőséget is kínál; lehetőséget arra, hogy megváltoztassuk gondolkodásmódunkat, lehetőséget arra, hogy a fenntartható fejlődés egy olyan támogató keretrendszerét alakítsuk ki, amely ellenáll a lehetséges sokkoknak, és lehetőséget arra, hogy a jövőre nézve józan gazdaságot és szociális szerkezetet építsünk ki.

Ennek az állásfoglalásnak egyik különösen szerencsés eleme azt, hogy elismeri a kis- és középvállalkozások alapvető szerepét, valamint a támogatást, amelyet biztosítani kell számukra. A kis- és középvállalkozások, amellyel, hogy igen hasznos eszközök (az utóbbi években, az EU-ban az új munkahelyek 80%-át ezek a vállalkozások adták), társadalmi kulcsszerepet játszanak annyiban, hogy élénkítik a helyi gazdaságokat, diverzifikálják a foglalkoztatást, és erősítik a vállalkozó szellemet. Hasonlóképpen igen pozitív elem az innovációra fektetett hangsúly – különös tekintettel a környezetvédelmi szektorra –, amely jól mutatja, hogy az energiahatékonyság és a gazdasági stabilitás mint célok korántsem zárják ki egymást.

Peter Skinner (PSE), írásban. – Az Európai Parlamenti Munkáspárt (EPLP) meg van győződve arról, hogy a lisszaboni stratégia továbbra is a növekedés és a munkahelyteremtés fontos platformja az egész EU-ban. Még mindig megvalósítható célkitűzés, akkor is, ha a jelenlegi gazdasági helyzet gyengíti az eredeti potenciált. Az EPLP azonban nem ért egyet azzal, hogy az EU-szerte bevezetendő tranzakciós adó szükséges lenne a lisszaboni stratégia bizonyos céljai megvalósításához, és nem támogatta ezt az intézkedést.

Az EPLP mindazonáltal támogatja az elfogadott szöveg lényegi tételét, és ezért a jelentés mellett szavazott.

Catherine Stihler (PSE), írásban. – Az Allianz Group hétfőn közzétett jelentése szerint a recesszió hatására az EU ebben az évben csak lassabban tud haladni célja felé, nevezetesen afelé, hogy a világ vezető tudásalapú gazdasági térsége legyen. A lisszaboni célok eléréséhez minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk, még ezekben a nehéz időkben is. Ha sikerül megvalósítanunk ezeket a célokat, a recesszióban is látni fogjuk, hogy merre haladunk, és ezzel az EU pozíciója a jövőben erősebb lesz. Továbbá a gyermekgondozás barcelonai céljaihoz is tartanunk kell magunkat.

Georgios Toussas (GUE/NGL), írásban. – (EL) A tőkéhez kapcsolódó politikai erők által kialakított állásfoglalások elfedik a kapitalista válság okait és jellegét. A válság terhét a dolgozók vállára teszik, holott annak idején dolgozók fizették meg a hatalmas tőkenyereség árát, most pedig arra szólítják fel őket, hogy a válság miatt is ők fizessenek, valamint hogy mentsek meg és növeljék a kapitalista nyereséget. Az indítványok arra szólítják fel az Európai Uniót, hogy mélyítse el a dolgozók érdekeivel ellentétes lisszaboni stratégiát, alkalmazza a stabilitási paktumot és az európai gazdasági fellendítési csomagot, valamint hogy folytassa a belső piac teljes liberalizációját. Olyan intézkedéseket javasolnak, amelyek a monopóliumot élvező csoportokat támogatják a dolgozók zsebéből kihúzott hatalmas összegekkel, valamint azzal, hogy csökkentik a tőkére kivetett adót és növelik a nagy monopolvállalatok részére nyújtott kölcsönök mennyiségét. A „rugalmas biztonság” stratégiája és a munkaidő megszervezésére vonatkozó irányelv keretében gyorsabb kapitalista újjáalakítást céloznak – ez utóbbi dokumentum a munkaidő napi 13 órára és heti 78 órára történő emelését, valamint a munkaidő aktív és fizetetlen inaktív szakaszokra bontását tárgyalja.

A „zöld gazdaság” fejlesztése, a kutatás és az energia liberalizációja, valamint az innováció a dolgozók és a társadalom legszélesebb rétegeinek kárára történő nyereséges tőkeberuházást készíti elő.

A március 1-jén megtartott informális csúcstalálkozó megerősítette, hogy az imperialista belharc erősödik és hogy a monopóliumok egységfrontba tömörülnek az emberek ellenében.

- Állásfoglalási indítvány B6-0134/2009 (Éghajlatváltozás)

John Attard-Montalto (PSE), írásban. – Én is úgy vélem, hogy az EU vezető szerepet játszik a nemzetközi éghajlat-változási politika terén. Azonban ha nem szólal meg egységes hangon, veszíteni fog hiteléből. Az EU mint egész láthatólag az éghajlatváltozással kapcsolatos célok megvalósításának irányában halad, de minden országnak – beleértve Máltát is – törekednie kell arra, hogy ne maradjon le, hiszen ez rossz hatással van az Unió hitelességére.

A globális átlaghőmérséklet emelkedésének korlátozása nem csupán a fejlett világban, hanem a fejlődő országokban is szükséges. Mondanom sem kell, hogy az efféle lépések megcsapolják a pénzügyi forrásokat. Az EU-nak gondoskodnia kell egy olyan tervről, amely a releváns területeket és a finanszírozási forrásokat érinti.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Az Európai Parlament éghajlatváltozással szembeni fellépésről szóló állásfoglalása mellett szavaztam. Az Európai Uniónak meg kell tartania vezető szerepét a nemzetközi

éghajlatváltozási politika terén, és minden erőfeszítést meg kell tennie, hogy Koppenhágában olyan megegyezés születessen, amely lehetővé teszi, hogy a légkörbe kibocsátott széndioxid mennyisége csökkenjen és hogy a globális hőmérséklet az ipari forradalom előtti időszakra jellemző átlaghőmérsékletnél legfeljebb 2°C-kal legyen magasabb.

A jelenlegi pénzügyi és gazdasági válságban alapvető fontosságú, hogy Koppenhágában új megállapodás születessen az éghajlatváltozás elleni fellépésről. A gazdasági válság és az éghajlatváltozás együtt jelentős gazdasági lehetőséget jelenthet az új technológiák kifejlesztésére és munkahelyek teremtetésére.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Ennek az állásfoglalásnak vannak pozitív elemei, amelyeket értékesnek tartunk. Szeretnénk kiemelni azt is, hogy az Európai Uniónak Koppenhágában aktív lépéseket kell tennie egy olyan megállapodás elérésére, amely az éghajlatváltozásról szóló legújabb jelentéseket veszi figyelembe, olyan stabilizációs szinteket és hőmérsékleti célszámokat tűz ki, amelyek nagy valószínűséggel megakadályozzák a veszélyes mértékű éghajlatváltozást, valamint lehetővé a célszámok rendszeres felülvizsgálatát annak érdekében, hogy azok mindig megfeleljenek a legújabb kutatási eredményeknek. Hasonlóképpen pozitívnak tarjuk, hogy figyelmet fordítottak a pénzügyi források jelentős megnövelésének szükségességére, hogy a fejlődő országok megtehessek az éghajlatváltozás hatásainak mérsékléséhez szükséges lépéseket.

Nem fogadjuk el azonban azt – jóllehet csak a preambulumbekkezdésben szerepel –, hogy a dokumentum ragaszkodik az EU kibocsátás-kereskedelmi sémájához, különösen azt jelenti ki, hogy ez a rendszer más fejlett országok és régiók kibocsátás-kereskedelme kialakításánál sablonként lenne használható. Nem értünk egyet az állásfoglalás több pontjában határozottan érzékelhető, gazdaság-alapú megközelítéssel.

Glyn Ford (PSE), írásban. – A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság állásfoglalása mellett szavaztam. Jóllehet a jelenlegi gazdasági válság – amelyért a dereguláció, a gyáva szabályozók és a mohó bankárok a felelősek – mély és kiterjedt, nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy továbbra is fontos fellépni az éghajlatváltozással szemben. Úgy kell tekintetnünk ezt a válságot, mint egy lehetőséget arra, hogy forrásainkat életmódunk megváltoztatására fordítsuk, valamint hogy egy „New Deal”-t segítsünk elő a kontinensen és a világon. Nem érhetjük el céljainkat, ha nem működünk együtt az USA-val, Japánnal, Kínával és Indiával.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Egyetértek az éghajlatváltozással szembeni fellépésről szóló állásfoglalás bizonyos pontjaival. Másfelől azonban a jelentés több olyan bekezdést tartalmaz, amelyet nem tudok támogatni. Ezért úgy döntöttem, hogy tartózkodom, és nem szavazok a kérdésben.

Catherine Stihler (PSE), írásban. – A zöld gazdaságot egész Európában munkahelyteremtésre kell felhasználnunk. A pénzügyi válság idején ez legyen a prioritás!

- Állásfoglalási indítvány B6-0133/2009 (Foglalkoztatáspolitikák)

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Ez az állásfoglalás számos megalapozott figyelemztetést tartalmaz. Azonban az állásfoglalásban tárgyalt kérdések nagy része a nemzeti parlamentek politikai felelősségének körébe esik.

Az állásfoglalásban megfogalmazott javaslatok egyik következménye, hogy az EU Globalizációs Alkalmazkodási Alapjának nagyobb forrásokra lesz szüksége. Ez azzal jár, hogy a tagállamok befizetésének mértéke emelkedik. És mindez olyan időszakban történik, amikor a tagállamoknak megcsappant gazdasági forrásait saját szociális és foglalkoztatási politikáikra kell fordítaniuk. Nem gondoljuk úgy, hogy az EU Globalizációs Alapja a leghatékonyabb módja a munkahelyüket elvesztő dolgozók támogatásának. Inkább a tagállamok vannak abban a helyzetben, hogy e területen hatékony politikát folytassanak. Ugyanakkor a tagállamok akkora összegeket költenek az élénkítő csomagokra, mint amennyit az EU költségvetésébe fizetnek be.

Az állásfoglalás ellen szavaztunk, elsősorban az EU Globalizációs Alkalmazkodási Alapjával kapcsolatos megfogalmazás miatt.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) A foglalkoztatáspolitikára vonatkozó iránymutatásokról szóló állásfoglalás ellen szavaztam. Tekintetbe véve, hogy a globális pénzügyi és gazdasági válság határozott és összehangolt fellépést követel meg az EU-tól a munkahelyek elvesztésének megakadályozása, az európaiak elfogadható bevételi szintjének fenntartása, a recesszió megakadályozása, valamint a jelenlegi gazdasági és foglalkoztatási kihívások lehetőségé alakításának érdekében, úgy vélem, hogy az eurokraták vezetése alatt

megtett intézkedések semmiképpen sem elegendők a jelenlegi súlyos válságban – és ez nem utolsósorban igaz a foglalkoztatás igen érzékeny szektorára is.

- Elisa Ferreira-jelentés (A6-0063/2009)

John Attard-Montalto (PSE), írásban. – A fellendülési terv megalkotásának kezdeményezése a jelenlegi súlyos gazdasági visszaesésre adott válasz. A fellendülési terv legfőbb prioritása szükségképpen a gazdaság és az EU versenyképességének élénkítése, valamint a munkanélküliség növekedésének elkerülése. A tagok kiállnak amellett, hogy minden pénzügyi segítséget megfelelő időzítéssel kell nyújtani, valamint hogy a segítségnek célzottnak és ideiglenesnek kell lennie. A jelenlegi különleges körülményeket tágabb kontextusban kell értelmezni – azon határozott elkötelezettséggel összefüggésben, amelynek célja az, hogy a gazdaság élénkülésének bekövetkezésekor azonnal visszaállítsa a szokásos költségvetési fegyelmet.

A fellendülési tervnek azt is kell céloznia, hogy méltányos nemzetközi megállapodások szülessenek, amelyek a masszív beruházások finanszírozásával lehetővé teszik a szegényebb országok számára, hogy kilépjenek a szegénységből anélkül, hogy globális felmelegedést erősítő tevékenységeket folytattának.

Végül hadd tegyem hozzá, hogy a tagállamok összehangolt fellépésének a hitelpiacokra jellemző bizonytalanság enyhítését és ugyanezen piacok működésének elősegítését kell célul kitűznie.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Annak ellenére, hogy bizonyos pozitív és időszerű javaslatok kerültek elfogadásra – melyeket támogattunk, különös tekintettel az adóparadicsomokra vonatkozó javaslatra –, képviselőcsoportunk legtöbb javaslata sajnálatos módon elutasításra került. A jelentés alapvetően továbbra is a neoliberais politikákat alkalmazná, jöllehet a választási kampány közeledtével a választók kedvéért egy kis púderre is szükség volt.

Elutasításra került többek közt az a javaslatunk, amely a pénzügyi források jelentős növelését, a foglalkoztatás támogatását célzó források gyorsabb felhasználását szorgalmazta, valamint felhívta a figyelmet arra, hogy a támogatási programokkal (ideértve a megfelelő lakhatási körülményeket és a jó minőségű közszolgáltatásokhoz való általános hozzáférést garantáló programokat) a legsebezhetőbb csoportokat kell megcélozni. Sajnálattal látom, hogy elutasításra kerültek olyan javaslatok, mint például az, amely a fellendülési terv összegét (az EU GDP-jének 1,5%-a) elégtelennek tartotta a jelenlegi válság sikeres kezelésére; úgy látom, hogy az EU messze lemarad majd például az Egyesült Államok és Kína mögött. Szintén sajnálom, hogy elutasították bírálatainkat, amely arra mutatott rá, hogy a Bizottság a fellendülési tervet a neoliberális „strukturális reformokkal”, valamint a Stabilitási és Növekedési Paktumnak való megfeleléssel köti össze, holott éppenséggel arra lenne szükség, hogy ezektől megszabaduljunk, és új irányba induljunk el.

Glyn Ford (PSE), írásban. – Csak gratulálni tudok képviselőtársamnak, Elisa Ferreirának az európai gazdaságélénkítési tervről szóló jelentésért. Osztom Poul Rasmussen érzéseit, miszerint még nem tettünk eleget. A bankok kivásárlása szükséges, de nem elégséges lépés volt; további lépéseket kell tennünk a munkaerőpiac problémáinak kezelése érdekében. Támogatnunk kell a munkamegosztást, és – amennyiben a munkaidő csökkentésére van szükség – azt, hogy a munkahelyen töltött időt képzésre, a képzettség javítására fordítsák.

A valódi válság nem a másodlagos jelzálogpiacon észlelhető, hanem sokkal inkább a származékos piac egyre ezoterikusabb fantáziavilágának tízszer nagyobb kaszinó-gazdaságban. Ezt szabályozás alá kell vonni. Üdvözlöm tehát az adóparadicsomok szabályozására tett lépéseket, valamint azokat, amelyek a pénzügyi tranzakciós adó Unió-szerte történő bevezetését célozzák annak érdekében, hogy a válság legsúlyosabb következményeit kezeljük, visszafogjuk a spekulációt, és pénzügyi forrásokat teremtsünk annak érdekében, hogy továbbra is a millenniumi fejlesztési célok megvalósításának irányában haladhassunk.

Malgorzata Handzlik (PPE-DE), írásban. – (PL) Az európai gazdasági fellendítési tervről szóló, ma elfogadott jelentés támogatja az Európai Bizottság által javasolt intézkedéseket, amelyek célja az európai gazdaság élénkítése.

Az utóbbi néhány hét adatai nem adnak okot az optimizmusra. A becslések szerint 2009-ben az európai fejlődés mértéke nulla alatti lesz. Az egész Unióban nő a munkanélküliség. Az Európai Közösséget sújtó recessziók közül ez a legnagyobb, és a közös pénz bevezetése óta az első.

Határozott fellépésre van tehát szükség, olyan lépésekre, amelyek munkahelyeket teremtenek és a gazdasági helyzet valódi javulását hozzák. A legfontosabb kérdés természetesen a pénzügyi rendszer úgynevezett „gyógyulása”, hogy a vállalkozások és a polgárok hitelhez jussanak. Ez különösen fontos a kis- és

középvállalkozások esetében, amelyek az európai gazdaság alapját alkotják. Ezért kell sürgősen biztosítani a hitelnyújtás hatékony és gyors visszaállítását. A válság leküzdésére kialakított segítségnek nem kizárólag egyes kiválasztott szektorok megmentését kell céloznia. Ez a segítség elkerülhetetlen, de ugyanakkor továbbra is az európai ipar versenyképességét kell célul kitűzni. Továbbá a válságot nem szabad új, rendkívül komoly terhet jelentő szabályozások bevezetésére felhasználni.

Remélem, hogy az európai gazdasági fellendülési terv hamarosan eredményeket hoz, és feltűnnek a gazdaság élénkülésének első jelei.

Astrid Lulling (PPE-DE), írásban. – (FR) Különleges helyzetben különleges forrásokra van szükség.

A gazdasági helyzet olyannyira sokat romlott, hogy indokoltá teszi azt, hogy a gazdasági tevékenység újraindítására a tagállamok összehangoltan cselekedjenek. Észre kell azonban venni néhány dolgot. A jelenlegi különleges helyzet nem kérdőjelezi meg a gazdaság alapvető szabályait. Ha ma kölcsönt veszünk fel, akkor holnap adósságunk lesz – adósság, amelyet a tagállamoknak a jövőben kell megfizetniük. Talán elkerülhetetlen a deficit, de nagy árat kell majd fizetnünk. Ezzel tisztában kell lennünk. Már most arról van szó, hogy a közeljövőben az államháztartás felszínén tartása érdekében magasabbak lesznek az adók.

Másodszor, a fellendülési tervben szereplő, a kiadásokra vonatkozó kötelezettségvállalások jelentősége távolról sem azonos. A termelő berendezések modernizálására vagy a kutatásra fordított beruházási kiadások értéküket tekintve igen különböznek a működési költségekre fordított összegektől. Jó lenne tehát, ha a tagállamok rendelkeznének a legjobb döntések meghozatalához szükséges eszközökkel.

Végül – mivel a szavaknak valóban van jelentésük – hadd tegyem hozzá, hogy egyértelművé kell tennünk: a fellendülési terv tulajdonképpen nem európai terv, hanem a különböző tagállamok által meghozott nemzeti szintű intézkedések koordinációja. Vajon többet kell tennünk? Ezt a kérdést érdemes feltennünk, de a közös európai uniós fellendülési terv kialakítása feltételezi az európai politikák és források alapvető felülvizsgálatát.

Adrian Manole (PPE-DE), írásban. – (RO) Az európai gazdasági fellendülési terv különösen két alapeleme miatt fontos: először is a kereslet fellendítését, a munkahelyek védelmét és a fogyasztók bizalmának helyreállítását célzó rövid távú fiskális élénkítő intézkedések miatt, másodszor pedig a gazdasági növekedés fokozását célzó intelligens beruházások miatt.

Az Európai Unió első számú prioritása az, hogy megvédje polgárait a pénzügyi válság káros hatásaitól. A román gazdaság esetében – és különösen a kis- és középvállalkozások számára – ezek az intézkedések hatékonyan bizonyulnak majd, mivel jó előre egyszerűsítik és felgyorsítják a strukturális és kohéziós alapokhoz, valamint a vidékfejlesztési alapokhoz való hozzáférési eljárásokat.

A jelentés megszavazása azt is jelzi, hogy az Európai Szociális Alapnak finanszíroznia kell a foglalkoztatás előmozdítását célzó pénzügyi intézkedéseket, különösen azokat, amelyek a leginkább sebezhető csoportokat védik. Ki kell alakítani a keretfeltételeket a válság üzleti szektorra gyakorolt hatásának enyhítése érdekében, mivel ez a szektor kulcsszerepet játszik a gazdasági fellendülésben, miközben nagyban előmozdítja a munkahelyteremtést, és ezzel keresletet teremt a belső piacon.

Rovana Plumb (PSE), írásban. – (RO) Ferreira asszony jelentése mellett szavaztam, mivel szilárd meggyőződésem, hogy ez majd segít túljutni az Európában jelenleg tapasztalható nehéz gazdasági helyzeten, amely az utóbbi 10 év neoliberális politikáinak alkalmazása után állt be.

A gazdag európai államoknak most szolidaritást kell mutatniuk Kelet-Európával; a régióhoz tartozó országok számára biztosított alapokat meg kell növelni. Nekünk, európai szocialistáknak az a véleményünk, hogy tennünk kell a fejlettebb és kevésbé fejlett országok közötti különbség megszüntetése érdekében, annál is inkább, mert az utóbbiak gazdasága szoros kapcsolatban áll a nyugati régió bankintézményeivel. Ezért van szükség olyan tervre, amely az összes tagállam gazdaságát koordinálja.

Támogatjuk az offshore pénzügyi tevékenységek ellen fellépő intézkedések bevezetését; ezek a tevékenységek teszik lehetővé, hogy a magas bevétellel rendelkező emberek üzleteiket adóparadicsomokba helyezték át, és ezzel elkerüljék az adózást, míg az Unió polgárainak többsége befizeti adóját, és közben elveszíti állását. A számadatok ijesztőek: 2009 végéig Európában a munkanélküliek száma várhatóan eléri a 25 milliót (Romániában az 500 000-et). Az adóparadicsomok betiltása megszünteti majd a munkanélküliséget.

Elő kell mozdítanunk és támogatnunk kell a régi és új tagállamok közötti európai szolidaritást – ez az oka annak, hogy a szavazás az adott kérdéstről szóló módosításról voltaképpen az EP próbája.

John Purvis (PPE-DE), írásban. – A gazdasági helyzet Európában és Európán kívül is súlyosabb, mint amit valaha tapasztaltunk. Teljes mértékben támogatandó, hogy az Európai Unió és a tagállamok mindent megtesznek annak biztosítására, hogy a recesszióból ne legyen pangás, és ha egy bizonyos területen a kormányok képesek lökést adni a gazdasági tevékenységnek, akkor ezt meg kell engedni nekik.

A jelentés nem tökéletes, és nem tudunk minden pontjával egyetérteni, de megismétli a legfontosabb pontokat: hogy a visszaesés nem ok a protekcionizmusra, a túlzott eladósodásra és a versenyszabályok érvénytelenítésére. Ellenálltunk a baloldal nyomásának. A baloldal módosításainak az volt a célja, hogy egy józan jelentésből egy megengedhetetlen bevásárlólistát készítsenek, avagy a kapitalizmusra vagy az általában vett pénzügyi rendszerre mérjenek csapást.

Mindannyiunk számára fontos, hogy munkához lássunk, és újra mozgásba lendítsük gazdaságainkat. Ez a jelentés felismeri, hogy a szabad piac, valamint az európai egyének és üzletek létfontosságú szerepet játszanak a helyreállítási folyamatban – a brit konzervatívok ezért támogatják.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) Elisa Ferreira jelentése az európai gazdasági fellendítési tervről tartalmaz ugyan pozitív elemeket, de ugyanakkor éppen azok a hibák jellemzők rá, mint magára a tervre: úgy írja le a helyzetet, hogy nem érti meg teljes egészében a válság okait; a szükséges kezdeményezések közé sorolja a gazdasági szereplők bizalmának helyreállítását, anélkül, hogy ezidáig bármiféle bizonyíték lenne arra, hogy valóban van ilyen hatás; az európai mobilizáció terén pedig nem nyújt sokat. Ezen a ponton tehát hozzá kell tennünk, hogy a jelentés nemigen nyújt kézzelfogható megoldást, és ennek az az oka, hogy az Európai Parlamentnek ez kevéssé áll módjában. Ugyanez vonatkozik az Európai Bizottságra is.

A terv költségvetésének csupán 15%-át teszik majd ki a közösségi szinten kezelt alapok. Tehát a választ valóban európai szinten kell megtalálni, de elsősorban úgy, hogy a tagállamokban megvan a politikai szándék, hogy az adott gazdasági helyzetre adott reakciókat összehangolják. A lendületnek a tagállamoktól kell jönnie – már ha jön egyáltalán, hiszen aggasztóak az európai politikai szándék hiányának jelei. Vegyük csak például azt, hogy az EP-ben vagy országai kormányának képviselőiben a német vagy az osztrák szociáldemokraták ellentétes állásponton vannak.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Egyetértek Ferreira asszony európai gazdasági fellendülési tervről szóló jelentésének bizonyos pontjaival, de teljes egészében nem tudom elfogadni. Ezért úgy döntöttem, hogy tartózkodom és nem szavazok képviselőtársam jelentésének ügyében.

José Albino Silva Peneda (PPE-DE), írásban. – (PT) A válság következtében beálló problémák közül az egyik legsúlyosabb a munkanélküliség növekedése – ezt a helyzetet kizárólag a beruházás fokozásával tudjuk megfordítani.

Ahhoz, hogy a beruházást növelhessük, hozzáférhető és olcsó hitelre van szükségünk, de minden jel arra mutat, hogy ez idő szerint a legsebezhetőbb országok (például Portugália) számára kevés és drágább lesz a hitel.

Ezek az országok egyre komolyabb finanszírozási problémákkal néznek szembe – ezért támogatom az, hogy az euróövezetben az európai országoknak egy központi szervezet nyújtson hitelt. Ami azt illeti, ez az a forgatókönyv, amely leginkább biztosíthatja az euró hosszú távú fenntarthatóságát.

A jelenlegi körülmények között életbevágó fontosságú az európai hitelpiac élénkítése a működőképes üzletek, valamint a családok részére történő felelős hitelezéssel.

A bankoknak és az üzleteknek nyújtott pénzügyi segítségnek szintén jól irányzottnak, ideiglenesnek, átláthatónak a költség-haszon szempontjából garantálnak és szigorúan szabályozottnak kell lennie.

Az európai projekt megbízhatósága és a rá jellemző szolidaritás lehet veszélyben, ezért összehangoltan kell cselekednünk és tiszteletben kell tartanunk a belső piac szabályait, és nem szabad utat engednünk a protekcionizmus semmilyen formájának.

Támogatom az Elisa Ferreira képviselőtársam által benyújtott, az európai gazdasági fellendülési tervről szóló jelentést, mivel a megközelítéssel alapvetően egyetértek.

Peter Skinner (PSE), írásban. – Ez a jelentés az Európai Bizottság fellendülési tervéhez tartozik, amely kísérletet tesz az EU gazdaságának élénkítésére. Az EPLP támogatja az előadó elképzeléseinek alapvető irányát, és úgy véli, hogy a vázolt kérdések kulcsfontosságúak a valódi fellendüléshez.

A gazdasági válság idején a Bizottság reakciója igen visszafogott volt; a Parlament úgy gondolja, hogy a fellendüléshez hatékonyabb eszközökre van szükség. Az ökológiai megközelítés fokozottabb innovációhoz vezethet, és új lökést adhat a termelékenységnek, miközben pozitív hatást gyakorol a környezetre is. Mindazonáltal óvatossá kell lennünk, hogy ne okozunk kárt bizonyos ipari szektoroknak és ne szűkítsük általában vett gazdasági lehetőségeinket – ezért nagyon is szükség van a célzott megközelítés megfontolására. Hasonlóképpen, a de Larosiére vezette szakértői bizottság jelentése szintén alapvető fontosságú szerepet játszik a szisztematikus kockázatokkal szembeni biztonság garantálásában.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) A Zöldek/Európai Szabad Szövetség képviselőcsoport véleménye szerint az, amit jelenleg tapasztalunk, nem más, mint három, egymással kölcsönösen kapcsolatban álló válság: egy gazdasági, egy környezeti és egy szociális krízis. Ez az oka annak, hogy a Verts/ALE képviselőcsoport ellenzi az „európai fellendülési terv” támogatását a küszöbön álló európai tavaszi csúcstalálkozón, amelynek egyetlen célja az, hogy újjáélessze a *laissez-faire* modellt.

Ha hatalmas összegeket pumpálunk ebbe a modellbe, akkor komoly a kockázata annak, hogy a környezeti és a szociális válság elmélyül. Kontraproduktív, ha egyszerűen csak növeljük a keresletet azért, hogy a termelést helyrehozzuk. A Ferreira-jelentés pedig éppen ezt javasolja, és ez az oka annak, hogy ellene szavaztam.

A gazdasági fellendülési tervnek új finanszírozási eszközöket kell lehetővé tennie, és ugyanakkor – rendeletek révén – stabilá és megbízhatóvá kell tennie a rendszert. A rövid távú profit válogatott bónuszok révén történő hajszolására tett kezdeményezést ki kell hagyni, és helyette az úgynevezett fedezeti alapokra és a magántőkealapokra vonatkozó szabályokat kell bevezetni. Az adóparadicsomokat átláthatósággal, nyitott könyvvél és felülvizsgálattal kell ellehetetleníteni. Ha a feladatokat pontosan leírják, a bankok ismét a reálgazdaság kiszolgálói lesznek, az Európai Központi Bank pedig betöltheti úgymond az őrző szerepét.

Catherine Stihler (PSE), írásban. – A pénzügyi válság a globalizáció első próbatétele. A válság hatására, amelyet a kapzsiság táplált és most a félelem hat át, meg kell kérdőjeleznünk alapvető értékeinket, és azt, hogy milyen társadalomban szeretnénk élni. Ez nem a szűklátókörű nacionalizmus időszaka; az erős Európa még sosem volt ilyen fontos. Összehangolt megközelítésre van szükség, és nem csupán Európában, hanem az egész világon – ez teszi a Londoni G20-at olyan fontossá.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), írásban. – (RO) A Ferreira-jelentés mellett szavaztam, amely arra szólítja fel az Európai Bizottságot, hogy álljon elő határozott, egyértelmű iránymutatásokkal, amelyek célja a tagállamok közötti jobb koordináció a jelenlegi súlyos gazdasági helyzetben, és amely szem előtt tartja azt is, hogy a lehető legtöbb munkahelyet kell megvédeni. Szorgalmazom, hogy a Bizottság a lehető leghamarabb vezesse be a kérdéses eljárásokat.

E jelentéssel az Európai Unió arra kéri az Európai Tanács tavaszi ülését, hogy adjon erős politikai lökést minden jogi kezdeményezésnek, valamint alkosson rájuk vonatkozó menetrendet, annak érdekében, hogy – a Parlammal együtt – garantálhassa azt, hogy időben elfogadásra kerüljenek.

A jelentés rámutat a válság szélsőségesen kedvezőtlen gazdasági és társadalmi következményeire az új tagállamokban – ez a jelenség a destabilizálódás, valamint a szegénység növekedésének komoly veszélyét hordozza. Ennek hatásai várhatólag kihatással lesznek az euróra és az euróövezet gazdaságaira. Azt szorgalmazzuk, hogy közösségi szinten valósuljon meg összehangolt megközelítés, a közösségi szolidaritásnak és a vonatkozó kollektív felelősség felvállalásának szem előtt tartásával. Felkérjük a Bizottságot, hogy vizsgálja felül és konszolidálja az érintett tagállamok stabilizálását célzó összes eszközt (beleértve az árfolyamok stabilizálását is), mégpedig annak érdekében, hogy biztonsági rendelkezések és gyors, hatékony reakciót biztosító csomagok kerülhessenek alkalmazásra.

Marianne Thyssen (PPE-DE), írásban. – (NL) Igen nagy figyelemmel hallgattam az előadók és a képviselőcsoportok elnökeinek beszédét, beleértve azt a lendületes beszédet is, amelyet az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportjának elnöke intézett az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták képviselőcsoportához azok szavazási szokásairól a 92. módosítás kapcsán. Valóban: nem értünk egyet e módosítás implikációival, és képviselőcsoportbeli kollégáimmal együtt jómagam határozottan ellene szavaztam. Bizonyára nem lehet az a cél, hogy olyan rövid távú intézkedéseket foganatosítsuk, amelyek aláássák a hosszú távú célok megvalósítását.

Ezért nem ésszerű arra kényszeríteni a tagállamokat, hogy felelősségük mértékétől függetlenül erőfeszítést tegyenek a költségvetés terén – holott ez a felelősség igen jelentős tényező a túlköltekezés indokolt mértékének meghatározásánál. Képviselőcsoportom helyesen tette, hogy szilárdan ragaszkodott a Bizottsággal közös véleményéhez, nevezetesen ahhoz, hogy a jövő generációira kell gondolnunk. Ezért indokolt a költségvetéssel

kapcsolatos kezdeményezéseket a tagállamok felelősségének mértéke szerint differenciálni. Ez az oka annak, hogy minden országtól egységesen a GDP 1,5%-ét követelni nem járható út, és nem is indokolt.

Georgios Toussas (GUE/NGL), írásban. – (EL) Az európai gazdasági fellendülési terv a kapitalista válság terhét a dolgozók vállára teszi, az EU általánosabb céljait mozdítja elő, valamint megvédi a plutokrácia nyereségét és kollektív érdekeit.

A biztosítás, a munkavállalói jogok, valamint a társadalom legszélesebb rétegét alkotó családok jövedelme és életszínvonala ellen indított átfogó támadás célja az, hogy az EU garantálhassa az Európát egységesítő monopol vállalatok felé, hogy „a gazdaság fellendülésekor” a nemzetközi versenyhez képest előnyös helyzetben legyenek.

Az EU és a kormányok a társadalom legszélesebb rétegeinek beleegyezését a botra lógatott répa módszerével próbálják megszerezni – ezzel az a céljuk, hogy a lisszaboni stratégiában foglalt kapitalista szerkezetátalakítást (a foglalkoztatás és a munkanélküliség váltogatását, a nyugdíjkorhatár emelését, valamint a bérek, nyugdíjak és szociális járadékok drasztikus csökkentését) a lehető legkisebb ellenállás mellett valósítsák meg.

Mi több, a csúcstalálkozókon meghozott döntések, valamint az, hogy az intézkedéseket kizárólag a tagállamok finanszírozzák, rámutatnak az imperialista belharcra, amely a „mindenki magáért felel”-típusú politikához vezet.

A dolgozók számára egyetlen lehetőség marad: az ellenállás, az engedetlenség, az ellentámadás a Görög Kommunista Párttal, az európai egyirányú utca politikájának és az azt támogató erőknél elítélése, az alulról induló mozgalmak újrászervezése, valamint a széles társadalmi csoportok hatalmáért és az ezekre alapuló gazdaságért folytatott küzdelem.

- Evgeni Kirilov-jelentés (A6-0075/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Elnök asszony, a jelentés ellen szavaztam. Az átláthatóság nem csupán szimbólum, hanem elv, amely minden intézményi eljárás alapjául szolgál. A polgárokat és a választott testületeket biztosítani kell afelől, hogy a lehető legnagyobb mértékben hozzáférnek az európai intézmények dokumentumaihoz, mégpedig azért, hogy hatékonyabban részt vállalhassanak a politikai folyamatban és hogy a hatóságokat felelősségre vonhassák tetteikért. Ezért érveltem határozottan amellett, hogy hozzuk nyilvánosságra azt, hogy a képviselők mennyi időt töltenek a Parlamentben.

Annak ellenére, hogy az európai intézmények a nyitottság és az átláthatóság terén fejlődtek, a helyzet nem nevezhető tökéletesnek. Az európai intézmények dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló 1049/2001/EGK rendelet átdolgozását tekinthetjük egy olyan adminisztratív környezet kialakítása első lépcsőjének, ahol az információ elérhetősége és az ahhoz való egyszerű hozzáférés a szabály, nem pedig a kivétel.

Befejezésként hadd mutassak rá egy nemrégiben elért jelentős eredményre: az Európai Parlament immár nem kevesebb, mint 23 hivatalos nyelvet használ, és az Európai Közösség dokumentumai e nyelvek mindegyikén elérhetők. Ez is a demokrácia garanciája.

Jean Marie Beaupuy (ALDE), írásban. – (FR) E saját kezdeményezésű jelentést a jelenleg is folyó jogalkotási vita szempontjából kell néznünk. E vita a strukturális alapokra vonatkozó rendeletek – különösen az ERFA-rendelet (Angelakas-jelentés) és az ESZA-rendelet (Jöns-jelentés) – módosítását tűzi ki célul.

A Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért képviselőcsoport, abbéli erőfeszítésében, hogy az első olvasatkor megállapodás szülessen, és az európai emberekre közvetlenül ható válságra adott gyors reakció érdekében úgy döntött, hogy nem módosítja a jogalkotási javaslatokat. A következetesség érdekében ugyanezt a megközelítést alkalmaztuk e szavazásnál is.

Kollégáim a MoDem pártból és jómagam hasonlóképpen aggódunk az éghajlatváltozás elleni küzdelem miatt. A klímaváltozást a 2013 utáni kohéziós politika prioritásává kell tennünk.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) Ne számítsanak arra, hogy méltatni fogjuk a komolytalan európai gazdasági fellendülési tervet, amelyet nagyrészt az egyes tagállamok finanszíroznak (az „európai szolidaritás egyik legszebb megnyilvánulása...” és amely nem kérdőjelezi meg azokat a neoliberális politikákat, amelyek a népesség döntő többségének rosszabbodó munka- és életkörülményei okának tudhatók be.

Ennek következtében a Parlament – nem meglepő módon – elutasította javaslatainkat, amelyek a következők voltak.

- elutasítottuk azt, hogy most, amikor a szociális és gazdasági válság az EU-ban elmélyül, 2009-es közösségi költségvetés „a valaha volt legalacsonyabb”;
- a strukturális alapok és a Kohéziós Alap növelését szorgalmaztuk;
- felhívtuk a figyelmet arra, hogy az ezen alapok keretében a „további előlegkifizetések” a következő néhány évben a közösségi finanszírozás mértékének csökkenéséhez vezetnének;
- bíráltuk ezen alapok túlságosan kismértékű alkalmazását, különösen az EU-ban tapasztalható rosszabbodó szociális és gazdasági feltételek kontextusában;
- szorgalmaztuk, hogy ezeket az alapokat tekintsünk a költségek célszámának, és javasoltuk a közösségi társfinanszírozás mértékének növelését, valamint az ezekre vonatkozó N+2 és N+3 szabályok eltörlését;
- kiálltunk amellett, hogy az alapokat hatékonyan kell felhasználni a tényleges konvergencia előmozdítása érdekében, és ezzel megszüntetni azok folyamatos alávetettségét a lisszaboni stratégia neoliberális céljainak;
- kiálltunk a vállalat-áttelepítések elleni fellépés mellett.

David Martin (PSE), írásban. – Támogatom ezt a jelentést, amely a strukturális finanszírozás terén gyorsabb, rugalmasabb kifizetéseket javasol. A jelentés biztosítja majd, hogy a strukturális alapokat széles körben a munkahelyek megővésére és új munkahelyek teremtésére fordítsák. Örömmel fogadom ezt a jelentést, amely azt szorgalmazza, hogy a projektek gyorsabban kapják meg a támogatást, és hogy csökkenjen a bankhitelek szükségességének mértéke.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT). Kirilov úr „Kohéziós politika: reálgazdasági beruházások” című jelentése ellen szavaztam. Fontos megértenünk, hogy az EU kohéziós politikája nagymértékben hozzájárul az európai gazdasági fellendülési tervhez, és ugyanakkor a Közösség legnagyobb forrása a reálgazdasági befektetése terén: célzott segítséget nyújt a prioritásokat képező szükségletek terén és a növekedési potenciállal rendelkező, köz- és magánszférába egyaránt tartozó területeken. Ennek hatására azonban át kell gondolnunk a múltban elkövetett hibákat, amelyek ehhez a súlyos gazdasági helyzethez vezettek. Ebben a szektorban szigorú jogalkotásra van szükség, máskülönben valószínűleg ugyanazok a hibák ismétlődnek meg újra meg újra.

7. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

(Az ülést 13.55-kor berekesztik és 15.00-kor ismét megnyitják)

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

elnök

8. Az elnökség nyilatkozata

Elnök. – Hölgyeim és uraim! Először is megértésüket és elnézésüket szeretném kérni, amiért ez az ülés ilyen későn kezdődik, de csak két perccel ezelőtt értesültem arról, hogy egy nagyon szomorú eseményről kell beszámolnom. Engedelmükkel most szeretném megtenni ezt a bejelentést.

Nagy szomorúsággal és felháborodással hallottuk a németországi Baden-Württemberg tartomány Winnenden városában bekövetkezett eseményeket, amelyben az Albertville középiskolában tizenöt embert tragikus körülmények között ölt meg. Az elkövető, az iskola korábbi, tizenhét éves tanulója később öngyilkosságot követett el. Az elkövető üldözése során a város egyik bevásárlóközpontjában folytatott tűzharcban két rendőr megsérült.

Az Európai Parlament nevében szeretném kifejezni legmélyebb részvétemet és együttérzésemet az áldozatok családjának és minden hozzátartozójának, akik az iskola ártatlan fiatal diákjai és három tanáruk volt.

Ez a tragédia mindössze hat hónappal a finnországi Kauhajoki iskolájában bekövetkezett hasonló, szörnyű fegyveres átokfutás után történt. Az Európai Unió és valamennyi tagállam felelős politikusaiként minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk annak érdekében, hogy az ehhez hasonló tetteket időben észleljük, és bekövetkezésüket megakadályozzuk, amennyiben hatással lehetünk ezekre.

Egy másik, az Egyesült Államokban Alabama államban bekövetkezett tragikus esemény is megdöbbentett bennünket, amelyben egy fegyveres átokfutó legalább tíz embert lelőtt, mielőtt fegyverét önmaga ellen fordította.

Valamennyi jelenlévő nevében ismételtelen szeretném kifejezni részvétünket és együttérzésünket az áldozatok és családjaik felé. Hálás lennék, ha megemlékeznének a meggyilkoltakról.

(A Ház feláll és egy perces csenddel emlékezik)

ELNÖKÖL: GÉRARD ONESTA

alelnök

9. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

10. A Parlament tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

11. A SIS II rendszerrel kapcsolatos jelenlegi helyzet (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következők együttes tárgyalása:

- az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja nevében Carlos Coelho, az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja nevében Martine Roure és a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport nevében Henrik Lax által a Tanácshoz intézett szóbeli választ igénylő kérdés a SIS II. projekt alakulásáról (O-0005/2009 – B6-0010/2009), és

- az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja nevében Carlos Coelho, az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja nevében Martine Roure és a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport nevében Henrik Lax által a Bizottsághoz intézett szóbeli választ igénylő kérdés a SIS II. projekt alakulásáról (O-0006/2009 – B6-0011/2009).

Carlos Coelho, szerző. – (PT) Elnök úr! Soros tanácsi elnök úr! Bizottsági elnök-helyettes úr! Hölgyeim és uraim! Az Európai Parlamentben egyértelműen támogatjuk a SIS II. (Schengeni Információs Rendszer) gyors üzembe helyezését, aminek 2007-ben meg kellett volna történnie. A SIS második generációja közösségi megközelítést képvisel a tekintetben, hogy szükség van a külső határokon a biztonság növelésére és olyan fontos újítások megosztására, mint a biometrikus adatok és a figyelmeztető jelzések összekapcsolása. Elfogadjuk, hogy ez a rendszer csak akkor helyezhető üzembe, ha stabil és napi 24 órában működőképes. Véleményem szerint eljött az ideje, hogy kiderítsük, ki a felelős ezért a késedelemért, hogy mélységében megvizsgáljuk a helyzetet, és hogy olyan megoldásokat találjunk, amelyek műszakilag megbízhatóvá teszik a projektet és helyreállítják már meggyengült hitelességét.

Tudjuk, hogy a múlt évben különböző teszteket végeztek, amelyek negatív eredménnyel zárultak, ilyen volt különösen az operációs rendszerre vonatkozó teszt. A Tanács és a Bizottság úgy határozott, hogy a fennálló problémák megoldása érdekében négyhónapos időszakot állapít meg meg, jöllehet nagyobb siker nélkül, amelyről a 2008 decemberében megismételt tesztek eredményei is tanúskodnak. Amennyire tudjuk, az elvégzett javítások ellenére a rendszer teljesítménye, valamint hatékony és hibatűrő működése, az üzenetvesztések, az adatminőség és a nemzeti másolatok központi rendszerrel való szinkronizálási folyamata tekintetében még mindig komoly problémák vannak. A SIS II. természetesen nem indulhat addig, amíg ezek a problémák meg nem oldódtak. Szeretném kifejezni kétségeimet afelől, hogy a szerződött társaság képes-e ilyen rövid idő alatt megoldani ezeket a problémákat, amelyeket jóval hosszabb ideig korábban nem oldottak meg. Remélem, hogy a projekt független ellenőrzése elindítható annak kiderítésére, hogy ki a felelős. Nincs kifogásom a „SIS I mindenkinek” rendszer SIS II. projektté fejlesztésére vonatkozó alternatív technikai forgatókönyvvel szemben, feltéve, hogy a SIS II. projektre vonatkozó jóváhagyott jogi keretrendszert teljes mértékben tiszteletben tartják. Március végén fogják bemutatni a két forgatókönyv vizsgálatára és összehasonlítására vonatkozó jelentést. A Parlament szeretne hozzáférni ehhez a tanulmányhoz, és tájékoztatást szeretne kapni a projektre vonatkozó új irányról – a technikai oldalon a megbízhatósági szint és a jogi következmények tekintetében is –, az új ütemtervről és a költségvetési hatásról. Szeretném emlékeztetni a Tanácsot és a Bizottságot, hogy különösen ebben az időszakban az egész folyamat nagyobb átláthatósága különösen ajánlatos.

Martine Roure, szerző. – (FR) Elnök úr! A SIS II., amint tudjuk, igen fontos eszköz a schengeni térség biztonságának megteremtéséhez, különösen a 10 új országgal való bővülés után.

A jogalapok 2007-es elfogadása óta egyetlen alkalommal sem láthattunk részletes jelentést a fejleményekről, illetve a technikai vagy politikai problémákról, amelyekről azt állítják, hogy hátráltatják a rendszer indítását.

A sajtón keresztül értesültünk arról, hogy a központi rendszer teljes biztonságban történő indításához szükséges valamennyi teszt 2008 decemberében sikertelenül befejeződött.

Tudjuk, hogy a Bizottság a főbb problémák megoldása érdekében megpróbált egy javítást célzó tervet kidolgozni, és tudjuk, hogy a Tanácson belül számos tagállam már egy olyan alternatíván gondolkozik, amely a jelenleg működő SIS rendszer egyszerű frissítését jelentené.

A probléma ezért nem technikai, hanem politikai jellegű. Ezt a Parlamentet arra kérték, hogy együttdöntéssel határozza meg a SIS II. felépítését, amely önmagában biztosítaná a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségünkhöz szükséges biztonságot. Ezen dolgoztunk anélkül, hogy szem előtt tévesztettük volna polgáraink biztonságát és alapvető jogaiknak védelmét.

Jelen esetben az európai intézmények – különösen a Tanács és a Bizottság – politikai felelőssége forog kockán, mivel úgy véljük, hogy a Parlament a polgárokkal szemben megfelelően töltötte be szerepét.

Ma és a jövőben is várjuk e radikális irányváltás politikai indokait. Ez bizonyára komoly következményekkel járhat az ez ideig e projektre előirányzott költségvetésre, kezdve a szükség esetén elérhető források tartalékba helyezésével, egészen a projekt jövőjének és jogalapjának megfelelő meghatározásáig.

Henrik Lax, szerző. – (SV) Elnök úr! Soros tanácsi elnök úr! Biztos úr! Nekünk az Európai Parlamentben tudnunk kell, hogy a Tanács és a Bizottság még mindig hisz-e abban, hogy a SIS II. valaha elindul és működni fog. A Bizottság ki fog tartani amellett, hogy megtalálja a jelenlegi problémákra vonatkozó technikai megoldást? Mi az előre vezető út? Amint a két korábbi hozzászólásból is kitűnt, mi az Európai Parlamentben szeretnénk naprakész tájékoztatást kapni a problémákról és ez eddig nem történt meg.

Ha a SIS II. jelenlegi formájában nem indítható el sikeresen, létezik-e egy B-terv és ezt a B-tervet bemutatják-e? Ahogy Roure asszony említette, a SIS II. kérdése végül is az Unió hitelességének kérdése, ha az EU-n belüli belső biztonság garantálásáról van szó. Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy ugyanazt az infrastruktúrát kell használni a vízuminformációs rendszer (VIS) esetében is. Hosszú távon tehát az Unió vízümpolitikájának hitelessége is felmerül, azaz arra vonatkozó képessége, hogy hogyan kezeli méltó módon a külvilághoz fűződő kapcsolatait.

Végül szeretném megkérdezni a Bizottságot, hogy e projekt vonatkozásában még mindig élvezi-e a tagállamok teljes támogatását. Készek-e viselni egy olyan projekt költségeit, amely úgy tűnik, mintha soha nem akarna elindulni?

Alexandr Vondra, a Tanács soro elnöke. – Elnök úr! Mielőtt mai vitánk témájával kapcsolatban szólnék, kérem, engedjék meg, hogy azzal kezdjem, hogy legmélyebb együttérzésemet fejezzem ki a mai baden-württembergi tragikus esemény áldozatainak hozzátartozói felé.

Most pedig engedjék meg, hogy rátérjek mai vitánk témájára. Először is hálásak vagyunk azért a lehetőségért, amelynek köszönhetően megtarthatjuk ezt a vitát. Amint azt mindannyian pontosan tudják, ez egy fontos kérdés. Számos működési probléma vezetett a SIS II. elindítása és működése területén felmerülő konkrét problémákhoz.

Az elnökség, kérésüknek megfelelően arra törekszik, hogy teljesen átláthatóvá tegye az Önök számára az e kérdéssel kapcsolatos korábbi történéseket és azok hátterét. A rendszerre vonatkozó eredeti tesztek negatív eredményei miatt 2008 novemberében és decemberében további tesztekre került sor. Az operációs rendszer e tesztjeinek végső eredménye csak 2009 januárjának második felében vált ismertté.

A Bizottság a bel- és igazságügyi minisztereket 2009. január 15-i prágai, nem hivatalos találkozójukon tájékoztatta arról, hogy e tesztek eredménye nem volt kielégítő. A miniszterek azonnal megállapodtak abban, hogy egy új átfogó SIS II. irányítási szemlélet bevezetésére van szükség, amely a tagállamokat bevonja a Bizottsággal való együttműködésbe. Az új irányítási szemlélet biztosítani fogja a projekt szorosabb ellenőrzését, amely ezáltal lehetővé teszi a lehetséges nehézségek korai előrejelzését. Megállapodás született továbbá arról, hogy a következő IB-Tanácson, amelyre 2009. február 26-27-én került sor, intézkedéseket hoznak. Ezen a találkozón a Tanács végső következtetésében úgy határozott, hogy felhívja a Bizottságot, hogy a Parlamentet

és a Tanács elnökségét folyamatosan, teljes körűen tájékoztassa a SIS II.-vel kapcsolatos problémákról és a további lépésekről.

E Parlament azt kérdezte, hogy a mai napig azonosított problémák megkívánják-e a rendszer újraépítését. A Tanácshoz beérkezett, a SIS II. projekt helyzetéről kapott információk szerint számos probléma továbbra is fennáll. Úgy értesültünk azonban, hogy a Bizottság véleménye szerint valamennyi rendezetlen kérdés a SIS II. alkalmazás nagyobb áttervezése nélkül megoldható.

Februári ülésén a Tanács hozzájárult a SIS II. elemzési és javítási tervének végrehajtásához, amely lehetővé fogja tenni valamennyi probléma azonosítását és azok azonnali megoldását, a technikai felépítés értékelését, valamint egy stabil és hibátlan SIS II. rendszer biztosítását. A Tanács arról is megállapodott, hogy a készenléti tervet kell követni abban az esetben, ha olyan komoly problémák merülnek fel, amelyeket nem lehet megoldani. A SIS II.-vel szembeni alternatív megoldás tekintetében a februári IB-Tanács üdvözölte a megvalósíthatósági tanulmány befejeződését, amely a készenléti terv részeként a SIS I+ fejlesztésén alapuló SIS II. kialakítására vonatkozó megvalósítható, alternatív technikai forgatókönyv létrehozásának alapjául szolgál.

A Tanács azt is kérte, hogy a lehető leghamarabb, de legkésőbb 2009 májusáig az elnökség és a Bizottság nyújtsa be a Tanácsnak a két forgatókönyv mélyreható elemzését és összehasonlítását tartalmazó jelentést. A Tanács e jelentés alapján meg fogja vizsgálni a SIS II. alakulásában elért előrehaladást, valamint az alternatív forgatókönyv vonatkozásában meg fogja vizsgálni a SIS II. célkitűzése elérésének esélyét, amint a SIS II. létrehozására, működésére és használatára vonatkozó jogi keretrendszerben meghatározásra került, a SIS I+ fejlesztés technikai alapján. Ezt a vizsgálatot a lehető leghamarabb, de legkésőbb a 2009. június 4–5-i tanácsi ülésen fogják elvégezni.

A rendezetlen problémák megoldására és különösen a pénzügyi vonatkozásokkal kapcsolatos, a Parlament által kért részletek tekintetében a Tanács arra kérte a Bizottságot, hogy ne csak a SIS II.-vel kapcsolatos problémákról tájékoztassa az Európai Parlamentet, hanem rendszeresen teljes körűen tájékoztassa a Parlamentet és a Tanácsot a központi SIS II. projekttel kapcsolatos kiadási adatokról, valamint a teljes pénzügyi átláthatóság biztosítása érdekében tett intézkedésekről.

Az elnökségtől és a Bizottságtól kért jelentés alapján a Tanács legkésőbb 2009. júniusi üléseig megvitatja a SIS II. elindítására vonatkozó ütemtervet. Ez figyelembe fogja venni a Schengeni Információs Rendszerről – SIS I+ – a Schengeni Információs Rendszer második generációjára – SIS II. – történő áttérésre vonatkozó tanácsi rendelet tervezetéről szóló, 2008. szeptember 24-i parlamenti állásfoglalásban meghatározott ütemtervre vonatkozó rendelkezéseket. Ez bekerült az október 24-i tanácsi rendelet 19. cikkébe.

Biztos vagyok abban, hogy a Bizottság a felvetett kérdésekkel kapcsolatban további tájékoztatással tud szolgálni. Csak biztosítani szeretném Önöket, e Parlament tagjait arról, hogy az elnökség szorosan nyomon fogja követni e kérdést és biztosítani fogja az IB-miniszterek által az előző hónapban elfogadott útírány szigorú betartását.

Jacques Barrot, a Bizottság elnökhelyettese. – (FR) Elnök úr! Szeretném megerősíteni a Vondra úr által elmondottakat. Hozzá kell tennem továbbá, hogy Langer úrral, a belügyminiszterek tanácsának elnökével együtt ennek a SIS II.-vel kapcsolatos problémának teljes prioritást biztosítottunk.

Megpróbálok néhány pontosítással szolgálni. A SIS II. fejlesztése tekintetében a Bizottsággal kapcsolatban álló fővállalkozó az egyes nemzeti rendszerekkel interaktív működésben álló központi rendszeren elvégzett egy sor működési tesztet. 2008 novembere és decembere között e tesztek eredménye alapján azt a következtetést vontuk le, hogy a központi rendszer nem érte el a szerződésben kikötött szintet.

November közepén a Bizottság kezdeményezte a SIS II.-megoldás részletes elemzését, amelyet jelenleg a Hewlett-Packard/Steria végez a tagállamok szakértőivel együttműködésben, valamint két neves informatikai tanácsadó cég segítségével és támogatásával.

A működési tesztek eredménytelensége után egy körülbelül négy hónapig tartó elemzési és javítási tervet vezettünk be. E terv célkitűzése, hogy a SIS II. alkalmazását kielégítő stabilitási és teljesítményszintre hozza.

A terv célja először is, hogy kijavítsa a központi rendszerhez kapcsolódó ismert programhibákat – a programhibák egy részét már ki is javították – másodsor, hogy ellenőrizze, hogy a SIS II. bevezetését ne érintsék leküzdhetetlen strukturális gyengeségek.

A kitűzött tesztek számos, prioritást élvező területen végzik annak érdekében, hogy megszüntessék a jelenlegi megoldás felépítését övező bizonytalanságokat. Ez a tevékenység az alapvető problémák technikai elemzésének véglegesítésével párhuzamosan folyik.

A Bizottság ezen kívül bevezette a projektirányítás átfogó megközelítését is annak érdekében, hogy a SIS II. központi és nemzeti elemei jobban integrálhatók legyenek, a Bizottság és a tagállamok által jogilag meghatározott hatáskörökkel összhangban.

Konkrétan a Bizottság a projektre vonatkozóan közös irányítási struktúrát koordinál. Ez a közös irányítási struktúra hozza össze a nemzeti projektirányítókat, a központi projektirányítókat és a Bizottság fővállalkozóit. Ez a struktúra fogja kísérni a projektet az elemzési és javítási szakaszban, majd a minősítési tesztek alatt, később az áttérési szakaszban, egészen a SIS II. elindításáig.

Az elemzési és javítási szakasz végén pontos képünk lesz arról, hogy milyen forrásokra van még szükség a SIS II. elindításáig, és hogy milyen az ehhez kapcsolódó ütemterv, amint azt éppen Vondra úr is említette. Természetesen nem kétséges, hogy a SIS II. 2009. szeptemberi üzembe helyezése késedelmet szenved majd.

A SIS II.-vel kapcsolatos jelenlegi nehézségeket a miniszterek január 15-i nem hivatalos találkozáján és a bel- és igazságügyi tanács február 26-27-i ülésén is megvitatták. A Bizottság által, a SIS II. folytatására vonatkozóan javasolt megközelítés főbb vonalait elfogadták.

Először is a Tanács támogatta, hogy folytatni kell a jelenlegi SIS I+ alapján álló alternatív technikai megoldásra vonatkozó megvalósíthatósági tanulmányt. Tehát folytatni tudjuk az alternatív megoldásra vonatkozó megvalósíthatósági tanulmányt.

Minden alternatív megoldásnak azonban természetesen meg kell felelnie a SIS II.-re vonatkozó, a Parlament és a Tanács által elfogadott jogi keretrendszernek. Nyilvánvalóan nagy figyelmet kell szentelni a beruházások maximális újbóli felhasználásának, valamint a tagállamok és azon társult országok helyzetének, amelyek az elkövetkezendő években a schengeni térség részévé kívánnak válni.

A miniszterek elhatározták, hogy amint az épp említésre került, legkésőbb júniusban – június elején – ismét összeülnek, hogy felmérjék az elért haladást, és szükség esetén meghatározzák az új irányokat és esetlegesen az alternatív megoldásra való áttérést. Ennek figyelembevételével a Tanács arra kérte az elnökséget és a Bizottságot, hogy a SIS II. munkacsoporttal szoros együttműködésben és a megfelelő szervekkel konzultálva nyújtson be a Tanácsnak egy, a két forgatókönyv részletes elemzését és összehasonlítását tartalmazó jelentést. A jelentést a lehető leghamarabb, de legkésőbb 2009 májusáig kell elkészíteni.

E célból az egyes megoldások előnyeinek és hátrányainak értékeléséhez közös összehasonlítási szempontokban állapodtak meg. Konkrétan ez azt jelenti, hogy június elejéig tanácsi határozat születik, amelyet az elvégzett tesztek figyelembevételével hoznak meg, és amely véleményünk szerint lehetővé teszi a SIS II. folytatását, vagy egy alternatív megoldás felé való elmozdulást, amelynek azonban természetesen meg kell felelnie az Önök által meghatározott célkitűzéseknek.

Természetesen nagyon figyeltem arra, amit Coelho úr és Roure asszony a magas átláthatósági szint szükségességéről mondott. Azt szeretném mondani, hogy rendszeresen küldjük és a jövőben is küldeni fogjuk a SIS II.-vel foglalkozó bizottság jegyzőkönyveit. Azt is meg kell mondanom, hogy írtam Deprez úrnak, az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság elnökének, és részletesen tájékoztattam a SIS II. helyzetéről. Ennek a levelezésnek egy példányát Coelho úr is megkapta.

Szeretném Lax úrral továbbá azt is közölni, hogy a SIS II.-vel kapcsolatos problémák nem érintik a VIS-t. A SIS II.-vel kapcsolatos problémák nem érintik a VIS-szel megosztott infrastruktúrát. Elmondható, hogy a VIS a tagállamokkal megállapodott terv szerint nagyon jól halad.

Amit mondani akarok Önöknek az az, hogy a munkacsoporttal és a Bizottságon belül is valóban szervezett, rendkívül rendszeres megbeszéléseket tartunk a társvállalkozóval és a két társvállalkozóval, különösen a Steriával. Igazán remélhetjük, elnök úr, hölgyeim és uraim, hogy ez a kérdés megoldódik az elkövetkezendő hónapokban, ezzel a végső, június elejeként megjelölt időpontban hozandó határozattal, amikor a Tanácsnak tényleg meg kell hoznia határozatát.

Itt és most kötelezettséget válllok arra, hogy a Parlament tájékoztatást kap ezekről a fejleményekről.

Marian-Jean Marinescu, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (RO) A SIS II.-vel kapcsolatos működési problémákat a közelmúltban a Tanács 2009 februári ülésén vitatták meg. Ismételtlen kiemelték, hogy azonnali megoldás szükséges a SIS II.-t érintő patthelyzetre.

Az a benyomásom azonban, hogy válaszok helyett a SIS II.-ről szóló vita után még több kérdés merült fel. A Tanács a SIS II. technikai felépítésével kapcsolatos problémák azonosítása érdekében támogatja egy elemzési és javító terv létrehozását, amelynek célja a rendszer stabilá és megbízhatóvá tétele. Másrészt a Tanács nem zárja ki annak lehetőségét, hogy egy olyan alternatív technikai megoldás elfogadásáról határoz, amely képes a SIS II. által megjelölt célkitűzések elérésére.

Bármely lehetőségre is essen a választás, ez nem befolyásolhatja azoknak az országoknak a bevonására vonatkozó ütemtervet, amelyek még ki vannak zárva a schengeni térségből. Szeretném megtudni, hogy a Bizottság milyen intézkedéseket fogad majd el a lehetséges késedelem elkerülése érdekében, és hogyan fogják fedezni az e változásokkal összefüggő pótlólagos költségeket. Románia példája önmagáért beszél. Románia külső határa 2 000 km hosszú. A schengeni térségbe 2011 márciusára történő bevonása fő prioritás. Mindez a határozatlanság befolyásolhatja e határidő betartását.

Egy másik dolgot is meg szeretnék említeni. Egy olyan időszakban, amikor a Bizottság a határigazgatásban a következő szakaszokra vonatkozó új jogalkotási javaslat tervezetét készíti elő, meg szeretném kérni a Bizottságot, hogy az e rendszerek közötti legjobb szinergia elérése érdekében mindenekelőtt értékelje a határigazgatáshoz használt jelenlegi rendszerek hatékonyságát, majd ezt követően vizsgálja meg a határlógisztikába történő beruházások lehetőségét.

Az EU stratégiai célkitűzéseinek elérése érdekében a Bizottság nem kezdheti a semmiből új eszközök kialakítását mindaddig, amíg a meglévők, mint például a SIS II. vagy a VIS teljes egészében működnek és megbízhatóak.

Genowefa Grabowska, a PSE képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr! Az általunk vitatott helyzet önmagáért beszélő példa, amely azt mutatja, hogy a határok megnyitása terén néha könnyebb konszenzust elérni és politikai megállapodást kötni, mint felülkerekedni a technikai problémákon.

A tagállamok Schengenhez történő 2007. december 23-i csatlakozása nagy esemény volt e tagállamok polgárai számára. Tudom, mert én lengyel vagyok. Hazám maga is részesült ebben az áldásban és nagyra értékeli a határok megnyitását, mert ez az utolsó hátrányos megkülönböztetést jelentő körülmény eltűnését jelenti, amely elválasztott bennünket a régi Európai Unió tagállamaitól.

A Frontex ügynökség székhelye szintén hazámban található. Tudom, hogy Barrot úr Lengyelországban járt, ahol megbeszéléseket folytatott a Frontexnél és látogatást tett az EU külső határának egy részénél, amelyért Lengyelország felel. Tudom, hogy a gyakorlatban nincsenek komoly problémák ennek a határnak az őrzésével, és hogy a határ biztonságos. Vannak azonban technikai jellegű problémáink, amelyek megoldása politikai problémává alakul, amint azt kollégám, Roure asszony említette. Teljesen egyetértek vele.

Ha azonban vannak technikai problémák, ha vannak nehézségek, akkor feltételezem, hogy minden uniós intézmény felelős azért, hogy felszólítsa azt a szervet, amelynek ilyen sokáig tart a SIS II. bevezetése. Sajnálatos, hogy ez nem történt meg, és hogy e témakörben az átláthatóságot kevésbé kényszerítették ki.

Úgy gondolom, hogy a polgárok számára fontos problémák megoldása tekintetében az Európai Parlament nem érthet egyet azzal, hogy bármely intézkedést tőle függetlenül hozzanak meg, vagy figyelmen kívül hagyják, különösen a biztonság területét érintő témában.

Egy nagyon apró megjegyzéssel szeretném zárni. Ha problémák voltak, ha a Hewlett-Packardnak nem sikerült megoldania a technikai problémákat, nem szabad elfelejteni, hogy Lengyelországban kiváló szakemberek, fiatal emberek vannak, akik remek informatikai mérnökök, és akik az egész világon híresek. Úgy gondolom, hogy hasznosak lehetnek, és a kívánt eredményt jóval olcsóbban, gyorsabban és megfelelőbben érnék el.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Soros tanácsi elnök úr! Biztos úr! Schengen egyrészt a biztonság, másrészt a szabadság és a nagyvonalúság közötti kapcsolat szinonimája ma is, és mindig is az volt. Európa polgárai és mi mindannyian ebben az Európai Unió által nyújtott hozzáadott érték egy részét láttuk. Ez mindig kiválóan működött, és eközben az „egy mindenkiért” alapon hatékonyan alkalmazták.

Ami ma történik, bosszantó. Bosszantó továbbá az is, hogy a Parlament, amely mindig nagyon együttműködő volt, nem kapta meg a szükséges tájékoztatást. Mi mindig tájékoztattuk Európa polgárait. A II. Schengeni Információs Rendszer tökéletesen és határidőben fog működni, és most azt kellett megtudnunk, hogy problémák adódtak, és úgy tűnik, hogy a dilemma megoldása nem látszik.

Szeretném megtudni, hogy helyesek-e a médiában megjelent számadatok, amelyek szerint eddig a II. Schengeni Információs Rendszer kifejlesztésére 100 millió eurót költöttek. A társaságra nézve milyen következmények várhatók? A Bizottság, a Tanács vagy más szerv miért nem vezetett be időben egy ellenőrzési rendszert?

Mihael Brejc (PPE-DE). – (SL) Valójában furcsa, hogy a rendszer működtetésére vonatkozó problémák merülnek fel újra és újra, ha ilyen fontos és súlyos technikai kérdéseket vetünk fel. Eddig már foglalkoztunk az adatfeldolgozással kapcsolatos technikai kérdésekkel. Ezért a nagyközönség jogosan kérdezi, hogy miért van az, hogy uniós szinten nincsenek olyan szakértő intézményeink, amelyek kellő szakértelemmel rendelkeznek bármely technikai probléma megoldására, amely a kivételesen nagy és átfogó adatbázisok kezeléséből adódhat.

A kezdetektől részt vettem e vitákban. Együtt dolgoztam tovább az előadóval, Coelho úrral, és ismerek néhány technikai nehézséget és hiányosságot, amely továbbra is fennáll, beleértve a rendelkezésre álló szakértelmi szintet érintő problémákat is. Ezért az az érzésem, hogy el kell végeznünk a rendszer valódi technikai és pénzügyi felülvizsgálatát, és felelősségre kell vonnunk azokat, akik ezt a projektet irányították. Valójában ez nem csak az én érzésem; ez a nagyközönség érzése is.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Elnök úr! Biztos úr! Személyesen nagyra értékelem Önöket, de ami itt történik, az valójában tűrhetetlen kontár munka, amely elfogadhatatlan mértékű pazarlást és hozzá nem értést is magában foglal. Ezért nem csak a Bizottságot, hanem az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságot és a Költségvetési Ellenőrző Bizottságot is felszólítom, hogy részletesen vizsgálja meg ezt a kérdést.

Örülök, hogy a Cseh Köztársaság tölti be a Tanács Elnökségének tisztét, mivel Bajorország és a Cseh Köztársaság biztonsági érdekei pontosan megegyeznek. Tudjuk, hogy a határok megnyitásával kapcsolatos valamennyi félelem ellenére a biztonsági helyzet a kiváló rendőrségi együttműködésnek köszönhetően a határok megnyitása óta jelentősen és alapvetően javult. Ez Európa más részei számára is mintaként szolgálhat, és ezt Bajorország nevében szeretném megköszönni a Cseh Köztársaságnak. Elvárjuk, hogy a Schengeni Információs Rendszer végre valamennyi területet lefedjen, és ne korlátozódjon egyedi, példamutató kétoldali megállapodásokra.

Alexandr Vondra, a Tanács soro elnöke. – Elnök úr! Szeretném megköszönni Önöknek ezt a vitát. Úgy gondolom, hogy ez azt mutatja, hogy van egy megoldandó probléma. A Tanács, vezetésünk alatt januárban megtette, amit tudott. Komolyan vette azt a kezdeményezést, hogy ki kell dolgozni egy készenléti vagy alternatív tervet, és a határidők meghatározásával sürgetni kell a megoldást.

Ez az, amit tenni tudunk. A pénzügyi kérdések tekintetében a Bizottságra hagyom a nyilatkozás lehetőségét. Langer miniszter úr és Barrot biztos úr között kiváló az együttműködés, úgy gondoljuk tehát, hogy képesek leszünk kezelni ezt a helyzetet.

Annak a kérdésnek a tekintetében, hogy ez egy politikai vagy technikai probléma, úgy gondoljuk, hogy ez mindössze technikai probléma. Nem bizonyos politikai problémák eltakarására szolgáló kódosítás, amint azt sugallták. Nem – a rendszernek a lehető leghamarabb működnie kell.

Grabowska asszony megjegyzéseivel kapcsolatban: igen, nem felejtettük el, hogy mit jelent a váróteremben lenni. Ezt egy évvel ezelőtt megvitattuk. Valamennyi ország, amely e tekintetben bizonyos előrehaladást kíván látni, hirtelen a mi tapasztalatainkhoz hasonló tapasztalatokat él át. Elköteleztünk vagyunk a technikai megoldás kidolgozása iránt, amely további országok iparágainak részvételét teszi lehetővé, az adott ütemtervnek megfelelően.

Ezzel a néhány záró megjegyzéssel fejezem be. Sok mindent említettem az elején. Most tovább kell lépniünk.

Jacques Barrot, a Bizottság elnökhelyettese. – (FR) Elnök úr! Vondra úr! Köszönöm a cseh elnökség e kérdés iránti elkötelezettségét. Támogatásukat nagyra becsüljük.

Először is Marinescu úrnak szeretnék válaszolni azzal, hogy nincs különös probléma, tekintettel arra, hogy azok a tagállamok, amelyek még nem tagjai a schengeni rendszernek, azok is csatlakozhatnak a SIS II. rendszerhez. Számos olyan „résidő” vagy időpont lesz, amikor azok az új tagállamok, amelyek nem tagjai a schengeni rendszernek, csatlakozhatnak a SIS II.-höz, és így, ha minden jól megy, nem lehetnek különös problémák.

Grabowska asszony, szeretném továbbá megköszönni mindazt, amit a Lengyel Köztársaság a külső határok őrzése terén tesz. Lehetőségem volt arra, hogy ténylegesen megállapítsam a Frontex lengyel munkacsoportokkal együtt végzett munkájának minőségét az ukrán határon.

Roure asszonynak és Grabowska asszonynak válaszul mindössze azt szeretném mondani, hogy a probléma alapvetően technikai jellegű. Ahogy Vondra úr is mondta, nem politikai probléma. Az igazság egyszerűen az, hogy a tagállamok, vagy bizonyos tagállamok, egyre nagyobb igényekkel léptek fel. Ezért meg kell mondani, hogy a SIS II.-nek egyre bonyolultabb célkitűzéseknek kellett megfelelnie. Következésképpen a rendszer összetettebbé vált és az informatikával szemben Önök által tanúsított minden tisztelet ellenére a végrehajtás a vártnál nehezebbnek tűnik. Igaz azonban, hogy a probléma alapvetően továbbra is technikai jellegű, következésképpen megoldhatónak kell lennie.

Pirker úrnak szeretném mondani, hogy a Parlament meg fogja kapni a megfelelő tájékoztatást, és erre itt kötelezettséget vállalom. Ezt személyesen is megtettem a projekt folyamán, és úgy gondolom, hogy elmondhatom, hogy ezt valóban abszolút prioritásnak tartom. Szeretném Brejc urat is biztosítani arról, hogy pontosan meghatároztuk a felelősöket. A Bizottsággal együttműködésben felállítottuk ezt a munkacsoportot, amelybe a tagállamok szorosan bekapcsolódnak. Úgy gondolom, hogy most van egy biztos irányítócsoporthoz, de társszerződőknek is képesnek kell lennie arra, hogy megfeleljen az általunk felállított követelményeknek.

Szeretnék azonnal válaszolni a Pirker úr és Posselt úr által feltett pénzügyi kérdésre is. A SIS II. projekt vonatkozásában a Bizottság teljes költségvetési kötelezettségvállalása körülbelül 68 millió euró. A vonatkozó szerződések magukban foglalják a megvalósíthatósági tanulmányokat, magának a központi rendszernek a kialakítását, a rendszertámogatást és a minőségellenőrzést, az s-Testa hálózatot, a strasbourgi operatív irányítás előkészítését, a biztonságot, a biometrikus területtel kapcsolatos előkészítő munkákat és a kommunikációt. Tehát a kötelezettségvállalás: 68 millió euró.

Ami a kifizetéseket illeti, eddig technikai fejlesztésre ténylegesen 27 millió eurót költöttek: 20 millió eurót a rendszer kifejlesztésére; 7 millió eurót a műszaki fejlődés élvonalát jelentő hálózat biztosítására; és 4 500 000 eurót a minőségbiztosításra.

Meg kell mondani, hogyha a Tanács a SIS II. megbízhatóságáról vagy a megbízhatóság hiányáról való meggyőződést követően úgy dönt, hogy a SIS I+R megoldásra tér át, akkor megfontolhatjuk, hogy SIS II.-re kialakított kommunikációs hálózatot használjuk-e, amely azt jelenti, hogy a kapcsolódó beruházások nagy része változatlanul maradhat.

Valódi problémánk, hölgyeim és uraim, Schengen, a szabad mozgást biztosító schengeni térség valóban hatékony eszközzel való ellátása. Igaz, hogyha sikerrel járunk a Schengen II. esetében, akkor az általa biztosított eredmények lehetővé tételével ez lesz a világ leghatékonyabb rendszere. Az informatikának azonban rendben kell lennie.

Mindenesetre, amit szeretnék mondani Önöknek, a cseh elnökség után – és még egyszer szeretném megköszönni Vondra úrnak a cseh elnökség e nehéz kérdésben tanúsított kötelezettségvállalását – az az, hogy valóban úgy gondolom, hogy a jelenlegi elnökséggel minden erőfeszítést megtettünk annak érdekében, hogy elkerüljünk minden további késedelmet és valóban lehetővé tegyük társszerződők számára, hogy megfeleljen elvárásainknak. Mindenképpen lesz egy meghatározott végleges találkozó, amely lehetővé teszi, hogy a Tanács meghozza a szükséges döntéseket. Természetesen ismételt kötelezettséget vállalom arra, hogy a Parlament megkapja a tájékoztatást.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Alin Lucian Antochi (PSE), írásban. – (RO) Úgy gondolom, hogy ez a projekt, amelynek célja, hogy javuljon az Európai Unió külső határai igazgatására vonatkozó rendszer, nem tekinthető úgy, mint a migráció mint folyamat megállítására irányuló próbálkozás. Az EU határainak biztonságosabbá tételére irányuló intézkedések valódi céljának semmi köze a bevándorlók beáramlásának meggátolásához, hanem azok szigorú ellenőrzése a célja. A migráció megfelelő kezelése hasznos az Európai Unió tagállamai társadalmi és gazdasági számára is.

Hangsúlyoznom kell, hogy az Európai Uniónak nagyobb figyelmet kell szentelnie a konfliktusokkal terhelt területek melletti külső határai igazgatásának. Például az Európai Unió moldovai és ukrain határőrizeti segítségnyújtó missziója (EUBAM) által eddig végzett tevékenység különös elismerést érdemel. Ezek között

szerepel a határon az egységes vám eljárás bevezetése, a csempészet elleni korlátozások bevezetése és a bűnözők csoportok tevékenységének csökkentése.

Másrészt az a tény, hogy mindeddig nem sikerült megoldani a transznisztriai konfliktust, a moldovai hatóságok számára alaposan megnehezíti a határ e szakaszának igazgatását, ahol folytatódik a nagy mértékű illegális migráció.

Szeretném kifejezni határozott meggyőződésemet arra vonatkozóan, hogy az Európai Unió kellő politikai, gazdasági és biztonsági befolyással rendelkezik a fent említett illegális tevékenységek megállításához, amely aktívabb részvételt is jelent a külső keleti határain fennálló megoldatlan konfliktusok rendezésében.

12. Horvátországról szóló 2008-as előrehaladási jelentés - Csatlakozási tárgyalások Törökországgal 2008-ban - Csatlakozási tárgyalások Macedónia Volt Jugoszláv Szövetségi Köztársasággal 2008-ban (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozata a következőkről:

- Horvátország: 2008-as előrehaladási jelentés,

- Törökország: 2008-as előrehaladási jelentés és

- Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság: 2008-as előrehaladási jelentés.

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr! Engedje meg, hogy megkezdjem a három országra, Horvátországra, Törökországra és Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságra vonatkozó előrehaladási jelentésről szóló vitát.

Engedjék meg, hogy Horvátországgal kezdjem! Jelentésük helyesen állapítja meg, hogy Horvátország az elmúlt években jelentős haladást ért el. A tárgyalások megkezdése óta a 35 fejezetből 22 fejezetet nyitottak meg, amelyekből hetet ideiglenesen lezártak. Az elnökség tovább folytatja a tárgyalásokat. Különösen két csatlakozási tárgyalást terveznek: képviselői szinten az elkövetkezendő hetekben és miniszteri szinten júniusban.

Jelentésük helyesen emeli ki a Szlovéniával folytatott rendezetlen határvita megoldásának jelentőségét. Szeretném biztosítani e Parlamentet, hogy az elnökség továbbra is minden erőfeszítést megtesz e kérdés megoldása érdekében, és ebben az összefüggésben teljes mértékben támogatjuk Olli Rehn biztos úr folyamatban lévő, a megoldás érdekében tett erőfeszítéseit, amelyek lehetővé teszik számunkra a csatlakozási tárgyalások folytatását. E kérdés alaposabb megvitatása előtt épp együtt ebédeltünk. A legutóbbi fejleményekkel kapcsolatban üdvözljük Horvátország hétfőn bejelentett határozatát, amely szerint elfogadja az Olli Rehn által javasolt szakértői csoport által ajánlott közvetítést. Arra biztatjuk Szlovéniát és Horvátországot, hogy építő módon működjenek együtt annak érdekében, hogy sürgősen tartós és kölcsönösen elfogadható megoldást találjanak, mert ez nem lehet további késedelmek oka.

E jelentős kérdésen túl a széles körű tárgyalásokban való további előrehaladás mindenekelőtt magától Horvátországtól függ. A szükséges politikai, gazdasági, jogalkotási és igazgatási reformokat végre kell hajtania, és teljesítenie kell a stabilizációs és társulási megállapodás szerinti kötelezettségeit. A felülvizsgált csatlakozási partnerség végrehajtása szintén fontos az Európai Unión belüli további beilleszkedés előkészítése szempontjából. A Tanács úgy ítéli meg, hogy a Bizottság 2008-as előrehaladási jelentésében megjelölt indikatív és feltételes ütemterv hasznos eszköz. Segíteni fogja Horvátországot a tárgyalások végső szakaszának eléréséhez szükséges lépések megtételében. Ez azt jelenti, hogy a jelentős előrehaladás ellenére sokat kell még tenni.

Engedjék meg, hogy kiemeljek néhány kulcsfontosságú területet, ahol további előrelépésre van szükség, kezdve az igazságügyi reformmal. Az EU teljesen világossá tette, hogy a független, pártatlan, megbízható, átlátható és hatékony igazságügyi rendszer létrehozása elengedhetetlen. Ez a jogállamiság megerősítésének és a közösségi vívmányok megfelelő végrehajtásának előfeltétele. Kulcsfontosságú továbbá a szakképzett, elszámoltatható, átlátható és független közigazgatás is. E két területen jelentős jogalkotási reformokat vezettek be, de látnunk kell, hogy ezek hogyan működnek a gyakorlatban.

Ugyanez igaz a korrupció és a szervezett bűnözés elleni küzdelemre is, amint azt az Önök jelentése is kiemeli. A korrupció és a szervezett bűnözés megelőzéséért felelős hivatal hatáskörét és forrásait megerősítették. Ez történt az ezen a területen bekövetkező eseteket vizsgáló büntetőbírók esetében is. A fő kérdés most

annak biztosítása, hogy a várt eredmények megvalósuljanak. A korrupcióellenes program és cselekvési terv teljes végrehajtása e komoly probléma megoldásában kulcsfontosságú.

Az Unió azt is hangsúlyozta, hogy elengedhetetlen a volt Jugoszláviában elkövetett háborús bűncselekményeket vizsgáló Nemzetközi Törvényszékkel (ICTY) való teljes együttműködés, beleértve a dokumentumokhoz való hozzáférést is. Nagyon szorosan követjük az e területen bekövetkező fejleményeket, és felhívjuk a horvátországi hatóságokat, hogy biztosítsák az ICTY-vel való teljes körű együttműködés fenntartását. Üdvözljük a hiányzó dokumentumokra vonatkozó legutóbbi megállapodást, és arra biztatjuk Horvátországot, hogy teljesítse azt.

A menekültek visszatérésére vonatkozóan megállapíthatjuk, hogy a nyugdíjjogosultság érvényesítésére vonatkozóan elkezdődött az állampolgárságra vonatkozó határozat végrehajtása, és a szabályok megváltozását érintő információkat a visszatelepültek közössége számára hozzáférhetővé tették.

A lakhatás terén a 2007-es eseteket megoldották, de a 2008-as referenciaértéket még nem érték el. A menekültek visszatérése tekintetében a fenntarthatóság biztosítása érdekében végzett munkát folytatni kell. Ez vonatkozik a kisebbségek jogainak erősítését célzó jogalkotásra is.

Jelentésükben Önök helyesen emelték ki a regionális együttműködés kérdését. A jószomszédi kapcsolatok javítására irányuló erőfeszítéseknek folytatódniuk kell.

Engedjék meg, hogy most áttérjek Törökország kérdésére. A Törökországgal folytatott tárgyalások 2008-ban tovább folytak, és az év során összesen négy fejezetet nyitottak meg, amely már szinte hagyomány.

Annak ellenére, hogy az EU Törökországot a reformok tekintetében kifejtett erőfeszítései fokozására ösztönözte, 2008-ban nem sikerült elérni a reformokkal szemben elvárt szintet. A politikai feltételek teljesítésére vonatkozó további lépések továbbra is kulcsfontosságúak. Számos területen jelentős erőfeszítésekre lesz szükség, amint azt a Tanács 2008. december 8-i következtetései és a Bizottság 2008-as előrehaladási jelentése kiemeli. Ez olyan kérdés, amelyre jelentésükben szintén felhívták a figyelmet.

Az elnökség üdvözlí ugyanakkor a Törökország által a közelmúltban tett pozitív lépéseket, beleértve a közösségi vívmányok elfogadására vonatkozó, nemrég elfogadott nemzeti programot és az új főtárgyaló kinevezését. Fontos, hogy ezek a kötelezettségvállalások most valós és kézzelfogható cselekvésekké alakuljanak.

Szeretnénk megragadni az alkalmat, hogy hangsúlyozzuk Törökország stratégiai fontosságát. Az elnökség osztja a Parlament véleményét, hogy Törökország dicséretet érdemel az energia területén elért előrehaladásért. Továbbra is vizsgáljuk az e döntő fontosságú területen történő előrelépés módjait, különösen a Nabucco csővezeték-projekt teljes támogatása terén.

Ami Törökországnak a csatlakozás terén elért előrehaladását illeti, szeretnénk kiemelni, hogy a tárgyalásokban való általános előrehaladáshoz elengedhetetlen a szólásszabadság területén történő előrelépés. A büntetőtörvénykönyv 301. cikkére vonatkozó örvendetes módosítás mellett, amely pozitív hatást gyakorolt, még számos olyan jogi rendelkezés maradt, amely e területen korlátozásokat jelenthet. A honlapok letiltása, amely gyakran hatókörét és időtartamát tekintve is aránytalan, továbbra is aggodalomra ad okot. Megfelelő jogi megoldásokra van továbbá szükség annak biztosítására, hogy a vallási pluralizmust összhangba hozzák az európai normákkal.

Átfogó korrupcióellenes stratégiát kell kidolgozni. Aggodalommal tölt el bennünket, hogy a jelentések szerint a kínzások és a bántalmazások száma emelkedett, különösen a hivatalos fogvatartási helyeken kívül. Az emberi jogok megsértésének megelőzése érdekében a rendőrség kötelezettségeiről és jogköréről szóló, 2007-ben módosított törvényt szorosan figyelemmel kell kísérni. A kínzás elleni egyezményről szóló jegyzőkönyv ratifikálása alapvető fontosságú.

A délkeleti terület tekintetében üdvözljük a Délkelet-Anatólia Projekt iránymutatásainak és általános tartalmának bejelentését. Most konkrét lépéseket várunk, amelyek a régió gazdasági, társadalmi és kulturális fejlődéséhez vezetnek. Ebbe olyan lépések is beletartoznak, amelyek régóta fennálló kérdéseket is megoldanak, például az országon belül lakóhelyüket elhagyni kényszerült személyek visszatérése vagy a faluőrsegek kérdése.

Az EU-Törökország kapcsolatok vonatkozásában világos, hogy Törökországnak teljes egészében, megkülönböztetésmentesen teljesítenie kell a kiegészítő jegyzőkönyv végrehajtására vonatkozó kötelezettségét. Ez – amint jelentésükben kiemelték – fontos kérdés, és a lehető leghamarabb meg kell oldani,

hiszen egyértelműen érinti a csatlakozási tárgyalások ütemét. A 2005. szeptember 21-i nyilatkozatban szereplő kérdéseket továbbra is nyomon kell követni, és ebben sürgős előrehaladásra van szükség.

Törökországnak továbbá egyértelműen el kell köteleznie magát a jószomszédi kapcsolatok és a viták békés rendezése mellett.

E nehézségek ellenére számos területen történik előrehaladás. Jelenleg is dolgoznak az adózásról szóló 16. fejezeten, valamint a szociálpolitikáról és a foglalkoztatásról szóló 19. fejezeten. Annak ellenére, hogy a tárgyalások előrehaladtukkal párhuzamosan egyre összetettebbé válnak, a cseh elnökség elkötelezett abban, hogy haladást érjenek el azokban a fejezetekben, ahol valóban előrehaladás érhető el. Ezenkívül az elnökség hangsúlyt helyez az energiáról szóló 15. fejezetben való előrelépés elérésére, az energiára vonatkozó kérdéseknek megfelelően, mert ez az egyik prioritásunk.

Végül engedjék meg, hogy rátérjek Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságra. Ez egy jelentős lehetőségekkel rendelkező, dinamikus ország. Ugyanakkor számos kihívás előtt áll. Jelentésük e két pontot kiválóan kiemeli. Valójában a Tanács a jelentés nagy részével egyetért.

Jelentésük különös hangsúlyt helyez a csatlakozási tárgyalások megkezdésére vonatkozó időpont kérdésére. Helyesen hangsúlyozzák továbbá valamennyi érintett arra vonatkozó óhaját, hogy gyors és kölcsönösen elfogadható megoldást kell találni a névvel kapcsolatos kérdésre.

A legutóbbi fejleményekkel kapcsolatban a 2008. júniusi előrehozott választásokat több szakaszban tartották meg, miután jelentős problémák adódtak az előkészületek során és az eredeti választási napon, június 1-jén is. Az EBESZ/demokratikus intézmények és emberi jogok irodája (ODIHR) /Európa Tanács megállapította, hogy a választások előkészítése során „nem sikerült megelőzni az erőszakos cselekményeket”, és hogy a választások számos kulcsfontosságú nemzetközi előírásnak nem feleltek meg.

Ezért a kormány és minden politikai szereplő előtt hangsúlyoztuk, hogy a néhány nap múlva esedékes elnökválasztás és a helyi választások előkészületei során fontos a központi kérdések megoldása. Az a benyomásunk, hogy ez az üzenet meghallgatásra talált, és a zavarok megelőzése érdekében jelentős erőfeszítéseket tesznek. Meglátjuk, hogy ezek az erőfeszítések gyümölcsözőek lesznek-e.

A Bizottság 2008-as előrehaladási jelentése hasznos. Tudomásul vettük a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság kormánya által kidolgozott tervet. Ez egy olyan részletes szöveg, amely a Bizottság ajánlásainak átgondolására vonatkozó komoly erőfeszítést tükrözi. A régió hátterének mint egésznek a figyelembevételével a dokumentumot és az abba fektetett munkát pozitívan kell szemlélni.

E soknemzetiségű állam belső kohéziója természetesen további fejlődése kulcsa. Ezért a Parlamenthez hasonlóan én is nagy jelentőséget tulajdonítok az ohridi keretmegállapodásnak. Ez döntő fontosságú volt az ország konfliktushelyzetből való kivonása és a szélesebb körű európai beilleszkedés felé vezető lépések megtételének támogatásában.

A vízumliberalizáció terén jelenleg értékelési szakaszban vagyunk, és nem szeretnék az események elé vágni. Személy szerint mindössze annyit mondanék, hogy megértem a volt Jugoszlávia azon átlagpolgárainak reményét és törekvését, akik ismét szeretnének szabadon utazni. Elengedhetetlen előfeltétel azonban továbbra is, hogy az ország képes legyen a vízumliberalizációs ütemtervben meghatározott konkrét feltételek teljesítésére. Személy szerint azt remélem, hogy hamarosan pozitív fejlemények érhetők el.

Ezzel jelentésük és állásfoglalásuk egyik kulcspontjához érkeztem. A cseh elnökség teljes mértékben elkötelezett Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság európai perspektívája iránt. Ebben az irányban további előrehaladás érhető el. A társulási partnerség kulcsfontosságú célkitűzésit azonban teljesíteni kell, és bizonyítékra van szükségünk arra, hogy a választásokat a 2008-ban történetekkel ellentétben megfelelően bonyolítják le. A Bizottság következő előrehaladási jelentésében e pontokat értékelni fogja. Várjuk ezt a jelentést, és a további skopjei fejleményeket.

ELNÖKÖL: MIGUEL ANGEL MARTÍNEZ MARTÍNEZ

alelnök

Olli Rehn, a Bizottság tagja. – Elnök úr! A mai vita nagyon jó alkalom arra, hogy felülvizsgáljuk a három tagjelölt ország csatlakozás terén tett előrelépését.

Engedjék meg, hogy Horvátországgal kezdjem. Swoboda úr állásfoglalás-tervezete a ma Horvátország előtt álló fő kihívásokkal foglalkozik. Teljesen egyetértek Vondra elnökhelyettes úrral abban, hogy a Horvátországgal

folytatott csatlakozási tárgyalások 2005. októberi indulásuk óta általánosságban jól haladnak, és a Bizottság 2008 novemberében ezért a csatlakozási tárgyalások végső szakaszának 2009 végéig történő eléréséhez egy indikatív ütemtervet javasolt, feltéve, hogy Horvátország megfelel a szükséges feltételeknek.

Ebben is osztom előadójuk és Vondra úr elemzését az olyan jövőbeni kihívások tekintetében, mint az igazságügyi reform, a szervezett bűnözés és a korrupció elleni küzdelem, valamint a hajógyártási ágazat reformja és annak összhangba hozatala állami támogatási rendszerünkkel és versenypolitikáinkkal.

Sajnos a Horvátországgal folytatott csatlakozási tárgyalások most a határkérdés miatt megrekedtek. A cseh elnökséggel együtt dolgoztunk ezen a kérdésen, és nagyon nagyra értékelem az elnökség támogatását, amelyet a megvalósítható út keresésében kifejtett erőfeszítéseinkhez nyújtott.

Bár ez egy kétoldalú kérdés, európai problémává vált, és a Bizottság ezért kezdeményezte, hogy a határkérdés megoldása érdekében európai közvetítést ajánl fel, amely lehetővé teszi, hogy Horvátország csatlakozási tárgyalásai folytatódhassanak, feltéve, hogy mindkét fél hasznosnak ítéli ezt a segítséget.

Ez volt az üzenet, amelyet januárban Ljubljanába és Zágrábba is elvittem. Azóta, a két kormány kezdeményezésünkre vonatkozó határozatát követően mindkét külügyminiszterrel megtárgyaltam a közvetítés feltételeit – legutóbb egy tegnap esti háromoldalú megbeszélésen.

Üdvözlöm, hogy a két ország elvileg támogatja ezt az európai közvetítést, amelyet Martti Ahtisaari elnök vezetésével egy vezető szakértői csoport fog biztosítani. Tegnap megbeszéléseink során megvizsgáltuk a közvetítés konkrét feltételeire vonatkozó megállapodás lehetőségeit. Abban egyeztünk meg, hogy a közeljövőben folytatjuk a megbeszéléseket. Tehát a munka folyamatban van.

Engedjék meg, hogy kiemeljem, hogy erőfeszítései során a Bizottság a tárgyalási keretrendszerre támaszkodott, amely Horvátország uniós csatlakozási folyamatának alapja, és amelyet Horvátország és valamennyi uniós tagállam, köztük Szlovénia is elfogadott.

A tárgyalási keretrendszer elfogadásával és az azzal való egyetértéssel Horvátország és Szlovénia is elfogadta, hogy minden határvitát a jogviták békés rendezésének az Egyesült Nemzetek Alapokmánya szerinti elve alapján oldanak meg. Az ENSZ Alapokmánya kijelenti, hogy, és ezt idézem, mert ez különös jelentőségű: „A felek bármely vita rendezését [...] [...] tárgyalás, vizsgálat, közvetítés, békeltetés, választottbíró, bírósági rendezés, regionális szervezetek és megállapodások igénybevétele, vagy az általuk választott bármilyen egyéb békés eszköz útján kísérik meg”.

Két egyformán fontos következtetés adódik az ENSZ Alapokmány e kijelentéséből. Először is a felek az ENSZ Alapokmányban megjelölt bármely módot választhatják. A Bizottság kezdeményezése kétségtelenül része ezeknek a módoknak.

Másodszor, az ENSZ Alapokmányában szereplő bármely mód választásában állapodnak is meg, ennek kettejük közötti megállapodásnak kell lennie. Őszintén remélem, hogy ez inkább előbb mint utóbb megtörténik. A Bizottság kezdeményezése ehhez igen szilárd alapot, és járható, előrevezető utat nyújt.

Összefoglalva, a Bizottság célja valójában a határkérdés megoldása és ezzel párhuzamosan Horvátország uniós csatlakozási tárgyalásai előtt álló akadály elhárítása annak érdekében, hogy Horvátország a kitűzött időpontig, 2009 végéig be tudja fejezni a technikai tárgyalásokat.

Üdvözlöm Oomen-Ruijten asszony Törökországra vonatkozó, gondosan kiegyensúlyozott állásfoglalását, és támogatom az elnökség erőfeszítéseit, amelyek célja a technikailag nyitásra kész fejezetek megnyitása. Sajnos a törökországi politikai reformok bizonyos lassulását tapasztalhattuk az elmúlt években. Bár – és ebben egyetértek előadójukkal – a múlt év vége és ez év eleje óta végbement bizonyos pozitív fejlődés, például egy Kurdisztánban sugárzó új televíziós csatorna elindítása és a nemek közötti egyenlőséggel foglalkozó parlamenti bizottság felállítása. Ezenkívül az új, „A közösségi vívmányok elfogadására vonatkozó nemzeti program” és egy új, főfoglalkozású főtárgyaló kinevezése szintén előremutató lépés.

Számomra az is biztató, hogy legutóbbi brüsszeli látogatása során Erdogan miniszterelnök és a fő ellenzéki párt vezetője, Deniz Baykal is jelezte, hogy elkötelezett Törökország uniós csatlakozási folyamata iránt. Remélem, hogy ezek a fejlemények az uniós reformok megújult lendülettel és energiával történő folytatása érdekében határozott politikai és társadalmi konszenzust eredményeznek.

Ez kapcsolódik a szólásszabadsághoz, amely központi európai érték. A sajtó és az állami hatóságok közötti nyílt és átlátható kapcsolat valójában minden országban a demokratikus vita minőségének alapvető feltétele. Ez különösen érvényes egy olyan országra mint Törökország, amely nehéz átalakulási és reformfolyamaton

megy át. A Bizottság ezért szorosan figyelemmel kíséri a törökországi sajtószabadság fennállását. A sajtószabadságot ténylegesen tiszteletben kell tartani, mivel az minden nyitott társadalom, és ezáltal a törökországi demokratikus átalakulás folytatásának alapja is.

Néhány szót kell szólnom Ciprusról. Ebben az évben egyedülálló esély nyílik a sziget újraegyesítésére és arra, hogy véget érjen ez az európai földön régóta fennálló konfliktus. Elengedhetetlen, hogy Törökország tevékenyen támogassa a két ciprusi közösség vezetői közötti, a rendezésről folyó tárgyalásokat.

Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság vonatkozásában köszönöm Meijer úrnak és az árnyékelőadónak a jól kiegyensúlyozott állásfoglalást. Osztom sajnálkozásukat, hogy három évvel azután, hogy az ország elérte a tagjelölt státuszt, a csatlakozási tárgyalások még mindig nem kezdődtek el.

Elsőrendű feltétel, hogy az ország a szabad és tisztességes választások lebonyolítása terén képes legyen a nemzetközi előírások betartására. Ez a koppenhágai politikai kritériumok betartására vonatkozó alapvető követelmény, és a márciusi és áprilisi elnökválasztás, valamint az önkormányzati választások ezért az igazság pillanatát jelentik majd.

A vízumliberalizálás irányába mutató ütemterv végrehajtása terén osztom a Skopje által elért haladásról szóló állásfoglalás-tervezetükben található pozitív értékelést. A Bizottság továbbra is elkötelezett abban, hogy 2009-ben a Tanácsnak a vízummentes utazásra vonatkozó javaslatokat nyújt be, amennyiben a régióban minden egyes ország megfelel a feltételeknek. Tudom, hogy ez milyen fontos a nyugat-balkáni átlagpolgároknak.

Összefoglalásul azt szeretném mondani, hogy a stabilitás és a béke, a szabadság és a demokrácia érdekében az igen nagy erőpróbát jelentő gazdasági időszak ellenére folytatjuk a három tagjelölt ország fokozatos, irányított csatlakozására vonatkozó munkát. Bízom abban, hogy a Parlament is tovább támogatja ezt az igen értékes közös célt.

Hannes Swoboda, szerző. – (DE) Elnök úr! Soros tanácsi elnök úr! Biztos úr! Először is és főként Horvátországról szeretnék beszélni. Horvátország számos területen ért el fejlődést. Nagyon hálás vagyok azokért az erőfeszítésekért, amelyeket magában Horvátországban tettek, különösen az igazságügyi reform tekintetében. Számos lépésre volt szükség, és két új miniszter kinevezése eredményeként egyes dolgok megmozdultak. Tudom, hogy a miniszterek nem érhetnek el mindent, de jelentős előrehaladás következett be a korrupció és a határon átnyúló bűnözés elleni harc területén.

Másodszor, ami a Nemzetközi Büntetőbírósággal folytatott együttműködés kérdését illeti, szeretném egyértelműen kijelenteni, hogy számítok arra, hogy Horvátország e tekintetben megtesz minden szükséges lépést. Vita folyt a különböző szolgálati utakról és a kapcsolódó dokumentumokról. Remélem, hogy ezeket a kérdéseket a közeljövőben megoldják, és azok nem okozzák a tárgyalások megszakadását vagy késedelmét.

Harmadszor, Horvátország a gazdasági reform terén is tett bizonyos előrelépést. Nagyon örülök az e területen, különösen a hajózási iparral kapcsolatosan született terveknek. Nem volt könnyű, de ezen a területen fontos alapokat fektettek le. Annak is örülök, hogy sikerült megállapodni a hajózási ipar munkavállalóival. Ezek a reformok fájdalmasak lesznek, de szükségesek és átgondolt módon végrehajthatók.

Most rátérek a fő kérdésre, amely mindig vitatható, ez pedig a határvita kérdése. Biztos úr! Sajnos meg kell mondanom Önnek, hogy csalódott vagyok amiatt, hogy ehhez a kérdéshez anélkül fogott hozzá, hogy kapcsolatba lépett volna a Parlamenttel. Elküldtem Önnek a dokumentumokat és Ön nem válaszolt. Valószínűleg előrébb lennénk, ha nagyobb gondossággal kezelte volna ezeket a kérdéseket. A félreértések elkerülése végett: teljes mértékben támogatom a közvetítésre vonatkozó javaslatát. Már előreléphetünk volna azonban, ha a nemzetközi jog jelentőségének kérdéséről előzetesen, és nem utólag születik egyértelmű nyilatkozat.

Nehéz helyzetben vagyunk. Világos, hogy mindkét félnek meg kell mozdulnia. Az Ön eredeti javaslatának megfogalmazása nem volt optimális. Jobban szerettem volna, ha a Parlamenttel és az előadóval közelebbi kapcsolatban lett volna. Talán akkor együtt már többet elérhettünk volna. Sajnos nem ez volt a helyzet, de most nem ez áll a vita középpontjában. A vita fő kérdése, hogy hogyan érhetünk el haladást.

Előre fogunk haladni. Valószínűleg ezt a megfogalmazást javaslom majd holnap a Parlamentnek. Azt fogjuk mondani, hogy az Ön által javasolt közvetítésnek – amely olyan, amilyen, és amit én teljes mértékben támogatok – a nemzetközi jogon kell alapulnia, a méltányosság elveit is beleértve. A két félnek egyet kell értenie abban, hogy ebbe az irányba mozdulnak el. Horvátországnak és Szlovéniának is el kell ismernie, hogy a nemzetközi jogra szükség van, de természetesen azt is, hogy a méltányosság, a tisztességes magatartás

és az igazságos megoldás – politikai megoldás, ha így akarják megfogalmazni – elvei is elengedhetetlenek. Ezt mindkét félnek el kell ismernie, és valójában kicsit szomorú, hogy olyan helyzetben vagyunk, amelyből nem tudunk továbblépni. A világban, és különösen Európában más problémák is vannak, tehát kölcsönös megállapodással meg kell tudni oldani ezeket a problémákat. Minden kritika ellenére természetesen sok sikert kívánok a két fél meggyőzése terén kifejtett erőfeszítéseikhez. Sajnos a tegnapi megbeszélés nem volt annyira pozitív, mint amennyire lennie kellett volna, de remélem, hogy ez hamarosan megváltozik.

Még egyetlen általános megjegyzést szeretnék tenni, amely Macedóniára is vonatkozik. Vannak kétoldalú problémák, de ezek nem gátolhatják a bővítési tárgyalásokat. Módosítási indítványunkkal kapcsolatban, amelyet gyakran félreértene, természetesen a kétoldalú problémákat nem kell bevonni a tárgyalási keretrendszerbe. Azoknak a keretrendszeren kívül kell maradniuk. Az Európai Unió és az egyes országok közötti tárgyalásokról van szó. A kétoldalú problémákat párhuzamosan meg kell oldani, ha mindkét fél – ebben az esetben Macedónia és Görögország – kész a kérdések átgondolására. E Parlamentnek egyértelmű jeleznie kell, hogy ezekben a vitákban mindkét félnek készen kell állnia az elmozdulásra. Nem lehet, hogy az egyik oldal kompromisszumot köt, a másik pedig ugyanazon az állásponton marad. Minden ilyen esetben világossá kell tennünk, hogy a kétoldalú problémák nem gátolhatják a csatlakozási tárgyalásokat. Ezek a tárgyalásokkal párhuzamosan megoldhatók, és e Parlament segíteni fog annak biztosításában, hogy mindkét fél megmozduljon abban a két vitában, amelyről itt tárgyalunk. Remélem, hogy így pozitív eredményt érünk el.

Ria Oomen-Ruijten, szerző. – (NL) Elnök úr! Azzal szeretném kezdeni, hogy őszinte köszönetemet szeretném kifejezni mindenkinek, aki hozzájárult ehhez a jelentéshez. A Törökország által 2008-ban elért előrehaladás kritikus, bár tárgyilagos vizsgálatát nyújtottam be. Ez egy olyan jelentés, amely számos pontot tartalmaz, tükröt tart Törökország elé és csak egy világos üzenet küld, nevezetesen, hogy már harmadik éve, hogy túl kevés történik a politikai reform terén.

A politikai reform és a koppenhágai kritériumok teljesítése teljes prioritást élvez. Nem a fejezetek megnyitásáról van szó. Arról van szó, hogy mi egyesíti az európai polgárokat, a jogállamiság, a független és pártatlan igazságszolgáltatás, a szólásszabadság, a megfelelően működő sajtó és minden egyes polgár egyéni polgárjoga. Elnök úr! Ezek a területeken többet kell tenni. Csak így nyithatók meg a politikai fejezetek.

Elnök úr! Törökország ezeket a politikai kritériumokat nem írhatja elő a nevünkben. A török kormány, hivatalba lépésekor azt mondta saját polgárainak, hogy szükség van Törökország modernizálására. E célból a politikai kritériumokat kell megreformálni, mert a szociálisan orientált piacgazdaság létrehozása érdekében meg kell adni az embereknek a lehetőséget arra, hogy kipróbálják kreativitásukat, és minden polgár számára egyforma jogokat kell biztosítani. A politikai kritérium ezért kapott központi helyet jelentésünkben.

Amikor a Külügyi Bizottsággal, a parlamenti vegyes bizottsággal, vagy bárki mással Törökországba látogattam, az volt az érzésem, hogy valami megmozdult és egy kis fényt láttam az alagút végén, ahogy Rehn biztos úr említette korábban. Tíz évvel ezelőtt nem gondoltam, hogy valaha kurd nyelvű televízióprogramok lesznek. Ez is szerepel a jelentésben. Ezenkívül nagyra becsülöm Törökország Kaukázusban játszott pozitív szerepét. Az örményekkel közös határok megnyitása irányába tett első lépésekkel kapcsolatban is kifejeztem elismerésem, mert őket is ki kell szabadítani abból az elszigeteltségből, amellyel ma még szembe kell nézniük.

Elnök úr! E reformok végrehajtására nemzeti programot fogadtak el. Mindezek pozitív tényezők, és őszintén remélem, hogy Törökország az új tárgyalóval hozzálát a reformok megvalósításához. Egy modern és virágzó Törökország a török emberek számára rendkívül fontos, de – és ezt minden tagállamban elmondom – természetesen nagy jelentőségű valamennyiünk számára az Európai Unióban is.

Még néhány megjegyzést szeretnék tenni, elnök úr. Gyakran kapunk jelentéseket arról, hogy a média- és a sajtószabadság kívánnivalót hagy maga után, és hogy a sajtó, ha szabadságjogait gyakorolja, gyakran pénzügyi vizsgálatnak vetik alá, vagy más intézkedésekkel kell szembe néznie. Ezen változtatni kell.

Végül a benyújtott módosításokkal kapcsolatban azt szeretném tanácsolni az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportjának, hogy a jelentést az előttünk lévő formában fogadja el. Elismerjük, hogy javításokra van szükség, de nem kellene további igényeket támasztani, mivel ezek szükségtelenek és e Házban csak polarizálódáshoz vezetnek.

Erik Meijer, szerző. – (NL) Elnök úr! Az EU bővítése jelenleg távolról sem jelent akkora prioritást, mint tíz évvel ezelőtt, amely a 2004-es és 2007-es nagy bővítési hullámokhoz vezetett. A jelenlegi tagállamokban a közvélemény ezzel kapcsolatban jóval kevésbé pozitív. Ez nagyrészt a jólétben és a fizetések szintjében

fennálló különbségeknek tulajdonítható, azoknak a különbségeknek, amelyek a szegényebb tagállamokból a gazdagabb tagállamok felé irányuló nagyobb munkaerő-migrációhoz vezethetnek.

Hasonlóképpen, a volt Jugoszlávia országaiban szidott vízumkötelezettségek problémája nagymértékben kötődik ehhez a félelemhez. Ennek eredményeképpen az ezekben az országokban lakók közül sokan, akik 1992-ig a jelenlegi uniós tagállamokba könnyen bejutottak, most nehézségekkel találják szembe magukat, ha országainkba akarnak látogatni. Ezen változtatni kell.

Amikor a tagjelölt országok tőlük telhetően mindent megtesznek annak érdekében, hogy a lehető leghamarabb az Európai Unió teljes jogú tagjai legyenek, hibákat követhetnek el a folyamat során. Épp ezért Macedónia nyaktörő sebességgel 2008-ban új jogszabályokat vezetett be, amelyről most kiderül, hogy nem egyeztethető össze a gondos demokratikus döntéshozatalra vonatkozó, uralkodó nézeteinkkel.

Az ellenzék, különféle nem kormányzati szervezetekkel és az egyes polgárokkal együtt különböző esetekben panaszkodott gondatlan kormányzásról. Véleményük szerint a legnagyobb kormánypárt nagyobb kiváltságot élvez, mint amit egy többpárti társadalom nyújthat, amelyben a demokrácia többet jelent annál, minthogy csak választásokat tartanak. Kritikával illették a rendőrséget, hogy nem tartja nyilván a lakosság által benyújtott panaszokat. Felháborodás kíséri Strumitsa város polgármestere és más politikusok tüntető letartóztatását.

Azt javaslom, hogy ne söpörjük a szőnyeg alá ezeket a kritikus véleményeket, ha holnap elfogadjuk az állásfoglalást. Nyíltan ki kell mondani, hogy még távolról sincs minden rendben. El kell azonban ismerni, hogy Macedónia nem rosszabb annál, mint más államok csatlakozási tárgyalásai során, sőt néha még csatlakozásukat követően is. Ha a Macedóniával folytatott csatlakozási tárgyalások most megindulnak, legalább 2017-ig az ország nem tud csatlakozni.

Egy évvel ezelőtt a Parlament támogatta javaslatomat, hogy a lehető leghamarabb kezdjük meg ezeket a tárgyalásokat. Azután a parlamenti választások megszakítása szolgált érvül arra, hogy meg kell várni a hamarosan megtartandó elnökválasztást és a helyi önkormányzati választásokat. A folyamatban bekövetkező további késlekedés két fő hátránnyal jár: az uniós tagság széleskörű támogatottsága Macedóniában szertefoszlik, és így a tagjelölt ország státusz a jövőben elveszíti minden jelentőségét.

Mindenki tudja, hogy a Macedónia név előtag nélküli használata Görögország leküzdhetetlen ellenvetésével találkozunk. Görögország számára ez a szomszédos ország Észak-Macedónia, Felső-Macedónia, Vardar Macedónia vagy Skopje Macedónia. Ez a 2006 előttinél már egy jóval pozitívabb hozzáállás, amikor Görögország mindenképpen el akarta kerülni, hogy északi szomszédai a Macedónia nevet használják.

Pontosan Görögország érdeke, jóval inkább, mint a többi tagállam érdeke, hogy ez az északi szomszéd a lehető leghamarabb csatlakozzon az Európai Unióhoz. Ezért a lehető legkorábbi alkalommal a két államnak meg kell állapodnia egy megoldásban. Ennek alternatívája, hogy mindkét állam tovább vár, amíg a másik állam megteszi az első nagyobb engedményt, de ez a másik állam nem lehet az egyetlen fél, amely homlokegyenest az otthoni közvéleménnyel ellentétesen cselekszik.

Egyértelműen ki kell lépniünk abból a helyzetből, amelyben népszavazások fogják eldönteni, hogy nem lehet kompromisszumot kötni a szomszédal. Mindaddig, amíg nincs kompromisszum, utódaim az elkövetkezendő évtizedekben minden évben arról fognak beszámolni, hogy az előrelépés nem lehetséges.

Végül, a Szlovénia és Horvátország közötti kétoldalú véleménykülönbséget is azonnal meg kell oldani. 2011-ben Horvátországnak késznek kell lennie arra, hogy teljes jogú tagállammá váljon. A hajógyártási ágazat állami támogatása nem igazolhatja az akadályoztatást, ha más tagállamok állami támogatást nyújthatnak bankjaiknak és autóiparuknak. Pulában, Rijekában és Splitben fenn kell tudni tartani a foglalkoztatási szintet.

Bernd Posselt, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! Ebben a bővítésről szóló vitában három jelentős tévedést ki kell igazítanunk. Először is Törökország nem európai ország, hanem Kis-Ázsia része. Ahogy a Tanács soros elnöke helyesen mondta, Törökország fontos stratégiai partner és ezért stratégiai partnerségre van szükségünk és nem az EU-hoz való csatlakozásra.

Másodszor, a Macedóniával kapcsolatos problémának semmi közük ahhoz a tényhez, hogy az ottani demokratikus rendszer állítólag nem működik, biztos úr. Jelen voltam a választásoknál és azok példásak voltak. A kisebbségen belül egy parányi kisebbségnél voltak problémák. Valójában a problémákat a szörnyű névkérdés okozza, amelyet mindkét oldal zsarolásra használ.

Harmadszor, Horvátország már régóta kész az Európai Unióhoz történő csatlakozásra. Ebben az évben könnyedén befejezhetnénk a tárgyalásokat, ahogy azt az Európai Parlament számos alkalommal kérte, és valószínűleg holnap ismét kérni fogja. Az, hogy még nem értük el ezt a pontot, teljes egészében a Szlovénia által a Tanácsban tanúsított akadályoztatásnak köszönhető. Soros tanácsi elnök úr és biztos úr! Felszólítom Önöket, hogy találjanak egy olyan ésszerű megoldást, amely végre feloldja ezt az akadályoztatást. A határprobléma pontosan ugyanaz, mint Szlovénia csatlakozáskor. Nem engedhetjük meg, hogy egy ország egy megoldatlan kérdés ellenére csatlakozzon, míg a másik nem csatlakozhat.

Ezért támogatnunk kell a szlovéneket és a horvátokat abban, hogy ésszerű megoldást találjanak a határproblémára, és ugyanakkor a tárgyalások során minden fejezetét meg kell nyitnunk. A két kérdésnek semmi köze sincs egymáshoz, és a tárgyalások során a fejezetek megnyitása előfeltétele annak, hogy ebben az évben pozitív eredményt érjenek el egy kiváló és példamutató csatlakozni kívánó tagjelölttel.

A kétoldalú kérdés megoldásával kapcsolatosan, amelyhez felajánljuk segítségünket, azt szeretném kérni Öntől, biztos úr, hogy választottbírósi eljárás elérésén fáradozzon. Hétfőn szóvivője azt mondta, hogy ez a nemzetközi jog és joggyakorlat alapján jöhetne létre. Szeretném megkérdezni Öntől, hogy úgy érzi-e, hogy ez a megfogalmazás alkalmas a két fél közötti kompromisszum elérésére.

Mindenesetre azt szeretném, hogy ez a megfogalmazás....

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Jan Marinus Wiersma, a PSE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr! Néhány megjegyzést szeretnék tenni Oomen-Ruijten asszony Törökországról szóló kiváló jelentésével kapcsolatban. Képviselőcsoportom egyetért a jelentés fő következtetésével, nevezetesen azzal, hogy a közelmúltban túl kevés előrehaladás történt.

2008 kétségkívül viharos évet jelentett a török politikusoknak, és ez a turbulencia számos reform végrehajtását megakadályozta, olyannyira, hogy a folyamat egy részét le kellett állítani. Most, hogy Törökországban a problémák egy részét bizonyos mértékig sikerült megoldani, reméljük, hogy a kormány az előterjesztett tervek alapján igyekszik megtenni mindazt, ami az Európai Unióval folytatott tárgyalási folyamat hitelességének megőrzéséhez szükséges. Szeretnék hivatkozni a reformokra vonatkozó nemzeti programra, amit a jelenlegi kormány állított össze.

Mondanom sem kell, hogy képviselőcsoportom továbbra is támogatja a Törökországgal folytatott tárgyalásokat, és ezek a tárgyalások, ami bennünket illet, az uniós tagságról szólnak, még akkor is, ha a folyamat és annak lehetséges időtartama tekintetében nem szabad illúziókat kergetnünk. Elfogadhatatlan azonban, hogy az impulzusnak egyedül Törökországból kell érkeznie. Ebben a folyamatban nekünk, mint EU-nak is megbízható partnereknek kell maradnunk.

Törökország az Európai Unió számára stratégiai fontosságú, nem utolsósorban energiaellátásunk miatt és minden más miatt, ami ehhez kapcsolódik, és az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja támogatja a tárgyalási folyamatban az energiafejezet megnyitását. Végül is Törökországnak kell az alapozási munkák nagy részét elvégeznie, és az Oomen-Ruijten jelentés számos olyan pontot tartalmaz, amelyet kritikus szemmel, alaposan megvizsgáltunk és a jövőben is így kell tennünk.

Szeretnék néhány pontot kiemelni ebből a kiváló jelentésből. Biztosítani kell a szólásszabadságot. Még mindig nem vagyunk elégedettek azzal, ami ott történik. A közelmúltban Örményországgal és a népirtással kapcsolatban internetes kampány folyt. Kétségtelen, hogy az a mód, ahogy a hatóságok reagálnak erre, aláássa ezt a szabadságot.

Van még egy kiemelkedő fontosságú dolog, amit továbbra is állandóan ismételni szeretnénk, és amellyel kapcsolatban az Európai Parlament senkit sem hagyhat kétségek között, ez pedig az, hogy soha nem fogjuk elfogadni Törökország iszlamizációját, és hogy végül az országot csak azon világi jellege alapján leszünk képesek elfogadni, amelyet az Alkotmány őriz.

Egy utolsó megjegyzéssel szeretném befejezni. Rehn biztos úr némi optimizmussal beszélt a Cipruson folyó tárgyalásokról. Véleményem szerint a megbeszélések eredményességének biztosítása érdekében semmit nem kell tennünk, de nem is szabad hagynunk, hogy ne tegyenek semmit, és fel kell szólítanunk Törökországot, hogy semmi olyat ne tegyen, ami megghiúsíthatná ezeket a megbeszéléseket, mert a felek számára fontos, hogy szabadon megtárgyalhassák, hogy hogyan szeretnék alakítani jövőjüket. Csak azt mondhatom, hogy remélem, hogy a Rehn biztos úr által jelzett optimizmus megalapozott.

István Szent-Iványi, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (HU) Tavaly év végén két fontos fejlemény következett be a horvátországi csatlakozási folyamatban. Egyfelől a horvát kormány érdemi lépéseket tett az igazsáügyi reform területén, határozottan fellépett a szervezett bűnözés ellen, és eredményeket mutatott fel a korrupció elleni küzdelemben. Ugyanakkor a csatlakozási tárgyalások leálltak, a kétoldalú határvita miatt. Itt nem egyszerűen Horvátországról van szó – tisztelt hölgyeim és uraim – hanem sokkal inkább a bővítési folyamat hiteléről. Ezt veszélyezteti ez a magatartás, ezért nagyon fontos, hogy minél hamarabb föloldják a blokkolást. Azt a nagyon veszélyes üzenetet hordozza a tárgyalások blokkolása, hogy a csatlakozás nem a feltételek teljesítésén múlik, hanem a kétoldalú viták rendezésén, ahol az egyik fél az erő pozíciójából kívánja rákényszeríteni az akarátát a másikra.

Üdvözljük Olli Rehn biztos úr közvetítési javaslatát, nagyon örvendetes, hogy pozitívan reagált rá Szlovénia és Horvátország is, és reméljük, hogy ezek után már nincs semmiféle indok arra, hogy a csatlakozási tárgyalásokat a továbbiakban blokkolják. Továbbra is hiszünk abban, hogy a tárgyalások az év végéig – az eredeti menetrend szerint – lezárhatók. Ehhez azonban további erőfeszítésekre van szükség. Elvárjuk, hogy Horvátország oszlasson el minden aggályt a hágai nemzetközi törvényszékkel történő együttműködés terén, és szolgáltassa ki az összes dokumentumot, amit követelnek tőle. Ez nagyon fontos. Fontosnak tartjuk továbbá a menekültek visszatérésének elősegítését, a roma kisebbség integrációját és a deszegregációs program befejezését, valamint az uniós támogatások hatékony felhasználását is, hiszen itt is komoly lemaradás tapasztalható. Még mindig megvan az esély arra, hogy az eredeti menetrendet tartani tudjuk. Ez közös felelősségünk! Horvátországtól is konstruktivitást várunk, de az Európai Uniótól is, mert itt most nem csak a közös vállalkásunkról van szó, hanem az egész bővítési folyamat hiteléről.

Konrad Szymański, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr! Először is szeretnék gratulálni Oomen-Ruijten asszonynak, Swoboda úrnak és Meijer úrnak a körültekintően előkészített állásfoglalásaikhoz.

Ami Törökországot illeti, a kapcsolatunkról az e dokumentumban leírt kép nem optimista, de bizonyára igaz. Örülök, hogy az állásfoglalásban a törökországi keresztény közösségekre vonatkozóan a vallásszabadság területén várakozásainkat megerősítették, beleértve a tanításhoz való jogot, a papság képzésére vonatkozó jogot és e közösségek tulajdonának védelmét is. Más ügyekhez hasonlóan e kérdésekkel összefüggésben folyamatos és fokozódó, bosszantó késedelmeket tapasztalunk a török oldal részéről.

A csatlakozási folyamatról függetlenül Törökország a biztonság és az energia terén Európa számára igen ígéretes és fontos partner. Az Erdogan miniszterelnök kormánya és Gul elnök által kifejtett, a Törökország szomszédaival való kapcsolatok javítását célzó erőfeszítések voltak a közelmúltban a török politika legfontosabb szempontjai. Kár, hogy ezeket az erőfeszítéseket az Izraellel kapcsolatos elhamarkodott intézkedések aláásták. Az EU és Törökország közötti, azonnali jelentőséget igénylő stratégiai együttműködés fejlesztése és az objektív okok miatt lassuló dinamikájú tárgyalási folyamat összekapcsolására irányuló törekvések szintén zavaróak. Én így értelmezem a Nabuccóra vonatkozó török állásfoglalást. Ebben az esetben gyakorlatiasabb megközelítésre van szükségünk. A zsarolásra való csábítás rossz tanácsadó.

Horvátország tekintetében minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk a csatlakozási folyamat ütemének fenntartása érdekében, amely tervek szerint Horvátország 2009-ben csatlakozik az EU-hoz. A régió stabilitása még mindig törekeny. Egyetlen határvita vagy a tulajdonjoggal kapcsolatos vita sem lehet a balkáni terjeszkedés további feltétele. A régi stabilizálódása érdekében az integrációs folyamatba a lehető leggyorsabban be kell vonnunk Horvátországot, majd Szerbiát, Macedóniát és Montenegrót, és talán Koszovót és Albániát.

Joost Lagendijk, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Rövid leszek az Oomen-Ruijten jelentéssel kapcsolatban. Összességében ez egy jó jelentés, amely pontosan számot ad a még fennálló problémákról és azt is megemlíti, ha előrehaladás történt. E tekintetben minden elismerés megilleti az előadót.

Tulajdonképpen meg szeretném ragadni az alkalmat annak áttekintésére, hogy az EU és Törökország közötti kapcsolatok az e parlamenti időszak alatti öt évben hogyan alakultak. Öt évvel korábbra visszatekintve, 2004 a reformok aranyéve volt, amely Törökországot valóban közelebb hozta az EU-hoz. Furcsa és egy kicsit szomorú kimondani az igazságot, hogy 2004 óta a reformok üteme olyan lassú volt, hogy az EU valójában most kevésbé akar megfelelő esélyt adni Törökországnak, és hogy Törökországban a tagság iránti lelkesedés csökkent.

Az ezekben az években közzétett valamennyi parlamenti jelentés egyértelműen tartalmazza a Parlament prioritásait, ami az alapvető reformokat illeti. Mindenekelőtt a szólás- és véleménynyilvánítás szabadsága tekintetében, még akkor is, ha a hírhedt 301. cikk még mindig nem kielégítő. Sajnálatos, hogy vannak olyan

honlapok, beleértve a YouTube-ot is, amelyek még mindig nem hozzáférhetők Törökországban, és a média egy részére a kormány elfogadhatatlan nyomást gyakorol.

Másodszor, a kurd kérdés tekintetében 2007-ben nagy remények éltek azzal kapcsolatban, hogy a DTP kurd nacionalista párt csatlakozását követően megoldás születik a DTP és az AKP között. Sajnos ez nem történt meg.

Harmadszor, a vallási kisebbségek vonatkozásában bár a szervezetekről létezik egy jogszabály, amely megoldást nyújt egyes kisebbségek számára, egy széles muzulmán közösség, az alevitek esetében azonban még nem találtak megoldást. Mindezen lassú fejlődés ellenére a Parlament többsége még mindig a csatlakozás mellett áll.

Véleményem szerint e vita és az elmúlt öt évben folytatott vita üzenetének annak kell lennie a török kormány felé, hogy ez a támogatás a nem megfelelő reformok ellenére csak abban az esetben marad meg, ha mindhárom területen késlekedés nélkül új reformjavaslatok születnek.

Ebben a vonatkozásban bizonyos mértékig osztom a biztos úr optimizmusát a kurd televízióval, a Törökország és Örményország között létrejött nyitással kapcsolatban. Vissza kell térnie a 2004-es reformakaratnak. Ha ez megtörténik, meg vagyok győződve arról, hogy vitáink és a Törökországban folyó viták ismét optimizmussal teltek lesznek.

Adamos Adamou, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr! Biztos úr! A Törökországról szóló előrehaladási jelentés és decemberi értékelése arról szól, hogy ez az ország megfelelt-e a koppenhágai kritériumoknak, valamint a társulási megállapodás és az ankarai megállapodáshoz csatolt kiegészítő jegyzőkönyv szerinti kötelezettségeinek.

A teljes integrációra vonatkozó célkitűzés, amely mind Törökország, mind pedig az Európai Unió számára fontos, még mindig egy sor reform és a törökországi politikában végbemenő változások mögötti hajtóerőt képezi, amelynek célja valamennyi kisebbség jogainak biztosítása, politikai megoldás a kurd kérdésre, az örmény népiirtás elismerése és az Örményországgal közös határ megnyitása.

Törökországnak teljesítenie kell az Európai Unióval szembeni valamennyi szerződéses kötelezettségét, amint azt minden előző tagjelölt ország is tette. Ezzel szemben Törökország az Európai Unióval szemben nem teljesítette a Ciprusi Köztársaság mint tagállam tekintetében vállalt szerződéses kötelezettségeit. A Köztársaság hajói és repülőgépei előtt megtagadja kikötői és repülőterei megnyitását és vétót emel Ciprus nemzetközi szervezetekben való részvétele ellen, valamint miközben szabályozó tényezői szerepkört keres a régióban, Ciprus megszállásával továbbra is megsérti a nemzetközi jogot.

Ma a tárgyalások közepén állunk, amely a ciprusi kérdést kétzónás, kettős közösségi, politikai egyenlőséggel rendelkező szövetség alapján kívánja megoldani, ahogyan azt a nemzetközi és az európai jog szerint az ENSZ-állásfoglalás megfogalmazza. Az Európai Uniónak ezért ragaszkodnia kell eredeti álláspontjához és fokoznia kell a nyomást annak érdekében, hogy Törökország a tárgyalások vonatkozásában jelentős előrehaladást tegyen lehetővé, szüntesse meg a megszállást és tegye meg az eltűnt személyek sorsának tisztázásához szükséges intézkedést. Ezt a kérdést módosításokkal ismét előterjesztettük, bár az eltűnt személyekről van egy másik állásfoglalás, Olgats török katona legutóbbi, annak a 10 görög ciprusi fogolynak az 1974-es kivégzéséről tett nyilatkozata után, akiket még mindig nem találnak. Ez egy tisztán humanitárius kérdés és értéke nem csökken, akárhányszor is említjük.

Az energiafejezet mindaddig nem nyitható meg, amíg Törökország a Ciprusi Köztársaságot akadályozza szuverén jogainak kizárólagos gazdasági övezetében történő gyakorlásában. Biztos úr! Én az Ön jelentésében is azt látom, hogy a Bizottságot is aggasztja, hogy a török hadihajók zaklatják a ciprusi kizárólagos területen szénhidrogént kutató hajókat, és 2008. december 8-i következtetéseiben a Tanács sürgeti a fenyegetés, sűrűlőds vagy azon intézkedés bármely formájának elkerülését, amely árthat a jószomszédi kapcsolatoknak és a viták békés rendezésének.

Biztos úr! Jó lenne, ha Törökországot a megfelelő, pontosabban a nyilatkozataiban meghatározott irányba tudná terelni. E tekintetben módosítást terjesztettünk elő, amelynek tartalma teljesen megfelel az Ön nyilatkozatainak, és ezáltal az Európai Bizottság nyilatkozatainak, biztos úr.

Bastiaan Belder, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr! A (17) bekezdésben az előadó, Oomen-Ruijten asszony az egész török társadalmat felszólítja, hogy széles körben gyakorolja a vallásszabadságot. Teljes mértékben támogatom ezt a felhívást, mivel ez Törökország EU-hoz való csatlakozásának egyik alapvető feltételét érinti.

Időközben azonban a török oktatás és a török média a hazai keresztények, a török keresztények sztereotip karikatúrájának terjesztésében versengenek, amely szerint azok népük ellenségeiként, a nyugati hatalmak bűnrészeseként ismét gyarmatosítani kívánják a hazát és azt maguk között akarják felosztani. Biztos úr! Hívja fel a tétlen török kormányt, amely ezért szintén felelős, hogy számoljon be erről a csatlakozási akadályról!

Biztos úr! Valamennyi török személyazonossági okmányban szerepel az adott polgár vallása, amely a török keresztények elleni társadalmi megkülönböztetés számos formájának valódi indoka. Ez bőséges okot ad arra, biztos úr, hogy török tárgyalópartnerénél követelje, hogy a hivatalos okmányokból azonnal töröljék ezt a részt.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Bár úgy tűnik, hogy Horvátország kielégítő fejlődést ért el a megkülönböztetés leküzdésére irányuló jogszabályok elfogadása terén, azt javaslom, hogy mielőtt magasztalnánk az állásfoglalásban szereplő nyilatkozatokat, nézzük meg, hogy hogyan alkalmazzák a jogszabályokat. Például, az ingatlanhoz való hozzáférés tekintetében – különösen az olasz beruházások előtti lehetőségek vonatkozásában – számomra úgy tűnik, hogy a gyakorlatban igen kevés haladás történt. Nem támogatom az állásfoglalást, mivel az elért előrehaladás nyilvánvaló hiányossága és a közösségi vívmányokkal szembeni ellentmondás ellenére alig várja a csatlakozást, amely véleményem szerint túl korán jöhet létre. Adják vissza, amit 1947 óta elloptak isztriai és dalmáciai menekülteinktől! Azután, és csak azután beszélhetünk csatlakozásukról.

Anna Ibrisagic (PPE-DE). – (SV) Elnök úr! A Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságról szóló állásfoglalás véleményem szerint egy kiegyensúlyozott szöveg, és szeretném megköszönni Meijer úrnak, hogy munkáját a reformokra és az elért eredményekre, valamint a további erőfeszítéseket kívánó kérdésekre is összpontosította. Különösen örülök annak, hogy az állásfoglalás világos üzenetet tartalmaz azzal kapcsolatban, hogy a tárgyalások kezdetére való hároméves várakozást követően a jelenlegi helyzet igen aggasztó és elfogadhatatlan. Teljesen világos, hogy Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság európai állam, amelynek helye az Európai Unión belül van.

Ha ezt a kérdést a Parlamentben tárgyaljuk, általában kerülöm a Görögország és Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság közötti név vita említését. Úgy gondolom, hogy számos más olyan kérdés van, amelyet alaposabban meg kellene vitatni, de soha nem vitatunk meg, mert a név vita aránytalanul sok időt vesz igénybe. Ma azonban számos módosítást olvasva úgy érzem, hogy igen erőteljesen hangsúlyozni kell, hogy elfogadhatatlan, ha arra használnak egy bármilyen kétoldalú konfliktust, hogy egy ország számára megnehezítsék az európai integráció felé történő gyorsabb haladást, vagy megakadályozzák egy ország számára a nemzetközi intézményekben való részvételt.

Számos országnak volt és van még ma is kétoldalú konfliktusa, és mi mindannyian szeretnénk, ha ezek a konfliktusok a lehető leggyorsabban, mindkét fél számára elfogadható módon rendeződnének, ezalatt azonban véleményem szerint nem akadályozhatják egymás európai integrációs folyamatát, különösen, ha a szóban forgó országok földrajzi és politikai szempontból is érzékeny helyzetben vannak.

József Pinior (PSE). – (PL) Elnök úr! Az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja nevében már harmadik éve lépek fel előadóként a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságra vonatkozó előrehaladási jelentés vonatkozásában. Azt kell mondanom, hogy a Macedóniát érintő helyzet egy régi görög tragédia jelenetére emlékeztet. Miközben igaz, hogy valamennyi fél egyetemesen jóakarataról nyilatkozott, ezen kívül semmi sem történt. Három évvel ezelőtt biztos voltam abban, hogy a mostani parlamenti időszak végén a Macedónia Európai Unióhoz való csatlakozását érintő tárgyalások sikeréről tudunk majd beszámolni. Ez nem történt meg. A fő probléma a névkérdés. Függetlenül attól, hogy ez egy olyan kétoldalú kérdés, amely nincs kapcsolatban a koppenhágai kritériumokkal, érinti a Macedónia csatlakozására vonatkozó tárgyalások alatti politikai helyzetet. Görögország akarja, Macedónia maga akarja, de most már néhány éve nem sikerült egyetértésre jutni ebben a kérdésben. E jelentésre vonatkozóan a Szocialista Képviselőcsoport előadójaként csak reményemet tudom kifejezni, hogy ez a kérdés az Európai Unió, Macedónia és Görögország érdekeit szem előtt tartva rendeződik.

Gond van a macedóniai politikai intézmények stabilizációjával. Ezt világosan látjuk. Világosan látjuk továbbá a társadalom, a hatóságok és a politikai csoportok akarát egy olyan országban, amely az Európai Unióval való kötelék irányába mozdul. A Tanácsnak döntenie kell a csatlakozási tárgyalások 2009 vége előtti megkezdéséről, ez azonban az előzetes egyeztetések legfontosabb prioritásai teljes megvalósulásától függ. Ebben a vonatkozásban a macedóniai közelgő elnökválasztás és a helyi választások nagyon fontosak. Mi, itt az Európai Parlamentben szorosan figyelemmel fogjuk kísérni ezeket a választásokat.

Charles Tannock (PPE-DE). – Elnök úr! Köszönöm a pontosítást. Görögország 1981-ben csatlakozott az Európai Unióhoz, és a tagság számos előnnyel járt az ország szempontjából, amelynek rendkívül örülök. Közel 30 évvel később azonban Macedónia természetesen szeretne csatlakozni az Európai Unióhoz, és ugyanazokat az előnyöket szeretné élvezni. Ezért jogos és méltányos, hogy Görögország szomszédos balkáni államként határozott szolidaritását fejezi ki és azon dolgozik, hogy törekvései elérésében segítsen egy olyan kis országot mint Macedónia.

Mivel azonban saját tartománya a Macedónia nevet viseli, Görögország ellenzi a Macedón Köztársaság név használatát, ehelyett a „Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság” elnevezéshez ragaszkodik. Ez esetben a konzisztencia érdekében Görögország miért nem ragaszkodik ahhoz, hogy Észtország hivatalos elnevezése Észtország Volt Szovjet Köztársaság legyen?

Ezért sajnálom, hogy Görögország most azt fontolgatja, hogy e kérdés miatt megvetozza Macedónia tagságát. Attól félek, hogy Görögország ezzel nevetségessé teszi magát, és arra ösztönzöm az athéni kormányt, hogy enyhítsen álláspontján. Engem e Házban és választóim körében is határozottan görögbarátnak és a görög és ciprusi európai parlamenti tagok barátjaként ismernek, de tagja vagyok az újonnan megalakult Macedónia EP-barátai csoportnak is. Haladéktalanul és ésszerűen oldjuk meg ezt a rendezetlen kérdést. Felszólítom továbbá a Parlamentet, hogy Macedónia közelgő elnökválasztásának megfigyelésére és a végeredmény törvényesítésében való segítségnyújtás érdekében küldjön európai parlamenti tagokból álló küldöttséget a helyszínre.

Horvátország közelgő uniós csatlakozása tekintetében sajnálatos, hogy a Szlovéniával fennálló határviták továbbra is rendezetlenek. Görögország és Macedónia esetéhez hasonlóan ezeket a nehézségeket is inkább a két oldalnak kell megoldania, az EU-hoz történő csatlakozási folyamatba való bevonás helyett.

Szlovénia olyankor csatlakozott az Európai Unióhoz, amikor Olaszországgal még mindig rendezetlen problémái voltak, amelyek nem álltak csatlakozása útjába és nem akadályozták azt, így nem látom, hogy Horvátországot viszont miért kellene visszatartani. Hasonlóképpen és a jövőben soha nem támogatnám, hogy Horvátország területi viták miatt megvetozza Szerbia belépését.

Választóim számára, akik szenvednek a bővítés kifáradásától, nagyobb aggodalmat jelent a horvátországi szervezett bűnözés és korrupció, amelynek felszámolását a kormánynak valóban nemzeti prioritásként kell kezelnie.

ELNÖKÖL: MARTINE ROURE

alelnök

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Elnök asszony! Először is tisztázni szeretném, hogy a Törökországgal kapcsolatos témában képviselőcsoportom nevében és nem saját nevemben beszélek. A liberálisok és a demokraták számára a törökországi fejlemények aggodalmat keltenek. Három év alatt nemcsak, hogy túl kevés előrelépés történt a reformok ütemében, hanem részben még visszalépés is történt. Ahogy itt Rehn biztos úr helyesen megállapította, a sajtószabadság az Európai Unió egyik központi értéke. Egy olyan országban, amely be akar lépni az EU-ba, a sajtószabadságot minden kétséget kizáróan tiszteletben kell tartani.

Amit azonban tapasztalunk, az egészen más. A kritikát gyakorló újságírók nehezen jutnak megbízáshoz. Az ATV új tulajdonosának még sok kérdést kell megválaszolnia, bizonyos médiák bojkottjára a legmagasabb hivatalok szólítanak fel és a Dohan-csoportra 400 millió eurós önkényes adóbüntetést szabtak ki. Ez olyan önkényes intézkedés, amely miatt felmerül bennünk a jogállamiság kérdése, amely a liberálisok számára éppoly fontos, mint a sajtószabadság. A jogállamiságot is biztosítani kell. A rendőri őrizet alatt a kínzások és bántalmazások növekvő számáról szóló jelentések komolyan aggasztanak bennünket, különösen azokban az esetekben, amikor ezek a hivatalos börtönökön vagy rendőrőrsökön kívül történnek, de természetesen akkor is nyugtalanítanak bennünket, ha ezek ott történnek.

Szimbolikus vagy tisztán gyakorlati intézkedések, mint például egy új program elfogadása vagy egy új főtárgyaló kinevezése örövendetek, ha azt tisztán gyakorlati szempontból vizsgáljuk. Önmagukban azonban ezek nem elegendőek a reformok ütemének ismételt fellendítéséhez. A liberálisoknak és a demokratáknak az a véleményük, hogy Törökországnak csatlakozási kilátásaitól függetlenül, saját érdekében és népe érdekében reformálnia kell gazdaságát és társadalmát, politikáját és alkotmányát.

Engedjék meg, hogy még valamit megemlítek ezzel a vitával kapcsolatban. Ez a vita egy vásári körhintára emlékeztet engem, amelyen néha egy török, néha egy horvát és néha egy macedón ló halad el. Úgy gondolom,

hogy át kell alakítanunk ezt a vitát, mégpedig hamarosan. Ezenkívül örülnék, ha erre a vitára Brüsszelben és nem Strasbourgban kerülne sor.

Mario Borghesio (UEN). – (IT) Elnök asszony! Hölgyeim és uraim! Horvátország kérdésével kapcsolatban valójában azok, akik az őket megválasztó olasz nép nevében beszélnek, kötelesek hangsúlyozni az olaszok követelését. Több mint 60 év telt el isztriai és dalmáciai tulajdonunk történelmi ellopása óta. Horvátországnak erkölcsi kötelessége van e kényes és jogsértő kérdéssel kapcsolatban, amely Barroso elnök úr előtt is ott fekszik, és amelyre fel kell hívni az emberek figyelmét. Ez elsősorban inkább erkölcsi, mintsem politikai kérdés, tulajdon visszaadása jogos tulajdonosai számára: 1 411 ingatlané, amelyek eredeti tulajdonosai olaszok voltak.

Ami Törökországot illeti, hogyan gondolhatjuk, hogy tagságot biztosítunk egy olyan országnak, amely a NATO-n belül jelenleg is iszlám vétót emel a főtitkár kinevezése ellen, csupán azért, mert egy olyan országot, nevezetesen Dániát képviseli, amelyben a karikatúra-ügy történt. Törökország, egy iszlám ország, egy miniszterelnöknek az Atlanti Szövetség főtitkári tisztségére való kinevezése elleni iszlám akadályoztatásra szólított fel, csak amiatt, hogy ez a személy egy olyan ország miniszterelnöke, amelyben megjelentek ezek az iszlám karikatúrák – egy liberális ország, amelyben Törökországgal ellentétben nyilvánvalóan meg lehet ironikus karikatúrákat jelentetni Mohamedről. Törökországban törvény tiltja – és erről a biztos úrnak tudnia kell – egy nem iszlám templom olyan utcában való felépítését, amelyben mecset található. Más szóval, ha abban az utcában van egy mecset, akkor más vallási épület nem engedélyezett. Előadónk, aki azt gondolom, hogy csinos pantallót visel, ma nadrágkosztümjében nem mehetne be a török parlamentbe. Ez mutatja, hogy mennyire le vagyunk maradva. Törökország Ázsia, nem Európa.

Angelika Beer (Verts/ALE). – (DE) Elnök asszony! Hölgyeim és uraim! Először is a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja nevében szeretném üdvözölni Macedónia ma jelenlévő miniszterelnök-helyettesét.

Másodszor, köszönet a Tanács cseh soros elnökének és Topolának miniszterelnök úr kijelentéséért, aki tegnap először kiemelte, hogy a Macedónia és Görögország között, a nevekre vonatkozó vita kétoldalú kérdés, és nem járhat következményekkel, és aki másodszor Macedónia lehető leggyorsabb NATO-hoz való csatlakozása mellett, és így amellet érvelt, hogy Görögország vonja vissza vétóját – két nagyon fontos pont.

Talán néha nagyon arrogánsak vagyunk, ha tagjelölt országokról vitázunk, ezért szeretném felvetni a személyes felelősség kérdését, mivel itt a tagjelölt országok kilátásait és hiányosságait vitatjuk meg, másrészt azonban nagyon jelentős politikai erőink vannak, mint például a konzervatívok Németországban, akik azt akarják elérni, hogy csak Horvátország csatlakozzon, más országok felvételére már ne kerüljön sor.

Ha a következő parlamenti időszakban ez lesz az Európai Unióban a többségi vélemény, az tönkre tenné a balkáni háborúk után nagy erővel finanszírozott béketervet. Elveszítenénk hitelességünket, és Európa hitelessége visszaesne. Mindenkit arra kérek, hogy álljon ennek ellen!

Horvátország és Szlovénia esetében abból indulunk ki, hogy kettős mérce és vétó nélkül minden rendben alakul, és hogy a határvitákat félre lehet tenni, valamint reméljük, hogy Macedóniával a tárgyalások a lehető leghamarabb elkezdődhetnek.

Gerard Batten (IND/DEM). – Elnök asszony! Ha Törökország csatlakozik az Európai Unióhoz, az lesz a legszegényebb és gazdaságilag legelmaradottabb tagállam, amelynek lakossága meghaladja a 72 millió főt. Százazrek, ha nem milliók vándorolnak majd ki olyan országokba, mint Nagy-Britannia.

Az Európai Unió olyan országokkal lesz határos, mint Szíria, Irak és Irán, és ez a jövőbeni konfliktusok és konfrontációk kialakulása szempontjából hatalmas potenciált rejt.

Akiknek azonban valóban aggódniuk kell a török belépés miatt, azok a görög ciprusiak: ha Törökország csatlakozik az EU-hoz, a törököknek joguk lesz arra, hogy bárhová menjenek az EU-ban. Törökök ezrei mehetnek törvényesen Dél-Ciprusra és ténylegesen elfoglalhatják azt, teljesen törvényesen, ha úgy akarják.

A június 4-i európai választásokon a görög származású választóknak nem szabad elfelejteniük, hogy a konzervatív, a munkás, a liberális demokrata és a zöld pártok valamennyien lelkesen támogatják a török belépést. Az Európai Parlamentben az egyetlen brit párt, amely ellenzi a török belépést, az az Egyesült Királyság Függetlenségi Pártja.

Philip Claeys (NI). – (NL) Elnök asszony! Ha semmi más, akkor a Törökországgal folytatott tárgyalások segítették a Bizottságot és a Tanácsot az eufémizmus művészetének tökéletesítésében. Az, ahogyan

Törökországban minimalizálják a problémákat, kezd lenyűgözővé válni. Ez esetenként nevetség tárgya is Törökországban.

A problémák sora olyan hosszú, hogy elgondolkodtató, hogy a tárgyalások folynak-e még? A Bizottság valójában megígérte, hogy a tárgyalási folyamat lépést tart a törökországi reformfolyamattal. Ezt az ígéretet most teljesen megszegték, mert állandóan új fejezeteket nyitnak meg.

A több mint három éve tartó tárgyalások mérlege valóban siralmas. Hagyjunk fel ezzel! Törökország nem európai ország, ezért nem tartozik az Európai Unióhoz, ehelyett dolgozzunk ki egy privilegizált partnerségi kapcsolatot!

Doris Pack (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony! Soros tanácsi elnök úr! Biztos úr! Horvátország az első olyan ország, amelynek az Európai Unióhoz való csatlakozásával szemben a Romániával és Bulgáriával történő két utolsó bővítésből nyert tapasztalat után a mércét nagyon magasra helyezték. Ezért a kitűzött szintek és a Horvátország által elért fejlődés különösen dicséretes. Az említett, még hátralévő reformokhoz az igazsáügyi területen még hozzá kell látni. Jó úton halad a Hágai Nemzetközi Törvényszékkel való teljes együttműködés, amelyre vonatkozóan megismételték a felszólítást.

Szlovénia esetében kétoldalú határvitákról van szó. Biztos úr! Ön hirtelen „európai határvitákra” hivatkozott. 2004 előtt ezek nem európai határviták voltak; olyan határviták voltak, amelyeket nem ismertek el. Abban az időben e vita megoldása érdekében senki nem fordult az ENSZ-hez; most ezt tették. Így ha Szlovénia e kétoldalú határviták alapján, amelyek az ő Európai Unió való csatlakozását sem gátolták, nem akadályozza tovább a szükséges tárgyalási jegyzőkönyv megnyitását, ez év végéig lezárhatók a Horvátország és az EU közötti csatlakozási tárgyalások.

Macedónia tagjelölt ország is óriási fejlődésen ment keresztül. Amennyiben a március végén tartandó választások megfelelnek a nemzetközi előírásoknak, az EU-nak végre meg kell jelölnie a csatlakozási tárgyalások megkezdésének időpontját. A Macedónia és Görögország között, a nevekről szóló, tisztán kétoldalú vita nem ösztönözheti Görögországot arra, hogy vétót emeljen.

Csak remélhetjük hát, hogy a két uniós tagállam, Görögország és Szlovénia nem felejt el, hogy az EU-hoz való csatlakozása előtt milyen helyzetben volt, és azt a következtetést vonja le, hogy a szomszédos államokkal szemben korrektül és európai módon kell viselkedniük.

Ha szomszédaik segítségével Horvátország és Macedónia az általam vázolt célkitűzéseket ebben az évben elérik, az pozitív jel lenne a Nyugat-Balkán további államai számára, hogy az EU komolyan gondolja a Thessalonikiben, valamennyi nyugat-balkáni állam csatlakozására vonatkozóan tett ígéretét, amely mellett a CDU is kiáll, Beer asszony.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Néhány megjegyzést szeretnék tenni. Először is, jó, hogy sor került erre az EU-bővítésről szóló vitára, mert fontos, hogy Európa még nagy gazdasági válság idején se tévessze szem elől egyik legsikeresebb prioritását, nevezetesen a további bővítést. Továbbra is összpontosítanunk kell erre a prioritásra. Másodszor, ami Horvátországot illeti, határozottan úgy vélem, hogy a csatlakozási tárgyalások ebben az évben lezárhatók. Ezért szeretném felszólítani a Tanácsot, hogy azonnal cselekedjen, és hozzon létre egy technikai munkacsoportot, amelynek feladata a csatlakozási szerződés megszövegezése. Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság vonatkozásában Macedónia számára sajnálatos és demoralizáló, hogy a csatlakozási tárgyalások Skopjében még nem kezdődtek el, annak ellenére, hogy Macedónia már három éve elnyerte a tagjelölt ország státuszt. Ezért szeretném felhívni a Tanácsot, hogy gyorsítsa fel ezt a folyamatot. Ami Törökországot illeti, egyetértek azzal, hogy a politikai reformokat fel kell gyorsítani, mielőtt az úgynevezett politikai fejezeteket megnyitják. Nem értem azonban, hogy miért nem lehet Törökországgal tárgyalni például az „Energia” fejezetről, amely alapvető fontosságú az EU és Törökország számára is.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Mi, az ALDE Képviselőcsoportban támogatjuk Meier úr jelentését. Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság esélyt és jobb jövőt érdemel. Szüksége van továbbá egy kevés nemzetközi tiszteletre, beleértve a saját identitáshoz való jogot, valamint saját nyelvének és kultúrájának elismerését.

Az ország nevével kapcsolatos kérdés már túl régóta húzódik, és az országban a hangulat már egy ideje rosszabbodik. Egyre nagyobb a populizmus és a nacionalizmus, túl sok a politikai lövészárók, és a szóbeli támadásokat indítanak a szomszédos országokkal szemben. Az infrastrukturális létesítmények elnevezése a görög történelemnek a szlávok e régiókba történő megérkezése előtti idejéből eredő jellemzők alapján nem segíti elő a jószomszédi kapcsolatokat. Több 10 m magas emlékmű emelése szükségtelen.

Ha meg akarjuk előzni az instabilitást, segítenünk kell az államot, a politikusokat és Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság népét, hogy kitörjön a blokádból. A vízumok eltörlése nem elég. Amire ennek az országnak szüksége van, az a tárgyalások megkezdésének időpontja. Megérdemlik, hogy a csatlakozási folyamat során megmutassák érdemeiket. Most segítenünk kell nekik, és meg kell mutatnunk, hogy bízunk bennük. Ez segít bennünket a régió stabilitásához való hozzájárulásban és a pozitív irányban történő fejlődés megkönnyítésében. Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságnak most pozitív válasza van szükségére, mert az idő létfontosságú. Valójában azt mondhatjuk, hogy az idő pénz.

Engedjék meg, hogy néhány szót Horvátországról is szóljak! Biztos úr! Szlovénia és Horvátország két korábbi miniszterelnöke, nevezetesen Drnovšek úr és Račan úr komoly eredményt ért el, amikor a határra vonatkozó megállapodást kötöttek. Sajnos ők már nincsenek velünk, de volt bátorságuk a kitartó előrelépéshez, a jövőbe való befektetéshez és valamiféle eredmény eléréséhez. Azt hiszem, helyes, ha mindkét kormányt arra biztatják, hogy kövessék az ő nyomdokaikat és a határookra vonatkozóan ismét kössenek megállapodást, még hozzá a közjövőben. Ez jó lenne Szlovéniának, Horvátországnak, az Európai Uniónak és a Nyugat-Balkánnak is.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Elnök asszony! A Törökország EU-hoz való csatlakozásáról szóló tárgyalások még alakulóban vannak, bár már régen be kellett volna fejezni azokat. A török kormány a politikai reformokra vonatkozóan nem nyújtott be összefüggő és átfogó programot. Törökország nem kezdte el egy új világi alkotmány kidolgozását, amely fontos eleme lenne az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelmének, amelyet a török kormánynak kellene biztosítani.

Az etnikai és vallási kisebbségek hátrányos megkülönböztetése továbbra is folyik. Törökország nem tett lépéseket az igazságügyi intézmények pártatlanságának megerősítése érdekében sem. A szólás- és sajtószabadságot még mindig nem védik, sőt nyíltan megsértik. A házasságon belüli erőszak és a kényszerházasság továbbra is általános.

Törökország tiltakozása az EU és NATO közötti stratégiai együttműködés ellen nyilvánvalóan sérti a Közösség érdekeit. Törökország ezenkívül nem ismeri el az Európai Unió egyik tagállama, nevezetesen Ciprus függetlenségét. Ez botrányos. Törökország demokráciaellenes ország, megsérti az emberi jogokat és olyan értékrendszer vezérli, amely számunkra idegen. Európának sokkal jobb lenne, ha Törökország nem válna az EU tagjává.

Sepp Kusstatscher (Verts/ALE). – (DE) Köszönöm, elnök asszony! Ebben a mai igen átfogó vitában csak egy problémát szeretnék kiemelni, ez pedig a macedóniai többnyelvűség kérdése.

A strugai iskolákban a közelmúltban konfliktus alakult ki az albánul és macedónul beszélő szülők között. E nacionalista érzelmű szülők nyomására a felelősök azzal válaszoltak, hogy etnikai csoportok szerint szétválasztották a tanítást, amely rossz irányba való lépés. A nyelvtanulást nem mozdítja elő a különböző nyelvű csoportok különválasztása; a nyelvtanulást az segíti elő, ha a különböző nyelveket beszélőket iskolában, munkahelyen és a szabadidőben kötetlenül hozzák össze. Az angoltanítás, amely már az első osztálytól teljes körűen kötelező, bár öröndetes, a macedónok számára nem szolgálhat kifizőként ahhoz, hogy ne tanuljanak albánul, vagy az albánok esetében ahhoz, hogy ne tanuljanak macedónul. A többnyelvű régiókban található iskoláknak egész különleges feladatuk van: a gyerekeket meg kell tanítaniuk anyanyelvükre és szomszédaik nyelvére.

Az Európai Unió jelmondata „Egyesülve a sokféleségben”, amelynek a macedónokra is vonatkoznia kell.

Hanne Dahl (IND/DEM). – (DA) Elnök asszony! Úgy gondolom, hogy Törökországnak az EU tagjának kell lennie. Törökország bírálata számos esetben indokolt, de véget kell vetni a kifogásoknak, és állást kell foglalni, valamint Törökország EU-hoz történő csatlakozása tekintetében komoly tervet kell kidolgozni. Időbe telik, de az országnak csatlakoznia kell, és ezt világosan és elkötelezett módon meg kell mondanunk. A törökországi demokráciáról folytatott látszatvita helyett valódi és nyílt vitára van szükségünk arra vonatkozóan, hogy a vallás milyen szerepet tölthet be, illetve milyen szerepet kell betöltenie a társadalmi vitában. Létre kell hoznunk egy európai együttműködési formát, amely képes arra, hogy megfeleljen annak a kihívásnak, amit egy különböző vallásokból álló Európa jelent. Ez az, amit tennünk kell, anélkül, hogy szem elől téveszténénk központi értékeinket és a Krisztus születése előtti és születése utáni évszázadokban a zsidó, keresztény és hellenisztikus kultúra olvasztótégelyében létrejött európai értékekből származó emberek sérthetetlenségét.

Carl Lang (NI). – (FR) Elnök asszony! Egy percben szeretném elmondani Önöknek, hogy az európai intézmények eltörlése és vaksága ellenére egy dolognak mindenki számára világosnak kell lennie: eljött az ideje, hogy véget vessünk Törökország csatlakozási folyamatának.

A tárgyalások elakadtak, kölcsönös meg nem értés és állandó félreértés uralkodik. Ez a helyzet mindenki számára káros – az Európai Unió és Törökország számára is. Véget kell vetnünk a képmutatásnak és a színlelésnek.

Egy nyilvánvaló tényt nem szabad elfelejtenünk. Törökország kis-ázsiai ország. Törökország nem európai ország, sem földrajzilag, sem kulturálisan. Törökország katonai megszállás alatt tartja az Európai Unió egyik tagállamának egy részét, miután a mai napig a 35 tárgyalási fejezetből csak tizet nyitottunk meg és csak egyet zártunk le. Itt az ideje, hogy mindenki, mindenekelőtt Ciprus is visszanyerje szabadságát, függetlenségét és szuverenitását.

Az európai emberek nem kérnek Törökországból Európában. Tartsuk tiszteltben népünket és tartsuk tiszteltben Európát!

Pál Schmitt (PPE-DE). – (HU) Az Európai Unió-Horvátország közös parlamenti bizottság elnökeként szeretném felhívni a figyelmet arra a nagyjelentőségű fejleményre, hogy hétfőn a horvát miniszterelnök – és nem csak a miniszterelnök, hanem a köztársaság elnöke is, valamint a parlament minden ellenzéki pártja is – hozzájárult ahhoz, hogy az Unió közvetítsen a Horvátország és Szlovénia közti kétoldali határvita megoldásában a nemzetközi jog alapján. Én magam is az Unió történetében példátlanak tartom, hogy egy tagország bénítja az Unió bővítését és megakadályozza ebben a pillanatban 12 tárgyalási fejezet megnyitását, és teszi mindezt úgy, hogy annak idején 2001-ben, saját csatlakozási tárgyalásai során kijelentette, hogy nincsenek határvitái szomszédjaival.

A csatlakozási tárgyalások megkezdése, 2005. óta számottevő eredményt értek el az igazságügyi rendszer és a közigazgatás átalakításában, a korrupcióelleni fellépésben, a kisebbség jogai biztosításában, a menekültek visszatérítésében, illetve a regionális együttműködés terén. Horvátország esetében első ízben alkalmazott ún. referenciaértékek – angolul benchmark-ok – teljesítését is. Hozzávetőlegesen 100 ilyen volt, sikerrel hajtották végre. A rendkívüli erőfeszítések kapcsán a horvát lakosság végre pozitív üzeneteket várna az Uniótól. Az érzékeny és öntudatos lakosság csalódással fogadta, amikor egy szomszédos, baráti ország egymaga megakadályozta a csatlakozási tárgyalások folytatását. A balkáni régió hosszútávú és megnyugtató stabilizálása egyedül az európai integráció útján lehetséges. Hibát követ el az Unió, ha megengedi Szlovéniának, hogy kétoldali vitájával hátráltassa a horvát tárgyalásokat, amely eddig is mindent megtett az európai alapértékek védelme és a közösségi jogszabályok átvétele érdekében. Megjegyzem, Elnök Asszony, hogy nem szerencsés – talán akik minket hallgatnak, azok számára sem – hogy három fontos, óriási történelemmel rendelkező ország sorsát így összemossa, egy kalap alatt tárgyaljuk. Talán jobb lett volna külön-külön tárgyalni a három országot.

Emine Bozkurt (PSE). – (NL) Elnök asszony! Egy olyan kérdéssel szeretnék foglalkozni, amelyet már Oomen-Ruijten asszony is említett, nevezetesen a politikai kritérium kérdésével. A Törökországgal folytatott tárgyalási folyamatban a polgárjogokat egyértelműen felvették a napirendre. Ez is kitűnik ebből a jelentésből.

Számos dolog egyértelműen javult: kurd televízió, de a török parlamentben egy női bizottság felállítása is, amelyért a törökországi nők jogaival foglalkozó előadóként rendkívül keményen dolgoztam az elmúlt években. Ezek jelentős reformok.

Egy másik nyilvánvaló javulás a bántalmazott nők számára a menedékhelyek számának növelése. Mi történik azonban, ha ezek a nők elhagyják a menedékhelyeket? Hogyan gondoskodnak róluk és gyermekeikről? Törökországnak foglalkoznia kell ezzel a kérdéssel. Az e hó végén tartandó helyi önkormányzati választásokkal több nőnek kell bekerülnie a helyi önkormányzatokba.

Fel kell továbbá hívnom a figyelmüket a csalás elleni küzdelemre. Törökországnak a csalás elleni küzdelem és a nőkereskedelem elleni küzdelem terén hatékonyabban kell együttműködnie az Európai Unióval, mert túl sok ember válik a zöld alapok vagy a jótékonyági szervezetek részvételével zajló csalás áldozatává.

Jim Allister (NI). – Elnök asszony! Soha nem támogattam a nem európai Törökország EU-ba történő felvételét, de a jelenlegi gazdasági hanyatlás erről a nézetemről minden eddiginél jobban meggyőző.

Hatalmas nettó befizetőként az Egyesült Királyság aránytalan terhet visel az EU finanszírozásában, így ha Törökország bevonása miatt komoly bővítési többletköltséget kell viselni, nagyobb teher esik ránk, mint amit el tudunk viselni. Csökkenő adóalappal, csökkenő bevétellel és megnövekedett jóléti kiadásokkal, valamint az elkövetkezendő évtizedekben a munkáspárti kormány rossz gazdálkodásából eredő, tönkretett adósságállománnyal nem folytathatjuk tovább azt a gyakorlatot, hogy elővesszük fogyóban lévő csekkfüzetünket, hogy kifizessük a török bővítést.

Hívhatják ezt korlátozott, pénzsóvár nemzeti érdekeknek, ha akarják, de számomra ez elkerülhetetlen közös és pénzügyi érdek.

Antonios Trakatellis (PPE-DE). – (EL) Elnök asszony! Görögország mint az Európai Unió és a NATO régiójának legrégebbi tagja a múltban is élen járt és a jövőben is élen fog járni a balkáni országok euro-atlanti struktúrákba történő bevonása érdekében tett erőfeszítések terén, mert határozottan úgy ítéli meg, hogy a térség országainak fejlődése mindenki számára hasznos.

Görögország Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságban több mint egymilliárd dollárt fektetett be és 20 000 munkahelyet teremtett, amely a helyi gazdaságban a külföldi beruházások terén példátlan. Ami Görögországot illeti, a névkérdés nem egyszerűen történelmi, pszichológiai vagy érzelmi jellegű probléma. Ez egy folyamatos politikai kérdés, amely minden görög polgárt, valamint a jószomszédság és a regionális együttműködés európai értékeit érinti.

Szeretném emlékeztetni a Házat, hogy Görögország a COM(2007)0663 dokumentumban hozzájárult, hogy Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság megkapja az Európai Unióhoz történő csatlakozáshoz a tagjelölt státuszt, azzal a kifejezett kötelezettségvállalással, hogy az ENSZ égisze alatt kölcsönösen elfogadható megoldásról tárgyalnak a névkérdésről, amely hozzájárulna a regionális együttműködéshez és a jószomszédsági kapcsolatokhoz, mert megoldás nélkül nem lehet barátság és barátság nélkül nem lehetnek szövetségek vagy partnerségek.

Képviselőtünk nem ellenzi a jelentés minden olyan kifejezését, amely nyomatékosan támogatja a kérdés ENSZ égisze alatt történő megoldását. Sajnos azonban ezen egyértelmű álláspont felett és mögött további mondatok is vannak a (12) és a (13) bekezdésben, amelyek aláássák a probléma megoldására tett erőfeszítéseket, és meg nem alkuvásra ösztönöznek, amelyek ezért teljesen elfogadhatatlanok, miközben az 1. és a 2. módosítás helyreállítja a (12) és a (13) bekezdés helyes megfogalmazását.

Egyebekben a jelentés számos olyan elemet tartalmaz, amely segíteni fogja Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságot az Európa felé vezető úton tett erőfeszítéseiben.

Maria Eleni Koppa (PSE). – (EL) Elnök asszony! A bővítési politika az Európai Unió külpolitikájának legsikeresebb megnyilvánulása. Törökország esetében az üzenetnek egyértelműnek kell lennie: a cél az integráció, de ez kötelezettségeinek teljesítése, a demokrácia megerősítése, az emberi jogok tiszteletben tartása és a jószomszédsági kapcsolatok fenntartása révén jön létre.

Törökország döntő szakaszban van, belső ügyeit tekintve és geostratégiai szerepének újradefiniálása terén is. E keretrendszeren belül alapvető fontosságú, hogy folytassa reformjait és biztosan haladjon Európa felé. Kiemelném azonban, hogy az a feszült légkör, amelyet a közelmúltban Törökország Aegeanban okozott, új problémákat vetett fel.

Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság esetében a Bizottság világosan hangsúlyozta, hogy az ország nem felel meg a tárgyalások megkezdésére vonatkozó alapvető feltételeknek, tekintettel arra, hogy az országban jelentős demokratikus hiányosságok tapasztalhatók. Ami a névvel kapcsolatos vitát illeti, annak ellenére, hogy Görögország együttműködő és realista szellemiséget mutatott, a skopjei kormány nem reagált.

Sajnos azonban az Európai Parlament ma tárgyalt jelentése országot úgy mutatja be, mint az egyetlen olyan országot, amely felelős a tárgyalások megkezdésének késedelméért. Ez Görögországgal szemben nem tisztességes, és nem könnyíti meg a probléma megoldását, amely már több mint 15 éve zavarja mindkét országot.

Alojz Peterle (PPE-DE). – (SL) Eddig az Európai Parlament valamennyi jelentését támogattam, amely Horvátországnak az Európai Unió teljes jogú tagjává váláshoz vezető úton való előrehaladását térképezte fel. Ez alkalomból Horvátország számos új eredményéhez is gratulálok. Örömmel fogom támogatni ezt a fontos jelentést is, amelyet parlamenti képviselőtársam, Swoboda úr alapos munkával készített el, feltéve, hogy a kompromisszumos módosítások kiegyensúlyozott és reális megközelítést tükröznek. Ez az egyetlen megközelítés, amely elháríthatja az akadályok okait és felgyorsíthatja Horvátország csatlakozási folyamatát.

Teljesen egyetértek a Tanács soros elnökével, Vondra úrral, amikor azt mondja, hogy konstruktív és dinamikus megközelítésre van szükségünk. Ebben az összefüggésben egy sor sikertelen kétoldalú próbálkozás után fontosnak tűnik számomra, hogy az Európai Bizottság közvetítési kezdeményezésével most egy új és hiteles próbálkozást ajánlott a Szlovénia és Horvátország közötti határkérdés végleges megoldása, továbbá a Horvátországgal folytatott csatlakozási tárgyalásokban való gyors előrehaladás elérése érdekében.

Örömmel állapítom meg, hogy a kezdeményezés iránt mindkét ország fogékony volt, és hogy a tárgyalások magas szinten elkezdődtek. Remélem, hogy a kezdeményezés jóval közelebb visz bennünket egy hármaskör győzelemhez: győzelem Horvátország, Szlovénia és az Európai Unió számára is. Nem engedhetjük meg, hogy csak az egyik fél legyen a nyertes vagy csak az egyik nézőpont érvényesüljön: csak akkor nyerhetünk, ha közös célkitűzések és közös akarat alapján dolgozunk.

Hasonlóképpen egyetértek az előadóval, Swoboda úrral, amikor azt mondja, hogy be kell tartanunk a méltányosság elvét, amely a nemzetközi jog része. Teljesen egyetértek Rehn biztos úrral is, hogy a határvita rendezéséhez kívánatos kiinduló pont az Egyesült Nemzetek Szervezetének Alapokmánya, és hogy a Bizottság kezdeményezése tükrözi az Alapokmány szellemét.

Itt az ideje, hogy a tárgyalásztal kerüljön a figyelem középpontjába, retorika vagy kényszer nélkül, amely sérthetné valamelyik fél méltóságát vagy Horvátország csatlakozási státuszát. Pozitív légkörre van szükségünk. Határozott meggyőződése, hogy csak egyetlen pozitív megoldás létezik, az, amelyben Szlovénia és Horvátország egy harmadik fél, azaz az Európai Bizottság közvetítésével megegyezést köt. Szeretném látni, hogy ez hamarosan megtörténik.

Giorgos Dimitrakopoulos (PPE-DE). – (EL) Elnök asszony! Egyetértek és elismerem Törökország európai kilátásait, de ahhoz, hogy ezek a kilátások kedvezően alakuljanak, Törökországnak a következőket kell tennie:

Először is ténylegesen tiszteletben kell tartania a kisebbségek jogait, és kerülnie kell az olyan eljárásokat, mint amilyeneket például Imvrosban és Tenedosban alkalmaz.

Másodszor, javítania kell kapcsolatait Görögországgal, egy olyan tagállammal, amely támogatja európai kilátásait, például a casus belli felszámolásával és egyszer és mindenkorra az aegaei jogsértések beszüntetésével.

Harmadszor, haladást kell elérnie Ciprus kérdésében. A kérdés megoldása érdekében ezt az előrehaladást egyrészt a török megszálló csapatok eltávolításának, másrészt valamennyi szempont tekintetében konstruktív álláspont felvételének kell jellemeznie. Szeretném emlékeztetni a Házat, hogy egy olyan generációhoz tartozom, amely a „határaink Kyreniában vannak” jelmonddal nőtt fel.

Joel Hasse Ferreira (PSE). – (PT) Törökország Európai Unióhoz történő csatlakozásának folyamata lassú ütemben halad. Jelenleg nem az a mérsékelt ütem fogja vissza a folyamatot, amellyel Törökországban a reformokat hajtják végre, hanem a Tanács és az Európai Bizottság lassúsága. E jövőbeni csatlakozás gazdasági, társadalmi és politikai hatása részletes megvitatásra került tavaly decemberben a lengyelországi Sopot városában megtartott konferencián, ahol is abban az örömben és megtiszteltetésben volt részem, hogy felszólalhattam.

A török kormány prioritásai tekintetében meg kell említeni azt a reggelivel egybekötött találkozót, amelyre januárban Brüsszelben Erdogan miniszterelnök úr részvételével került sor. A találkozó megfelelő tisztázásra adott alkalmat, amelyet szerződések egészítettek ki, amelyeket néhányunk a republikánus oldalról és a Török Köztársaságból különféle csoportok és szervezetek képviselői készítettek, annak az állandó munkának a kiegészítéseként, amelyet az EU–Törökország vegyes parlamenti bizottságban végeztünk.

Végezetül azt szeretném mondani elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, hogy ez a folyamat döntő fontosságú egy valóban kibővített Európa számára, amely erős és nyitott a világra, világi és demokratikus, és amelyben a demokratikusan egyesített Ciprusi Köztársaságnak megvan a megérdemelt helye.

Metin Kazak (ALDE). – (BG) Köszönöm, elnök asszony. Törökország kulcsszerepet játszik Európa geostratégiai és energiabiztonságában, és továbbra is stabilizáló tényező lesz a válság alatt is. Igaz, hogy az olyan események, mint az AK Párt megszüntetésére irányuló eljárások, az „Ergenekon-ügy” és a helyi választások lelassították az országban a reformokat, de az új főtárgyaló kinevezése megfelelő lehetőséget biztosít a török kormány számára, hogy felgyorsítsa azt a folyamatot, amely jogszabályainak az európai normákkal való harmonizálására irányul, és haladást érjen el a tárgyalási fejezetek politikai kritériumaiban.

Úgy gondolom, hogy Törökországnak három prioritást kell teljesítenie, ha komoly előrelépést kíván elérni a tagság felé vezető úton. Először is, folytatnia kell a konstruktív munkát a ciprusi kérdésre vonatkozó megbeszélések eredményes kimenetele érdekében, de ezt a kötelezettséget a folyamatban részt vevő valamennyi országnak vállalnia kell, és a tárgyalások megakasztásához kifogásként ez nem használható fel. Másodszor, tiszteletben kell tartania a szólás- és gondolat szabadságot. Harmadszor, biztosítania kell a

kisebbségi közösségek védelmét, különösen kulturális és oktatási jogaikra vonatkozóan. Mivel Törökország szakadatlanul modernizál, vissza kell nyernie az Európa mellett döntő támogatóit. Köszönöm.

Bart Staes (Verts/ALE). – (NL) Elnök asszony! A tárgyalások megkezdése előtt én voltam az egyik európai parlamenti képviselő, aki Törökország mellett szavazott, és számomra ezek a tárgyalások valójában egy konfliktusmegelőzést szolgáló gyakorlatot jelentenek. Meg vagyok győződve arról, hogy a tárgyalások számos politikai területre óriási hatást gyakorolnak majd. Céljuk, hogy Törökországban megfelelőbb társadalmi légkört, a török nép számára megfelelőbb környezeti és egészségügyi jogszabályokat és megfelelőbb munkajogot teremtsenek.

Idővel a tárgyalások a lakosság számos csoportja, nők, vallási kisebbségi csoportok, kurdok és alevitek számára is jobb életkörülményeket teremtenek. Az előrehaladás azonban túl lassú. Most már négy éve mozdulatlan a helyzet, számos nehéz területtel kellene foglalkozni. A pártok, például a Kurd Demokratikus Társadalmi Párt hátrányos megkülönböztetése elfogadhatatlan. Hiányzik a hadsereg polgári és politikai ellenőrzése, és ez egyszerűen elfogadhatatlan.

A véleménynyilvánítás szabadsága és a sajtószabadság alapvető fontosságú, és a börtönökben a kínzás és a bántalmazás nem megengedhető. A kurd probléma szintén politikai megoldást igényel, amely elengedhetetlen. Az a véleményem, hogy ilyen körülmények között kétségtelenül folytatnunk kell a tárgyalásokat.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – Elnök asszony! Szeretnék gratulálni Rehn biztos úrnak az Oomen-Ruijten jelentéssel kapcsolatos álláspontjához, amely az volt, hogy Törökország számára elengedhetetlen a két ciprusi közösség vezetői között folyamatban lévő megbeszélések tevékeny támogatása. Ezért értünk egyet teljes egészében az előadóval, amikor jelentése (40) bekezdésében arra szólítja fel Törökországot, hogy a török erők visszavonásával segítse elő a tárgyalások megfelelő légkörét, amely lehetővé teszi a két vezető számára, hogy szabadon megtárgyalják országaik jövőjét.

Véleményem szerint e közvetlen megbeszélések alatt nem tanácsos, hogy az Európai Parlament jelentésébe a közösségi vívmányoktól való bármely eltérésre vonatkozó javaslatot beemeljen.

Az előadó álláspontjának kiegészítéseként felszólítjuk továbbá Törökországot, hogy tegyen eleget az eltűnt személyek sorsának vizsgálatára vonatkozó kötelezettségeinek, és hagyjon fel a Ciprusi Köztársaság kizárólagos gazdasági övezetébe való beavatkozással. Ha így tesz, Törökország saját magának könnyíti meg a csatlakozás felé vezető utat.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (FR) Elnök asszony! Tegnap egy szóbeli választ igénylő kérdést nyújtottam be a Bizottsághoz, és a Parlament tikárságától kaptam egy feljegyzést, amelyben arról tájékoztattak, hogy a biztos úr ma délután válaszolni fog a kérdésemre.

Kijelentem, hogy a nevem Panayotopoulos és a Törökországgal folytatott tárgyalásokra vonatkozó keretrendszer (6) bekezdéséről nyújtottam be egy kérdést.

Elnök. – Panayotopoulos-Cassiotou asszony, úgy gondolom, hogy a biztos úr hallotta Önt.

Alexandr Vondra, a Tanács soro elnöke. – Elnök asszony! Nagyon hosszú, de fontos vitánk volt ma itt. Horvátország és az egész Nyugat-Balkán számára a csatlakozási folyamatban ez egy döntő év, amelynek mi biztosan jelentőséget tulajdonítunk, és üdvözljük a Parlament folyamatos támogatását ahhoz, hogy Horvátországot, Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságot és a Nyugat-Balkánt közelebb hozzuk az EU-hoz.

Sok minden említésre került a törökországi reformokkal kapcsolatos erőfeszítéseket illető előrehaladás hiányával kapcsolatban. Ezért üdvözljük, hogy Törökország ismételt megerősítette elkötelezettségét az EU-ba vezető út felé, ahogy Erdogan úr mondta, és arra szólítjuk fel, hogy 2009-ben használja ki a lehetőséget ennek a kötelezettségvállalásnak az igazolására és érjen el további fejlődést az EU-ba vezető úton.

Törökországnak rég várt reformokat kell bevezetnie. Fontos az Európai Parlament folyamatos támogatása a folyamat egész ideje alatt, különösen az előttünk álló kihívások tekintetbevételével. Holnap Prágában lehetőségem lesz a török partnerrel találkozni.

Ugyanakkor nem szabad könnyedén vennünk Törökország stratégiai jelentőségét, különösen a jelenlegi nyugtalan időkben, és nem szabad elfelejtenünk korábbi kötelezettségvállalásainkat sem. Amennyire tudom, Obama elnök európai látogatása során lehet, hogy ellátogat Törökországba, mint egy olyan muzulmán országba, amely modellként szolgál. Úgy gondolom, hogy az európaiak számára nem ez az időszak az,

amikor fel kellene adni Törökországgal szembeni kötelezettségvállalásunkat. Azt hiszem, hogy Joost Lagendijk mondta ezt, helyesen.

A Horvátország és Szlovénia közötti határvitát illetően figyelmesen hallgattam, amit Hannes Swoboda, Szent-Iványi István és sokan mások mondtak, tehát engedjék meg, hogy pusztán megismételjem, hogy az elnökség üdvözlí a tényt, hogy Szlovénia és Horvátország most megállapodtak abban, hogy tovább dolgoznak Rehn biztos úr e vitát érintő kezdeményezésén. Teljes egészében támogatjuk ezt a kezdeményezést és aggodalommal figyeljük, hogy a közvetítés konkrét feltételei tekintetében még nem született gyümölcsöző eredmény. Az idő gyorsan lejár, és az elnökség mindent megtesz a már elvégzett munkán alapuló tárgyalásokban való konkrét előrelépés biztosítása érdekében. Ezért mérlegeljük, hogy milyen lehetőségeink vannak a közeljövőben a biztos úr kezdeményezéséhez nyújtott támogatás növelésére. Erről épp ebéd közben beszéltünk.

Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság vonatkozásában többek között Bernd Posselt azt mondta, hogy támogatnunk kell Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság erőfeszítéseit, és úgy gondolom, hogy igaza van. Csak megemlítem, hogy a cseh miniszterelnök, Topolánek úr tegnap látogatást tett Skopjében és ezen ország európai törekvéseivel kapcsolatban megerősítette kötelezettségvállalásunkat.

Olli Rehn, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Szeretném megköszönni a képviselőknek az igen konstruktív, lényegi és felelős vitát, és csak néhány megjegyzést szeretnék tenni hozzászólásaikkal kapcsolatban.

Először is, világos, hogy Európában és a világon a politikák kialakítását beárnyékolja a mai, nagy kihívást jelentő környezet, amely a pénzügyi válság és a gazdasági recesszió miatt alakult ki, amelyet megéreznek polgáraink, és amely az Európai Unióban természetesen meghatározza vezetőink gondolkodását.

Még inkább elengedhetetlen, hogy mi mint az Európai Unió fenntartsuk Délkelet-Európára vonatkozóan az EU perspektíva tekintetében tett kötelezettségvállalásunkat, és ma az Európai Parlamentben ez volt a kifejezett politikai akarat, amelyet üdvözlök és nagyra becslök.

Másodszor, Ciprus vonatkozásában barátom, Wiersma úr azt mondta, hogy optimistának kell lennem. Úgy gondolom, hogy valami elveszett a fordítás során, még akkor is, ha azt gondoltam, hogy angolul beszéltem – lehet, hogy valamilyen kelet-finnországi nyelvjárási akcentussal! Akárhogy is, nem tekintem magam sem optimistának, sem pesszimistának, hanem általában inkább realista vagyok a dolgok elemzésével kapcsolatban és határozott azokkal a kérdésekkel kapcsolatban, amelyekre valóban befolyással lehetek. Ebben az esetben úgy gondolom, hogy teljes mértékben elengedhetetlen, hogy támogassuk a két vezető és a két közösség jelenleg is folyó megbeszéléseit, annak érdekében, hogy 2009-ben kihasználjuk a lehetőséget egy átfogó rendezés elérésére, és természetesen azt várjuk, hogy Törökország ennek a rendezésnek az elérése érdekében hozzá fog járulni a kedvező politikai légkörhöz.

Az Európai Unió szempontjából fontos annak biztosítása, hogy valamennyi megoldás összhangban legyen az Unió szabadságra, demokráciára, az emberi jogok és az alapvető szabadságok tiszteletben tartására, valamint a jogállamiságra vonatkozó alapelveivel. Más szóval az EU bármely megoldást támogatni tud, amely azoknak az elveknek a tiszteletben tartásával hoz létre egy egységes Ciprust, amelyre az EU épült, és amely képes az uniós tagsággal járó kötelezettségek teljesítésére. Ez egyértelműen egy kétzónás, két közösségen alapuló szövetséget jelent, amelyek politikailag egyenlők, az ENSZ Biztonsági Tanácsa vonatkozó állásfoglalásainak megfelelően.

Végül Horvátországot illetően köszönöm a felszólalóknak azt a támogatást, amelyet a Bizottság közvetítésre vonatkozó kezdeményezése iránt tanúsítottak – egy olyan kezdeményezés iránt, amely a nemzetközi jogon alapul, és itt hivatkozom az ENSZ Alapokmányára, valamint az EU és Horvátország közötti tárgyalási keretrendszerre. Csak hangsúlyozni tudom, hogy bármely módszer kiválasztására kerüljön is sor, annak két ország, Szlovénia és Horvátország közötti kétoldali megállapodásnak kell lennie. Annak érdekében dolgozunk, hogy megkönnyítsünk egy ilyen megállapodást.

Őszintén kívánom, hogy állásfoglalásukban támogatni tudják a Bizottság kezdeményezését annak érdekében, hogy ne jöjjön létre egy olyan helyzet, amelyben vissza kell térnünk a kiindulópontonra, mert ez az egyetlen valószínű és járható, előrevezető út.

Engedjék meg, hogy azzal fejezzem be, őszintén hiszem, hogy Horvátország számára még mindig megvan a lehetősége annak, hogy elérje azt az ambiciózus célt, hogy 2009 végére befejeződjének a csatlakozási tárgyalások, feltéve, hogy a tárgyalások hamarosan folytatódhatnak. Ezért arra biztatom mindkét országot, hogy gyorsan állapodjanak meg a határkérdés megoldásában és haladéktalanul hárítsák el a Horvátország

EU-hoz való csatlakozásáról folyó tárgyalások előtt álló akadályt. Köszönöm, hogy támogatják ezt a kezdeményezést.

Elnök. – Három benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványt⁽²⁾ kaptam az eljárási szabályzat 103. cikkének (2) bekezdésével összhangban.

A vitát lezárom.

A szavazásra holnap, 2009. március 12-én kerül sor.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony! Egy konkrét kérdésem van a biztos úrhoz, nevezetesen, hogy egyetért-e azzal, vagy talán javasolja is, hogy a bizottsági nyilatkozatban a „méltányosság elve” kifejezés helyébe a „nemzetközi jog és joggyakorlat” kifejezés lépjen?

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Elnök. – Posselt úr, a vitát már lezártam.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), írásban. – (RO) Gratulálok Oomen-Ruijten asszonynak ehhez a kiválóan megfogalmazott jelentéshez.

Két elképzelést szeretnék kiemelni:

1) Mindenekelőtt úgy gondolom, hogy az EU-nak továbbra is ösztönöznie kell az Európa mellett kiálló, modern, világi törökországi elit fejlődését, valamint az európai értékek és az európai integrációra vonatkozó megfelelő minőségű tájékoztatás terjesztését. Ennek érdekében az EU-nak aktívabban kell támogatnia a törökországi oktatási reformot, az egyetemek autonómiájának biztosítását, az európai integrációs tanulmányok fejlődését és az Erasmus programot. Azokat a diákokat, kutatókat és tanárokat, akik részletesen tanulmányozni kívánják az uniós intézményeket és politikákat ebben ösztönözni és támogatni kell.

2) Másodszor, az EU-nak – miközben támogatja a nemzeti kisebbségekhez tartozók jogait – határozottan el kell ítélnie az etnikai szeparatisták fellépéseit. Hivatkozom a Törökországban tapasztalható kurd szeparatizmusra és a Cipruson meglévő török szeparatizmusra, de más példák is vannak. Az EU-nak Törökország, Irak, Ciprus és a régió más országai tekintetében támogatnia kell a területi integritás és a jószomszédság alapelveinek szigorú alkalmazását.

Richard Corbett (PSE), írásban. – Biztató számomra, hogy a Külügyi Bizottság és a Bizottság bízik abban, hogy a Horvátország EU-hoz való csatlakozásáról szóló tárgyalások még ez évben befejeződhetnek. Horvátország a közösségi vívmányok elfogadása terén jó eredményeket ért el, az USKOK korrupcióellenes szerv megerősítette tevékenységét és a horvát igazságszolgáltatás reformjára vonatkozó jogszabályt vezettek be.

Csökkenti azonban ezt a bizalmat annak ismerete, hogy még vannak olyan esetek, amelyekben az ICTY nem fért hozzá az állítólagos háborús bűncselekményekre vonatkozó dokumentumokhoz, valamint további figyelmet kell fordítani a kisebbségi jogokra, például a krajnai szerbek jogállására és a menekültek visszatérésére.

A bővítés a modern Európai Unió egyik legnagyobb sikere. Számos, a hidegháború által tönkretett európai nemzet integrálása után most ugyanezt kell tennünk a Nyugat-Balkán esetében is. A horvát csatlakozás az első döntő lépés.

Dobolyi Alexandra (PSE), írásban. – (HU) A török kérdést mindig is kételyek és bizalmatlanság vette körül. Mindig akadt olyan probléma, ami lényegesen továbbment a szigorú csatlakozási kritériumok teljesítésnek szükségességén.

Ezzel kapcsolatban elég, ha csak megnézzük, milyen szomszédsági kapcsolatot is ápol Törökország olyan európai uniós tagállamokkal, mint Görögország, Ciprus, vagy olyan unión kívüli országgal, mint Örményország. Továbbá, ha figyelembe vesszük, hogy Törökország az egyetlen olyan állam, amely számára

⁽²⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

az unió csak 26 tagállamból áll, minden realitást, nemzetközi egyezményt és jogot figyelmen kívül hagyva, akkor érdekes, hogy Törökország maga is ehhez a közösséghez szeretne csatlakozni, tartozni a jövőben.

Azon az állásponton vagyok, mindaddig, amíg az ország magatartása nem változik érdemben alapvető fontosságú kérdésekben, akkor az ország Európai Unióhoz való csatlakozási folyamata a jövőbe vész. Amikor az Európai Unió elhatározta, hogy megkezdi a csatlakozási tárgyalásokat, azt abban a reményben és meggyőződésben tette, hogy Törökországnak igen is van helye az európai családban. Felteszem a kérdést, biztos, hogy a mai Törökország is ezt gondolja?

Ha Törökország egyértelmű elkötelezettséget mutat jószomszédi kapcsolatainak alakításában, a fennálló viták békés rendezésében az ENSZ Alapokmányával és egyéb Európai Unió dokumentummal összhangban, akkor van remény.

Ha a kritériumukat maradéktalanul teljesíti Törökország, akkor, esélye van arra, hogy elnyerje mindannyiunk támogatását, és talán visszaszerezheti Európa állampolgárainak szimpátiáját is.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE), írásban. – (PL) A múlt évben a csatlakozási tárgyalások terén Horvátország jelentős fejlődést ért el és komoly erőfeszítéseket tett. Az uniós tagságról szóló tárgyalások a helyes úton haladnak, bár az országnak további reformokra kell összpontosítania olyan területeken, mint az igazgatás, az igazságügyi rendszer, a gazdaság, a korrupció és a szervezett bűnözés elleni küzdelem, a kisebbségek tiszteletben tartása és védelme, valamint a háborús bűncselekmények vizsgálata.

A közösségi vívmányok teljes átültetése és hatékony végrehajtása érdekében a további erőfeszítések elengedhetetlenek. Rendkívül fontos továbbá, hogy javuljanak Horvátország kapcsolatai szomszédaival, különösen Szlovéniával, és hogy végleges megoldást találjanak a többi szomszédos országgal a határok kérdésére.

Horvátországnak fejlesztési politikájába be kell továbbá vonnia azokat a célkitűzéseket, amelyeket az Európai Unió a maga számára most állít fel az éghajlati csomag és a megújuló energiaforrások területén.

Horvátország számára a csatlakozási tárgyalásokban való további előrelépés különösen az alapvető politikai, gazdasági, törvényhozói és igazgatási reformok befejezésétől függ. Ebben az összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy a bizottsági menetrend nagyon hasznos és segítséget nyújtó eszköz, amely Horvátországot támogatja az egyes tárgyalási fejezetek lezárásában. Remélem, hogy talán még ez évben elérhető a tárgyalások záró szakasza.

András Gyürk (PPE-DE), írásban. – (HU) Az energiaügyi együttműködés az EU-török kapcsolatok egyik leghangsúlyosabb kérdésévé lépett elő. Ennek elsődleges oka, hogy Törökország tranzitállamként nagymértékben hozzájárulhat ahhoz, hogy az EU mérsékelje energiaforrásoktól való függőségét és több lábon álljon ellátását tekintve. A Törökországgal való együttműködés elmélyítése egyúttal fontos lépés lehet az energia belső piacának kiterjesztése felé.

Meggyőződésem, hogy Törökország és az Európai Unió alapvető céljai egy irányba mutatnak. Lehetőleg minél több forrásból szeretnének eleget tenni a növekvő energiafogyasztási igényeknek. A több lábon állás elősegítése mindenekelőtt a gázellátás terén sürgető feladat. Ezen törekvés kulcsfontosságú eszköze a Nabucco vezeték megépítése. A januári gázválság minden korábbinál erőteljesebben mutatott rá az említett beruházás szükségességére. Ezért is üdvözlendő fejlemény, hogy az Európai Gazdaságélénkítési Terv forrásokat különítene el a gázvezeték megépítésére.

A Nabucco ügyében tett első kapavágások előtt kétoldalú kormányközi megállapodásokra van szükség, mindenekelőtt Törökország bevonásával. Sajnálatosnak tartom azokat a nyilatkozatokat, amelyek közvetlenül összekötik Ankara Nabucco-hoz való viszonyulását az ország uniós csatlakozásával. Meggyőződésem, hogy az energiapolitikai együttműködés kérdése nem válhat külpolitikai fegyverré. A fentiek miatt intenzívebb energetikai párbeszédre van szükség az Európai Unió és Törökország között. Ennek egyik lehetséges állomása az energetikai csatlakozási fejezet megnyitása lehet.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), írásban. – (RO) A Bizottság éves jelentése a Törökország mint tagjelölt állam által 2008-ban elért előrehaladásról kiegyensúlyozott. Bár lökést kell adni a reformfolyamatnak és nyolc tárgyalási fejezet még mindig blokkolva van, a Bizottság különösen üdvözölte Törökország legutóbbi diplomáciai tevékenységét és a régió stabilitásának előmozdítása terén játszott szerepét. A 2008. nyári események kiemelték Törökország stratégiai szerepét, beleértve az energiaágazatban játszott szerepét is.

A regionális együttműködés terén jelentős volt az a konstruktív szerep, amelyet Törökország a szomszédos országokkal való kapcsolatában és a Közel-Keleten folytatott aktív diplomácián keresztül játszott. A kaukázusi fejlemények rávilágítottak Törökország stratégiai fontosságára az EU energiabiztonsága szempontjából, különösen a szállítási útvonalak diverzifikálásán keresztül. A dokumentum hangsúlyozza az energiaágazat terén az EU és Törökország közötti szoros együttműködés fontosságát, amelyben a Nabucco projekt kulcsfontosságú elem. A görög és a török ciprusi vezetők között a ciprusi kérdésre vonatkozó megállapodás eléréséről szóló tárgyalások megkezdését követően Ankara számára létfontosságú a megoldáskeresésben való támogatás, és azok az erőfeszítések, amelyeket az ENSZ e célból tesz.

Az EU bővítése és a nyugat-balkáni államok EU-ba történő integrációjának folytatása Románia számára prioritást élvező ügy. Románia támogatja a Törökországgal folytatott tárgyalásokban elért jelentős fejlődést, amely fejlődés megfelelő dinamikát biztosít a belső reformok ösztönzéséhez.

Toomas Savi (ALDE), írásban. – Az elmúlt öt évben az új tagállamok megtapasztalták, hogy az uniós tagságból számos pozitív hatás ered. Ezt a tapasztalatot nem szabad monopolizálni. Ezért határozottan támogatom az EU további bővítését. Bármennyire is szeretném azonban, hogy Törökország a közeljövőben csatlakozzon az EU-hoz, az előrehaladási jelentés sajnos ennek épp az ellenkezőjéről számol be.

Ebben az üléssteremben többször is felvettem ezt a kérdést, kiemelve az örmény népirtást, a kurdokkal kapcsolatos aggodalmakat és ciprus megszállását.

Ezenfelül, ha megvizsgáljuk, hogy Törökország 2005 októbere óta milyen előrelépést tett a 35 közösségi vívmányra vonatkozó fejezetről szóló tárgyalások befejezése irányában, látható, hogy csak tizenkét fejezetet nyitottak meg, és eddig csak egyet – a tudományról és kutatásról szóló fejezetet – zártak le.

Meg szeretném kérdezni a Tanácstól és a Bizottságtól, hogy mit tanácsolnak a tárgyalási folyamat meggyorsításának és a Ciprusról szóló vita megoldásának módjára vonatkozóan?

Csaba Sógor (PPE-DE), írásban. – (HU) Az uniós tagországoknak több szolidaritást és toleranciát kellene mutatniuk a csatlakozó országok irányában. Országom, Románia nem volt felkészülve a csatlakozásra, a kisebbségi jogok területén mai napig is hiányosságok vannak Magyarország mégsem akadályozta meg Románia csatlakozását, mert számára a legfontosabb az Európai szolidaritás és tolerancia volt. A csatlakozó országoknak természetesen nagyobb lépésekben kell haladniuk az emberi- és kisebbségi jogok szavatolásának terén, de a már uniós tagországoknak is jó példát kellene mutatniuk. Ezért tartom fontosnak, hogy elsősorban az uniós tagországokat szólítsuk fel:

- írják alá és ratifikálják a kisebbségi és regionális nyelvek kartáját,
- szüntessék meg az egyik EU tagállamban hatályban lévő, kollektív bűnösség fogalmát bevezető törvényt,
- Koszovó példájából tanulva, a már csatlakozott uniós országok területén szavatolják a hagyományos nemzeti kisebbségek kulturális és területi autonómiáját.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE), írásban. – (HU) A Nyugat-Balkán stabilizálása és európai kötődésének erősítése fontos feladatunk, mivel a térség geostratégiai jelentőséggel bír Európa számára, miközben számos szempontból, például gazdasági és energetikai téren igen sérülékeny és kiszolgáltatott.

Horvátországot reményeink szerint már 2011-ben, a magyar elnökség idején az uniós tagállamok között üdvözölhetjük, de ennek feltétele, hogy sikerrel záruljanak a Szlovéniával most megindított, nemzetközi közvetítéssel zajló kétoldalú tárgyalások a Piráni-öböl megosztásáról. További követelmény, hogy Horvátország a háborús bűnösök felkutatása és kiadatása terén teljes mértékben működjön együtt a hágai Nemzetközi Törvényszékkel. Ezen túl pozitív üzeneteket kell küldenünk a régió azon országainak is, ahol ma még a felvétel ideje - számos külső és belső tényező miatt - bizonytalan. Mihamarabb ratifikáljuk a Stabilitási és Társulási Megállapodást Szerbiával és Bosznia-Hercegovinával, adjuk meg a hivatalos tagjelölti státuszt a régió összes országának, valamint határozzunk meg pontos menetrendet a vízummentesség mielőbbi biztosítására. A pénzügyi válság nagy erővel sújtott le a Balkánon, az uniós tagállamoknak szükség esetén részt kell vállalniuk a térség stabilizálásában, segítséget kell nyújtaniuk a bajba jutott országoknak. Az Uniónak figyelemmel kell követnie az etnikumközi viszonyokat is a térségben, különös tekintettel az érzékeny macedóniai belső helyzetre, amely pillanatnyilag a régió legveszélyesebb konfliktusát rejt magában.

13. A Nemzetközi Büntetőbíróságnak a volt Jugoszláviára vonatkozó megbízatása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Neyts-Uyttebroeck asszonynak a Külügyi Bizottság nevében benyújtott, a volt Jugoszláviában elkövetett háborús bűncselekményeket vizsgáló Nemzetközi Törvényszék megbízatásáról a Tanácsnak szóló európai parlamenti ajánlasi javaslatra vonatkozó jelentés (A6-0112/2009) vitája (2008/2290(INI)).

Annemie Neyts-Uyttebroeck, előadó. – (NL) Elnök asszony! Biztos úr! Soros tanácsi elnök úr! Hölgyeim és uraim! 1993-as létrehozása óta a volt Jugoszláviában elkövetett háborús bűncselekményeket vizsgáló Nemzetközi Törvényszék 161 ember ellen emelt vádat. Közülük 116-tal szemben az eljárás teljes egészében befejeződött, miközben számos más terhelttel szemben a büntetőeljárás még folyamatban van.

Mindössze két esetben kezdődik még eljárás, miközben két fő terhelt, Mladić úr és Hadžić úr ellen az eljárás még folyamatban van. Bár az ENSZ Biztonsági Tanácsa azt kérte a Törvényszéktől, hogy legkésőbb 2010 végére zárja le tevékenységét, maradt még valamennyi mozgástér.

Egy érthetően nehéz indulás után – végül is minden új volt és azt lehet mondani, hogy a helyszínen kellett kitalálni – a Törvényszék egy nagyon szilárd, komoly és alkalmas jogi szervvé vált, amelynek tevékenysége nem korlátozódik az igazságszolgáltatásra, amelyet egyébként a legnagyobb gondossággal végez, és amely fokozta legitimitását. A Törvényszék ezen felül a volt Jugoszlávia összeomlása után létrejött országokban az asszimilációs és megbékélési folyamathoz való hozzájárulás érdekében valódi támogató programokat hozott létre.

A Törvényszék segíti továbbá azoknak a nemzeti jogi szerveknek a képzését, amelyeknek végül is a háborús bűncselekményekkel és az emberiség elleni bűncselekményekkel kapcsolatos ügyek oroszlánrészével kell foglalkozniuk. Valójában a Törvényszéknek soha nem állt szándékában, hogy a volt Jugoszlávia-szerte állandó jelleggel elfoglalja a nemzeti bíróságok helyét.

Épp az ellenkezője. A szóban forgó országnak kell biztosítania, hogy a háborús bűncselekmények és az emberiség elleni bűncselekmények miatt vádat emeljenek és a büntetőeljárást lefolytassák. Ennek figyelembevételével a Törvényszék számos ügyet továbbított a nemzeti bíróságokhoz és a legfontosabb ügyekre összpontosított.

A Törvényszék a Biztonsági Tanács előírásainak való megfelelés érdekében az eljárásokra egy három szakaszból álló, saját stratégiát dolgozott ki. A tervek szerint valamennyi jogi eljárás 2011 végére, esetlegesen 2012-ig való meghosszabbítással teljes egészében befejeződik. A minden eshetőségre való felkészüléshez, de annak biztosítására, hogy Mladić úr és Hadžić úr mindenképpen ugyanolyan eljáráson menjen keresztül, hatékony, magas szakképzettséget biztosító és megfelelően felszerelt rendszert kell felállítani, amely képes a fennmaradt feladatok elintézésére, még a Törvényszék megbízatásának lejártát követően is.

Ezen okokból arra kérjük a Tanácsot, hogy szorgalmazza az Egyesült Nemzetek Szervezeténél és különösen a Biztonsági Tanácsnál, hogy legalább két évvel hosszabbítsa meg a Törvényszék megbízatását annak érdekében, hogy ezen időszak után biztosított legyen egy átvételi rendszer, valamint hogy biztosított legyen a Törvényszék irattárának vezetése és hozzáférhetősége.

Hasonló, de némileg szélesebb összefüggésben azt szeretnénk kérni, hogy a Törvényszékkel való jó munkakapcsolat és egy hatékony bíróság létrehozása, amely szintén foglalkozik emberiség elleni bűncselekményekkel, a nyugat-balkáni országokkal való kapcsolataink vonatkozásában maradjon értékelési kritérium. Arra buzdítjuk a szóban forgó országokat, hogy továbbra is folytassák együttműködésüket a Törvényszékkel, és határozott válaszokat adjanak a főügyészeknek.

Végül arra kérjük a Bizottságot, hogy továbbra is fordítson figyelmet a képzési programokra és más kezdeményezésekre, amelyek célja a kölcsönös párbeszéd, az igazság közös kutatása és a megbékélés. Végül is az igazságszolgáltatás önmagában – bár jó dolog – még nem vezetett megbékélésre, és erre óriási szükség van annak érdekében, hogy a Nyugat-Balkánon élő nők és férfiak végre elkezdhessék jövőjük építését.

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Elnök asszony! Úgy gondolom, hogy ez időszaki vita, és hogy Neyts-Uyttebroeck asszony jelentése számos fontos ajánlást tartalmaz. Lehetőséget nyújt arra, hogy egy olyan kérdést vessek fel, amely a Nyugat-Balkánnal kapcsolatos politikánk szempontjából központi jelentőségű.

A volt Jugoszláviában elkövetett háborús bűncselekményeket vizsgáló Nemzetközi Törvényszék (ICTY) munkája elengedhetetlen eleme az igazságszolgáltatásnak, a múlttal való kiegyezésnek és az előrelépésnek. A régióban kulcsfontosságú a jogállamiság megerősítése is. Ez lassú és néha nehéz folyamat lehet, de az ICTY jelentős fejlődésen ment keresztül. Eddig 116 vádlott ellen indított eljárást zárt le, nagyon különböző ítéletekkel. 161 vádlottból csak kettő maradt szabadlábon.

Az ICTY 1993-as felállításakor a volt Jugoszláviában a hazai igazságügyi rendszer felkészületlen volt arra, hogy ilyen mértékű bűnügyekkel foglalkozzon. Ugyanakkor egyértelmű volt, hogy ezekkel foglalkozni kell. Egyetlen szerződés, egyetlen megállapodás, egyetlen társadalom sem fenntartható igazságszolgáltatás nélkül. A régióval kapcsolatos stratégiánk célja a nyugat-balkáni országok stabilizálásában való segítségnyújtás, valamint hogy segítsük őket uniós kilátásaik megvalósításában. Ennek a politikának központi eleme az ICTY-vel való együttműködés. Megbízását számos módon támogatjuk.

Először is, a nyugat-balkáni országok a stabilizációs és társulási folyamat (SAP) részét képezik. Ez a folyamat a demokratikus elvek, a jogállamiság, az emberi jogok és a kisebbségekhez tartozó személyek jogainak, az alapvető szabadságok, valamint a nemzetközi jog és a regionális együttműködés elveinek tiszteletben tartásától függ. Függ továbbá a volt Jugoszláviában elkövetett háborús bűncselekményeket vizsgáló Nemzetközi Törvényszékkel való teljes mértékű együttműködéstől. Az SAP-nak való megfelelés nyomon követése a Bizottság által készített éves előrehaladási jelentéseken keresztül történik. A következő előrehaladási jelentések közzétételére 2009 októberében kerül sor.

Ezenfelül az EU nyugat-balkáni országokkal folytatott európai partnerségének kulcsfontosságú prioritásai az emberi jogokkal és a jogállamisággal kapcsolatos kérdések, beleértve az igazságügyi rendszer működésének, pártatlanságának és felelősségének, valamint a korrupció és a szervezett bűnözés elleni küzdelemnek a megerősítését. Ezeket rendszeresen naprakésszé teszik.

A Tanács két közös álláspontot fogadott el továbbá, amelyek célja az ICTY megbízatása végrehajtásának támogatása a szökésben lévő vádlottak vagyonának befagyasztásával és utazási tilalom elrendelése azokra a személyekre, akik segítették az ICTY-vádlottakat az igazságszolgáltatás elkerülésében. Ezeket a közös álláspontokat rendszeresen bővítik és frissítik.

Az Európai Unió az ICTY munkáját annak befejezéséig támogatni fogja. Teljesen egyetértek azzal, hogy hosszú távon meg kell őrizni az ICTY hagyatékát. Ez bármikor is történjen – és ezt a kérdést nem az EU-nak kell eldöntenie – a hazai igazságügyi rendszereknek késznek kell lenniük az ICTY-akták átvételére. Ez az egyik oka annak, amiért az általunk az igazságügyi reformra helyezett hangsúly és a SAP-ban a megfelelő irányítás olyan fontos.

A nem kormányzati szervezetek és az egyének – például a belgrádi Humanitárius Jogi Központ, valamint a szarajevói Kutatási és Dokumentációs Központ, amelyek az igazságot kutatják – szintén megérdemlik teljes támogatásunkat.

Engedjék meg, hogy végezetül megköszönjem e Parlamentnek az ezen a területen nyújtott támogatást, és különösen ezt a hasznos és konstruktív jelentést.

ELNÖKÖL: Diana WALLIS

alelnök

Olli Rehn, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Üdvözlöm Neyts-Uyttebroeck asszony kezdeményezését és jelentését. Ez a kezdeményezés és jelentés melegen üdvöзли az Európai Parlament azon kötelezettségvállalását, amellyel támogatja a volt Jugoszláviában elkövetett háborús bűncselekményeket vizsgáló Nemzetközi Törvényszéket (ICTY).

A Bizottság számára világos, hogy a nemzetközi közösségnek hátralévő feladatai teljesítésében továbbra is teljes mértékben támogatnia kell az ICTY-t. A háborús bűncselekmények nem maradhatnak büntetlenek, és amint Önök is jól tudják az ICTY-vel való teljes mértékű együttműködés az európai integráció terén való előrelépés feltétele. Ez a szükséges feltétel ma Szerbia uniós csatlakozási folyamatát érinti, és Horvátországot érintette. Remélem, nem érinti ismét Horvátországot, feltéve, hogy Horvátország fenntartja az ICTY-vel való teljes mértékű együttműködést.

Ez az elv azoknak a háborús bűncselekményeknek a kezelését is érinti, amelyeket az ICTY visszautalt a hazai joghatósághoz. E fontos területen a kapacitásépítéshez pénzügyi támogatást nyújtottunk, valamint

megegyeztetjük támogatásunkat és erőfeszítéseinket, különösen Bosznia és Hercegovinában, ahol a legtöbb ügy van.

A Bizottság a közelmúltban hagyta jóvá a Serge Brammertz főügyész által kezdeményezett projekt finanszírozását, amely a háborús bűncselekményeket vizsgáló, délkelet-európai ügyészeknek és fiatal szakembereknek a főügyész hivatalában történő képzését célzó szakmai gyakorlatra irányul.

Brammertz főügyésszel más projekteken is dolgozunk, beleértve egy, a háborús bűncselekményeket vizsgáló nyugat-balkáni főügyészek számára rendezett regionális konferenciát. Erre a következő hónapban, április elején Brüsszelben kerül sor.

Mindent egybevetve a Bizottság továbbra is teljes mértékben elkötelezett az ICTY mellett és a jövőben is támogatja Brammertz urat és elkötelezett kollégáit azokban az erőfeszítéseikben, amelyek célja, hogy bíróság elé állítsák azokat, akik felelősek a nemzetközi humanitárius jog súlyos megsértéséért, és ezáltal támogatni kívánjuk ezt a fontos munkát, amely a Nyugat-Balkánon hozzájárul a megbékéléshez és a béke fenntartásához.

Örömmel várom, hogy e tekintetben a Parlamenttel továbbra is együtt dolgozhatunk.

Ria Oomen-Ruijten, a PPE-DE Képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök asszony, hálás köszönetemet szeretném kifejezni Neyts asszonynak jelentése teljességeért. Igaza van, amikor azt mondja, hogy a Parlamentnek nagyon világosan meg kell határozni prioritásait. A háborús bűnösöket kivétel nélkül meg kell büntetni. A régió valamennyi országának teljes mértékben együtt kell működnie és a Nemzetközi Törvényszéknek meg kell adni a lehetőséget arra, hogy a szükséges gondossággal fejezhesse be tevékenységét.

Elnök asszony, a hágai Bíróság a 116 lezárt ügygel és a régióban végzett temérdek munkával egyértelműen nagyon jó eredményt ért el. Senki sem mondhatja többé, hogy a bűnös büntetlenül megússza. Örülök annak a hangsúlynak is, amit a Bírósággal való teljes mértékű együttműködésre helyeznek. Ez minden olyan országra vonatkozik, amelyben felmerül a gyanú. A szökésben lévőket bíróság elé kell állítani, és ezt az érintett régióban minden ország megígérte az Európai Uniónak. Nem lennének hitelesek, ha ehhez nem ragaszkodnánk határozottan. Az előadó hozzájárulásával holnap e tárgybán szóbeli módosítást fogok előterjeszteni.

Elnök asszony, a Bíróság jelentős értéket képvisel, nem utolsósorban azért, mert a balkáni igazságszolgáltatási rendszerben még sok tennivaló van. Ezért is jó, hogy a jelentés hangsúlyozza a független és pártatlan igazságszolgáltatási rendszer megfelelő működésének fontosságát. Végül is ez az egyik koppenhágai kritérium.

Két pontot szeretnék még megemlíteni. A 2010-es vagy 2011-es határidővel kapcsolatban az a véleményem, hogy nem lehetünk szigorúak. Végül is ha bizonyos aspektusok lezárására van szükség, sokkal fontosabb, hogy a Bíróság e határidőt követően is tovább működhessen.

Másodszor, a befejezéssel kapcsolatban, a Bíróság munkája Mladić úr és Hadžić úr letartóztatásával és tárgyalásával sem fejeződik be. A fennmaradó rendszer és a Nemzetközi Büntetőbíróság veheti át ezt a munkát, de véleményem szerint a jó és a kevésbé jó tapasztalatokról soha nem szabad elfeledkezni.

Richard Howitt, a PSE Képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, 1993-as megalakulása óta a volt Jugoszláviában elkövetett háborús bűncselekményeket vizsgáló Nemzetközi Törvényszék (ICTY) alapvetően átalakította a nemzetközi humanitárius jog szerepét, és a tragikus balkáni konfliktus áldozatainak, akiket egyébként meg sem hallgattak volna, lehetőséget adott arra, hogy hangot adjanak az általuk és családjuk által átélt borzalomnak, valamint és annak, hogy igazságot keressenek.

Az ICTY megmutatta, hogy senki sem mentesül az igazságszolgáltatás alól, függetlenül attól, hogy a konfliktus idején milyen tisztsége vagy státusza volt, – ez egy olyan precedens, amelyből látszik, hogy a Nemzetközi Büntetőbíróság az egész világon elősegíti az emberi jogok tiszteletben tartását.

Ma ismét kiemeljük, hogy a volt Jugoszlávia esetében nem maradhatnak büntetlenül azok a vádlottak, akiket még mindig keresnek. Ratko Mladić és Goran Hadžić még mindig bujkálnak az igazságszolgáltatás elől, és kézre kell keríteni őket.

Teljes mértékben támogatnunk kell Brammertz főügyész úrnak a szükséges dokumentációra vonatkozó felhívását, amely alapvető fontosságú az Ante Gotovina korábbi tábornok és mások elleni ügyben, és amelyet a Törvényszék számára hozzáférhetővé kell tenni – ez egy olyan kérdés, amelyről többek között horvát barátaink is tudják, hogy az EU csatlakozási folyamat része.

A Szocialista Képviselőcsoport két módosítást javasolt a plenáris ülésnek. Először is, hogy világossá kell tenni, hogy a megbízatás esetleges meghosszabbítására vonatkozó javaslat nem vonhatja el a figyelmet a

bíróági tárgyalások befejezése és a lehető legkorábbi lezárás irányába való elmozdulás kulcsfontosságú feladatáról. Másodszor, arra szólítunk fel, hogy az ICTY irattárához szabad hozzáférést kell biztosítani az ügyészeknek, védőügyvédeknek, valamint esetleg a történészeknek és a kutatóknak.

Köszönetemet szeretném kifejezni az előadónak, és e módosításokat ajánlom a Ház figyelmébe.

Sarah Ludford, az ALDE Képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, lezárásához közeledve támogatnunk kell a hágai Törvényszéket abban, hogy az igazságszolgáltatás elé vigye a szörnyű bűncselekmények elkövetőit, és ne kényszerítsük ki a mesterséges megszüntetést, mert a szűkre szabott idő miatt sérelmet szenvednének a tisztességes tárgyalások, miközben a gyorsított eljárások sértenék a tanúk biztonságát. Miközben számos alacsonyabb szintű esetet sikeresen átadtak a nemzeti bíróságoknak, egyesek ezek közül lehet, hogy nem tudnak, vagy nem akarnak a nemzetközi előírásoknak megfelelő büntetőeljárásokat lefolytatni, ami azt jelenti, hogy az átadásokat néha az áldozatok vagy a tanúk ellenzik.

Az ICTY megbízatásának további fenntartása érdekében felszólítjuk a Tanácsot, hogy ösztönözze a Biztonsági Tanácsot, hogy biztosítson megfelelő forrásokat általános költségvetéséből, nem utolsósorban a kulcsfontosságú szakértők és a magasan képzett személyzet megtartásának biztosításához. A Törvényszéknek szilárd örökséget kell hagynia egyrészt azért, hogy mintaként szolgáljon esetleges más ad hoc törvényszékek számára, másrészt hogy hozzájáruljon a balkáni országok igazságszolgáltatásának erősítéséhez.

A háborús bűncselekmények hazai kivizsgálásához és a bírósági tárgyalásokhoz szükség van az EU támogatására, valamint a jól képzett és a magas szinten teljesítő igazságszolgáltatás számára még több támogatás biztosításához szükség van a koppenhágai kritériumokra, de ebből az következik, hogy a Törvényszéknek a megbékéléshez és az etnikumok közötti megértéshez is hozzá kell járulnia, valamint a nem kormányzati szervezetek munkája több forrást érdemel.

Rehn biztos úr emlékeztet bennünket arra, hogy az ICTY-vel való teljes mértékű együttműködés az EU-csatlakozás feltétele, de az az igazság, ahogy Orban biztos úr, Rehn biztos úr távollétében őszintén megmondta nekem tegnap éjjel, hogy a Tanácsban nincs egyetértés abban, hogy ez mit jelent. Ez konfúzióhoz és következképpen a határidők elhalasztásához vezetett. Ha mi mindannyian azt akarjuk, hogy Szerbia és Horvátország csatlakozzon, a Tanácsnak, a Bizottságnak és a Parlamentnek egységesnek és határozottnak kell lennie abban, hogy az olyan vádlottakat, mint Mladić és Hadžić, ki kell szolgáltatni, és Horvátország esetében a bizonyítást és a tanúvallomásokat elő kell segíteni. Nem engedhetjük meg ezeknek a feltételeknek a könnyítését.

Jan Marinus Wiersma (PSE). – (NL) Elnök asszony, szeretnék néhány pontot megemlíteni ebben a rövid vitában. A volt Jugoszláviában elkövetett háborús bűncselekményeket vizsgáló nemzetközi Törvényszék munkája kiemelkedően fontos, nemcsak azért, mert biztosítja a Balkánon elkövetett háborús bűncselekmények felelőseinek bíróság elé állítását, hanem azért is, mert a közvélemény igazságérzetét szolgálja. Ezenkívül a Törvényszék jelentős szerepet játszik a Nyugat-Balkánnal kapcsolatos európai politikában is. Ezt Neyts asszony jelentése szintén hangsúlyozza.

Most, amikor küszöbön áll a Törvényszék megbízatásának lejárata, gondolnunk kell munkájának lezárására. Képviselőcsoportomban az a legfontosabb, hogy a kapacitás ugyanazon a szinten maradjon azoknak az ügyeknek a lezárása érdekében is, amelyek még folyamatban vannak, és hogy a két utolsó, még szökésben lévő gyanúsított, Mladić úr és Hadžić úr is a Törvényszék elé kerüljön.

Valójában nem akarjuk bármikor is azt a benyomást kelteni, hogy a megbízatás hossza és lejárata valamiképpen azt jelenti, hogy ezek az emberek szabadlábban maradhatnak. Az, hogy ez a megbízatás meghosszabbításával, vagy egy fennmaradó rendszer létrehozásával történik-e, számunkra nem elvi kérdés, és amennyire látjuk, talán megtalálhatjuk a módját, hogy hogyan helyezzük valamiféle készenlétbe a bírókat, az ügyvédeket és a titkárságot.

Véronique De Keyser (PSE). – (FR) Elnök asszony, az Európai Unió az egyenlő bánásmód elvét minden balkáni országra alkalmazza.

Ha az egyik oldalon kitarunk amellett, hogy Belgrád a kereskedelemről szóló, a stabilizációs és társulási megállapodás keretrendszerén belüli ideiglenes megállapodás végrehajtása előtt adja ki Mladić urat, nyilvánvaló, hogy Horvátországot is arra kérjük, hogy teljes mértékben működjön együtt a Törvényszékkel.

Bár ez az együttműködés enyhén szólva sok kívánnivalót hagy maga után. Brammertz főügyész úr legutóbbi, februári zágrábi látogatása során, ahová azért ment, hogy elkérje a „Vihar hadműveletben” a tűzérségi használatra vonatkozó hiányzó dokumentumokat, amely művelet, emlékeztetőül, 200 000 szerb

kivándorlásával és 350 civil halálával járt, az ügyész teljes együttműködésre kérte Horvátországot, és bár az Európai Bizottság épp most adott zöld jelzést az igazságügyről és az alapvető jogokról szóló 23. fejezet megnyitásának, egyes európai kormányok nem akarják meghallani, éppúgy, ahogy az Európai Parlament sem.

A béke biztosítása nélkül valójában nem fognak támogatni bennünket a Balkánon, és a legjobb biztosíték a múlt bűncselekményeire vonatkozó igazság és igazságszolgáltatás.

Szeretnék gratulálni Neyts-Uyttebroeck asszonynak a jelentéséhez, amely a Külügyi Bizottságon belül egyhangú támogatást kapott.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Gratulálok az előadónak, Neyts asszonynak és üdvözlöm a volt Jugoszláviában elkövetett háborús bűncselekményeket vizsgáló Nemzetközi Törvényszék megbízatásáról szóló jelentést, amelyhez én is hozzájárultam néhány módosítással, és amely számos megfontolandó, valódi kérdést vet fel.

Biztosítanunk kell, hogy a háborús bűncselekmények megbüntetése és a Nyugat-Balkánon a megbékélés elősegítése terén az e Törvényszék által eddig elért eredményeket hatékonyan használják fel. A Törvényszék munkáját teljes egészében be kell fejezni. Szükség van továbbá az eddig elért eredmények értékelésére, különösen azokra a célkitűzésekre vonatkozóan, amelyeket még nem sikerült érní. Ezen értékelés alapján a Tanácsnak mérlegelnie kell, hogy a Törvényszék megbízatását addig hosszabbítja meg, ameddig szükséges.

E Törvényszék bizonyára nem folytathatja munkáját a végtelenségig. Ezért biztosítanunk kell, hogy amíg szükséges, olyan rendszert állítsanak fel, amely ellátja a még el nem végzett feladatokat. E tekintetben üdvözlöm az Egyesült Nemzetek Szervezete Biztonsági Tanácsának javaslatát, amelynek célja egy ilyen intézmény felállítása.

Egy másik intézkedés, amelyről úgy gondolom, hogy a Nyugat-Balkánon a fenntartható intézményi eszközök fejlődéséhez döntő fontosságú, a nemzeti bíróságok támogatása érdekében az igazságügyi rendszerre vonatkozó rendeletek és értékelési kritériumok létrehozása.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Elnök asszony, a volt Jugoszláviában elkövetett háborús bűncselekményeket vizsgáló Nemzetközi Törvényszék jelentősen hozzájárult a nyugat-balkáni megbékélési folyamathoz, és segített a régióban a béke helyreállításában és megtartásában. Hozzájárult továbbá egy háború utáni konfliktusrendezésre vonatkozó új nemzetközi norma alapjainak létrehozásához. Hangsúlyozni kell azonban, hogy a Balkánon a nemzeti igazságszolgáltatás lehetőségeinek fejlesztésére vonatkozó támogatás alapvető kérdés, azért, hogy a helyi bíróságok folytatni tudják a Törvényszék által megkezdett munkát. A Nyugat-Balkánon a bíróságok és az ügyészek közötti megfelelő együttműködés egy másik fontos kihívás, különösen a kiadatást és a kölcsönös jogsegélyt érintő ügyekben. Nyilvánvalóan szükség van továbbá olyan rendszerek bevezetésére, amelyek a Törvényszék megszüntetése után biztosítani fogják, hogy a Törvényszék funkciói és az általa létrehozott anyagok erősítsék a jog által szabályozott államelveket.

Végül, arra szeretném felhívni a nyugat-balkáni országokat és az EU országait, hogy támogassák azoknak a nem kormányzati szervezeteknek és más intézményeknek a munkáját, amelyek segítik az áldozatokat, népszerűsítik az etnikai csoportok közötti párbeszédet és megértést, és amelyek támogatják a Balkánon a megbékélés érdekében kifejtett erőfeszítéseket.

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Elnök asszony, összefoglalásként röviden szeretném megismételni, hogy teljes mértékben támogatjuk az ICTY folyamatban lévő munkáját, amely fontos része a nyugat-balkáni gyógyulási és megbékélési folyamatnak, most és a jövőben is.

Engedjék meg, hogy megemlítem, hogy holnap Prágában megbeszéléseket tartunk a főügyessel, Serge Brammertz-cel. Egyetértek azzal, hogy a Törvényszéknek abban a helyzetben kell lennie, hogy végrehajthassa megbízatását, befejezhesse a folyamatban lévő tárgyalásokat és új tárgyalásokat kezdhesen a még szabadlábon lévő két vádlottal szemben. Egyetértek továbbá azzal, hogy a Törvényszék örökségét a még rendezetlen ügyekkel foglalkozó helyi kapacitások megerősítésével meg kell őrizni. Végül is ezek az ügyek a nyugat-balkáni országokat érintik, és ezekre vonatkozóan esetlegesen nekik maguknak kell vállalni a felelősséget.

Olli Rehn, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, szeretném megköszönni a nagyon tömör, de fontos vitát és gratulálok Neyts-Uyttebroeck asszony jelentéséhez és kezdeményezéséhez.

Az ICTY valójában az igazságszolgáltatás és a jogállamiság európai értékeinek kifejezése, és ezért olyan fontos ez a vita. Továbbá nyugat-balkáni bővítési politikánk elengedhetetlen eleme.

Az időpontokra vonatkozóan csak egyet tudok érteni magával az ICTY-vel, hogy a Törvényszék megszűnésére vonatkozó tervben az időpontok csak tervezett időpontok és nem végleges határidők, amint azt Neyts-Uyttebroeck asszony jelentése helyesen tartalmazza.

A Bizottság számára a Törvényszék fennálló megbízatásának befejezése ügyében döntő kérdés a nemzetközi közösség támogatásának megőrzése, valamint annak biztosítása, hogy a jövőben nem maradnak büntetlenül a háborús bűncselekmények.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, előadó. – Elnök asszony, szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik hozzájárultak ehhez a vitához.

Azt szerettem volna még mondani, hogy mindenkinél, aki az ICTY-nél dolgozik, vagy ott dolgozott, másutt ritkán látott mértékű odaadást és elkötelezettséget tapasztaltam. Ez nagy öröm volt számomra.

Eggyel több ok ezeknek a javaslatoknak a benyújtására.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap, 2009. március 12-én, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE), írásban. – (PL) Elnök úr, a hágai Törvényszék munkája megérdemli az Európai Unió folyamatos támogatását, főként azért, mert létrehozta a konfliktusrendezés új normájának alapjait, valamint azért is, mert jelentősen hozzájárult a nyugat-balkáni régió megbékélési folyamatához.

Figyelemmel arra az ENSZ-állásfoglalásra, amely az ICTY munkájának befejezésére szólít fel, egyetértek az előadóval abban, hogy meg kell vizsgálni az intézmény megbízatása meghosszabbításának lehetőségét. Szükség van a Törvényszék további munkájára, már csak annál a ténynél fogva is, hogy számos bűnös még szabadlábon van és jelentős számú ügy vár még megbízható kivizsgálásra.

Az a meggyőződésem, hogy ebben az esetben kulcsfontosságú tényező továbbá, hogy a Balkánon az igazságügyi rendszer vonatkozásában áttekinthető működési rendszer jöjjön létre, amely a Törvényszék bezárása után annak eredeti feladatait fogja ellátni. Felszólítom továbbá a tagállamokat, hogy támogassák a nem kormányzati szervezetek és más intézmények munkáját, amely segíti az áldozatokat, előmozdítja az etnikai csoportok közötti párbeszédet és megértést, valamint támogatja a megbékélés érdekében tett erőfeszítéseket.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), írásban. – (EL) Tíz évvel a Jugoszlávia elleni, az USA, a NATO és az EU által szabadjára engedett irtózatok háború után azok, akik vétkesek a Jugoszlávia népe ellen elkövetett bűncselekményekben, nyáladzanak a több ezer meggyilkolt ember, köztük nők és gyermekek, valamint az általuk a Balkánon okozott súlyos kár felett. A szóban forgó jelentés dicsőíti a hágai Törvényszéket, amelyet azért hoztak létre, hogy bíróság elé állítsák áldozataikat és felmentsék az amerikai és európai imperialistákat az általuk elkövetett bűncselekmények alól, azt a Törvényszéket, amelynek kitalált feladatai vannak, tárgyalási paródiákkal, ami a volt jugoszláv elnök, Slobodan Milošević meggyilkolásához vezetett. Hihetetlen arcatlansággal működésük meghosszabbítására szólítanak fel, hogy új bűnösöket állíthassanak elő és terrorista fenyegetést alkalmazhassanak Jugoszlávia népére azáltal, hogy arra szólítják fel őket, hogy országuk megvédése miatt bűnbánó nyilatkozatot írjanak alá, amelyben alávetik magukat európai gyilkosaiknak.

E megvetésre méltó jelentés elleni egyszerű szavazás nem elegendő. A Görög Kommunista Párt tartózkodott a szavazástól. Még jelenlétével is visszautasítja, hogy részt vegyen az Európai Parlament által elkövetett imperialista bűncselekmények legitimizációjában. Ily módon legalább tisztelettel adózik azok előtt, akik vérükkel fizettek az USA, a NATO és az EU imperialista barbarizmusáért.

Az emberek igazi törvényszékeket fognak felállítani, az USA, a NATO és az EU tényleges vétkeseit és gyilkosait, a balközép és a jobbközép kormányokat el fogják bírálni és el fogják ítélni az általuk elkövetett bűncselekményekért.

14. Kérdések órája (a Tanácshoz intézett kérdések)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanácshoz intézett kérdések órája (B6-0009/2009).

Marian Harkin 1. számú kérdése (H-0040/09)

Tárgy: A tartós gondozás minőségének, hozzáférhetőségének és finanszírozásának javítása

Tekintettel azokra a kihívásokra, amelyekkel Európa az előregedő népesség miatt szembesül, ami ahhoz vezet, hogy egyre több ember szorul tartós gondozásra, és amihez a családok méretének és összetételének változása, a munkaerő-piac változása és a megnövekedett mobilitás is hozzáadódik és hatással van a gondozók rendelkezésre állására, a Bizottság demográfiai jelentése (SEC(2008)2911) felismerte, hogy ezek a változások különféle politikai válaszokat igényelnek, beleértve a tartós gondozás, a szakgondozók nagyobb elismerése, valamint legfőképp a családi gondozók nagyobb támogatása esetében a generációk közötti szolidaritást.

Az elnökség már jelezte, hogy a tartós gondozás minősége, hozzáférhetősége és finanszírozása javításának nagyobb figyelmet kell szentelni. Milyen lépéseket javasol a Tanács elnöksége idején a nem hivatalos gondozók támogatása érdekében az EU-ban, akik közül sokan már régóta tartós gondozást biztosítanak, és egészségügyi szolgáltatásaink számára az egészségügyi szolgáltatásban több millió eurót takarítanak meg?

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Engedjék meg, hogy válaszoljak Harkin asszony kérdésére.

Az elnökség teljes egészében tisztában van a tartós gondozás jelentőségével abban a helyzetben, amelyben a népesség előregedését tapasztaljuk. Az Eurostat szerint az EU-ban a 65 év feletti népesség 1995 és 2050 között megduplázódik. Az életkorral összefüggő neurodegeneratív megbetegedések elleni küzdelemre vonatkozó közegészségügyi stratégiákról szóló 2008. december 16-i következtetésében a Tanács üdvözölte a betegeket és gondozóikat oltalmazó és támogató társulások által eddig végzett munkát, és felszólította a tagállamokat és a Bizottságot, hogy közösen gondolkodjanak a gondozók támogatásán, és mérlegeljék a további fejlődés módjait.

A Tanács felhívta továbbá a tagállamokat, hogy az érintett érdekelt felekkel együttműködésben dolgozzanak ki egy nemzeti stratégiai cselekvési tervet vagy bármely más intézkedéseket, amelyek célja a betegek és gondozóik életminőségének javítása, valamint a betegeknek, családjuknak és gondozóiknak szóló hasznos információk terjesztésének javítása annak érdekében, hogy megismerjék a gondozási elveket és a megállapított bevált gyakorlatot.

A Tanács ajánlotta továbbá, hogy a tagállamok értékeljék a betegeket és gondozóikat érintő igazgatási eljárások összetettségét vagy redundanciáját, és mérlegeljék az azok egyszerűsítésére szolgáló intézkedések lehetőségét.

Ezenkívül a Tanács által az Európai Tanácshoz továbbított, a szociális védelemről és a társadalmi integrációról szóló 2008-as közös jelentésben a tagállamok kötelezettséget vállaltak arra, hogy növelik a minőségi szolgáltatásokhoz való hozzáférést. E célból megerősítették, hogy meg kell találni a megfelelő egyensúlyt a köz- és a magánszektor felelősségi köre, valamint a hivatalos és a nem hivatalos ápolás között, és a lakó- vagy közösségi elhelyezésben történő ellátást előnyben kell részesíteni az intézményi elhelyezéssel szemben.

A Tanács felhívta továbbá a Szociális Védelemi Bizottságot, hogy a tartós gondozás, a gondozóknak nyújtott segítség, a tartós gondozási szervezetek és az integrált gondozás fontossága terén továbbra is segítse elő a tapasztalatcserét és a legjobb gyakorlat cseréjét.

Az elnökség a közegészségügy területén a Tanács 18 hónapos programjának célkitűzését követi, és uniós szinten az egészségügyi ellátáshoz kapcsolódó tapasztalatcsere erősítésére és a gondozókkal való szolidaritásra összpontosítja erőfeszítéseit, figyelembe véve előregedett társadalmaink egészséggel kapcsolatos kihívásait.

A cseh elnökség különös figyelmet fog fordítani a közösségi tartós gondozás, a nem hivatalos családi gondozás kérdéseire, valamint az idősebbek méltóságára és jogaira. Az elnökség 2009. május 25-én Prágában európai konferenciát tart az idősek méltóságáról és az őket érintő veszélyekről.

A konferencia a szociális és egészségügyi szolgálatok reformjára összpontosít az idős személyek és családok igényeinek és elvárásainak jobb kielégítése érdekében, valamint többek között olyan kérdésekkel foglalkozik, mint a közösségi tartós gondozás, családi gondozás, öregkori gyengeség, az idősek bántalmazásának és mellőzésének megelőzése, valamint az önkormányzatok szerepe.

Az elnökség meg fogja rendezni továbbá a „Szociális szolgáltatások – a munkaerő mobilizálásának és a társadalmi kohézió erősítésének eszköze” című európai konferenciát, amelyre április 22-én és 23-án Prágában kerül sor. A konferencia különös figyelmet fog fordítani a szociális szolgáltatások terén az előregedő népesség miatti növekvő foglalkoztatási lehetőségekre, a nem hivatalos gondozók támogatására és a szociális

szolgáltatások aktív társadalmi integrációban, valamint a gondozás és a foglalkoztatás összehangolásában játszott szerepére.

Kiemelt figyelmet kap továbbá a közösségi független életmód. A konferencia a bevált gyakorlatok cseréjének elősegítését célozza.

Engedjék meg, hogy az adózás területén végbement legutóbbi változással fejezzem be. Az Ecofin Tanács épp tegnap Brüsszelben megállapodott abban, hogy valamennyi tagállam állandó jelleggel csökkentett héa mértéket alkalmazhat a házi gondozói szolgáltatásokra, például az otthoni segítségre és a fiatalok, idősek, betegek vagy fogyatékosok gondozására.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – Bízató számomra a cseh elnökség fellépése, különösen az a hangsúly, amelyet a családokra helyezett. A demográfáról szóló bizottsági jelentés, amely azt mutatja, hogy az európai népesség előregedett, a „generációk közötti szolidaritás” alcímet viseli, de tényleg a családon belül tanuljuk meg a szolidaritást és azt, hogy ez a szereteten és a gondozáson alapul.

Örülök továbbá, hogy a cseh elnökség megállapította az emberi méltósággal szembeni tiszteletet, mert ez az elv áll a gondozás középpontjában. Szeretném, ha reagálnának erre, mert amennyire én látom, a gondozástól függőknek az emberi méltóság tiszteletben tartásával történő gondozása érdekében erről az elvről nem szabad elfeledkeznünk.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, úgy gondolom, hogy nagyon jó, hogy erőfeszítéseket tesznek a rokonok tartós gondozási feladataik ellátásában történő támogatására. Sajnos a valóságban nincs elég ilyen feladatot ellátó rokon. Ellenkezőleg, egyre nagyobb számú magasan képzett személyzetre van szükségünk. Ebből adódik a kérdésem: milyen kezdeményezéseket tesz a Tanács soros elnöke annak biztosítására, hogy elegendő szakszerűen képzett gondozó álljon rendelkezésre? Gondoltak-e egy összehangolt képzési formára, mivel ezek új kezdeményezések?

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Elnök asszony, köszönöm a képviselőknek azokat az észrevételeket, amelyeket az elnökség által, az idősek életkörülményeinek javítása érdekében kifejtett erőfeszítésekre vonatkozóan tettek. Az előregedés problémája olyan kérdés, amely mindannyiunkat érint; és ezt bizonyos méltósággal kell kezelnünk.

Természetesen igaz, hogy ezek közül számos kihívás a tagállamok nemzeti hatáskörében marad, de a vita kezdetén két konferenciát említettem. Úgy gondolom, hogy a tagállamok a családi gondozók számára képzést és tanácsadást nyújthatnának. A magas szintű oktatás fejlődése kulcsfontosságú tényező a gondozás minőségének javításához, éppúgy, mint az átmeneti helyettesítő gondozás és külön szabadság a családtagjaikról gondoskodó munkavállalók számára. Ebben az esetben fontos a rugalmas munkaidő, valamint fontosak a részmunkaidős állások és más gondozásbarát foglalkoztatási megállapodások.

Végül a családi gondozók szociális védelme szintén fontos. A nem hivatalos és a hivatásos gondozók által nyújtott gondozást a társadalomnak kell értékelnie megszerveznie. A gazdasági biztonság tehát a gondozás minőségének biztosításához szükséges előfeltétel.

Elnök. – **Brian Crowley** 2. számú kérdése (H-0044/09)

Tárgy: Munkanélküliség Európában

Az Európai Tanácsnak jelenleg milyen kezdeményezései vannak az európai tartós munkanélküliség és a fiatalokat érintő munkanélküliség leküzdésére?

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Szeretném megköszönni Brian Crowley-nek, hogy felvetette a kérdést. Úgy gondolom, biztosan tudják, hogy mindenekelőtt a tagállamok felelősek foglalkoztatási politikáik megtervezéséért és végrehajtásáért. A Tanácsnak azonban a foglalkoztatás területén számos feladata van, beleértve a Szerződés 128. cikkével összhangban az éves foglalkoztatási iránymutatások elfogadását. Különösen most, hogy Európa pénzügyi és gazdasági válsággal szembesül, a Tanács különös figyelmet fordít a tagállamok foglalkoztatási politikájára.

Kérdésében különösen kiemelte, hogy az Európai Tanács jelenleg mely kezdeményezései segítik az európai tartós munkanélküliség és a fiatalokat érintő munkanélküliség leküzdését. 2008 decemberében az Európai Tanács az uniós szinten hozandó intézkedések, valamint az egyes tagállamok által, egyéni körülményeik figyelembevételével elfogadott intézkedések koherens keretrendszerének biztosítása érdekében elfogadta az európai gazdasági fellendülés tervét. Az Európai Tanács következtetése különösen hangsúlyozta, hogy

az Európai Szociális Alapnak a foglalkoztatás támogatására, elsősorban a népesség legrászorulóbb csoportjai érdekében, további gyors intézkedést kell hoznia. Az Európai Tanács vállalta, hogy a terv végrehajtását a közelgő márciusi Tanácson értékeli, megjegyezve, hogy szükség esetén kiegészítésekre vagy módosításokra kerülhet sor.

2009 első felében a cseh elnökség a tavaszi Európai Tanács keretében a foglalkoztatási intézkedésekre is különös figyelmet fordít. A tavaszi Európai Tanács megvizsgálja a közösségi foglalkoztatási helyzetet, valamint a Tanács és a Bizottság által elfogadott közös foglalkoztatási jelentés alapján arra vonatkozó következtetéseket fogad el.

Tekintettel a márciusi Európai Tanácsra, az Európai Parlamentnek az ügyre vonatkozó véleményét szívesen látjuk. Az Európai Tanács vizsgálata alapján a Tanács a tagállamok foglalkoztatáspolitikájára vonatkozó iránymutatásokat fog elfogadni. A múlt évben elfogadott, jelenlegi foglalkoztatási iránymutatások, éppúgy, mint a korábbi változatok, következetesen hangsúlyozták, hogy milyen fontos a tagállamokban a fiatalokat érintő munkanélküliség és a tartós munkanélküliség leküzdése.

2008 ősze óta, amikor a jelenlegi válság foglalkoztatásra gyakorolt hatásai kezdtek nyilvánvalóvá válni, a Foglalkoztatási Bizottság, amelyet a Tanács a Szerződés 130. cikkével összhangban hozott létre, a tagállamok foglalkoztatási helyzetének folyamatos megfigyelésével új feladatot vállalt. A bizottság megállapításait a Tanácsnak továbbítja.

Ezenkívül az elnökség elhatározta, hogy a vitához és az esetleges határozatokhoz szükséges platform fenntartása érdekében foglalkoztatási csúcstalálkozót rendez, amelyre május 7-én kerül sor. A vita témáit a tavaszi Európai Tanács után erősítik meg – tehát azt tervezzük, hogy erről a következő héten orientációs vitát tartunk. Ezzel összefüggésben meg kell említeni továbbá, hogy ebben az évben az Európai Parlament és a Tanács, társ-jogalkotóként értékeli és fontolóra veszi az Európai Globalizációs Alap módosítását, egy olyan eszközt, amelynek célja a globalizáció negatív hatásainak kiküszöbölése, amely hatásokba a munkahelyek megszűnése, valamint annak a kockázatnak a csökkentése, hogy az elbocsátott munkavállalók tartós munkanélkülivé váljanak bizonyosan beletartozik. A cél a tartós munkanélküliség elkerülése azáltal, hogy aktivizálási programokon, például magasabb képesítést nyújtó képzésen keresztül, időben segítséget nyújtanak az érintett munkavállalóknak.

Egészében véve a foglalkoztatás ösztönzése, beleértve a tartós munkanélküliség és a fiatalokat érintő munkanélküliség elleni küzdelmet, mindig kiemelt helyen szerepelt a Tanács és az Európai Tanács napirendjén. Az elnökség támogatja a rugalmas biztonság elveinek végrehajtását. Nemzeti politikákban való végrehajtása a folyamatban lévő strukturális reformmal együtt segíti a fiatalokat, az időseket, a tartós munkanélkülieket és az alacsony képzettségű embereket magukba foglaló rászoruló csoportok munkaerőpiaci helyzetének javítását.

A tisztelt képviselő biztos lehet abban, hogy 2009 tavaszán, a pénzügyi és gazdasági válság, valamint a növekvő munkanélküliség közepette továbbra is ez lesz a helyzet.

Brian Crowley (UEN). – Szeretném megköszönni a Tanács soros elnökének a választ. Úgy gondolom, hogy az elnökség tisztelet érdemel, amiért még azelőtt gondolt arra, hogy foglalkoztatási konferenciát szervezzon, mielőtt mi magunk felismertük vagy felfogtuk volna a gazdasági válságból eredő munkanélküliség komolyságát.

Azonban a megrendezendő foglalkoztatási csúcstalálkozóra figyelemmel, három kulcsfontosságú kérdésre kell összpontosítani, amelyekkel foglalkozni kell: először is, az Európai Szociális Alapot nem csak képzésre kell használni, hanem annak biztosítására is, hogy az a képzés ténylegesen munkahelyeket teremtsen, és ne csak képzés legyen a képzésért magáért; másodszor, biztosítani kell a Globalizációs Alap azonnali aktívabbá alakítását, mert a munkahelyek megszűnése most történik; valamint harmadszor és legfőképpen arra kell ösztönözni tanácsi kollégáinkat, hogy saját országaikban a más országokban meglévő munkahelyek kárára ne folytassanak nemzeti protekcionizmust, mivel ha koordinálunk és együttműködünk, nagyobb esélyünk van a sikerre.

Gay Mitchell (PPE-DE). – Egyetért-e velem a Tanács soros elnöke abban, hogy a jelenlegi helyzet nem az 1930-as évekbeli helyzetre, hanem inkább a második világháború végén kialakult helyzetre hasonlít, és hogy amire valóban szükségünk van, az inkább a Marshall-tervhez hasonló típusú új európai fellendülési program?

Egyetért-e tehát azzal, hogy az Európai Beruházási Bank számára fennáll a lehetősége annak, hogy szerezzen egy befektetőt, például Kínát, amely európai beruházási célra pénzt kölcsönözne az EBB-nek, amelyet aztán

az Unió által beszedett külön kereskedelmi vámból és héa-ból lehetne visszafizetni annak, aki a pénzt az EBB-nek kölcsönadta? Egyetért-e azzal, hogy miközben üdvözljük a foglalkoztatási konferenciát, új gondolkodásmódra és valami olyan drámai dologra van szükségünk, mint ami a második világháború végén történt?

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, a mobilitás előtt álló meglévő akadályok kétségtelenül részben felelősek a fiatalokat érintő munkanélküliségért. Kiváló határokon átnyúló képzési programjaink vannak, beleértve a szakiskolások képzési programjait is, de a szociális jogok és az egészségbiztosítás területén fennálló akadályok azt jelentik, hogy mindezt a külföldi mobilitási és kiegészítő képzési potenciált nem lehet kihasználni. Mit tesz ez ellen a Tanács elnöksége?

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Elnök asszony, úgy gondolom, hogy két külön pontról van szó, az egyik a Crowley úr, a másik pedig a Mitchell úr által felvetett kérdés. Úgy gondolom, hogy ezekben az esetekben el kell kerülnünk a különféle protekcionista kísértéseket, amelyek a különböző államokban még inkább fokozódó munkanélküliséghez vezethetnek. A nemzeti megoldás nem történhet a szomszédok kárára, és annak árát nem szabad, hogy a jövő generációk fizessék meg.

Intézkedéseket kell hoznunk, és reagálnunk kell a jelenlegi helyzetre, és ezt is próbáljuk tenni. Egyetértek Mitchell úrral, hogy tervre van szükségünk, igen, és van is néhány tervünk. Itt van az európai gazdasági fellendülés terve, amelyet végre kell hajtani. Természetesen tárgyalunk és dolgozunk az Európai Beruházási Bankkal. A bank elnöke, Maystadt úr két nappal ezelőtt tartott egy konferenciát, amelyen bemutatta, hogy az EBB milyen sokat költött a válság kezdete óta – körülbelül 10 milliárd eurót, többet mint az előző évben. Az EBB-nek az EBRD-vel és a Világbankkal együtt van egy másik kezdeményezése is, amelynek köszönhetően például különböző kis- és középvállalkozások igényeinek kielégítésére több mint 24 milliárd eurós forrást helyeznek ki. Ez fontos a foglalkoztatás fenntartásához.

Az Európai Szociális Alapról és az Európai Globalizációs Alapról szóló rendeletek felülvizsgálatát illetően a Tanácsban megállapodás született az Európai Szociális Alapról szóló rendelet felülvizsgálatára vonatkozó javaslatról, amely egyszerűsíti a kiadások nyilvántartását és növeli a tagállamoknak adott előlegeket. Jelenleg a Parlament álláspontját várjuk, és a felülvizsgált rendelet 2009 májusában léphet hatályba.

Elnök. – **Mairead McGuinness** 3. számú kérdése (H-0046/09)

Tárgy: Eltérés a globális termelési előírásokban

Határain belül Európa az élelmiszertermelés és gyártás számára magas követelményeket ír elő, aminek mindannyian örülünk, de nem követeli meg, hogy az import is feleljen meg e követelményeknek. Az európai előírások, különösen az élelmiszertermelésre, valamint a ruha- és a játékgyártásra vonatkozó előírások a világon a legjobbak; ezek a magas követelmények azonban költségekkel járnak és megdrágítják az EU-n belüli termelést. Az importált termékek, amelyekre nem vonatkoznak ugyanezek a szigorú környezeti és egyéb előírások, megtalálhatóak polcainkon, gyakran jóval alacsonyabb áron.

Mit tesz a Tanács a WTO-nál és más globális fórumokon annak érdekében, hogy az egész világon felhívja a figyelmet a szigorúbb, a munkavállalók és a fogyasztók számára nagyobb biztonságot nyújtó termelési előírásokra és ösztönözze azokat?

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Nagyra értékelem az ír európai parlamenti képviselők köréből érkező újabb kérdést – úgy tűnik, hogy a kérdések órájában most az írek a legaktívabbak.

Tehát, azzal a WTO-nál indítandó kezdeményezéssel kapcsolatban, hogy az egész világon fel kell hívni a figyelmet a szigorúbb termelési előírásokra, és azokat ösztönözni kell, először engedjék meg, hogy emlékeztessenem a tisztelt képviselőt arra, hogy a WTO-nál az Európai Közösség fő kereskedelmi tárgyalója a Bizottság, amely a Tanács által adott megbízás alapján jár el. Ezért ebben az ügyben Ashton biztos úrra lenne szükségünk.

A termelési előírások vonatkozásában a GATT 20. cikke lehetővé teszi a kormányok számára, hogy a kereskedelemben az emberek, az állatok, illetve a növények élete, illetve egészsége védelmében cselekedjenek, feltéve, hogy nem alkalmaznak hátrányos megkülönböztetést, vagy azt nem használják protekcionizmus leplezésére.

Ezenkívül ezekkel a kérdésekkel két konkrét WTO-megállapodás foglalkozik: az egészségügyi és növény-egészségügyi intézkedések (SPS), valamint a kereskedelem technikai akadályairól szóló megállapodások (TBT).

Az SPS egy külön megállapodás, amely az élelmiszerbiztonságra, valamint az állat- és növény-egészségügyi előírásokra vonatkozó alapvető szabályokat tartalmazza. Ez az országok számára lehetővé teszi, hogy saját előírásokat állapítsanak meg, feltéve, hogy ezek tudományos ismereteken alapulnak. A TBT annak biztosítására kötelezi a WTO-tagokat, hogy a műszaki szabályok, az önkéntes szabványok és a megfelelőségértékelési eljárások szükségtelenül ne akadályozzák a kereskedelmet.

A WTO-tagjait ezért nemzetközi szabványok, iránymutatások és ajánlások használatára ösztönzik, amennyiben vannak ilyenek. Szigorúbb előírásokat eredményező intézkedéseket csak ennek tudományos igazolása esetén hozhatnak.

Az Európai Közösség szigorú előírásokat ír elő, amivel fogyasztóinkat védjük. Biztosítanunk kell azonban, hogy az előírt szabványok legyenek összhangban a fent említett megállapodásokkal.

Mindannyian tudjuk, hogy e kérdésekben sokféle álláspont létezik, és az ezekről az intézkedésekről folyó vitákban az Európai Közösség sokszor a defenzív oldalon állt.

A Közösség nézete szerint a megfelelő szabályozási gyakorlat többek között segítheti a nemzetközi kereskedelem előtt álló szükségtelen akadályok elkerülését és biztosíthatja, hogy a jogalkotás a kereskedelmet szükségesnél jobban ne korlátozza. Ugyanakkor az általa megfelelőnek ítélt szinten megvédheti a közpolitikai célkitűzések meghatározásához való jogot, például az emberek, az állatok és a növények életével és környezetével kapcsolatban, feltéve, hogy ezeket nem alkalmazzák úgy, hogy az önkényes vagy indokolatlan megkülönböztetés eszközéül szolgálja.

A jelenlegi pénzügyi zűrzavar és gazdasági összeomlás körülményei között valamennyi WTO-szabály és megállapodás teljes körű betartását és hatékony végrehajtását nem szabad túlhangsúlyozni.

Az Európai Közösség az illetékes WTO-bizottságon, különösen a TBT, az SPS, a TRIPS, a kereskedelmi és a környezetvédelmi bizottságon belül a nemzetközi szabványok megerősítése érdekében dolgozott. Egy, talán említésre méltó közelmúltbeli ügy, az Európai Közösség kemény álláspontja az SPS-bizottságban február végén abban a kérdésben, hogy egyes tagállamok nem tartják be a Nemzetközi Állatjárványügyi Hivatal előírásait.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Szeretném megköszönni a Tanács soros elnökének a részletes és szakszerű választ, de engedje meg, hogy bemutassak egy gyakorlati példát, amellyel megvilágosíthatom a kérdést. Néhány év múlva az Európai Unió meg fogja tiltani a ketrecrendszerben történő tojástermelést. A rendszert azonban határainkon kívül továbbra is alkalmazni fogják, és mi folyékony tojást vagy tojásport fogunk importálni az azokból a ketrecekben, amelyek az Európai Unióban be vannak tiltva, és a termelők azon tűnődnek, hogy mi mindennek a logikája.

Azt kérdezem Öntől, egy olyan embertől, aki meglehetősen logikus és részletes válaszokat ad, hogyan érvel egy ilyen típusú rendszer esetében, hacsak nem mondjuk azt, hogy tilos a ketrecrendszerből származó folyékony tojás vagy a porított termékek importja? Nevetséges ennek megtiltása az EU-n belül.

Jim Allister (NI). – Miniszter úr, a kérdés lényege a versenyképesség volt és az, hogy hogyan őrizzük meg az uniós termelők versenyképességét. Tekintettel arra, hogy az uniós termelők, különösen az élelmiszertermelők számára külön költségekkel jár az uniós előírások betartása, ugyanakkor olyan országokból származó termékekkel kell versenyezniük, amelyeket ilyen költségek nem terhelnek. Ilyen körülmények között megkérdezhetem Öntől, hogy meg van-e győződve arról, hogy a KAP-ot az uniós termelők versenyképessége fenntartásának finanszírozására kell használni? Enélkül a finanszírozás nélkül pontosan az a sors vár ránk, amelyre McGuinness asszony utalt.

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Nem tartozom a KAP legnagyobb védelmezői közé. Általában a KAP reformjának folytatása mellett vagyok, de remélem, hogy nem kerülünk abba a helyzetbe, hogy folyékony vagy szárított tojást kelljen importálnunk. Úgy gondolom továbbá, hogy a forgalomba hozatalra vonatkozó uniós előírások többsége nem pusztán azon alapul, amiben mi itt Európában megállapodunk, hanem a nemzetközi megállapodás szerinti Codex Alimentarius szabványain és az ENSZ Európai Gazdasági Bizottságának szabványain. Fontos, hogy mindenki kövessen bizonyos szabványokat, és hogy ne teremtsünk olyan feltételeket, amelyek ezt komolyan aláássák.

A TBT-megállapodások annak biztosítására kötelezik a WTO-t és tagjait, hogy a műszaki szabályok, az önkéntes szabványok és a megfelelőségértékelési eljárások szükségtelenül ne akadályozzák a kereskedelmet.

Elnök. – Claude Moraes 4. számú kérdése (H-0047/09)

Tárgy: Éghajlatváltozás

A Tanács milyen előkészületeket tesz a júliusi G8-csúcstalálkozót és az év későbbi részében Koppenhágában sorra kerülő éghajlatváltozási konferenciát megelőzően az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi tárgyalások előmozdítása érdekében? Különösen, a Tanács e területen be tud-e számolni az EU és az Egyesült Államok új kormánya közötti együttműködés bármilyen javulásáról?

Az éghajlatváltozás elleni küzdelemben milyen további fellépést tervez továbbá a Tanács a decemberben egyeztetett intézkedés-csomag konszolidálása érdekében?

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – 2008 decemberében a poznaí konferencián megállapodás született a 2009-es munkaprogramról, amely egyértelműen meghatározta a 2009 decemberében tartandó koppenhágai éghajlati konferencia érdekében teendő lépéseket. Poznań üzenete volt továbbá, hogy a jelenlegi pénzügyi válság nem tekinthető az éghajlatváltozásra vonatkozó további intézkedések gátjaként, inkább gazdasági rendszerünk alapvető átalakítása és az alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaság felé való elmozdulás lehetőségeként.

Azaz tudatában kell lennünk annak, hogy ebben nem várnak ránk könnyű idők. A gazdasági hanyatlás érinteni fogja az érdekelt felek arra vonatkozó hajlandóságát, hogy a korlátozási kötelezettségekhez, valamint a hatásmérséklő és alkalmazkodási intézkedésekhez kapcsolódóan további költségeket vállaljanak.

A cseh elnökség a decemberi koppenhágai sikeres megállapodás érdekében nemzetközi szinten kíván erőfeszítéseket tenni. Amint tudják, az „Úton a Koppenhágában megkötendő átfogó éghajlatváltozási megállapodás felé” című bizottsági közlemény folytatásaként és az Európai Parlament által felállított, az Éghajlatváltozással Foglalkozó Ideiglenes Bizottság adatai alapján a Tanács erről a kérdéstről a múlt héten következtetéseket fogadott el, így módon továbbfejlesztve a 2012 utáni időszakra vonatkozó átfogó megállapodással kapcsolatos uniós álláspontot.

A közelgő Európai Tanácson várhatóan szintén kulcsfontosságú politikai üzenetekben állapodnak meg. A hatásmérséklésre és az alkalmazkodásra, valamint a technológiára vonatkozó hosszú távú fellépésről alkotott közös jövőképen túl, a hatékony és hosszú távú éghajlati politika finanszírozásához szükséges megfelelő eszközök meghatározása az EU álláspontjában kulcsfontosságú, és nagymértékben meg fogja határozni a koppenhágai konferencia sikerét.

Az EU már hozzá is látott nemcsak kulcsfontosságú tárgyalópartnerek és a fő fellendülőben lévő gazdaságok, hanem az Egyesült Államok új kormányának bevonásához is, amely már jelezte, hogy kész ismételten érdemi módon kötelezettséget vállalni.

Az elnökség az Egyesült Államok új kormányával megtartotta első megbeszélését és a lehető leghamarabb további eszmecserét tervez. Az április 5-i prágai nem hivatalos EU-Egyesült Államok csúcstalálkozón az éghajlatváltozás lesz az egyik tárgyalt téma. A Washingtonból érkező első jelek mindenestre biztatóak, így az EU és az Egyesült Államok közötti megfelelő együttműködés biztosítása döntő fontosságú annak érdekében, hogy álláspontunk a lehető legambiciózusabb legyen, valamint következőképpen annak biztosítása érdekében, hogy a fő fellendülőben lévő gazdaságok kövessék a példát.

Az éghajlatváltozás elleni küzdelem érdekében kifejtett uniós erőfeszítések sikeréhez döntő fontosságú, hogy a világ más nagy széndioxid-termelő gazdaságait is bevonjuk. Éppen ezért számos ilyen ország – Dél-Afrika, Egyiptom, Kína, Ausztrália, Mexikó, Brazília, Indonézia és Dél-Korea – szintén meghívást kapott a G8-találkozóra.

Ami az éghajlat- és energia-csomagot illeti, az e csomagra vonatkozó 2008. decemberi megállapodás megkötésével az EU nagyon határozott politikai jelzést küldött valamennyi tárgyaló partnerének az egész világon. Most el fogjuk kezdeni ennek végrehajtását, amely sok technikai munkával jár.

A Tanács annak tudatában, hogy további részleteket kell meghatározni arra a kritériumra vonatkozóan, amelyet az Európai Unió a 20%-osról 30%-osra történő csökkentésre való áttérésre vonatkozó döntésben alkalmazni kíván, egy bizottsági közlemény alapján jelenleg mérlegeli az erőfeszítés kiegészítő jellegének és az esetleges fejlődő országok általi fellépések megfelelőségének kérdését. A vonatkozó szöveget a Környezetvédelmi Tanács 2009. március 2-i következtetései tartalmazzák.

Claude Moraes (PSE). – Mi lenne a kérdések órájával ír kollégáink, valamint hatékony és érthető hozzászólásaik nélkül? Most azért szólok először, hogy az elnökség valóban világosan lásson.

A kérdésem mögött a lényeg, hogy tudatában kell lennünk annak, hogy fiatalabb választópolgáraink – és biztos vagyok abban, hogy nem egyedül én vagyok ebben a helyzetben – különösen arra akarják ösztönözni a megbízatása félidejében járó elnökséget és a svéd elnökséget is, hogy gondosan vizsgálják meg, hogy az amerikaiak mit próbálnak tenni annak biztosítása érdekében, hogy ne kerüljön összeütközésbe – és Vondra úr ezt említette – a gazdasági válság, a munkanélküliség és a többi leküzdése – amely sürgős prioritást élvez –, valamint az éghajlatváltozásra vonatkozó fellépés ösztönzése, az éghajlatváltozási csomag előmozdítása és az iparágak alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaságba történő bevonásának ösztönzése.

Nem vagyok telhetetlen, de azt szeretném mondani: kérem, legyenek mindig tudatában annak, hogy ezek nem egymást kölcsönösen kizáró célkitűzések. Európa-szerte számos fiatal választópolgárunk pontosan ezt mondja elnökségeinknek.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Az éghajlatváltozás hatásait, például a hosszú ideig tartó aszályokat, az ivóvíz-források csökkenését és európai terület nagy kiterjedésű térségeinek elsivatagosodását szem előtt tartva szeretném megkérdezni a Tanácstól, hogy mérlegeli-e az európai öntözési rendszer fejlesztését.

Úgy gondolom, hogy a mezőgazdasági fejlesztésnek e gazdasági válság alatt prioritást kell kapnia. Ezenkívül az Európai Unió kereskedelmi mérlege szempontjából a mezőgazdaság rendkívül fontos terület, és biztosítanunk kell, hogy Európa polgárai számára elegendő, elérhető, egészséges élelmiszer álljon rendelkezésre.

Avril Doyle (PPE-DE). – Szeretném emlékeztetni a soros elnökséget arra, hogy a múlt decemberi csúcstalálkozón valamennyi állam- és kormányfő egyetértett azzal a nyilatkozattal, amely többek között kijelentette, hogy az éghajlatváltozásról szóló 2009-es koppenhágai nemzetközi megállapodással összefüggésben azok esetében, akik úgy kívánták, a megállapodást ratifikáló fejlődő országokban, különösen a legkevésbé fejlett országokban az árverések bevételeinek egy részét az éghajlatváltozás enyhítését és az ahhoz való alkalmazkodást célzó intézkedések lehetővé tételéhez és finanszírozásához használnák fel.

A kérdésem nagyon egyszerű. Mivel a csúcstalálkozó nyilatkozatai nem jelennek meg a Hivatalos Lapban vagy jegyzőkönyvben, elnöksége lejárt előtt, miniszter úr, hivatalosan feljegyeztetné a múlt decemberi csúcstalálkozó nyilatkozatának teljes tartalmát itt e Házban? Nagyon fontos, hogy az ilyen jelentős nyilatkozatokról legyen jegyzőkönyvünk.

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Úgy gondolom, hogy ez szerepel a Környezetvédelmi Tanács március eleji következtetéseiben. Nincsenek nálam a papírok, de pontosan utána fogok nézni. Azt hiszem, hogy ezt olvastam. Előttünk van a tavaszi európai tanácsi ülés és remélem, hogy mindezek az ambiciózus célok megerősítést kapnak.

Nem tudom – és ez néhány más kérdést is felvet –, hogy előhozakodunk-e a fejlődő országok számára az enyhítéshez és az alkalmazkodáshoz nyújtott segítség finanszírozására szánt pénzüsszeggel, mert az Egyesült Államokkal és más partnerekkel még csak a tárgyalások elején járunk, és nem lenne értelme annak, hogy már most megmutassuk a kártyáinkat.

Az amerikaiakkal a vita folyamatban van. A környezetvédelmi miniszterhelyettes e hónap elején találkozott Carol Brownerrel, és Martin Bursík, a cseh környezetvédelmi miniszter Washingtonban fog találkozni tárgyalópartnereivel – úgy gondolom, hogy e hét végén vagy a következő hónap elején – tehát már folyik a párbeszéd.

Igen, természetesen, közös alapot kell találnunk. Gazdasági válság van; vannak ambiciózus környezeti célok. Igaza van, hogy sok szinergiát találhatunk, és nem kell harcolni. Ha elolvassa az európai gazdasági fellendülési terveket, sok olyan program van, amelynek zöld borítója vagy zöld színe van. Ugyanakkor sok nyilvános magyarázatra van még szükség. Az EU tagállamaiban a feltételek nem feltétlenül egyformák mindig, tehát úgy gondolom, hogy ezen a területen nyilvános munka és nyilvános diplomácia vár ránk.

Elnök. – **Liam Aylward** 5. számú kérdése (H-0050/09)

Tárgy: Közúti közlekedésbiztonság

A cseh elnökség prioritásai szerint az európai közutakon életüket veszített személyek magas száma Európa-szerte megkívánja a közúti közlekedésbiztonság javítása érdekében tett erőfeszítések fokozását.

Milyen tervei vannak az elnökségnek ennek a kérdésnek a megoldására?

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Amint azt a tisztelt képviselő kiemelte, a közlekedési ágazat területén a közúti közlekedésbiztonság javítása és a halálos kimenetelű balesetek csökkentése a közösségi utakon a cseh elnökség prioritásai közé tartozik. Ez nem meglepő, mivel országunk épp a kontinens közepén fekszik. A forgalom intenzitása és az azzal összefüggő veszélyek kiemelt prioritást jelentenek számunkra.

Az elnökség, amely osztja az Ön által említett aggodalmakat, és rövid távon javítani szeretne a jelenlegi helyzeten, a 2009 tavaszi tanácsi ülésen a közúti közlekedésbiztonságra vonatkozó új cselekvési terv előkészítésével összefüggésben miniszteri vitát kíván rendezni a közúti közlekedésbiztonság területének jövőbeni fejlesztéséről. Tekintetbe véve azonban a tényt, hogy a Bizottság jelezte az elnökségnek, hogy szándékában áll elhalasztani az új cselekvési terv elfogadásának időpontját, a cseh elnökség ezt a vitát túl korainak tartja.

A közúti közlekedésbiztonság területén elnökségünk alatti konkrét fellépés egy példája a gépjárművek általános biztonságára vonatkozó típusjóváahagyási előírásokról szóló rendeletre vonatkozó javaslatról szóló, a Tanács és a Parlament közötti zárótárgyalás. Amint tudják, e javaslatról az elnökség és a Parlament képviselőinek sikerült megállapodniuk és az Európai Parlament tegnap elfogadta a rendeletet. Az általános biztonságról szóló rendelet előírja valamennyi járművön az elektronikus stabilitásszabályozó rendszerek kötelező beszerelését, valamint fejlett vészfékező rendszert és a sávellhagyásra figyelmeztető rendszert a nehéz haszongépjárműveken. Ezek az új technológiák jelentősen javíthatják a járműbiztonságot és nyilvánvaló, hogy a közúti közlekedésbiztonság javát akkor szolgálják, ha az új járművekbe szabvány rendszerként bevezetésre kerülnek.

Az első olvasatban elért megállapodás az elektronikus stabilitásszabályozó rendszerek új járművekbe történő beszerelésének kötelező bevezetését 2011-től teszi lehetővé, az eredeti bizottsági javaslatban tervezettnél egy évvel korábban. Ezenkívül a Tanács most kezdte az intelligens közlekedési rendszerek (ITS) európai bevezetésére vonatkozó bizottsági cselekvési terv, és az intelligens közlekedési rendszereknek a közúti közlekedés területén történő kiépítésére, valamint a más közlekedési módokhoz való kapcsolódására vonatkozó keret megállapításáról szóló irányelvre vonatkozó, kapcsolódó javaslat vizsgálatát. Mindkét tétel egyik célja a közúti közlekedésbiztonság javítása az információs és kommunikációs technológiák közúti szállítási ágazatra történő alkalmazásával.

Az elnökség fel kívánja szólítani a minisztereket, hogy a 2009. márciusi tanácsi ülésen fogadják el a cselekvési tervre vonatkozó tanácsi következtetéseket és a 2009. júniusi tanácsi ülésen a fent említett javaslatra vonatkozó általános megközelítést vagy politikai megállapodást. A hazámban, Litoměřice-ben április végén megtartandó, közlekedési miniszteri nem hivatalos találkozóon szintén megvitatják az intelligens közlekedési rendszerek közúti közlekedésbiztonság területén játszott szerepét.

Az intelligens közlekedési rendszerek és alkalmazások, például a segélyhívó és a vezetői éberségi hiperrendszerek, sebesség-túllépés jelzése, alkoholzárak, jelentősen hozzájárulhatnak közúti közlekedésbiztonságunk fokozásához. Az elektronikus stabilitásszabályozó rendszerek és az e-segélyhívó önmagában évente akár 6 500 életet is megmenthet Európában, ha teljes körűen bevezetik. Tekintettel arra, hogy az elnökség a közúti közlekedésbiztonságnak nagy jelentőséget tulajdonít, valamennyi, a Bizottság esetlegesen ezekre a kérdésekre vonatkozóan hamarosan benyújtott javaslatát meg fogja vizsgálni, feltéve, hogy a június végéig rendelkezésre álló korlátozott idő ezt lehetővé teszi.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Van egy másik Írországból érkező kérdés is, bár ezúttal a saját nyelvünkön. Véleménye szerint mik az utakon bekövetkező, nagyszámú halálozások fő okai? A cseh elnökségnek szándékában áll-e a különböző európai országokban az autók megfelelő állapotára vonatkozó különböző előírások közötti bármilyen új koordináció kialakítása? Továbbá úgy gondolja, hogy az utakon a halálozások számának csökkentése érdekében a technológiánál több bevezetésére van szükség?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Az EU nem tett eleget a közúti balesetek csökkentéséért. A közúti közlekedésbiztonság infrastrukturális fejlesztésekkel, a közlekedésben részt vevők magatartásának javításával és a közutakra vonatkozó jogszabályok betartásával javítható.

Az Európai Bizottság a közlekedési szabályok megsértéséből eredő pénzbírságok esetében a határokon átnyúló végrehajtásról szóló irányelvre vonatkozó javaslatot nyújtott be. Az Európai Parlament ezt megszavazta. Mi a helyzet és mik ennek az ügynek a kilátásai, amelyet az Európai Unió Tanácsa jóváhagyott?

Jim Higgins (PPE-DE). – Először is, szeretném megkérdezni a Tanácsot, hogy elfogadja-e, hogy útjainkon a halálesetek és halálos kimenetelű balesetek számának csökkentésével kapcsolatban minden egyes tagállamra vonatkozóan konkrét célokat kell meghatározni.

Másodszor, a Tanács elfogadja-e, hogy egy olyan rendszer alkalmazására van szükségünk, amellyel, ha valamely joghatóság alá tartozó területen jogszabálysértést követnek el, a jogsértő az adott joghatóság bíróságai elé állítható, még akkor is, ha a jogsértő visszatért saját hazájába?

Végül, de nem utolsó sorban üdvözlöm a Tanács e-segélyhívó rendszerrel kapcsolatos tájékoztatását, de ez mikor lesz kötelező valamennyi tagállamban? Ez a balesetek, és különösen az egyetlen járművet érintő balesetek szempontjából alapvető fontosságú.

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Mindenekelőtt megértem, hogy ezek a kérdések fontosak a választási kampány során, mivel mindenki figyel a közúti közlekedésbiztonsági problémára. Úgy gondolom, hogy egy dolgot tudnunk kell, azt, hogy a kormányok és az Európai Tanács különösen nem felelhet minden egyes életért az útjainkon. Ez a kormány mögött ülő gépjárművezetők felelőssége is, és elsősorban az övék.

Azonban természetesen figyelniünk kell erre a kérdésre, és még egyszer, számunkra ez a kérdés a prioritások közé tartozik, tehát előre kell mozdítanunk ezt a vitát. Ezért is választottuk ezt az április végi nem hivatalos közlekedési miniszteri találkozó egyik kulcsfontosságú napirendi pontjának, és természetesen közölni fogom kormányomban kollégámmal, közlekedési miniszterünkkel is, hogy ez a kérdés milyen fontos Önöknek.

A nem hivatalos találkozó fő témája az intelligens közlekedési rendszer (ITS) az EU-ban. A közúti közlekedésbiztonság és a biztonság természetesen a Bizottság által ebben az ITS cselekvési tervben megállapított hat prioritást élvező cselekvési terület egyike. Elő akarjuk mozdítani a vitát.

Elnök. – Az Az idő hiányában megválaszolatlanul maradt kérdések írásban kerülnek megválaszolásra (lásd a mellékletet).

.

(Az ülést 19.10-kor felfüggesztik és 21-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: LUISA MORGANTINI

alelnök

15. Zöld könyv: az európai egészségügyi személyzet (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az európai egészségügyi dolgozókról szóló zöld könyv.

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, nagyon örülök, hogy meghívást kaptam, hogy ismertessem a Parlament előtt a Bizottság által 2008. december 10-én elfogadott zöld könyvet az európai egészségügyi dolgozókról.

Ez a meghívás épp jó időben érkezett, mivel most érünk a konzultációs szakasz végére, amely e hónap végén zárul.

Nyilvánvaló, hogy az EU egészségügyi rendszereire fokozódó nyomást gyakorolnak a népesség elöregedése, az egészségügyi veszélyek, valamint az új technológiákból és a betegek növekvő elvárásaiból eredő költségemelkedés – és mindennek háttérében áll még a nehéz gazdasági helyzet.

Megfelelően képzett és motivált európai egészségügyi dolgozók nélkül az európai egészségügyi rendszerek pénzügyi fenntarthatósága veszélybe kerül és az egészségügyi egyenlőtlenségek nőni fognak.

Az európai népesség elöregedésével, az egészségügyi dolgozók is elöregszenek, és nincs elegendő új munkaerő, amely a távozók helyébe lépne. El kell gondolkodnunk azon, hogy mi az oka annak, hogy a fiatalok nem érznek motivációt arra, hogy egészségügyi dolgozók legyenek.

Ez, az egészségügyi szakemberek tagállamokon belüli és tagállamok közötti mobilitásához társulva a legtöbb európai egészségügyi rendszer számára az egészségügyi dolgozók vonatkozásában közös probléma.

A zöld könyvre az egészségügy területének számos érdekelt szervezetétől, amelyek e fontos kérdésben aggodalmaiknak adtak hangot, nagyszámú reagálást várok.

Várom továbbá e Parlament tagjainak hozzászólásait is. Ezek valóban megkönnyítik munkánkat, és közös céljainkat szolgálják.

A hozzánk érkezett válaszok elemzése uniós szinten meghatározza a tagállamok e kihívások leküzdése érdekében kifejtett erőfeszítéseinek támogatására szolgáló stratégiák kialakítását.

Az egészségügyi dolgozókról szóló vita eltér a betegjogok határon átnyúló egészségügyi ellátásban történő alkalmazásáról szóló irányelv alá tartozó kérdésektől.

Az a javaslat valójában az Európa-szerte mozgó betegek számára a hozzáférhető, egyenlő feltételekkel nyújtott, biztonságos és magas minőségű egészségügyi ellátás biztosításához szükséges szabályokra és rendszerekre összpontosít.

A jogszabálytervezet elsődleges célja az Európai Bíróság által elismert betegjogok tisztességes és következetes módon történő érvényesítése. Nem kívánja szabályozni határon átnyúló egészségügyi szolgáltatásnyújtást, a letelepedés szabadságát vagy az egészségügyi szakemberek mobilitását.

Ez nem jelenti azonban, hogy az irányelvtervezet figyelmen kívül hagyja a külföldön egészségügyi ellátást kereső betegek ellátásának biztonságát és minőségét – amely lényegében ahhoz a környezethez kapcsolódik, amelyben az egészségügyi ellátást az egészségügyi szakemberek biztosítják.

E tekintetben az irányelvtervezet nagyon világosan meghatároz egy alapvető szabályt, amely szerint a határon átnyúló egészségügyi ellátás vonatkozásában annak az országnak a szabályai érvényesek, ahol a kezelést végzik.

Engedjék meg, hogy röviden más rendelkezéseket is megemlítek, például a javaslat 5. cikkében lévőket: a tagállamok kötelezettséget vállalnának a nemzeti minőségi és biztonsági előírások meghatározására, azok hatékony végrehajtására és nyilvánossá tételére. Az egészségügyi szolgáltatók minden vonatkozó tájékoztatást megadnának, amelyek lehetővé teszik az információk ismeretében történő választást – beleértve a biztosítási fedezetükre vonatkozó részleteket vagy a szakmai felelősségre vonatkozóan a személyes, illetve az együttes védelem más eszközeit, amelyeknek minden tagállamban rendelkezésre kell állniuk, a betegek számára biztosítanak a panasztétel, valamint a jogorvoslat és a kártérítés lehetőségét, amennyiben az általuk kapott egészségügyi ellátásból eredően kárt szenvednek.

Ezekkel az elvekkel és szabályokkal úgy gondolom, hogy az irányelvtervezet az egy másik tagállamba kezelésre utazó európai polgárok megbízható tájékoztatásának, valamint biztonságos és minőségi ellátásának biztosítása érdekében világos kapcsolatot határoz meg a beteg és a szolgáltató között.

Engedjék meg, hogy emlékeztessenek arra is, hogy kollégám, McCreevy biztos úr elsődleges felelőssége alá tartozik még egy másik fontos uniós jogszabály is, amely az orvosok, betegápolók, fogorvosok, szülésznők és gyógyszerészek képzésének kölcsönös elismerését szabályozza. A jelenleg hatályban lévő 2005/36/EK irányelvre hivatkozom. Az irányelv az egészségügyi szakemberek mozgása esetén történő információcserére vonatkozásában meghatározott kötelezettségeket is előír a tagállamok számára. Ezeket az adatfolyamokat megkönnyíti a belső piaci információs rendszer (IMI) használata, amely már az öt fő egészségügyi szakma területén teszi lehetővé az elektronikus információcserét. Ezenkívül valamennyi szabályozott szakmára tervezik az IMI kiterjesztését.

Összegezve, az EU egészségügyi dolgozói előtt álló kihívások leküzdése az egészségügyi rendszerek pénzügyi fenntarthatóságának egyidejű biztosításával a következő évtizedben Európa egyik fő feladata lesz. Ez átfogó politikai megközelítést kíván, mivel valójában egyetlen tagállam sem képes elszigetelten saját megoldást találni. A megoldás nem lehet egyszerűen az egészségügyi dolgozók fejlődő országokból való vonzása, ahol a hiány még nagyobb.

Ebben az értelemben a zöld könyv lehetővé teszi a szóban forgó kérdések megvitatását és további meghatározását, ami szükség esetén közös fellépések tervezéséhez vezet. Tudom, hogy elvárásaik magasak, és számítok a segítségükre azoknak a megoldásoknak a kialakításában, amelyek célja annak a felbecsülhetetlen hozzájárulásnak a támogatása, amelyet az egészségügyi szakemberek mindannyiunk életért nyújtanak.

Elnök. – Biztos asszony, nincs kétségem afelől, hogy az európai egészségügyi dolgozókról szóló zöld könyvhöz való hozzászólásokra vonatkozó kérésére az EP tagjaitól igen gyümölcsöző válaszokat kap.

John Bowis, a PPE-DE Képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, szeretném megköszönni a biztos asszonynak, hogy feláldozta estéjét és csatlakozott hozzánk a zsúfolt Házban, és az általa hozott üzenetet is. Ez egy fontos zöld könyv, amelynek a Parlamenten belül és azon túl is jelentős vitákat kell elindítania.

Mostani előterjesztésében a biztos asszony néhány kérdést is felvetett, többek között az a kérdést is, hogy miért nem jelentkeznek többen betegápolónak és orvosnak. Ha élhetek ezzel a kifejezéssel, úgy gondolom, hogy ez csak a kérdés egyik fele. A másik fele, hogy miért mennek el olyan sokan. Ennek kulcsa, hogy meg kell találni az egészségügyi szakemberek toborzásának és megtartásának módját. Ez talán különösen a betegápolókra, de az orvosokra és más terapeutákra is érvényes. Úgy gondolom, hogy meg kell vizsgálnunk az általunk biztosított karrierstruktúrákat. Meg kell néznünk, hogy az előmenetelt mint lehetőséget hogyan tekintik. Át kell törnünk bizonyos, a szakmákon belüli és a szakmák közötti gátakat. Kellemes munkahelyi környezetet kell biztosítanunk. Nehéz lesz, de könnyű is lehet. Biztosítanunk kell, hogy a kutatási létesítmények Európában rendelkezésre álljanak, így az emberek nem mennek el külföldre. Talán mindenekelőtt meg kell hallgatnunk a kapcsolódó szakembereket is. Igen gyakran – tudom abból az időből, amikor a kormányban dolgoztam és Ön is tudja mint biztos – meghallgatjuk felsőbb szinten az embereket és nem megyünk oda az ágyakhoz és nem hallgatjuk meg a betegápolókat és az orvosokat, akik ténylegesen a terepen dolgoznak. Ha ennél többet teszünk talán politikánk is helyesebb lesz.

Természetesen szeretném megemlíteni – amint a biztos asszony is említette – a jelentésemet, a határon átnyúló egészség parlamenti vitáját. Már a kezdetektől fogva mondtuk, hogy ezzel kapcsolatban fontos lenne, hogy a két intézkedés ne egyszerre érkezzon. Az egyik természetesen a betegbiztonság volt és van egy intézkedésünk, amely felgyorsult, hogy utolérjen bennünket. Ez valamivel lemaradt. Ez az egészségügyi szakembereket érinti. Szükségünk van az ezt a szolgáltatást nyújtó egészségügyi szakemberekre a határokon átnyúló egészséghez annak érdekében, hogy a betegek biztonságosan és bizalommal mozoghassanak. Itt Strasbourgban a strasbourgi, liège-i, luxembourgi példára gondolunk, amelyeknél a referencia hálózati koncepció nagy értéket jelenthet mind a betegek, mind pedig a képzés és kutatás szempontjából.

A biztos asszony említette az egészségügyi szakemberek helyváltoztatását, és meg kell vizsgálnunk, hogy a betegek biztonságának veszélyeztetése nélkül miként válthatjuk ezt valóra. Úgy gondolom, hogy ebbe bizonyára beletartoznak a nyelvi tesztek eredményei, amelyek nem akadályok, de a betegek szempontjából védintézkedésre van szükség. Említette a képzések elismerését. Ez egyértelműen fontos, függetlenül attól, hogy valakit otthon egy újonnan érkezett orvos kezel, vagy külföldre megy ottani helyi orvoshoz. Van néhány szakma – többek között a kiropraktika –, amelyet egyes országokban elismernek, míg másokban nem. Meg kell vizsgálnunk, hogy hogyan hozhatjuk be ezeket az alárendelt egészségügyi szakmákat tervezésünk középpontjába.

Természetesen abban is biztosaknak kell lennünk, hogy a megbüntetett vagy törölt orvosok – orvosok, betegápolók, bármilyen egészségügyi szakember – szempontjából a betegek biztonságban vannak, és jelentésemben arra szólítom fel a Bizottságot, hogy ezt könnyítse meg. Úgy gondolom, hogy ezt jobban meg kell vizsgálnunk.

A biztos asszony helyesen utalt az agyelszívásra. Tragikus, hogy nem biztosítunk elegendő egészségügyi szakembert, de olyan országokba megyünk és olyan országokból szerezünk meg őket, amelyek ezt a legkevésbé sem engedhetik meg. Ha megnézzük a számokat, láthatjuk, hogy átlagosan 4 orvosból 1 és 20 betegápolóból 1 képzettségét Afrikában szerezte és OECD-országokban dolgozik. Ez részben azért van, mert mi mint ország megszerezük őket, és részben nem kormányzati szervezeteink is használják őket és az érintett országokból toborozzák őket, többet fizetnek, mint amennyit saját országukban fizetnének nekik. Ezért nem mennek vissza oda dolgozni.

Mindezek fontos dolgok, biztos asszony. Meg kell néznünk az egészségügyi szakemberek biztonságát. A túsúrásos sérüléseket és a kórházban szerzett fertőzéseket, valamint a személyzetet ért támadásokat fel kell vennünk a napirendünkre. Szülésznőkkal folytatott közelmúltbeli beszélgetésből ismerjük a szakmai felelősségbiztosítás megszerzésével összefüggő nehézségeket. Ez az a néhány kérdés, amely reményeim szerint e nagy örömmel látott zöld könyvre vonatkozó vitáink előterében fog állni.

Jules Maaten, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök asszony, nagyon egyetértek azzal, amit Bowis úr kevéssel ezelőtt mondott. Az Öntől kapott zöld könyv, biztos asszony, remek dokumentum. Mondanom sem kell, hogy alig várjuk az arra való reakciókat, mint ahogy az mindig lenni szokott a zöld könyvek esetében. Ezek a reakciók részben megjósolhatóak, de mindenesetre hasznosak, ha kapunk ilyeneket, amelyek aztán belefoglalhatóak egy lehetséges jövőbeli jogszabályba.

Fontos ez a zöld könyv, mivel olyan témát érint, amellyel foglalkozni kell. A zöld könyv egy vita eredménye, amely Bolkestein úr korábban benyújtott javaslatai körül alakult ki, és üdvözljük, hogy a Bizottság ily módon kezeli ezt a kérdést, ilyen gondossággal, egy zöld könyvvel, és széles teret adva a vitának, mert véleményem szerint e témát sok aggodalom kíséri. Ezért nem akarom hozzászólásomat kizárólag az

egészségügyi dolgozók témájára korlátozni, mert úgy gondolom, hogy ugyanazt az ismeretlentől való félelmet találjuk európai dimenzióban az egészségügyben más területeken is.

Az elmúlt években az Európai Unióban a közegészségügy területén sok minden történt, mind az Ön elődje, mind pedig az Ön idejében, biztos asszony; Ezért szeretném megragadni az alkalmat, hogy gratuláljak Önnek, biztos asszony, ahhoz a munkához, amellyel e politikát ilyen rövid idő alatt fémjelezte. Nem gondoltam, hogy ez ilyen rövid idő alatt lehetséges, és úgy gondolom, hogy büszkék lehetünk arra a módra, ahogyan ezt Ön elérte.

Az elmúlt években sok mindent elértünk, például a gyermekgyógyászati felhasználású gyógyszerek terén, egy olyan témában, amelyről a nyilvánosság nem is tudja, hogy problémák léptek fel, de amelyben az európai megoldás napirenden van, mert a tagállamok ezt nem tudják maguk megoldani. Pontosán a méretgazdaságosság kérdése merül fel. Az a véleményem, hogy ez más területekre is érvényes: például a dohányra és a dohányzás visszaszorítására vonatkozó politikára, amelyben az Európai Unió az élen halad, nem csak az Unióban, hanem azon túl is. Európában nagy mértékben veszünk részt a határon átnyúló ellátásban és a betegjogok védelmében is, az előadó, Bowis úr éber figyelme mellett, valamint remélem, és számítok arra, hogy ezen a területen is pozitív eredményt fogunk elérni.

Minden alkalommal, minden megvitatott témánál azonban megfigyelhető, hogy nemcsak miniszterek, hanem a nemzeti parlamentek képviselői is vonakodnak az egészségügy területén a szorosabb európai együttműködéstől. Az Európai Unió 27 különböző rendszere mellett mindannyian meg vagyunk győződve arról, hogy saját egészségügyi módszerünk a legjobb. Bárkivel beszéljen is az ember, mindenki arról akarja meggyőzni, hogy az ő rendszerük kimagasló. Ez természetesen lehetetlen. Nem lehet 27 különböző rendszer, amely egyszerre a legjobb.

Mondanom sem kell, minden egyes országban sok elgondolás kerül be egy ilyen rendszerbe. Minden esetben emberek és jószándékú érdekek vannak a háttérben. Ha végül kialakul a nehéz egyensúly, az Európai Unió hirtelen bevezet egy ötletet, amiről mi azt gondoljuk, hogy a legjobb. Nagyon is megértem, hogy ez ellenállásba ütközik.

Néhány területen – például a ritka betegségek esetében – azonban pontosan ez a méretgazdaságosság lehet előnyös a betegek és a hasonló rendszerek számára. Számos indokot lehetne még felsorolni, hogy a közegészségügy területén miért van szükség nagyobb európai részvételre. Európában közel 40 000 beteg vár valamilyen szervre, és az ezeken a várólistákon lévő emberek közül naponta közel tíz meghal.

Az alkoholizmus évente 195 000 emberéletet követel és az európai gazdaságnak 125 milliárd eurójába kerül. Ez egy olyan kérdés, amelyet nem is országos, hanem helyi szinten kell megoldani. Bár vannak európai irányzatok is, például a fiatalok körében fennálló alkoholizmus esetében. Meg kell vizsgálnunk, hogy ezt nem kellene-e mégis európai szinten rendezni. Bár a Szerződés jelenlegi szövege alapján próbáljuk kezelni ezt a problémát.

Többet kell azonban elérnünk például – és ebben rejlik a zöld könyv értéke – az egészségügyi szolgáltatások jelenlegi szabad mozgása terén. Meg vagyok győződve arról, hogyha szembenéznünk valamennyi problémával, mert bizonyára van néhány, és megoldásokkal állunk elő például az orvosi műhibák megelőzése, vagy a betegek, valamint az egészségügyi dolgozók jogbiztonságának előmozdítása terén, az mindenki számára előnyös lenne, feltéve, hogy a szabad mozgást felelős módon szerveznék meg, és mégis lehetséges lenne.

Ha a szervadományozás területén európai szinten nem lesz jobb az együttműködés és a járványok elleni védelemben nem lesz hatékony az együttműködés – amelyet én mindig felvetek –, meg vagyok győződve arról, hogy komoly problémákkal kell szembe néznünk, ha valamikor a jövőben elér bennünket a thaiföldi influenzajárvány. Valójában a Bizottságnak képesnek kell lennie arra, hogy ilyen esetekben 24 órán belül válságintézkedéseket hozzon.

Végül, véleményem szerint a 152. cikk mindent egybevetve nem megfelelő, ha a jövőben hatékony európai fellépést akarunk megszervezni. Ha a távoli jövőben valamikor felmerül, hogy meg kell változtatnunk a Szerződést, az új Szerződésben véleményem szerint meg kell fontolnunk a közegészségügy jogalapjának kibővítését.

Bart Staes, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök asszony, Bowis úrhoz és Maaten úrhoz hasonlóan én is szeretnék gratulálni a biztos asszonynak a zöld könyvhöz, amely véleményem szerint egy nappal, sőt még egy órával sem érkezett túl korán. A biztos asszony maga mondta, hogy a népesség előregedésének fokozódása nagyobb nyomást gyakorol nemcsak az egészségügyi rendszerekre, hanem főként a

munkavállalókra is. Sőt, mindenki, aki időt szakít arra, hogy meghallgassa az ágazatban dolgozókat, tudni fogja, hogy az általános munkakörülmények rendkívül kemények, mind fizikailag, mind pedig szellemileg.

Az ebben az ágazatban való munkavégzés nagyon sokat követel a munkavállalóktól, és gyakran alulfizetett is. Nem hathat ezért meglepetésként, hogy az ágazat alkalmazottainak fluktuációja igen magas. Az is tény, hogy nagyon gyakran a szerződések igen bizonytalanok, amelyből adódóan sok ember túl korán hagyja el az ágazatot. Véleményem szerint az Uniónak ezért politikájában számos témára kell odafigyelnie: a fenntartható foglalkoztatásra, a jó munkakörülményekre, a biztonságos munkára, az agyelszívás elkerülésére és megfelelő munkára.

A biztos asszonynak igaza volt, amikor a határokon átnyúló egészségügyi ellátásról szóló irányelvre hivatkozott, amelyen Bowis úr jelenleg dolgozik. A velem kapcsolatban álló, az ágazatban dolgozó emberek azonban szintén törekedtek arra, hogy kiemeljék az egészségügyi dolgozóként végzett munka és a munkaidőről szóló irányelv közötti kapcsolatot. A munkaidőről szóló irányelvben az időtartam meghatározásához inkább szerződéseket, mintsem embereket használnak.

Megjegyzem, hogy vannak olyan, a hét folyamán rendes szerződéssel lengyel kórházakban dolgozó lengyel orvosok, akik a hétvégén az Egyesült Királyságba utaznak, hogy ott 48 órás műszakban dolgozzanak. Természetesen ez hallatlan. Ez olyan dolog, amit a munkaidőről szóló irányelvben bizonyára figyelembe kell venni. Ezért remélem, hogy a zöld könyv vitájánál ezt a témát szintén érinteni fogjuk.

Konstantinos Droutsas, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök asszony, az európai egészségügyi dolgozókról szóló zöld könyv feltárja a tőketerveket, valamint az egészségügyi és jóléti rendszer privatizálására vonatkozó uniós terveket, amelynek fájdalmas következményei lesznek az egészségügyi ágazatban dolgozókra és családjukra nézve.

Ezek a változások a társadalombiztosítás és a szociális szolgáltatások terén az általánosabb változtatások részét képezik, amelyet az Európai Unió valamennyi országában ösztönöztek, a balközép és a jobbközép erők aktív támogatásával és egyetértésével, amelyek az egészséget áruként, a tőkejövedelmezőség forrásaként, valamint a betegeket és családjukat fogyasztókként kezelik.

A fő cél az üzleti tevékenység kiterjesztése és egy olyan rendszer kialakítása, amelyben az állami egészségügyi szolgálatok magánszektori kritériumok alapján működnek, a magánszektorral versenyezve.

Ennek a kereskedelmivé vált egészségügyi rendszernek az első áldozatai éppen azok, akik ebben az ágazatban dolgoznak. Ezek a munkavállalók, akik az Európai Unió munkaerejének 10%-át teszik ki, gyakran a betegekre veszélyt jelentő, elfogadhatatlan körülmények között dolgoznak. A munkaidő állandó megsértése valószínűleg inkább szabály mint kivétel. Fizetésük legalábbis az állami szektorban csökkentett, éppúgy, mint hatékonyságuk, amelynek oka a magánbiztosító társaságok választása. A zöld könyv központi témája az egészségügyi ágazatban a munkavállalók mobilitása és a Bolkestein-irányelv szabályainak alkalmazása.

Az egészség szociális érték, nem kereskedelmi áru. Az egészségügyi dolgozók szociális szolgáltatást nyújtanak és nem profitgeneráló eszközök. A munkavállalók csak küzdelmek árán lesznek képesek biztosítani a magán üzleti tevékenységtől távol, kizárólag a kormány által nyújtott szabad szolgáltatások magas színvonalát.

Kathy Sinnott, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, az egészségügyben több ember dolgozik, mint bármely más területen. Mindig azt gondoljuk, hogy az egészségügyi dolgozók csoportját orvosok, betegápolók, gyógyszerészek és fogorvosok alkotják, akiket radiológusok, labortechnikusok, kutatók, terapeuták, biokémikusok, valamint adminisztrátorok és alkalmazottak serege támogat, akik működésben tartják az egészségügyi szolgálatokat.

Létezik egy másik szakember-csoport is: természetgyógyászok, csontkovácsok, homeopáták és táplálkozási szakértők, akik az egészség természetesebb megközelítésére összpontosítanak.

Végül vannak családi gondozók, akik az egészségügyi dolgozók legszélesebb rétegét képviselik, és akik az egészségügyi szférában éjjel és nappal fizetés nélkül dolgoznak.

Visszatérve az első csoportra, ebben a jelentésben a Bizottság aggodalommal tekint arra, hogy az egészségügy fő vonalában dolgozó szakemberek száma nem elegendő a fokozódó kereslet kielégítésére. A Bizottság kiemeli továbbá, hogy e szakmák választására ösztönözni kell a fiatalokat. Bizonyos országokban azonban nem ez a probléma.

Írországban a múlt hónapban 3 500 fiatal vizsgázott abban a reményben, hogy megszerezze a néhány száz orvosi egyetemi helyek egyikét. Hasonlóképpen sokkal több fiatal jelentkezik betegápolónak, terapeutának stb. mint amennyit egyetemeink képezni akarnak.

Biztos asszony, nem a fiatalok csábítása a kérdés. A kérdés az, hogy lehetővé tegyük számukra a képzést. Írországban középiskolásaink orvosi pályára készülnek, de ezt sajnos a kereslettől elszakadó elosztási rendszer elérhetetlenné tette, ami a megfelelő képesítéssel rendelkező szakemberek hiányát eredményezte.

Tudom, hogy a képzés és a kereslet között más európai országban is léteznek hasonló különbségek. Az az érzésem, hogy mialatt azon dolgozunk, hogy a fiatalok számára e szakmát vonzóvá tegyük, csak csalódást okozunk nekik mindaddig, amíg nem kapnak lehetőséget ezeknek az ismereteknek a megszerzéséhez.

Ha nem engedjük meg ezeknek a diákoknak, hogy képezzék magukat, és ezáltal mesterséges hiányt keltünk, szükségszerűen harmadik országokból – sőt a legszegényebb országokból – kell biztosítanunk az egészségügyi személyzetet, akik saját népüket hagyják egészségügyi támogatás nélkül és agyelszívást teremtenek.

Az egészségügyi szakemberek általam említett második csoportja, például a természetgyógyászok sajnos teljesen kimaradtak ebből a jelentésből. Kihagyásukkal elmarad annak az értékes hozzájárulásnak az elismerése, amelyet az európaiak egészségének megtartása érdekében tesznek, és nem találkozik számos, a segítségüket igénybe vevő európai kívánságával.

Ez a szektor nagyon fontos. Az irányelvekkel – például a vitaminokról és az ásványi anyagokról szóló irányelvvel – az elfojtására irányuló nyilvánvaló bizottsági próbálkozások tovább növelik az uniós politika és az emberek mindennapi egészségügyi választása közötti mélyülő szakadékot.

Végül, szeretném megemlíteni az egészségügyi dolgozók harmadik és legnagyobb csoportját: a családi gondozókat. Ezek azok az emberek, akik gondoskodnak az eltartott idős emberekről és a fogyatékkal élőkéről. Évente egyre inkább és nem egyre kevésbé van szükségünk rájuk. Mivel Európa öregszik és a fogyatékkal élők száma nő, nem vehetjük természetesnek őket. Az egyetlen módja annak, hogy megőrizzük ezeket a nélkülözhetetlen gondozókat, ha munkavégzésükben támogatjuk őket.

Végül, egészségügyi munkaerőnkre minden eddiginél nagyobb szükség van. A Bizottság helyesen állapítja meg, hogy új és újra megjelenő, egészséget fenyegető veszélyek tapasztalhatók például fertőző betegségek formájában. A Bizottságnak figyelembe kell vennie továbbá, hogy valamennyi, az immunrendszer hibás működéséhez kapcsolódó krónikus betegség, például az asztma, az allergia, a sclerosis multiplex, az autizmus, a cukorbetegség, az epilepszia, a fibromialgia és számos más betegség egyre gyakoribb.

Szeretném javasolni a Bizottságnak, hogy vizsgálja meg ezeket az egyre gyakoribbá váló betegségeket, és próbálja megérteni, hogy mi váltja ki ezeket a járványokat, mert kegyetlen és tarthatatlan, ha hagyjuk, hogy számuk ellenőrizetlenül emelkedjen, és hogy egyre több embert érintsenek.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). – Elnök asszony, üdvözlöm a Bizottság zöld könyvét, valamint azt a célkitűzését, hogy növelni kívánja az uniós egészségügyi dolgozókkal kapcsolatos kérdések láthatóságát és azonosítani akarja a kihívásokat, valamint a lehetséges fellépést.

Szeretném azonban megragadni az alkalmat a zöld könyv egyik aspektusának, mégpedig az egészségügyi dolgozók képzésének hangsúlyozására. E kérdésre vonatkozóan 0095/2008 szám alatt írásbeli nyilatkozatot kezdeményeztem, amely folyamatban van. Határozottan támogatom azt az elképzelést, hogy a betegek egyértelműbb és teljesebb támogatása érdekében elengedhetetlen, hogy az egészségügyi dolgozók számára kommunikációs képzési tanfolyamokat dolgozzanak ki. A betegek képessége arra, hogy megértsék az egészségügyi és orvosi kérdéseket és irányokat, szorosan összefügg a világos kommunikációval. Tanulmányok megállapításai szerint az egészségügyi információk minőségének és hozzáférhetőségének javítását célzó különböző kezdeményezések ellenére a betegek a jelenleginél több információt szeretnének kapni, és az egészségügyi szakemberek túlbecsülik a nyújtott információk mennyiségét.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Elnök asszony, az egészségügy területén a munkaerőhiány globális jelenség. Ezt azonban leginkább saját környezetünkben érezzük. A szakorvosi ellátás hiánya, bizonyos szakterületeken a klinikai gyakorlat hiánya és meghatározott egészségügyi szolgáltatások hiánya miatt az emberek más országokban keresnek orvosi segítséget.

Ezért nagyon fontos a határokon átnyúló egészségügyi ellátás elveinek szabályozása. A betegnek joga van tudni, hogy bizonyos központok milyen színvonalú szolgáltatást nyújtanak, hogyan történik az ellátás

finanszírozása, a beteg saját országának egészségügyi rendszere mennyit fog fizetni a kezelésért, illetve a rehabilitációért és mennyit kell fizetnie a betegnek. Az e kérdésre vonatkozó irányelv alapvető fontosságú.

További felmerülő kérdés az egészségügyi dolgozók képzése, beleértve a nyelvtanfolyamokkal összefüggő támogatást, amelynek segítenie kell a mobilitást. Úgy gondolom, hogy az egészségügyi dolgozókra vonatkozó referenciahálózat felállítására vonatkozó javaslat hasznos. Biztos asszony, köszönet a zöld könyvért!

Colm Burke (PPE-DE). – Elnök asszony, a fenntartható európai egészségügyi munkaerő támogatása a 27 tagállamban döntő fontosságú az egészségügyi szolgáltatások és létesítmények javítására irányuló erőfeszítéseink folytatásában.

Egészségügyi szolgáltatásaink fenntartása és javítása terén Európa számos kihívással találkozik. A tagállamok demográfiájának alakulása fontos kérdés az egészségügyi dolgozók számára, mivel Európa népessége elöregszik és a várható élettartam évtizedenként 2,5 évvel emelkedik. A népesség, és ezáltal a munkavállalók elöregedésével megnövekedett nyomás nehezedik a munkaerőre. Az elkerülhetetlen nyugdíjazással szemben a megfelelő munkaerő fenntartásának kulcsa annak biztosítása, hogy a nyugállományba vonulók helyébe elegendő fiatal dolgozó lépjen.

A megfelelőbb európai egészségügyi kutatás és adatok jelentősége nem hangsúlyozható eléggé. Jelenleg számos kulcsfontosságú egészségügyi témára vonatkozóan, beleértve a munkavállalók képzését és foglalkoztatását, az egészségügyi szakemberek korát, nemét és nemzetközi mozgását, hiányoznak a tagállamok közötti naprakész, összehasonlítható adatok és információk. Az Európa egészére vonatkozó információkhoz való hozzáférés rendkívül fontos a jövőbeni egészségügyi dolgozók és minden egészségügyi hatóság tervezéséhez és ellátásához.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony, komoly érdekünk fűződik annak biztosításához, hogy egészségügyi rendszerünk a lehető leghatékonyabban működjön. A zöld könyv iránymutatásaival összefüggésben ezért szükség van az egészségügyi dolgozók képzésének javítására, valamint az egészségügyi személyzet számára kényelmes és megfelelő munkakörülmények biztosítására. Nem engedhetjük meg, hogy az orvosok túl hosszú ideig tartsanak ügyeletet.

Szeretném felhívni a figyelmet az egészségnevelés kérdésére is. Az egészséges életmód népszerűsítése megfelelő megelőző módszer, amely különféle betegségeket és kórokat előzhet meg. Ezért annak szem előtt tartásával, hogy jobb a betegséget megelőzni mint gyógyítani, az egészséget népszerűsítő reklámot vagy kampányt támogatni kell. Ne feledjük, hogy bármilyen innovatív kezelési módszerbe, klinikai berendezésbe és új technológiába történő befektetés a saját magunkba történő befektetést jelenti.

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, minden hozzászólónak szeretném megköszönni értékes hozzászólását. Ez azt mutatja, hogy hozzászólásaik nagyon hasznosak lehetnek, mert máris elhangzott néhány nagyon fontos pont.

Ide tartozik például az a kérdés, hogy a munkavállalók számára hogyan tudjuk megteremteni a megfelelő munkahelyi környezetet annak érdekében, hogy saját hazájukban tartsuk őket, valamint, hogy hogyan oldjuk meg az agyelszívás igen komoly problémáját.

A múlt héten Libériában voltam, és megdöbbenve hallottam, hogy 3 millió lakosra mindössze 150 orvos jut. A többi orvos az Amerikai Egyesült Államokban van. Ez egy óriási probléma – nemcsak a harmadik világ országai számára, hanem az Európai Unión belül is, mivel keletről nyugat felé komoly agyelszívás történik. Meg kell vizsgálnunk, hogyan tudjuk arra ösztönözni az egészségügyi dolgozókat és az egészségügyi szakembereket, hogy maradjanak saját hazájukban. Ennek érdekében jobb munkakörülményeket kell teremtenünk számukra.

A hivatalos gondozás nem oldható meg a nem hivatalos gondozás szükségességének és kapacitásának figyelembevétele nélkül, amit összeegyeztetünk a zöld könyvben.

Sinnott asszony felvetette azt a nagyon fontos kérdést, hogy hogyan képezzünk több embert, és hogyan ajánljunk az embereknek több képzési lehetőséget. Ez az érem másik oldala. Egyrészt több egészségügyi dolgozót szeretnénk, másrészt azonban hiányzik a képzésükhöz szükséges kapacitás. Ezek nagyon fontos kérdések, amelyeknek megválaszolására és megoldására akkor leszünk képesek, ha Önöktől és más érdekelt felektől begyűjtjük a zöld könyvre vonatkozó valamennyi fontos észrevételt. A folyamat végén reméljük, hogy még azelőtt megtaláljuk a probléma valamiféle megoldását, mielőtt az valóban leküzdhetetlenné válna.

Elnök. – A vitát lezárom.

16. Az ötödik Víz Világforum Isztambulban, 2009. március 16-22. (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a 2009. március 16. és 22. között Isztambulban megrendezendő ötödik Vízügyi Világforumon a Fejlesztési Bizottság nevében Borrell Fontelles úr által a Bizottsághoz intézett szóbeli választ igénylő kérdés vitája (O-0026/2009 – B6-0015/2009).

Pierre Schapira, szerző. – (FR) Elnök asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim! Néhány nap múlva e Parlamentből küldöttség utazik Isztambulba, hogy részt vegyen az ötödik Vízügyi Világforumon, egy olyan eseményen, amelyen a víz kérdésében érdekelt valamennyi globális szereplő részt vesz: ENSZ-ügynökségek, fejlesztési bankok, államok, szakmai szervezetek, nem kormányzati szervezetek és helyi hatóságok.

Egy olyan időszakban, amikor a víz egyre szűkösebb erőforrássá válik és az éghajlatváltozás üteme miatt a vízhez való hozzáféréssel kapcsolatosan egyre több konfliktus várható, e területen az európai fellépés alapjainak lefektetése érdekében intézményünkön belül egy határozott szöveg szavazásra bocsátásával akartam felkészülni erre a megbeszélésre.

Amint tudják, a helyzet komoly. A vízhiány a hagyományosan száraz területeken túlra is kiterjedt. A vízhez való hozzáférés, amelynek a minősége állandóan romlik, mindannyiunk számára aggodalmat okoz. Az ENSZ adatai magukért beszélnek. Egymilliárd ember nem fér hozzá biztonságos ivóvízhez; két és félmilliárd ember nem fér hozzá a szennyvízelvezetéshez; naponta ötezer hatéves kor alatti gyermek hal meg a tiszta ivóvíz vagy a szennyvízelvezetés hiánya, illetve azok rossz minősége által okozott betegségben.

Az a szörnyű, hogy az első áldozatok mindig a legszegényebbek. A vízhez való hozzáférés, ami az elkövetkezendő évek egyik fő kihívása lesz, tovább késleltetheti a millenniumi fejlesztési célok elérését. A következő Vízügyi Világforumnak egy olyan lehetőségnek kell lennie, amelyen közösen megoldásokat találunk e hatalmas kihívás kezelésére.

Elsősorban azt akartam hangsúlyozni, hogy a víz az emberiség olyan közös erőforrása, amelynek egyetemes jognak kell lennie. Erről szól a javasolt állásfoglalás első bekezdése, és ez alapvető fontosságú, mert az általunk alkalmazott politikák ettől függenek. Erre az alapelvre történő hivatkozás azt jelenti, hogy nemet mondunk arra, hogy a vízből áru váljon, hiszen sajnos túlságosan is jól ismerjük ennek katasztrofális következményeit.

Az Egyesült Nemzetek Fejlesztési Programjáról szóló 2006-os jelentés felháborító igazságtalanságról számol be. Az elosztási rendszerek hiányának következtében gyakran a leghátrányosabb helyzetben lévők nem jutottak biztonságos ivóvízhez. Következésképpen emberek milliói vettek igénybe nem hivatalos forrásokat, amelyek a közvetítők miatt ötször vagy tízszer magasabb árat számoltak fel.

Azért küzdünk, hogy mindenki hozzáférjen a biztonságos ivóvízhez és a szennyvízelvezetéshez. Ez azt jelenti, hogy a víznek állami ellenőrzés alatt kell maradnia. Kizárólag ez biztosíthatja a közös érdeket. Politikáinkat ennek az elvnek kell vezérelnie, és örülök, hogy az állásfoglalás utal erre.

Az állami beavatkozás valójában képes a hozzáférés problémájának megoldására. A mindenki számára tisztességes és fenntartható árrendszer egyrészt a nem hivatalos szektor igénybevételénél alacsonyabb költséggel járna a szegényebb lakosság esetében, másrészt lehetővé tenné a szükséges infrastruktúrákba történő beruházást.

Ez a cél csak mindannyiunk hozzájárulásával érhető el. Az állami fejlesztési támogatást ezért a helyi hatóságok forrásaival, a bankhitelekkel, a magántőkével és az innovatív partnerségekkel együtt kell felhasználni.

Különösen szeretném hangsúlyozni a szolidaritáson alapuló finanszírozás fontosságát, például ahogyan azt az Oudin-törvény Franciaországban lehetővé teszi. E törvény alapján a helyi hatóságok kizárólag a vízre vonatkozó nemzetközi együttműködési fellépések finanszírozására a fogyasztók vízszámlájából köbméterenként egy centet leemelhetnek.

Biztos asszony, a Bizottság készen áll-e arra, hogy egy ilyen eszköz létrehozását ösztönözzé? Ennek a közös fogalmának tiszteletben tartásával kell megtörténnie, és ezért örülök, hogy az állásfoglalás szövege kiemeli, hogy a köz-és magánszféra közötti partnerségeket pontosan meg kell határozni és rendelettel kell szabályozni.

A legutóbbi Világforum óta a helyi hatóságok szerepét minden érdekelt fél, köztük a Parlament tagjai és a miniszterek is elismerték. A következő fórum Isztambulban két fő előny miatt lesz kiemelkedő: a helyi hatóságok egy vízről szóló megállapodást írnak alá és két olyan napot szerveznek, amelyet teljes egészében a helyi hatóságok szerepének szentelnek.

Biztos asszony, felkészültek-e arra, hogy az észak-dél partnerség ösztönzése érdekében hasznosítsák a helyi hatóságoknál felhalmozódott szakértelem hatalmas tartalékait, valamint emberi és pénzügyi erőforrásait? A mögöttük álló sikeres tapasztalattal és szaktudással az északi városok arra törekszenek, hogy segítsenek fejlődő világbeli partnereiknek.

Végül az ENSZ ma tett közzé egy, a vízről szóló jelentést, amely a jövőre nézve néhány ijesztő előrejelzést fogalmaz meg. A demográfiai növekedés és az éghajlatváltozás kettős nyomása alatt a vízzel kapcsolatos válságot a nem megfelelő politikai reakálás csak elmélyültebbé tette. Miközben a víz minden fejlesztési politika számára prioritást jelent, a nemzetközi segélyekből mindössze 6%-kal részesedik.

Ezért szeretném, ha Európa, Parlamentünk és a Bizottság határozott üzenetet küldene a déli lakosságnak, mert a vízhez való hozzáférés egyenlőtlensége nem folytatódhat tovább.

Elnök. – Egy rövid személyes megjegyzést szeretnék tenni: őszintén remélem, hogy a víz továbbra is közös erőforrás marad és mindenki számára hozzáférhető lesz.

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, mindenekelőtt szeretném tolmácsolni kollégám, Louis Michel bocsánatkérését, amiért nem lehet itt személyesen, mivel Kongóban van. Nagy örömmel veszem át azonban a témákat, mert nagyon fontosak.

A Bizottság teljes mértékben egyetért azzal, hogy a vízszolgáltatást és a szennyvízelvezetést természetesen helyi szinten, a helyi önkormányzatoknak és településeknek kell megoldaniuk. El kell ismernünk azonban, hogy e különböző szintek között vannak gyenge pontok, leginkább a gyengébb országokban, ahol az alapvető szolgáltatások biztosítása nem határozott prioritás.

A múlt évben az Európai Fejlesztési Napok itt Strasbourgban az alapvető szolgáltatásokhoz való hozzáférés középpontjában álló helyi hatóságok szerepére, valamint a helyi önkormányzatok jelentőségére és a polgárok részvételére összpontosított. Ez a vízágazat számára nyilvánvalóan központi kérdés, és a Bizottság különféle eszközein keresztül a helyi hatóságok támogatásának növelésén, valamint az északi és déli helyi szereplők közötti partnerség erősítésén dolgozik.

Unió szinten az európai vízpolitika a felelős szabályozás elvén is alapul, amely ösztönzi a polgárok, a helyi önkormányzatok, a nem kormányzati szervezetek és az érdekelt felek bevonását és részvételét. Ezt nemcsak a vízről szóló keretirányelv tükrözi, hanem olyan kezdeményezések is, mint a fenntartható fejlődésről szóló johannesburgi világ-csúcstalálkozón elindított uniós vízellátási kezdeményezés, amelynek célkitűzései közé tartozik a helyi szereplők szerepének erősítése.

Afrikában, ahol a vízhez és a szennyvízelvezetéshez kapcsolódó millenniumi fejlesztési célok még mindig nem indultak el, növelni kell a beruházásokat, és a Bizottság egy pénzügyi mechanizmus létrehozásával politikai elkötelezettségéről tett tanúbizonyságot.

A félmilliárd eurós Vízalap több millió ember víz-, szennyvízelvezetési és higiéniai helyzetének javítását célzó számos program társfinanszírozásán keresztül kétszer ekkora összeg mobilizálását tette lehetővé. Az AKCS-országokban javította tovább a vízgazdálkodást. A helyi szereplők bevonására történő összpontosítás az alap egyik hozzáadott értékét képezte.

Az EU-t a Vízügyi Világforum miniszteri szekciójában a jelenlegi cseh elnökség képviseli. Az előkészületben lévő nyilatkozat hivatkozásokat tartalmaz arra vonatkozóan, hogy kapacitásfejlesztésen és intézményi reformon keresztül minden szinten felelős szabályozásra van szükség.

A Bizottság 2002-ben jóváhagyott politikája elősegíti a fejlődő országok integrált vízkészlet-gazdálkodását. Az előnyök felhasználók közötti optimális megosztásának elérése érdekében a különböző vízhasználatot – például ivóvízként, higiéniai célból, öntözésre történő használatot stb. – e keretrendszerben kell szabályozni.

A városok – különösen az afrikai városok – körüli zöldövezetek különféle tapasztalatai alapján összegyűjtött bevált gyakorlatot az Európai Bizottság által támogatott megvalósíthatósági tanulmány részeként „A Szahara és a Szahel-övezet zöld védőfala” kezdeményezés keretében most elemzik. E kezdeményezésnek az EU és Afrika közötti éghajlatváltozási partnerség keretében történő további támogatását mérlegelni fogják.

Örömmel jelentem be, hogy a Vízalap a 10. Európai Fejlesztési Alap alatt folytatódik, és hogy erre a célra 200 millió eurót irányoztak elő. A tagállamokat további finanszírozással való részvételre szólították fel.

A Bizottság stratégiája a partnerkormányokkal, az EU tagállamaival és valamennyi érintett érdekelt féllel folytatott együttműködés integrált keretrendszerén alapul.

A Vízalap kiegészíti a nemzeti programokat azáltal, hogy képes decentralizált szereplőkkel dolgozni és innovatív megoldásokat kidolgozni. A 10. Európai Fejlesztési Alap Vízalap folyamatban lévő előkészítése különösen az állami vízszolgáltatók lehetőségeit méri fel, amelyek globálisan a víz- és szennyvízelvezési szolgáltatások több mint 90%-át biztosítják.

Ezért a köz- és magánszféra közötti partnerség az AKCS-országok vízágazatában a vonatkozó „felelős szabályozás” előmozdítására vonatkozóan potenciálisan igen költséghatékony megoldást jelent, amely az intézményi és szervezeti változásokra esetlegesen hosszú távú és fenntartható hatást gyakorol. Az ilyen „ikerintézményi” partnerségek – például képzés és műszaki segítségnyújtás révén – az AKCS-országok vízágazatában a felelős szabályozás elveinek előmozdítása terén hatékony módszert jelenthetnek.

Végül engedjék meg, hogy megerősítsem, hogy a segélyek hatékonyságát és a munkamegosztást az érintett partnerekkel az uniós vízellátási kezdeményezés mechanizmusán belül vitatják meg. A folyamatban lévő párbeszéd javítása érdekében a vízágazatban elvégezték az uniós fejlesztési segítségnyújtás feltérképezését. A kevés támogatásban részesülő országok kérdése a vízágazatban fontos kérdés, és a Bizottság a 10. Európai Fejlesztési Alap alá tartozó új Vízalap koncepciójának kidolgozása során ezt figyelembe kívánja venni.

José Ribeiro e Castro, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (PT) Elnök asszony, biztos asszony, szeretném megismételni az e Házban néhány évvel ezelőtt, 2006. március 13-án Eija-Riitta Korhola által elmondott szavakat. A tiszta vízhez való hozzáféréssel kapcsolatos helyzetet ő a következőképpen írta le: „A számadatok aggasztóak: a tiszta víz hiánya miatt naponta 3 900 gyermek hal meg. A Föld lakosságának egyötöde, körülbelül 1,1 milliárd ember nem jut tiszta vízhez. Eközben több mint 40% számára nem biztosított a megfelelő víz- és csatornaszolgáltatás.”

E nyilatkozat óta három év telt el és mi történt? Az történt, hogy az általános helyzet nyugtalanító módon nem változott, ami továbbra is aggodalomra ad okot. Az alapvető közegészségügyben jelenleg komoly válsággal kell szembe néznünk, amely mindannyiunkat érint. Szeretném kiemelni, hogy ez a probléma főként a világ legszegényebb és legkevésbé fejlett régióit érinti, nem utolsósorban Afrikának a Szaharától délre eső részét. A nem megfelelő vízminőség továbbra is ebben a térségben a legjelentősebb, különösen a vidéki területeken és a nagyvárosokat körülvevő nyomornegyedekben. A probléma azonban óriási. Itt van nálam egy 2001-es UNICEF-kiadvány. Megállapításai nagyrészt még mindig igazak és meglepőek. Miről is számol be ez a kiadvány? Beszámol arról, hogy ez az egymilliárd ember gyakorlatilag az egész világon szétszóródva él. Ez az egymilliárd ember nem jut tiszta vízhez: 4%-uk a Közel-keleten és Észak-Afrikában, 4%-uk Közép- és Kelet-Európában, 19%-uk Dél-Ázsiában, 25%-uk Afrikának a Szaharától délre eső részén, valamint 42%-uk Kelet-Afrikában és a Csendes-óceán térségében él. Ha e területeken belül megvizsgáljuk az adatokat, Kelet-Afrika és a csendes-óceániai térség régióinak, valamint Afrika Szaharától délre eső részének számadatai aggasztóak, ahol a 2000-ben az évtized kezdetén a lakosság 24%-a, illetve 43%-a még mindig nem fér hozzá tiszta és biztonságos vízhez.

Nem szabad elfeledkezni azokról a néha halált okozó egészségügyi következményekről, amelyek e vízhiányból erednek, és arról, hogy ez az ettől az alapvető dologtól minőségi és mennyiségi tekintetben is megfosztott lakosság fejlődésére és haladására milyen hatással van, valamint nem szabad megfeledkezni a vízhez való hozzáférés miatti határvitákról és arról, hogy ezek a kockázatok hogyan válnak egyre akutabbá, ha megelőzésük érdekében semmi sem történik.

Az Európai Unió globális szereplőként és e probléma megoldása érdekében globálisan a legnagyobb erőfeszítéseket kifejtő hozzájárulóként nem maradhat ki az e kérdésről szóló legfontosabb vitákból. Örülök a biztos asszony e Házban részünkre benyújtott jelentéseinek. Örömmel fogadom továbbá az ötödik Vízügyi Világforum megrendezését és az azon történő európai részvételt. Ez további lehetőséget kínál valamennyi főbb szereplőnek a kérdés objektív módon történő megvitatására és e probléma világos megközelítésének elkészítésére. Csak támogatni tudom ezt az erőfeszítést, ahogy azt a szubszidiaritás előmozdítása értelmében a teljes Fejlesztési Bizottság is tette. Ezenkívül, mivel ebben a vonatkozásban helyi szinten számos kötelezettség létezik, bizottságunk egyéb aggályait is osztom. Hölgyeim és uraim, a víz egy olyan dolog, amely az élethez, valamennyiünk életéhez és az emberiség életéhez elengedhetetlen.

Inés Ayala Sender, a PSE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök asszony, egészében véve örülök annak, hogy az ötödik Vízügyi Világforumot Isztambulban rendezik meg, és mindennek előtt annak, hogy az Európai Unió egy bizottsági és egy európai parlamenti küldöttséggel vesz azon részt. Megértem és támogatom továbbá, hogy a helyi hatóságokat támogatni kell a demokratikus, részvételre épülő rendszerek kialakítását és a vízgazdálkodás javítását, illetve megújítását célzó törekvéseikben, valamint támogatni kell a decentralizációs folyamatokat.

Mindennek elsődleges és alapvető célja a víz- és szennyvízelvezetési szolgáltatásokhoz való alapvető jog védelme, de ennek egyértelműen a fenntartható fejlődés tiszteletben tartásának szigorú keretei között kell történnie, amelyeket az Európai Unióban referenciapontként a vízről szóló keretirányelv mint referenciapont és a millenniumi fejlesztési célok mint a fejlődés alapja határoznak meg.

Meg kell mondanom, hogy tavaly ősszel megvitatták mindezt – és ezt holnap egy módosításban is közlésem, amelyet remélem, hogy a Ház is elfogad – a 2008-as zaragozai nemzetközi világkiállításon, amelyen a Bizottság mellett az Európai Parlament első alkalommal, egyenlő feltételekkel vett részt. A világkiállításon több mint 2 000 szakértő a „Water Tribune” platformon és nem kormányzati szervezetek az Agora elnevezésű fórumon, valamint a Bizottság és a Parlament küldöttsége vitázott, és óriási mennyiségű vitát és nagyon érdekes, kreatív javaslatot indított a vízgazdálkodásról.

Mindezt a „2008 Zaragozai Charta” elnevezésű okmányban foglalták össze, amelyet 2008. szeptember 14-én fogadtak el. A charta 17 pontot tartalmaz, amelyek közül néhányat szeretnék kiemelni. A charta megállapítja, hogy:

- „az ivóvízhez és a szennyvízelvezetéshez való hozzáférés emberi jog, amelyet valamennyi hatóságnak biztosítani kell”;
- „a vízhez való hozzáférésnek óriási hatása van a fejlődésre”;
- „az előrejelzések azt mutatják, hogy az éghajlatváltozás az egész világon megváltoztathatja a víz elérhetőségét és a víz iránti keresletet”;
- „a fenntartható élelmiszertermelés közvetlenül kapcsolódik a hatékony vízhasználathoz”.
- „a vízgyűjtők a vízhasznosítás legmegfelelőbb területei, és az azokkal való felelős gazdálkodás lehetővé teszi az országok, régiók és felhasználók közötti konfliktusok megoldását” és végül, hogy
- „a hatóságoknak annak biztosítására, hogy mindenki hozzáférjen a vízhez, kezdeményezniük kell a jogszabályok és a megállapodások előmozdítását”.

Felkérem a biztos asszonyt arra, hogy vegye figyelembe a Zaragozai Charta következtetéseit, amelyek megfogalmazásában a szakértők, nem kormányzati szervezetek és szövetségek mellett a Bizottság és a Parlament is részt vett, valamint vegye figyelembe, hogy a Charta az isztambuli ötödik Vízügyi Világforum előzetes vitafórumaként tekinthető.

Úgy gondolom, hogy érdemes a Charta és a „Water Tribune” platform következtetéseit belefoglalni azokba az európai vitaanyagokba, amelyeket mi mint Európai Unió ezen a nemzetközi expón a pavilonban kiállítunk.

Roberto Musacchio, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, két évvel ezelőtt vitát tartottunk ebben a Házban, a Mexikóvárosban megrendezett negyedik Világforum alkalmából pedig a vízről szóló igényes állásfoglalást fogadtunk el. Akkor azt írtuk, hogy a vizet emberi jognak kell tekinteni, és hogy ennek a jognak a megvalósítása érdekében köz- és magánszféra közötti együttműködési formákon keresztül, különösen a helyi önkormányzatokra összpontosítva aktív politikákat kell kialakítani.

Sajnos azt az állásfoglalást a Mexikóvárosban jelenlévő Európai Bizottság nem támogatta – erre ma emlékeztetném a biztos asszonyt – annak ellenére, hogy azt számos, különösen latin-amerikai ország elismerte. Sajnos az ilyen fórumok valódi jellege, a magánjellegű struktúra került fölénybe. Most lehetőségünk van arra, hogy parlamenti küldöttséget küldjünk Isztambulba, és előnyös lenne, ha ottani jelenlétünket a 2006-ossal megegyező határozott állásfoglalás támogatná: még nem egészen tartunk ott, ezért terjesztettem elő ezeket a módosításokat.

A víz kérdésében valódi fordulópontot kell elérnünk. A vízhiányra vonatkozó szörnyű statisztikai adatok jól ismertek, és azok az éghajlatváltozás hatására csak rosszabbak lesznek. Valójában az éghajlatváltozás területén van szükség új fellépésre. Az éghajlatváltozás megnehezíti a vízhez való hozzáférést, és a vízhez való elégtelen hozzáférés pedig súlyosbítja az éghajlatváltozást. Így a jogok és a köz- és magánszféra közötti együttműködés kérdéséhez hasonlóan a Kiotói Jegyzőkönyvvel való határozott kapcsolat kialakítását is meg kell vizsgálnunk. A vízre vonatkozó kérdések lényeges részébe be kell vonni az ENSZ-t. Az ENSZ egy kijelölt szervét lehetne megbízni a globális vízgazdálkodással, amelyből el kell tüntetni a jelenlegi fórumon továbbra is uralkodó magánjellegű szemléletet. Ez ösztönözné az ENSZ keretrendszerének részét képező éghajlatváltozásra és elszívtagosodásra vonatkozó fontos megállapodásokkal való kapcsolatot.

Azonkívül természetesen megfelelő finanszírozás is szükséges. Ez az általános, például még az e Parlamentben is túlzottan használt ásványvizekre – és ezt képviselőtársaim előtt ki szeretném emelni – kivetett adókból és díjakból fedezhető. A víz privatizációja ellen fel kell lépni: egy alapvető erőforráshoz való hozzáférés többé nem lenne jog, hanem piac. Úgy gondolom, hogy Európa egész történelme arra tanít bennünket, hogy otthonaikban a vízhez való jogot az állam biztosította, ami a magánszektor által egyre inkább elárastott más kontinenseken nem így történik.

Ezek gyakorlati kérdések, de hatalmas erkölcsi jelentőségük is van. Nem véletlen, hogy a vízhez való jogot nemcsak széles világi, hanem vallási mozgalmak és hírességek is támogatják. Az Európai Parlament ülésterme a közelmúltban és az elmúlt néhány évben számtalanszor szolgált globális aktivista szervezetek fontos megbeszélései helyszínéül – helyesen és az elnököknek ezt köszönöm. A legutóbbi ilyen megbeszélésen terjesztették elő azt az elképzelést, hogy pontos jegyzőkönyvet kell készíteni a vízhez való jogról, amit szerintem mindannyiunknak támogatni kell.

Filip Kaczmarek (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony, többségünk a vízhez való szabad hozzáférést természetesnek veheti. Naponta nagy mennyiségű vizet használunk. Nem szabad elfelejteni azonban, hogy az Egészségügyi Világszervezet becslései szerint a Föld lakosságának egyhatoda, azaz több mint egymilliárd ember nem fér hozzá annyi vízhez, mint amennyi biztosítja az alapvető, minimális tisztasági normákat. Ez azt jelenti, hogy a XXI. századi civilizációban emberek milliói szomjaznak és halnak meg a fertőzött ivóvíz által okozott betegségekben. A közelmúltban Afrika legnagyobb városában, Lagos-ban jártam, ahol a lakosság alig 1%-a fér hozzá folyóvízhez.

Az efféle statisztikai adatok megdöbbentőek, mindazonáltal a vízzel kapcsolatos probléma nem kerül az újságok címlapjára, nem kelti fel a média általános érdeklődését és nem képezi megbeszélések és viták tárgyát, mint ahogy ez például az AIDS, a malária vagy a globális felmelegedés elleni küzdelem esetében történik. Ez bizonyára abból a tényből adódik, hogy a probléma az európaiak mindössze 2%-át, míg az afrikai lakosság 27%-át érinti. Becslések szerint csak Afrikában évente több ember hal meg a piszkos ivóvíz okozta betegségekben, mint AIDS-ben és maláriában együttvéve.

Ezért tehát elmondható, hogy az ivóvízhez való hozzáférés hiánya nem öl olyan látványosan, hogy azt a média kiemelve, és nem kelt olyan széleskörű érdeklődést, mint egy földrengés, egy cunami, árvíz vagy fegyveres konfliktus. Amint már Ribeiro e Castro úr említette, a helyzet azonban az, hogy naponta átlagosan 6 000 gyermek hal meg a vízhiány okozta betegségekben. Ez azt jelenti, hogy 15 másodpercenként meghal egy gyermek. El tudják képzelni a világ reakcióját, a választ, a mobilizáció és a határozottság fokát, ha ez Európában és nem az Afrikának a Szaharától délre eső részében vagy Ázsiában történik?

Következésképpen a vízhez való hozzáférés nemcsak a fejlődő országok, hanem a fejlett országok problémája is. Az ivóvízhez való általános hozzáférés az országok fejlődésének és a szegénység elleni küzdelem alapvető feltétele. Ezen igény kielégítése nélkül nincs értelme az egészségügy javításáról vagy az oktatás fejlesztéséről beszélni. A gazdálkodás vagy az egyszerű ipar vízigényének biztosítása nélkül egész társadalmak arra vannak ítélve, hogy a napi létezésért küzdjenek. Ez fegyveres konfliktusokhoz, migrációhoz és a stabilitás elvesztéséhez vezet. Más szóval megakadályozza a fejlődést, és növeli a fejlődésben fennálló egyenlőtlenségeket.

Politikusok is jelen lesznek az általunk tárgyalt fórumon. A mostani fontos kérdésekről fognak tárgyalni. E kérdések egyike a darfuri helyzet, ahonnan al-Bashir elnök kiűzi azokat a szervezeteket, amelyek többek között segítettek abban, hogy a darfuri lakosság hozzáférjen a vízhez. A fórumon lehetőség lesz arra, hogy többek között meggyőzzék al-Bashir elnököt, hogy tegye lehetővé a nemzetközi szervezetek számára a darfuri lakosság vízzel való ellátását.

Giulietto Chiesa (PSE). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Musacchio úrhoz hasonlóan én is szeretném emlékeztetni Önöket arra, hogy februárban e Parlament Mikhail Gorbachov Világpolitikai Fórumával együtt egy sokatmondó elnevezésű konferenciának is helyet adott: „Vízzel a békéért”. Ez a konferencia a vízről szóló nemzetközi jegyzőkönyvért egy memorandumot fogalmazott meg, amely megfontolásra érdemes, és amelyet ezenkívül e Parlament valamennyi főbb képviselőcsoportja támogatott, amit azonban úgy tűnik, hogy az ezt a dokumentumot kidolgozó Fejlesztési Bizottság figyelmen kívül hagyott.

Nem gondolom, hogy ez véletlenül történt: a mai nap tárgyalt szöveg valójában gyengének tűnik és az Isztambulban napirendre kerülő valamennyi lényeges pontban határozatlan. Vegyük például a víz mint alapvető emberi jog kérdését. Ha ez egy jog – és abszurd lenne ezt tagadni –, akkor nem lehet áru is. Szabad társadalomban egy jogot nem lehet adni-venni. A szabadság csak a rabszolgatársadalomban vásárolható meg. Pontosan tudjuk azonban, hogy az óriási magánérdekek birtokukba akarják venni ezt a jogot. Tehát mit mond majd Európa Isztambulban? Kinek van szüksége, ahogy például a J. preambulumbekkezdésben

szerepel, a víz pénzügyi prioritásának növelésére? Íme az első példa a homályos megfogalmazásra. Továbbá, az állam vagy az állami tulajdon az egyetlen szereplő a vízpolitikában? Vagy ahogy az állásfoglalás (12) bekezdésében szerepel, az a „legfőbb szereplő”? Mit jelent valójában ez a mondat? Egyébként ellentmond ugyanazon dokumentum (2) bekezdésének, amely helyesen állapítja meg, hogy a víz a „közjavak” részét képezi, amelyet „állami ellenőrzés alatt” kell tartani.

Röviden, társadalmunk fejlődési modelljét érintő általános válságot élünk, de még mindig ragaszkodunk ahhoz a piaci elképzeléshez, amelynek célja természeténél fogva a magánnyereség. Végül, egy másik nagyon gyenge pont: a dokumentumból hiányzik a globális vízgazdálkodásra vonatkozó szervezeti javaslat. A fent említett memorandumban azonban szerepel egy világügynökségre vonatkozó javaslat, amely megtalálható az egyik módosításban is, amelyet szavazatommal támogatni fogok.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony! Az ötödik Vízügyi Világforum egy olyan esemény, amelynek lehetőséget kell teremtenie hatékony, átlátható, szabályozott és a társadalom igényeinek megfelelő, a fenntartható fejlődés célkitűzéseivel összhangban lévő állami vízgazdálkodási rendszerek kidolgozására. E területen a helyi hatóságokra különleges szerep és különleges feladatok várnak. Ezenkívül az élelmiszerválság megmutatta, hogy – például a mezőgazdasági területek öntözése tekintetében – új módszerek kidolgozására van szükség. Ugyanakkor fontos annak biztosítása, hogy természetes trágyákat, vagy olyan trágyákat használjanak, amelyek a talajban gyorsan lebomlanak és nem szivárognak a talajvízbe.

Végül, az Európai Parlament március 15-i állásfoglalásában a negyedik Vízügyi Világforumon a közösen finanszírozott vízgazdálkodás támogatására és módjaira vonatkozóan kifejezett akarata tekintetében a Bizottság hogyan kíván fellépni? A víz problémája a világ és Európa előtt álló legjelentősebb kihívás.

Alessandro Battilocchio (PSE). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, képviselőtársaimnak igazuk van, a számok aggasztóak és komoly elgondolkodásra késztetnek. A világon sok ember, túl sok ember nem rendelkezik a vízhez való alapvető joggal. Az elmúlt években e területen a szabályozás jelentősen bővült. Isztambulban azonban azt szeretném látni, hogy figyelmet fordítanak arra, hogy a világ vízzel összefüggő dinamikáinak irányításában, vezetésében és ellenőrzésében szerepet játszó, jelenleg egymás tevékenységét és hatáskörét átfedő számos nemzetközi szervnek racionalizálásra van szüksége. Ez a reform nem halasztható tovább.

Remélem továbbá, hogy az ötödik Vízügyi Világforum el fogja ismerni azt az elvet, hogy a víz globális állami erőforrás, és hogy ez az elképzelés támogatást fog nyerni, ami a víz védelmére, az állami tulajdonra, valamint a felhasználási és elosztási folyamatokra vonatkozó megfelelő politikákkal is jár.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Elnök asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim! Úgy gondolom, hogy e Házban évek óta ugyanazokat a dolgokat hajtogatjuk.

Úgy gondolom, hogy már mindent elmondtunk a vízről, az emberiség e közös erőforrásáról, és sajnos újra el kell mondani, mert a helyzet korántsem javult, sőt ellenkezőleg! A legutóbbi ENSZ-jelentésből kitűnik, hogy valójában a helyzet rosszabbodik. Ezért úgy gondolom, hogy az Európai Unió által tett javaslatok és az általa folytatott politikák ellenére, amelyek az első lépést jelentik, ténylegesen tovább kell menni, mert víz nélkül nincs élet. Tudnunk kell tehát, hogy számos ország lakossága esetében, különösen a velünk kereskedelmi kapcsolatban és párbeszédben álló országokban, a vízellátás nem megoldott vagy még mindig nem jutnak hozzá ivóvízhez.

Ez teljes mértékben megengedhetetlen és elfogadhatatlan. Véleményem szerint ténylegesen támogatnunk kell – és úgy gondolom, hogy az Európai Uniónak nemzetközi szinten és Isztambulban kell támogatást nyújtania – a víznek az emberiség közös erőforrásaként való meghatározását. A víz nem egy eladható vagy multinacionális vállalatunk által eladható áru. Ez az, amiért valóban küzdenünk kell Isztambulban, és úgy gondolom, hogy képviselőtársaink küzdeni fognak ezért.

John Bowis (PPE-DE). – Elnök asszony! Figyelmesen hallgattam kollégáimat, akik nagyon helyesen hangsúlyozták a vízhiányt, a vízhez való hozzáférés hiányát, az ebből eredő betegségeket. Mindez alapvetően fontos e vízfórum szempontjából.

Csak szeretném az érem másik oldalát is megmutatni, mert azok, akik közülünk a közelmúltban részt vettek Guyanában az AKCS regionális konferencián, nagyon jól megismerték azokat az országokat, ahol az éghajlatváltozás miatt túl sok a víz. Musacchio úr az éghajlatváltozás vízre gyakorolt hatásáról beszélt; hogyan tud szennyezni, hogyan tudja a vizet kiszáritani, megszüntetni a hozzáférést, de itt nekünk túl sok van és

nem szabad elfelejtenünk, hogy ez mit jelent a vízellátás szennyezése és a növényi kultúráknak okozott károk és a többi szempontjából.

Úgy gondolom tehát, hogy a vízről szóló fórum napirendjére fel kell vennünk az erdősítés/erdőirtás kérdését, mert ha nem jól csináljuk, áradásokkal éppúgy számolnunk kell, mint aszályokkal.

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Senki sem becsülheti alul a víz jelentőségét és azt, hogy vízforrásaink kezelésére is szükség van. Amint azonban bevezető megjegyzéseimben említettem, segítenünk kell a világ szegényebb részét abban, hogy tiszta ivóvízhez jusson. A Bizottság továbbra is támogatni fogja ezeket az országokat.

A víz elsődleges emberi szükséglet, amint azt a 2006-os negyedik Vízügyi Fórum elismerte és megerősítette. Természetesen, amint korábban is mondtam, az EU a közelgő isztambuli fórumon képviselteti magát, és komoly hangsúlyt fektet az általam említett valamennyi pontra.

Bowis úr egy másik nagyon fontos kérdést említett – és egyetérték vele – mégpedig azt, hogy az éghajlatváltozás miatt azt tapasztaljuk, hogy a világ más részeit elárasztja a víz. Valóban fel kell lépünk ez ellen. Amint nagyon világosan megfogalmazta, az erdősítés a probléma megoldásának egyik módja.

Elnök. – Egy állásfoglalási indítványt⁽³⁾ kaptam az eljárási szabályzat 108. cikkének (5) bekezdésével összhangban.

A vitát lezárom.

A szavazásra 2009. március 12-én, csütörtökön kerül sor.

17. A Számvevőszék 10/2008. sz. jelentése az egészségügyi ellátást finanszírozó közösségi fejlesztési támogatásokról a szubszaharai Afrika országaiban (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a szubszaharai Afrika országaiban az egészségügyi ellátást finanszírozó közösségi fejlesztési támogatásokról szóló 10/2008. sz. számvevőszéki jelentésre vonatkozó, a Fejlesztési Bizottság nevében Borrell Fontelles által a Bizottsághoz intézett szóbeli választ igénylő kérdés vitája (O-0030/2009 – B6-0016/2009).

Anne Van Lancker, szerző. – (NL) Elnök asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim! Afrika az egyetlen kontinens, amely semmilyen említésre méltó előrehaladást sem ért el a millenniumi célok elérése terén, különösen az egészségügy területén, azaz az anya- és gyermekhaladóságot, a HIV/AIDS, a TBC és a malária elleni küzdelmet tekintve. Ez teljes egészében gyenge egészségügyi rendszerüknek és az ezt az ágazatot sújtó emberi erőforrás-válságnak tudható be. Ezért teljesen világos, hogy a szegénység elleni küzdelemben az egészségügyi rendszerekbe történő befektetés alapvető fontosságú.

Ez egyébként a Bizottság véleménye is, de a Számvevőszék jelentése szerint – bár a Bizottság évek óta követeli – vajmi kevés történt a gyakorlati változások megvalósítása terén. A Bizottság főként az AIDS elleni küzdelemben vertikális alapokon keresztül tesz erőfeszítéseket, és erre véleményünk szerint bár lehet, hogy szükség van, de ez nem mehet az alapvető egészségügyi ellátásra vonatkozó általános beruházási csomag rovására.

Biztos asszony, az alapvető egészségügyi ellátás költségvetése a hivatalos fejlesztési támogatás teljes csomagjának keretében még arányosan sem nőtt 2000 óta. Ezért e Parlamentnek elegendő oka van arra, hogy a Számvevőszék jelentése alapján néhány kérdést intézzon a Bizottsághoz, és néhány ajánlást tegyen. Négy pontot szeretnék megemlíteni.

Először is, az egészségügyi költségvetést növelni kell. Egyértelmű, hogy ebben az esetben az EU és partnerországai részéről közös kezdeményezésre van szükség. A fejlődő országok kötelezettséget vállaltak arra, hogy költségvetésük 15%-át az Abudzsai Nyilatkozat keretében fektetik be. Ez valószínűleg nem megvalósítható, biztos asszony, ha a Bizottság és Európa az Európai Fejlesztési Alap (EFA) mindössze 5,5%-kát kész erre költeni. Meg szeretném tehát tudni Öntől, hogy a Bizottság hogyan kívánja biztosítani a 10. EFA keretében az egészségügyi beruházások növelését?

⁽³⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

Másodszor, a költségvetési támogatás jobb és hatékonyabb felhasználására van szükség. Még akkor is, ha ez a Bizottság egyik látványos eleme, a Számvevőszék jelentésében alacsony pontszámot kapott. Mindazonáltal a költségvetési támogatásnak nagy szerepe lehet a déli egészségügyi rendszerekben a hiányosságok felszámolásában. Miközben az ágazati költségvetési támogatás valóban meg tudja célozni az egészségügyi rendszereket, Afrikának a Szaharától délre eső részében alig használják.

Az általános költségvetési támogatás szintén hasznos lehet, feltéve, hogy a Bizottság képes arra, hogy rábírja és fellelkesítse a partnereket, hogy központi ágazatnak tekintsek az egészségügyet, és erre ösztönözzük is a Bizottságot. A következő kérdéssel fordulok a Bizottsághoz: miként kívánnak jóval megfelelőbb és jóval célzottabb fellépést biztosítani az ágazati támogatáson és az általános költségvetési támogatáson keresztül?

A millenniumi fejlesztési célok szerinti szerződések a Bizottság egyik ígéretes eszközét képezik. 100%-ban támogatom azokat, de teljesen szintén, valahol túlságosan tartalmatlanok és túl rövidlátóak, mert csak a jó tanulóknak szólnak, és így a többiek számára alternatívákra van szükség.

Harmadszor, fokozni kell a szakértelmet. A jelentés szerint a Bizottság túl kevés szakértelemmel rendelkezik ahhoz, hogy politikai javaslatait az egészségügyi ágazatban átvigye a gyakorlatba. Ezért arra kérjük a Bizottságot, hogy több egészségügyi szakértő felvételével, valamint a WHO-val és a tagállamokkal folytatott hatékonyabb munkával biztosítsa ezt a szakértelmet.

Negyedszer, az egészségügyi ágazatot jobban kell koordinálni. Biztos asszony! Elengedhetetlen a munkamegosztásról szóló európai magatartási kódex gyakorlatba való átültetése, valamint elengedhetetlen az egészségügyi beruházások és az egészségügyi programok különböző uniós országok közötti jobb koordinációja. Ezenkívül, biztosítanunk kell, hogy az egészségügy területén a rászoruló országok közül a kevés támogatásban részesülők is garantálni tudják a támogatást.

Befejezésül a Költségvetési Ellenőrző Bizottság nevében szeretnék köszönetet mondani Staes úrnak, aki osztja a Fejlesztési Bizottság aggodalmát, és azt kérte a Bizottságtól, hogy lehetőleg 2009 végéig tisztázza a mentesítési eljárásra vonatkozó terveit.

Biztos asszony, hölgyeim és uraim! Világos, hogy e Parlament arra ösztönzi a Bizottságot, hogy politikai prioritásait végre nagyobb meggyőződéssel és jobb eszközökkel váltsa valóra. Ez több mint szükséges, ha 2015-re esélyt akarunk a millenniumi célok elérésére, mert – biztos asszony – az alapvető egészségügyi ellátás hosszú távon fenntartható beruházásokat érdemel.

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! A Bizottság valóban üdvözlí az Európai Számvevőszék külön jelentését az afrikai egészségügyi szolgáltatók uniós támogatásáról. E szóbeli választ igénylő kérdés vitája lehetőséget nyújt számunkra arra, hogy Afrikának nyújtott egészségügyi támogatásunkat megvitathassuk Önökkel, az Európai Parlamenttel.

Most nem fogom megismételni az interneten már közzétett hivatalos választ, amellyel a Bizottság már reagált a Számvevőszék külön jelentésére.

Sajnos ez a jelentés nem kapott széles sajtóvisszhangot, ha egyáltalán megemlítették. A dolgokat néha túlságosan is leegyszerűsítették azzal a kijelentéssel, hogy „Európa nem tartotta be Afrikának tett ígéreteit”. Engedjék meg ezért, hogy a vita megkezdése előtt néhány alapvető pontot tisztázzak.

A Bizottság továbbra is teljes mértékben támogatja a millenniumi fejlesztési célokat, az egészségüghöz kapcsolódó, e célok részét képező 4. 5. és 6. célt: a gyermekhalandóság kétharmaddal való csökkentését, az anyák halálzási arányának háromnegyeddel való csökkentését, valamint a HIV/AIDS terjedésének megállítását és visszafordítását. Ezt jelenti fejlesztési együttműködésünk, de kötelezettségvállalásunkat nemcsak az egészségügy számára biztosított költségvetési előirányzatokkal kell mérni.

Kétségtelen, hogy a gyermekhalandóság hatékony egészségügyi szolgáltatási támogatásokkal, különösen védőoltásokkal csökkenthető. Ezért a védőoltással való lefedettséget nemcsak egészségügyi programjainkban, hanem számos általános költségvetési támogatási műveleteinkben is nyomon követjük. A gyermekhalandóság azonban más tényezőktől, például a táplálkozástól, a lakáshelyzettől, a biztonságos vízhez való hozzáféréstől, a higiénitől és az oktatástól is függ. Ezért hozzájárulásunk gyakran lehet, hogy magán az egészségügyi ágazaton kívülre esik és fog esni a jövőben is.

Párizsban és Accrában megállapodtunk abban, hogy az ágazati előirányzatokról és fejlesztési támogatásunk módosításairól történő döntések során fokozottan tiszteletben tartjuk a támogatás hatékonyságának alapelveit. Erre csak két példa. Az első a partnerkormányok vezető szerepe. Ez a partnerországgal való részletes

megbeszélés után a támogatásra javasolt ágazatok elfogadását jelenti. Ez lehet, hogy nem az egészségügyi ágazat, hanem az oktatás vagy a víz és a szennyvízelvezetés.

Második: a nemzeti rendszerekkel való összehangolás. Ez támogatásunk ellenőrzött, lehetőleg költségvetési támogatásként történő továbbítását jelenti (feltéve, hogy az alapkritériumokat teljesítik). Ha az ország szegénység elleni stratégiája megfelelően kialakított, támogatásunk inkább általános költségvetési támogatásként jelentkezhet.

Bár ezt a támogatást nem az egészségügyi ágazat számára nyújtott támogatásként jelölik, az egészségügyi célokhoz kapcsolódik, mint például a védőoltás-lefedettség arányok vagy a szakképzett egészségügyi dolgozók segítségével történő születések aránya. Ezek a célok általában a szegénység elleni stratégia részét képezik, és ezeket általában nyomon követik, valamint a költségvetési támogatási kifizetések gyakran az azokban való előrehaladáshoz kapcsolódnak.

A támogatások hatékonyságára vonatkozóan az Accrában és Párizsban vállalt általános kötelezettségeken túl mi – mint Európai Unió közösen – elfogadtunk egy magatartási kódexet, amely például az adományozók sokfélesége miatt a partnerországainkra nehezedő adminisztratív és irányítási terhek csökkentése érdekében előírja azon ágazatok számának a csökkentését, amelyekben minden egyes adományozó aktív. Ez a munkamegosztási megközelítés célja, amelyről az EU tagállamai és az Európai Bizottság megállapodott. Tudjuk, hogy országos szinten nem lesz mindig könnyű megállapodni erről, különösen azért, mert az egészségügy a közvélemény számára nagyon fontos, és minden adományozó, illetve támogatást nyújtó ország jelen kíván lenni és látszani szeretne. Időnként ellen kell állnunk ennek a tendenciának és más adományozókra kell hagynunk a munkát.

Ezért remélem, hogy mai vitánk hozzájárul e kérdések további tisztázásához, és segít annak biztosításában, hogy Európa teljesítse Afrikának tett ígéreteit.

John Bowis, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, köszönöm a biztos asszony választát. Biztos vagyok abban, hogy igaza van biztos asszonynak abban, hogy a számadatok sok mindent jelenthetnek, és azokat nagyon figyelmesen kell megvizsgálnunk. Ma azonban természetesen a Számvevőszékre tekintünk, tehát meg kell néznünk a számadatokat. Sokszor azt kívánom, hogy inkább az embereket nézzük meg, mint a számokat, de egyetértünk abban, hogy „egészség nélkül nincs jólét”. Ez nemcsak jelmondat, hanem számos alacsony jövedelmű országban valóság is.

Egyetértünk abban, hogy a Számvevőszék megállapítása szerint az EFA-alapok mindössze 5,5%-át költik az egészségügyre, miközben az Európai Unió politikája – és a Parlament politikája – szerint 35%-ot kellene egészségügyre és oktatásra költeni. Van itt egy rossz számadat, és talán ez nem is olyan rossz, mint amit ez az adat sugall. Azt mutatja azonban, hogy sokkal jobban kell csinálnunk, és ez az országok által az Abudzsai Nyilatkozatban rögzített 15%-os ígéretet jelentő együttműködést – ha használhatom ezt a kifejezést – vonja maga után.

Biztos asszony, szeretnék azonban visszatérni az emberekre. Ha az ember elmegy Maliba és látja a kezelhetetlen cukorbetegséget, valamint megnézi a családi költségeket: a család jövedelmének több mint 30%-át inzulinra költik, ha meg kell venniük az inzulint – és meg kell venniük. Ha az ember elmegy Csádba és a mentális egészségügyi szolgáltatásokról érdeklődik, akkor azt a választ kapja, hogy a polgárháború előtt volt ilyen. Ha az ember bárhová elmegy Afrikába, láthatja az epilepsziások embertelen kezelését, miközben pár centért többségüket rohammentessé tehetjük. Ha az ember bárhová elmegy Afrikába, láthatja az AIDS miatt árván maradtakat, és láthatja azokat a nagyszülőket, és találkozhat velük, akik megpróbálják felnevelni unokáikat, mert a szülők meghaltak.

A statisztikai adatok itt vannak. Tudjuk, hogy Észak-, Dél- és Közép-Amerikában a világ lakosságának 14%-át a világon a betegségek jelentette teher 10%-a érinti és a világ egészségügyi dolgozóinak 42%-a jut erre a földrészre. Afrikának a Szaharától délre eső részében él a világ népességének 11%-a, a világon a betegségek jelentette teher 25%-a és a világ egészségügyi dolgozóinak 3%-a esik erre a térségre. Ez korábbi vitánkat tükrözi. Meg kell azonban néznünk ezeket a dolgokat, mert egészségügyi szolgáltatások nélkül nincs egészség és egészségügyi dolgozók nélkül nincs egészségügyi oktatás.

Meg kell néznünk néhány általunk elindított projektet is. Itt nemcsak a TBC-ről, az AIDS-ről és a maláriáról, hanem minden más betegségről is szó van. Ezek az elhanyagolt betegségek, amelyekkel kapcsolatban a Bizottság büszke a gyógyszeripárságokkal folytatott, azon kezdeményezésre vonatkozó együttműködésére, amelynek keretében segítséget nyújtanak azoknak az embereknek, akiknek szükségük van azokra a gyógyszerekre. Meg kell néznünk a megbetegedések okait, és a ma esti vita ezek köré összpontosult.

Csak mindezek összegyűjtésével lehet értékelni a statisztikai adatokat – és ez azt jelenti, hogy az emberek fognak véleményt alkotni. Amit jobban teszünk, segít abban, hogy az emberek jobban legyenek, és akkor gazdaságuk is jobb lesz.

Bart Staes, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! A Számvevőszék jelentése a következő hétig hivatalosan nem kerül a Költségvetési Ellenőrző Bizottság elé. Ezért szeretnék gratulálni a Fejlesztési Bizottságnak és Van Lancker asszonynak is, akik biztosították, hogy ez a vita ma sorra kerüljön, és hogy holnap elfogadjunk egy állásfoglalást, amely részletesen beszámol arról, hogy mi működött rosszul.

Komolyan oda kell figyelniük Van Lancker asszony hosszú hozzászólására és az általa tett ajánlásokra. Biztos asszony, komolyan oda kell figyelniük Bowis úr hozzászólására, aki nagyon szakszerűen felsorolta a hiányosságokat.

Bárki, aki elolvassa a Számvevőszék jelentését, nem tud egyszerűen átsiklani a kérdés felett. A számadatokat mindenki láthatja, és Van Lancker asszonynak igaza volt, amikor hangsúlyozta, hogy az erre az ágazatra vonatkozó millenniumi célok nagy nehézségekkel érhetők el, ha egyáltalán elérhetők. A Számvevőszék által az egyes országokra vonatkozóan megállapított számadatok tanulmányozása visszarántja az embert a földre.

Az AIDS elterjedtségével kapcsolatban: Szváziföldön a lakosság 34%-a, Leshotóban 23%-a és Malawiban 14%-a fertőzött. 1997-ben Szváziföldön a gyermekhaladóság aránya 78/1000 volt, míg ma 86/1000. Lesothóban a 90-es évek közepén a várható élettartam 60 év volt, míg ma csak 41. Kenyában 10 gyermekből 1 ötéves kora előtt meghal. Az ajánlás, a Számvevőszék elemzése az uniós politika utóbbi néhány évben tapasztalható hatékonyságáról fájdalmasan nyugtalanító.

Ezért remélem, biztos asszony, hogy április 10-ig a Bizottságnak valóban sikerül megválaszolnia a kérdéseket, amelyeket a Költségvetési Ellenőrző Bizottság előadójaként beemeltem ebbe az állásfoglalásba, tehát a válaszokat bele tudjuk foglalni az április végén esedékes mentesítési eljárásba.

José Ribeiro e Castro (PPE-DE). – (PT) Elnök asszony, biztos asszony! Ha valaki ellátogat Afrikának a Szaharától délre eső részébe, a legtöbb országban nem nehéz észrevennie, hogy az egészségügyi rendszerek milyen óriási mértékben gyengék, és hogy ez a gyengeség milyen hatalmas negatív hatást gyakorol azoknak az embereknek az életére és egészségére, akiken ezeknek a szolgáltatásoknak segíteniük kellene.

Ezt alátámasztják a nemzetközi szinten rendszeresen közzétett számadatok. Ebben a vonatkozásban rendkívül megrázó az a gondolat, hogy nem különösebben kidolgozott és nem különösen drága, egyszerű és gyakorlati viselkedésmódok sok élet megmentéséhez elegendőek lennének. Az európai pénzügyi támogatás ebben a vonatkozásban döntő fontosságú lehet, és soha nem szabad elfelejtenünk, hogy az egészségügyi területen megvalósuló együttműködés valójában stratégiai, és nemcsak a millenniumi fejlesztési célok egyikét érinti, hanem azok közül számos célt. A Számvevőszék megállapította, és ezt idézem: „az egészségügyi ágazatnak nyújtott EK-finanszírozás teljes fejlesztési támogatásának arányait nézve a Bizottságnak a millenniumi fejlesztési célokkal kapcsolatos kötelezettségvállalásai és Afrika Szaharától délre eső részének egészségügyi válsága ellenére 2000 óta nem emelkedett”. Idézet vége. Felismerte továbbá, és ezt ismét idézem: „A Bizottság [az AIDS, a tuberkulózis és a malária elleni küzdelem támogatását célzó] Globális Alap elindításának elősegítéséhez jelentős finanszírozással járult hozzá, de nem szentelt hasonló figyelmet az egészségügyi rendszerek erősítésének, bár ennek prioritást kívánt adni.” Idézet vége.

A Számvevőszék szerint ez azért következett be, mert, és ismét idézek: „a Bizottság az egészségügyi finanszírozás leghatékonyabb felhasználásának biztosításához nem rendelkezett kellő szakértelemmel”. Idézet vége.

A Számvevőszék ezért nyíltan óriási kihívás elé állítja az Európai Bizottságot, amelyet támogatok. Részünkről ezen adat és e vizsgálat objektivitása alapján szeretném újólág megerősíteni ezt a kihívást. Az egészségügyi szolgáltatások már fejlesztési támogatási prioritásaink közé tartoznak, de egyre inkább oda kell tartozniuk, és ezért fokozott finanszírozást érdemelnek. A támogatás módjának optimalizálásával, az irányítási koordináció és a kedvezményezett lakosság közelsége látszólag ellentmondó igényeinek figyelembevételével olyan szolgáltatás biztosítható, amely sok életet megmenthet.

Az Európai Bizottságnak pozitívan kell reagálnia erre a kihívásra, és erre ösztönzöm. Bowis úr épp megható beszédet mondott, amelyben sikerült arcokat, emberi arcokat állítania a Számvevőszék számainak száraz ridegsége mögé. Számunkra, biztos asszony, a kihívást az jelenti, hogy biztosítanunk kell, hogy

együttműködésünk boldogságot és reményt jelenítsen meg ugyanezek az arcokon. Ezért elengedhetetlen, biztos asszony, hogy az egészségügyi együttműködésünkre vonatkozó számokat megváltoztassuk.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Elnök asszony, valójában nem akartam hozzászólni ehhez a jelentéshez, csak egy pontot említenék meg, amely különösen közel áll a szívemhez, és amelyet az AKCS-üléseken többször is felvettem. Ez pedig a nigeri tuareg lakosság egészségügyi helyzetének kérdése. Ebben az összefüggésben, biztos asszony, tényleg szeretném felvetni az afrikai országokban a természeti erőforrásokat kiaknázó európai vállalatokkal, különösen francia Areva vállalattal kapcsolatos problémát, amely arra késztül, hogy Nigerben urániumot fog bányászni, az önkormányzatok bármiféle tájékoztatása nélkül, aminek az a következménye, hogy az ott lakó emberek például radioaktív anyagokat, illetve fémhulladékot használnak a konyhai edényekhez.

Ma a nigeri hatóságok nem teszik lehetővé, hogy komoly tanulmányok készüljenek a radioaktivitás helyzetéről a lakosság körében, de tudjuk, hogy aggasztó helyzetben vannak.

Az egyik AKCS-ülésen azt kértük, hogy végezzenek epidemiológiai tanulmányt a lakosságra vonatkozóan. Ma ismét a Bizottság elé terjesztem ezt a kérelmet.

ELNÖKÖL: MANUEL ANTÓNIO DOS SANTOS

alelnök

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Elnök úr, nemcsak figyelmesen hallgattam a ma éjszakai beszédet, és nemcsak odafigyeltem a Számvevőszék jelentésében foglaltakra, hanem amint említettem, nemrég tértem haza egy elefántcsontparti és libériai látogatásról, ahol saját szememmel láttam, hogy az egészségügy területén mire van szükségük ezeknek az országoknak. Szükségük van infrastruktúrára, képzett egészségügyi szolgáltatókra, amiről már beszéltünk, és szükségük van gyógykezelésre.

Ezek a szükségletek óriásiak, és csak egyet tudok érteni Önökkel abban, hogy az afrikai szegény országokban az egészségügy területén segítségnyújtásunkra vonatkozó erőfeszítéseinket fokozni kell.

Biztosíthatom Önöket, hogy észrevételeiket továbbítom kollégámnak, Louis Michelnek, és biztos vagyok abban, hogy hozzám hasonlóan ő is a legnagyobb odafigyeléssel fogja megvizsgálni valamennyi javaslatukat és észrevételüket.

Elnök. – Egy állásfoglalási indítványt⁽⁴⁾ kaptam az eljárási szabályzat 108. cikkének (5) bekezdésével összhangban.

A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

18. Az egységes eurófizetési térség (SEPA) megvalósítása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az egységes eurófizetési térség (SEPA) megvalósítására vonatkozó, a Gazdasági és Monetáris Bizottság nevében Berès asszony által a Bizottsághoz intézett szóbeli választ igénylő kérdés vitája (O-0018/2009).

Pervenche Berès, szerző. – (FR) Elnök úr! A Gazdasági és Monetáris Bizottság nevében beszélek. Biztos asszony, az Európai Parlament előadónk, Gauzès úr felügyelete mellett sokat tett azért, hogy a SEPA – Single Euro Payment Area - egységes eurófizetési térség – projekt megvalósításához szükséges jogalkotási intézkedések megszülethessenek.

A kísérő jogszabály – a fizetési szolgáltatásokról szóló irányelv – megalkotásakor felmerült bennünk néhány kérdés. Ma úgy látjuk, hogy ezek a kérdések valószínűleg megalapozottak voltak.

Ma, amikor a projektet el kell indítani, van néhány aggályunk, mert nem az a benyomásunk, hogy a mobilizáció szintje – amely számomra úgy tűnik, hogy nincs összefüggésben a válság kihívásaival – nem éppen olyan, mint amilyennek lennie kellene.

⁽⁴⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

Az a helyzet azonban, hogy e projekt esetében – amely sok támogatást kapott az ágazat szereplőitől és a jogalkotótól, de amelynek mindenekelőtt korszerű, közös valutánk, az euró létezéséhez illeszkedő fizetési eszközt kell biztosítania – fennáll annak a veszélye, hogy nem éri el a teljes hatékonyságához szükséges kritikus tömeget.

Különösen aggaszt bennünket, hogy a SEPA-projekt automatikus terhelési rendszerének bevezetése – amely kétségtelenül e projekt legeredetibb megoldása – bizonyos nehézségekbe ütközik.

Úgy tűnik számunkra, hogy a Bizottság feladataira vonatkozóan két kérdés merül fel. Először is, a Bizottság hogyan kívánja előmozdítani és támogatni a SEPA-fizetőeszközökre való áttérést? Az ütemtervet meghatározták, és egyértelműen látszik, hogy az nem vesz figyelembe minden gyakorlati elemet. Másodszor, a Bizottság azon a véleményen van-e, hogy a tranzakciók kritikus tömege esetében a SEPA-eszközökre való áttérésnek 2010-ig meg kell történnie, és ha nem, mit kell tenni ennek elérése érdekében?

E jogszabály elfogadásakor a SEPA-eszközökre való áttérésre vonatkozóan nem határoztunk meg egyértelmű és kötelező időpontot. Úgy gondoljuk, hogy kétségtelenül itt az ideje, hogy ezt megtegyük. Megértjük, hogy maradt még néhány nyitott kérdés a nemzeti rendszerek és a SEPA-rendszer összeegyeztethetőségével, valamint azzal kapcsolatosan, hogy mit jelent a végleges áttérés, de úgy gondoljuk, hogy a Bizottság feladata az iparág támogatása abban, hogy fennmaradó kérdéseikre megoldást találjanak.

Itt van továbbá a bankközi díjak kérdése, amelyet nyilvánvalóan nem vettek figyelembe, vagy elhanyagoltak, miközben ez a SEPA-projekt sikere vonatkozásában számos szereplő számára központi kérdés. Ebből a szempontból néha úgy tűnik, hogy a különböző illetékes szervek – legyen szó a banki szakágazatról, a Belső piaci és Szolgáltatási Főigazgatóságról vagy a Versenypolitikai Főigazgatóságról – némiképp egymásra hárítják a felelősséget.

Lehet, hogy a jogalkotó feladata, hogy beszéljen ezekkel a szereplőkkel, és bizonyos felelősségérzetet kérjen számon rajtuk. Úgy érezzük, hogy ezen a ponton nem kérdőjelezhetünk meg egy következetes jogszabályt anélkül, hogy ne támogatnánk a piaci szereplőket az alternatív rendszer kialakítására irányuló erőfeszítéseikben. Pontosan ez az a nehézség, amely a bankközi díjak kérdése ügyében felmerül.

A Versenypolitikai Főigazgatóság bizonyos esetekben jelezte, hogy úgy ítéli meg, hogy e jogszabály a versenyszabályokkal ellentétes, viszont úgy látja, hogy az iparágnak kell alternatív megoldást találnia. A helyzet az, hogy a tagállamok szintjén meglévő alternatív megoldásokat a Versenypolitikai Főigazgatóság nem próbálta ki. Ezért nem lehet tudni, hogy a Versenypolitikai Főigazgatóság támogatná-e azokat, vagy hogy egyes megoldások alkalmasak-e az előttünk álló problémák megoldására.

Például, képzeljük el, hogy egy bankközi rendszer finanszírozása a jogszabály alapján bevezetett szankciókon, azaz az elkövetett hibákon nyugszik. A gyakorlatban ez igen sokszor azt jelentené, hogy a legkiszolgáltatottabb embereknek kellene fizetni, ami nekem nem tűnik ésszerűnek, vagy társadalmilag igazságosnak.

Ezért felszólítom a Bizottságot, hogy két fontos pontra vonatkozóan hozzon intézkedést: határozza meg az áttérés végső határidejét és segítsen egy alternatív rendszer, vagy a Szerződés bankközi cserére vonatkozó szabályai szempontjából elfogadható rendszer meghatározásában.

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Mindenekelőtt McCreevy biztos úr sajnálkozását szeretném tolmácsolni, amiért nem tud jelen lenni.

Tehát, ez valóban egy hosszú kérdés, de úgy gondolom, hogy mind a kérdés, mind pedig a SEPA megvalósítására vonatkozó állásfoglalástervezet helyesen határozza meg azokat a kulcsfontosságú kérdéseket, amelyeket a SEPA sikere érdekében meg kell oldanunk.

Az első kérdés arra vonatkozik, hogy a Bizottság hogyan kívánja előmozdítani és elősegíteni a SEPA-eszközökre való áttérést.

A SEPA elsősorban egy piacvezérelt projekt, de figyelembe véve a szélesebb értelemben vett gazdaság számára nyújtott jelentős előnyöket, a Bizottság törekedett a SEPA-ra való áttérés ösztönzésére, például azáltal, hogy a SEPA-ról szóló előrehaladási jelentésünkön keresztül a SEPA politikai profiljának növelése érdekében katalizátorként lép fel, és a hatóságokat a korai áttérésre ösztönzi. Ezenkívül arra törekedett, hogy maga is a SEPA korai alkalmazójává váljon. Végül, amint az a Bizottság múlt heti, „Impulzusok az európai gazdaság élénkítéséhez” című javaslatában szerepel, a SEPA megvalósításából eredő előnyök biztosítása érdekében javaslatokat terjeszt elő.

A második kérdés arra vonatkozik, hogy a fizetések kritikus tömege 2010 végéig áttér-e. Mi az áttérés alatti többletköltségek minimalizálása érdekében egyértelműen a gyors áttérést támogatjuk. Bár a SEPA átutalási rendszert (SCT) sikeresen bevezették, a fizetések kevesebb mint 2%-a tért át. Ezenkívül a SEPA automatikus terhelést csak az év későbbi időszakában vezetik be. Tehát az áttérés jelenlegi üteme túl lassú ahhoz, hogy a kritikus tömeget 2010-ig elérjük.

A harmadik kérdés az egyértelmű és kötelező végső időpont szükségességére vonatkozott. Látjuk, hogy milyen előnyei vannak egy végső határidő meghatározásának, és természetesen 2012 nem tűnik ésszerűtlennek. Számos tagállam esetében azonban ez továbbra is igen kényes kérdés. Ezért e kérdés vizsgálatára egy világos folyamat létrehozását támogatjuk, amelynek során összegyűjtjük azokat az információkat, hogy a végső határidő milyen hatással van a különböző érdekelt felekre, és körültekintő vitát indítunk velük.

Ez elősegíthet valamiféle politikai jóváhagyást, és szükség esetén egy lehetséges jogalkotási javaslatot, például az év végén.

Negyedik kérdése arra vonatkozik, hogy a SEPA automatikus terhelés esetében a multilaterális bankközi díjakkal és a meglévő megbízásokkal kapcsolatosan hogyan lehet fokozni a jogbiztonságot.

Az egyértelmű jogi megítélés biztosítása, valamint a SEPA automatikus terhelés sikeres bevezetése érdekében az üzleti modell problémájának ideiglenes megoldására van szükségünk. A Bizottság ezért teljes mértékben támogatja azokat az erőfeszítéseket, amelyeket a Parlament és a Tanács a határokon átnyúló fizetésekről szóló rendelet felülvizsgálatának keretében az ideiglenes megoldás érdekében fejt ki.

A Bizottság támogatja továbbá a meglévő nemzeti automatikus terhelési megbízások folyamatos jogérvényességét a SEPA-ra való áttérés alapján. Ez azonban egy olyan jogi kérdés, amit a nemzeti hatóságoknak kell megoldani, például a fizetési szolgáltatásokról szóló irányelv végrehajtása által biztosított lehetőség kihasználásával.

Az ötödik kérdés arra vonatkozott, hogy a Bizottság hogyan oldja meg a kártyás fizetésekre vonatkozóan a multilaterális bankközi díjak kérdését.

Ez a munka elsősorban a két jelentős nemzetközi kártyarendszer, nevezetesen a MasterCard és a Visa versenyszabályai alapján, egy bizottsági vizsgálaton keresztül folyik.

2007. december 19-én a Bizottság úgy határozott, hogy a MasterCard multilaterális bankközi díjai a MasterCard és Maestro márkánévvel ellátott fogyasztói hitel- és betéti kártyákkal történő, határokon átnyúló kártyás fizetések esetében nem egyeztethetők össze a versenyszabályokkal. A MasterCard a bizottsági határozatot megfellebbezte.

2008 márciusában a Bizottság eljárásokat indított annak megállapítására, hogy a Visa Europe multilaterális bankközi díja sérti-e a 82. cikket? A Visa-val is folynak a tárgyalások.

A Bizottság arra törekszik, hogy egyenlő esélyeket teremtsen a MasterCard és a Visa Europe, valamint a jövőben jelentkező más bankkártya-rendszerek számára.

Utolsó előtti kérdése arra vonatkozik, hogy a Bizottságnak van-e konkrét megoldási javaslata a multilaterális bankközi díjak kérdésére. Piacgazdaságban az iparágak feladata, hogy megfelelő üzleti modellt javasoljanak. A kártyákkal kapcsolatban, amint említettem, a Mastercarddal és a Visa-val folynak a megbeszélések. A SEPA automatikus terheléssel kapcsolatban a Bizottság a banki szférával folytatott állandó párbeszéd keretében nyújtott sürgős iránymutatással és az érintett piaci szereplők hozzájárulása alapján kívánja segíteni az iparágat. Ennek az iránymutatásnak legkésőbb 2009 novemberéig rendelkezésre kell állnia.

Végül utolsó kérdése arra vonatkozik, hogy milyen konkrét intézkedéseket kíván javasolni a Bizottság annak érdekében, hogy a SEPA-ra való áttérés eredménye ne egy drágább fizetési rendszer legyen?

A Bizottság véleménye szerint ez nem történhet meg. Először is, a SEPA elősegíti a versenyt, és a méretgazdaságosság miatt növeli a működés hatékonyságát – mindkettőnek árcsökkentő hatása van.

Másodszor, a SEPA növeli továbbá az átláthatóságot, ami korlátozza a kereszttámogatást és a rejtett árképzést, bár optikailag bizonyos felhasználók áremelkedésként érzékelhetik a magas rejtett árképzésről az alacsony rejtett árképzésre való áttérést. Ebben az esetben fontos, hogy a bankok egyértelmű tájékoztatást nyújtsanak.

Harmadszor, a Bizottság tanulmányok elindításával gondosan ellenőrzi a SEPA fogyasztókra gyakorolt hatását.

Végül, egyetértünk abban, hogy aggodalom kíséri, hogy a hatékony nemzeti betéti kártya-rendszerek helyébe drágább alternatívák léphetnek. Vannak azonban olyan kezdeményezések, amelyek egy új pán-európai betéti kártya-rendszerre alakulhatnak, valamint a hatáskörrel rendelkező meglévő uniós szervek és a nemzeti versenyhatóságok általános óvintézkedéseket hoznak.

Végezetül ezért a SEPA hatékonyabb fizetési rendszert eredményezhet, valamint az uniós és a nemzeti versenypolitika megfelelő biztosítékokat nyújt.

Ezért nagyon örülök ennek az állásfoglalásnak, és annak, hogy a Parlament határozottan támogatja a SEPA-t.

Jean-Paul Gauzès, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim! Sok minden hangzott el éppen arról, hogy mi lett ebből a fizetési szolgáltatásokról szóló irányelvből, amelynek én voltam a parlamenti előadója, és amelyet első olvasatban 2007-ben fogadtak el.

Ezen irányelv célja többek között az volt, hogy az EPC-n belül tömörülő különböző banki intézmények megkapják a SEPA megvalósításához szükséges jogi eszközöket. Ezért a bankkártyákra, az átutalásokra és az automatikus terhelésekre vonatkozó európai rendeletet fogadtak el.

A SEPA euróban történő fizetési szolgáltatásokra vonatkozó integrált piac, ahol nem lesz különbség a határokon átnyúló fizetések és a nemzeti fizetések között. Ez a rendszer a bankszektor és a fogyasztók számára is előnyökkel jár.

Amint említette, a Bizottság kötelezettséget vállalt annak biztosítására, hogy a SEPA-eszközökre való áttérés az Európai Unió polgárai számára nem eredményez drágább fizetési rendszert.

E jelentés elfogadása óta a SEPA-ra való áttérés nagyon lassan, túl lassan haladt előre. 2008. október 1-jén a tranzakciók mindössze 1,7%-át bonyolították a SEPA átutalási rendszerben.

Ezért ma jóváhagyjuk az Európai Parlament állásfoglalását, amely felszólítja a Bizottságot, hogy a SEPA-termékekre való áttérésre vonatkozóan határozzon meg egy végső időpontot. Ez az időpont nem eshet 2012. december 31. utánra, amelytől kezdve minden euróban történő fizetést a SEPA-előírások szerint kell teljesíteni.

Az áttérés hatálybalépése előtt azonban meg kell oldani egy kényes problémát, a multilaterális bankközi díjak kényes kérdését. Nem szabad eltörölni ezeket a díjakat. A fizetési szolgáltatás kereskedelmi tevékenység. A költségek fedezése és a résztvevők haszonkulcsának felszámolása jogos.

Ezzel szemben azonban kerülni kell az átláthatatlanságot és az önkényességet. Helyénvaló tehát, hogy a Bizottság ezeknek a bankközi díjaknak az alkalmazására vonatkozó iránymutatásokat határozzon meg.

A nagyobb jogbiztonság érdekében ezeket az iránymutatásokat az automatikus terhelésre vonatkozó SEPA-rendszer bevezetése előtt ismerni kell. E jogbiztonság nélkül a bankok számos országban nem biztos, hogy be tudják vezetni az automatikus terhelési rendszert, és ez megállíthatja a SEPA megvalósítását.

Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja, valamint az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja a holnapi szavazásra ehhez nagyon hasonló módosításokat terjesztett elő. Természetesen reméljük, hogy figyelembe veszik azokat.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) Ebben a nehéz időszakban nagyon fontos, hogy megtaláljuk a gazdasági növekedés lehetséges forrásait. Európai pénzügyi piacunk az európai gazdaság számára pontosan egy ilyen lehetséges növekedési forrás. Jelen esetben a fizetési piacról beszélünk, és sajnálatos, hogy az általunk hozott határozatokat meglehetősen lassan hajtják végre. Általában a bankok technikai lehetőségeit említik fő okként, mivel ezek főként technikai megoldások, de azt szeretném mondani, hogy a bankok technikai modernizálása a bankszektor és maguknak a bankoknak az érdeke, és ily módon modernizálhatják piacukat, fizetési rendszereiket és növelhetik hasznukat. Ezért nagyon fontos, hogy a tagállamok nagyobb határozottsággal hajtsák végre az egységes eurofizetési térség megvalósítási tervét.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Tudjuk, hogy az egységes eurofizetési térség épp a kis- és középvállalkozások számára valódi kihívást jelent. Az utóbbi időben igen intenzíven dolgoznak együtt a hitelkártyarendszerekkel, és az ezekből a rendszerekből adódó árak és költségek nagyon eltérőek. Úgy gondolom, hogy a megkívánt átláthatóság itt nincs jelen.

Pontosan válság idején van szükségünk az üzleti vállalkozások megfelelő támogatására. A költségek csökkentésével lehetővé kell tenni a vállalatok hitelképességét, mert ezáltal természetesen ismét hitelhez juthatnak. Úgy gondolom, hogy a SEPA ebben az esetben megfelelő eszköz lenne. A lehető leggyorsabban alkalmazni kell annak érdekében, hogy ne csak a kis- és középvállalkozások tudjanak olcsón és hatékonyan dolgozni, hanem ez a kis- és nagyvállalkozások közötti ügyletekre is érvényes legyen.

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Szeretném megköszönni a Gazdasági és Monetáris Bizottságnak és elnökének, Berès úrnak ezt a vitát. A Bizottság üdvözlí, hogy a Parlament támogatja a SEPA-t, amely nemcsak egy önszabályozó kezdeményezés, hanem a gazdasági és monetáris uniót, valamint a lisszaboni menetrendet erősítő jelentős közpolitikai kezdeményezés is. A Parlament és a Bizottság a SEPA-ra vonatkozóan egyértelműen ugyanazt az elképzelést képviseli és egyformák a céljai.

Engedjék meg azonban, hogy három fontos pontra visszatérjek! Először is, amint korábban is említettem, a Bizottság igen aktívan segített a SEPA-ra való áttérés folyamatának előrevitelében, különösen azzal, hogy nyomást gyakorolt a hatóságokra, hogy korai elfogadókká váljanak. A SEPA katalizátoraként hajthatatlanul folytatjuk ezeket az erőfeszítéseket.

Másodszor – bár osztjuk a Parlament szándékát, hogy a SEPA-ra vonatkozóan egy végső időpontot szeretne látni – nem hiszük, hogy itt az ideje annak, hogy kőbe vessünk egy végső időpontot. Mozgásba kell hoznunk a folyamatot, és meg vagyunk győződve arról, hogy egy ilyen kötelezettség kitűzése előtt még sok alapozó munkára van szükség.

Harmadszor, megerősítem, hogy a Bizottság a multilaterális bankközi díjazásnak a versenyszabályokkal való összeegyeztethetőségére vonatkozóan iránymutatást fog meghatározni. Tudjuk, hogy kevés idő maradt a SEPA automatikus terhelés hatálybalépéséig, és hogy iránymutatásunknak ezért 2009 novembere előtt rendelkezésre kell állnia. Engedjék meg azonban, hogy egy pontot hangsúlyozzak: az iránymutatás csak akkor biztosítható, ha a lehetséges üzleti modellekre az iparág először konkrét elképzelésekkel áll elénk.

Elnök. – Egy állásfoglalási indítványt⁽⁵⁾ kaptam az eljárási szabályzat 108. cikkének (5) bekezdésének megfelelően.

A vitát lezárom.

A szavazásra holnap, 2009. március 12-én kerül sor.

19. Sri Lanka (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Sri Lanka-i romló humanitárius helyzetről szóló, a Külügyi Bizottság által előterjesztett állásfoglalási indítvány vitája (B6-0140/2009).

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim! Mindenekelőtt szeretném megköszönni a Külügyi Bizottság elnökének, hogy egyetértett a 91. cikkben meghatározott eljárás elfogadásával, és hogy ezt a sürgős állásfoglalást felvette az előző hétfői napirendre, mivel legutóbbi strasbourgi plenáris ülésünkön már kiadtunk egy sürgős állásfoglalást erről a Sri Lanka-i kérdéstről. Szeretném megköszönni továbbá a Parlamentnek, hogy hozzájárult ahhoz, hogy ma este sorra kerüljön ez a vita, és köszönöm Önnek, biztos asszony, hogy eljött erre a vitára, mivel tudom, hogy ez nehéz időpont az Ön számára.

Azért akartuk ezt az állásfoglalást, mert határozott politikai jelzést kívánunk küldeni a Sri Lanka-i kormánynak és a tamil képviselőknek, mivel a helyzet napról napra rosszabbodik. Közvetlen értesüléseink vannak tamil családoktól és Európában tartózkodó emberektől, akik rendszeresen üzeneteket küldenek nekünk és beszámolnak arról, hogy mi történik velük és mi történik a családjukkal, akik a Tamil Tigrisek és a Sri Lanka-i rendőrség közötti konfliktus csapdájába estek. Ezek az emberek valóban szörnyű szenvedéseken mennek át.

Nem tudjuk, hogy hány ember érintett, de becsléseink szerint 150–200 000 embert kellene evakuálni. Mit is jelent az „evakuálás”? A nem kormányzati szervezetek azt kérik tőlünk, hogy tengeri úton evakuáljuk őket, de ismételtelen fel kell tennem a kérdést: hová? Hová fognak menni ezek az emberek?

⁽⁵⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

Ma délután találkoztam egy kislánnyal, aki egy Sri Lanka-i menekülttáborban született, és aki ma Európában él. Ha ezeknek az embereknek el kell hagyniuk hazájukat azért, hogy menekülttáborokban éljenek, akkor ez sem megoldás.

Ezért azt kérjük ebben az állásfoglalásban, hogy ténylegesen kössenek tűzszünetet. Természetesen vitára kerül sor az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportjával egy azonnali vagy ideiglenes tűzszünetről. Ténylegesen azonnali tűzszünetet kérünk a hatóságoktól annak érdekében, hogy a polgárokat ne fenyegetse veszély, mert tudjuk, hogy öltek meg embereket. E beszámolókból ma is értesültünk egy újabb esetről. Természetesen azt kérjük ebben az állásfoglalásban, hogy a Sri Lanka-i kormány működjön együtt a nem kormányzati szervezetekkel és azokkal az országokkal, amelyek segíteni akarnak a konfliktus megoldásában. Azt is kérjük, hogy az Európai Unió lehetőleg segítsen az élelmiszer- és gyógyszer szállításban, amelyre óriási szükség van.

Végezetül, ha megengedik, képviselőcsoportom nevében azt szeretném mondani – hiszen hétfőn a Külügyi Bizottságban a Zöldek/Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportjának kezdeményezésére terjesztettük elő ezt a sürgős állásfoglalást –, hogy azt kérjük, hogy ebben az országban eltérő érdekekkel rendelkező egyes képviselőtársaink vegyék nagyon komolyan ezt a kérdést. Szeretném Önöket emlékeztetni arra, hogy egyes politikai csoportok már régóta kérik, hogy beszélhessenek a Sri Lanka-i helyzetről, és hogy belső okok miatt egyes országokban nem tudtuk megvitatni a tamilok és az 1980-as évektől romló helyzetük kérdését.

Biztos asszony, mivel Ön ma itt van, talán feltehetünk magunknak egy másik kérdést. Úgy tűnik, hogy az Európai Unió képes segíteni a konfliktus megoldásában. Talán eljött az ideje annak, hogy mérlegeljük az Európai Unión belül egy konfliktusfeloldásra létrejövő egység felállításának lehetőségét.

Láthatjuk a Kaukázusban, láthatjuk bárhol máshol a világon, hogy az Európai Unió komolyan veszti az általa kiadott javaslatokat. A konfliktusfeloldásban ma már nem lehetünk csak támogató résztvevők, hanem ténylegesen elő kell segítenünk a konfliktus feloldását. Ha ma az Európai Unió határozott jelenlétével és a hatóságokhoz intézett határozott üzenettel elkezdhetnénk a konfliktusfeloldás alapjainak letételét, úgy gondolom, hogy a politikai unió tekintetében is növekednénk.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök úr, a Sri Lanka-i békefolyamat egyik tokiói társelnökeként az Európai Bizottság és én személyesen nagyon szorosan követtük a Sri Lanka-i fejleményeket. Mélyen aggaszt bennünket a jelenlegi helyzet és a konfliktus tragikus humanitárius következményei, amint az a február 23-i tanácsi (GAERC) következtetésekben és a helyben február 3-án kiadott társelnöki nyilatkozatban is szerepel.

Különösen aggasztó számunkra az országon belül lakóhelyét elhagyni kényszerült több ezer ember helyzete, akiket – Önnek igaza van – csapdába ejtettek az északi Sri Lanka-i harcok. Már nem pusztán egy válsággal, hanem úgy gondolom, hogy humanitárius katasztrófával kell szembenéznünk. Ezt számos független forrás, többek között az ENSZ és az ICRC is megerősítette számunkra. A kormány legutóbbi bejelentése az északi és a déli biztonságos zónában történő két evakuációs útvonal megnyitásáról pozitív lépés, de tudni akarjuk, hogy ez hogyan működik a gyakorlatban.

Felszólítottuk a feleket – a Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) szervezetet és a Sri Lanka-i hatóságokat –, hogy a nemzetközi humanitárius jog előírásai szerint védjék meg a polgári lakosságot, és tegyék lehetővé az emberek biztonságos és szabad távozását a harci övezetből. Mindkét fél, az LTTE és a Sri Lanka-i hadsereg is felelős azért, hogy az elmúlt hónapokban nőtt a civil áldozatok száma. Sri Lankán az emberi életek megmentése érdekében azonnal és sürgősen cselekedni kell, ezt az ENSZ főtitkár-helyettese, Sir John Holmes is megerősítette, aki felhívta a figyelmet a magas halálozási arányra, és ezt megerősítette az ICRC is.

A Bizottság meg van győződve arról, hogy e válság kimenetele hosszú távú hatással lesz a békére, a megbékélésre és a Sri Lanka-i egységre, és hogy ebben az összefüggésben határozottan támogatja Sir John Holmes-nak a Sri Lanka-i kormányhoz intézett felszólítását, hogy hagyjanak fel az ellenségeskedéssel, ami időt ad a civil lakosságnak arra, hogy biztonságosan távozzon, valamint az LTTE-hez intézett felszólítását, hogy hagyja távozni a civileket és állapodjon meg a harcok békés rendezésében.

A társelnökök az LTTE-t fegyverletételre is felszólították, de sajnos ezt a felhívást visszautasították, sőt figyelmen kívül hagyták. Úgy gondoljuk, hogy a Sri Lanka-i kormány kötelessége, hogy valamennyi polgárát megvédje, és hogy humanitárius tűzszünetben állapodjon meg – ez legutóbb egy tanácsi következtetésben is szerepelt – annak érdekében, hogy a betegek és sebesültek elhagyhassák Vannit, valamint hogy az élelmiszer és a gyógyszer bekerülhessen. A múlt hétvégén India is ezt javasolta.

Továbbra is aggódunk a Sri Lanka-i humanitárius helyzet miatt, figyelembe véve a törvénytelen gyilkosságokat, emberrablásokat és a média komoly megfélemlítését. Nagyon fontos, hogy a kormány kövesse nyomon a legszembetűnőbb jelentős eseteket. Ezek a bűncselekmények nem maradhatnak büntetlenül.

Végül az Európai Bizottság továbbra is meg van győződve arról, és én is ezt állítom, hogy a Sri Lanka-i etnikai konfliktusra nincs katonai megoldás. Átfogó párbeszédre van szükség, ami politikai rendezést eredményez. Tartós béke és megbékélés mindenekelőtt csak a felkelést kiobbantó kérdések megoldásával és valamennyi közösség számára megfelelő terület biztosításával érhető el. Társelnökként mindig azt mondtam, hogy politikai megoldás csak valamiféle decentralizálási program útján valósítható meg, amelyet beterveztettek, majd levettek a napirendről, és most ismét napirenden van.

Charles Tannock, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Biztos asszony, a Sri Lanka-i brutális civil konfliktus végre a végéhez közeledik. Természetesen túl korai lenne megmondani, hogy ez a Tamil Tigrisek terrorista tevékenységének végét jelenti-e.

Természetesen ebben a szakaszban nem szabad támogatnunk egy állandó tűzszünetet, mivel ez lehetővé teszi, hogy a Tigrisek újraszerveződjenek. Véleményem szerint egyetlen lehetőségük, hogy letegyék a fegyvert, vagy katonailag legyőzzék őket, ami több áldozattal jár. Egy tartós tűzszünet katasztrófa lenne, mert – ahogy azt a hét eleji Sri Lanka-i öngyilkos merénylet is bizonyítja – az LTTE könyörtelen, vérszomjas és az Európai Unió, valamint az Egyesült Államok helyesen állapította meg, hogy terrorista szervezet.

Határozottan támogatjuk Rajapaksa elnöknek a felkelés befejezése érdekében tett erőfeszítéseit, amely felkelés csak elmondhatatlan emberi szenvedést hozott Sri Lankának, és ezen a gyönyörű szigeten komolyan hátravetette a gazdasági fejlődést. Ugyanakkor több ezer ártatlan, az országon belül lakóhelyét elhagyni kényszerült civil még mindig csapdában van egy szűk tengerparti sávon. Lehetővé kell tenni ezeknek a civilek a távozását, hogy a hadsereg befejezhesse offenzíváját. Elítélendő, de várható, hogy a Tigrisek ezeket a civileket élő emberi pajzsként használják. A Tigriseknél süket fülekre találtak a nemzetközi közösség arra vonatkozó felhívásai, hogy adják meg magukat és hozzanak létre egy ideiglenes humanitárius folyosót.

A további vérfürdők elkerülése érdekében azonban elengedhetetlen, hogy az ENSZ és más szervezetek számára lehetővé tegyék, hogy a civilek konfliktuszónából való távozását megszervezzék. Sri Lanka e tekintetben helyesen ítéli meg saját felelősségét, és el akarja kerülni a civil áldozatokat, de érthető módon a hadsereg türelme véges, és féltő, hogy a Tigrisek tengeri evakuálással, a civilekkel keveredve próbálnak meg elmenekülni.

Ezért e Ház ezen oldalán támogatjuk egy humanitárius folyosó létrehozását, valamint egy ideiglenes és azonnali tűzszünetet, illetve fegyverszünetet, ugyanakkor látni szeretnénk az LTTE teljes vereségét és helyette egy békés, igazságos és többnemzetiségű Sri Lanka létrehozását, ahol a tamil többségi területeken maximális autonómia uralkodik, valamint az egységes Sri Lanka-i államon belül pártatlanul osztják meg az erőforrásokat és a hatalmat.

Robert Evans, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, nagyon örülök ennek a vitának, amelyet a biztos asszony jelenlétében folytatunk, akinek nagyon köszönöm komoly, határozott és alapos nyilatkozatát. Ez nyilvánvalóan egy nagyon fontos téma, bár sajnálatos, hogy éjjel 11 órakor tárgyaljuk, ilyen kevés ember részvételével. A jelenlét azonban úgy gondolom, hogy nem tükrözi az e téma iránti érdeklődést, sem azt a komolyságot, amellyel számos képviselő ezt a kérdést kezeli. A biztos asszony szavait használva komolyan aggódunk a helyzet miatt. A ma éjszakai vita azt is elismerte, hogy a helyzet változott, és ahogy az elején Isler Béguin asszony mondta, határozott jelzést kell küldenünk a romló helyzetről, amely napról napra rosszabbodik.

Támogatom az eredetileg előterjesztett állásfoglalást, az „ideiglenes” szó kivételével. Nem értek egyet Tannock úr épp elhangzott kijelentésével, amikor azt mondta, hogy a tartós tűzszünet katasztrófa lenne. Bizonyára – és Önhez fordulok – nem vagyunk érdekeltek abban, hogy csak ideiglenes tűzszünet jöjjön létre. A világon bekövetkezett bármely konfliktus esetében e Parlament, amely együttérző emberekből áll, tartós tűzszünet mellett érvelt, amely előkészítheti a diplomáciai újraképzést, amelynek köszönhetően elindulhat a párbeszéd – és igen – megteremthetjük azt a békés, igazságos és többnemzetiségű társadalmat, amelyről Tannock úr beszélt, és amellyel egyetértek.

Tehát helyeslem a Zöldek első módosítását, az 1. számú módosítást, és biztos vagyok abban, hogy e Házban a Sri Lanka-i civilekért aggódó minden tisztességes ember is támogatni fogja. Az ideiglenes tűzszünet jellegénél fogva később a háborúhoz való visszatérést jelenti, amit senki sem akar. A háborúhoz való visszatérés több

halálesetet, több szenvedést, több humanitárius tragédiát jelent, és nem hiszem, hogy e Ház bármely oldalán bárki is tényleg ezt akarja.

Hasonlóképpen, a 2. számú módosítás: Ezt a módosítást is támogatom, mert minden erőszakos cselekményt elítél, bárki is kövesse el azokat, a konfliktus bármely oldalán. Semmilyen erőszakot nem bocsáthatunk meg, beleértve a legutóbbi, említett öngyilkos merényletet sem.

Most pedig áttérek a 3. 4. és 5. számú módosításra. Szeretnék felolvasni egy rövid részletet abból a március 10-én kelt írásból, amelyet Selvarajah Kajendren úrtól, a jaffnai körzet Sri Lanka-i parlamenti képviselőjétől kaptam. „Nyomatékosan szeretném felhívni a figyelmét a Sri Lanka-i civilek körében bekövetkező halálesetekre. 2009. március 10-én, ezen a héten, éjjel 2 órától délelőtt 10 óráig a hadsereg fűrtös lőszerrel felszerelt tűzérési gránátokkal tüzelt. A Sri Lanka-i kormányerők válogatás nélkül mindenféle halálos lőszerrel támadták a »biztonságos zóna« minden részét, amely lőszerek némelyike számos országban tiltott. Ebben a válogatás nélküli fűrtösbombázásban 130 civilt meggyilkoltak, köztük gyermekeket, és több mint kétszázan súlyosan megsérültek.”

Kétlem, hogy bárki is azt mondaná, hogy ez kitaláció. Azt mondanám, hogy tőlünk telhetően mindannyian mindent megteszünk azért, hogy segítsünk abban, hogy véget érjen ez az erőszak. A levél írója megemlíti kollégáját, S. Kanakaratanam urat is, aki épp a »biztonságos zóna« középső részén él. Ő azt állítja, hogy ezekben a »biztonságos zónákban« ez év január 1-jétől március 6-ig bombázásokban 2 544 civilt öltek meg és jóval több, 5 828 civil súlyosan megsebesült. Szerinte a Sri Lanka-i hadsereg a levegőből és tűzérési fegyverekkel bombázott, amivel naponta átlagosan 30-40 civilt öltek meg.

Nem hiszem, hogy ez kitaláció. Abból, amit a biztos asszony mondott, a különféle nem kormányzati szervezetek által ott összegyűjtött bizonyítékok alapján úgy tűnik, hogy ez a valós történéseket tükrözi.

6. módosítás: Ebben az esetben hivatkozom Sir John Holmes jelentésére, amelyet a Sri Lanka-i brüsszeli nagykövet őexcellenciája küldött el nekem. A jelentésben azt állítja, hogy egyes tranzithelyeken komoly túlszűfolttság van. Szavai visszatükröződnek a módosításomban, és tényleg aggódnunk kell ezek miatt a táborok miatt. Van néhány képem a táborokról. Bárkinek szívesen megmutatom ezeket a nekem küldött képeket. Ismételtelen azt mondom, hogy valódiak, nem hamisítványok. Tudom, hogy a colombói biztonsági hivatal ezt szorosan figyelemmel kíséri, és szoros kapcsolatokkal rendelkezik a valódi veszélyzónán belül.

A 7. és 8. módosítások megerősítik a háborús zónára történő eredeti hivatkozást úgy, hogy a civilek szükségleteiről teljes egészében gondoskodni lehessen. Akadálytalan hozzáférést kérünk nemcsak a harci zónához, hanem a menekülttáborokhoz is annak érdekében, hogy a humanitárius szervezetek, amelyeket e Házban mindenki támogat, teljes hozzáféréssel rendelkezzenek. Az ülésteremben mindenki támogatja a humanitárius szervezetek munkáját.

Végül, a 9. módosítás azt javasolja, hogy ezt az állásfoglalást küldjük el az ENSZ főtítkáranak, mert úgy gondolom, hogy ez egy nemzetközi humanitárius válság, amint az a címből is kitűnik, és hogy minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk. Ezért köszönöm a Zöldeknek, hogy ezt benyújtották, és arra kérek valamennyi kollégát, hogy támogassák a képviselőcsoportok által előterjesztett módosításokat.

Marie Anne Isler Béguin, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, szeretném megköszönni Ferrero-Waldner asszony hozzászólását és válaszát a nem kormányzati szervek és a csapdába esett emberek felhívására.

Attól félnék, hogy valamelyest a 2006-os cunami utáni, a burmaihoz hasonló helyzetben találjuk magunkat, amikor a junta megakadályozta a humanitárius segélyhez való hozzáférést. Most minden tőlünk telhetőt meg kell tenni annak érdekében, hogy a humanitárius segély és a mi segélyünk elérje azokat az embereket, akiknek szükségük van ezekre.

Szeretnék azonban az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportjában, valamint az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportjában ülő képviselőtársaimhoz is szólni, mert úgy gondolom, hölgyeim és uraim, hogy a bölcsességre kell apellálnunk. Valójában azért nyújtottuk be ezt a sürgősségi állásfoglalásra vonatkozó javaslatot, hogy lehetővé tegyünk a Parlament számára, hogy kifejezze véleményét, és holnap állást foglaljon.

Amit semmiképp nem akarok, az az, hogy az azonnali tűzszünettel vagy az ideiglenes tűzszünettel kapcsolatosan fennálló véleményeltérések miatt – amelyet már értünk, mert a vita lezajlott – az egyik vagy a másik oldal ne szavazza meg ezt az állásfoglalást. Ezért tényleg arra szólítom fel Önöket, hogy bölcsen cselekedjenek!

Másrészt, szeretném azt mondani, különösen Tannock úrnak, hogy Ferrero-Waldner asszony szavaival élve: a fegyveres konfliktus soha nem oldott meg egyetlen problémát sem. Ezt tudjuk. A háború soha semmit nem old meg.

Véleményem szerint az ideiglenes tűzszünet követelése felelőtlenség az érintett emberekre nézve. Ez valójában azt jelentené, hogy az emberek evakuálását követően a jövőben – és milyen jövő lenne ez – folytatódna a harcok. Megengedhetjük magunknak, hogy hagyjuk, hogy evakuálják az embereket? A tamiloknak saját földjeik vannak. Ezért akarnak visszatérni a földjeikre. Sri Lanka-iak.

Ezét úgy gondolom, hogy nagy figyelmet kell szentelnünk e kérdésnek, de kész vagyok engedményeket tenni és a módosításokat visszavonni, feltéve, hogy együttesen közös álláspontot tudunk kialakítani annak érdekében, hogy ezt a határozott politikai jelzést az egész világ megkapja.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). – Elnök úr, nem szabad illúziókat táplálnunk az ártatlan civilek elleni háború szörnyű hatásaival kapcsolatban, és erkölcsi kötelességünk, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk kiszolgáltatottságuk csökkentése és a humanitárius segítségnyújtás biztosításának támogatása érdekében. Három héttel ezelőtt a Parlament ezért fogadott el egy Sri Lankáról szóló sürgős állásfoglalást.

Sri Lankát már évtizedek óta sújtja a nemzetközileg betiltott LTTE terrorista tevékenysége. A terroristák és egy demokratikus kormány törvényes erői nem egyenértékűek egymással. Ne felejtjük el, hogy az LTTE követett el taktikai célból öngyilkos robbantásokat, használt elsőként nőket az öngyilkos merényletekben, és leplezetlenül használ gyermekkatónákat és emberi pajzsokat. Az utóbbi 26 évben rendszeresen hajtott végre több ezer szándékos emberölést Sri Lankán, és csak két napja, hogy 14 embert meggyilkoltak egy öngyilkos merényletben a Matara körzetben rendezett iszlám fesztivál alatt.

Az LTTE most reménytelen végjátékba ért, és jellemzően ilyen helyzetekben nemzetközi védelmezőkhöz fordul, hogy kimásson a bajból. E Házban egy nagyon szűk kisebbség nem értett egyet az e Parlament többsége által elfogadott állásfoglalással, és szégyenteljesen és helytelenül a Sri Lanka-i kormányt akarták elítélni. Nem tudjuk támogatni azokat a módosításokat, amelyek ismeretlen forrású – és gyakran képtelen – állításokon, ahogy azt Evans úrtól hallottuk, vagy valamely nem kormányzati szervezet jelentéséből kiragadott idézeteken alapulnak. Nincs okunk arra, hogy vitassuk a kormány határozott állítását, hogy csapatai nem nyitottak tüzet és nem is fognak tüzet nyitni a tüzelésmentes zónákra.

Hat nappal ezelőtt az ENSZ főtitkára felszólította az LTTE-t, hogy vonja ki fegyvereit és harcosait azokból a térségekből, ahol nagy számban élnek civilek, és működjön együtt a civilek szenvedésének enyhítésére szolgáló valamennyi humanitárius erőfeszítésben. Az Európai Unió elítélte az LTTE fellépését, amellyel megakadályozta a civileket abban, hogy elhagyják a konfliktussal sújtott területet.

E Ház azzal nyújthatja a legnagyobb szolgálatot, ha felszólítja az LTTE-t, hogy tegye le a fegyvert és engedje ki a civil lakosságot a szorításból. Így az oly nagyon fontos humanitárius segély célba juttatható, az emberek jobb életre számíthatnak és egész Sri Lanka visszatérhet a demokratikus politikai útra, valamint terrorista elnyomás nélkül, tisztességes és virágzóbb társadalmat építhet minden polgára számára.

Jo Leinen (PSE). – (DE) Elnök úr, biztos asszony, teljesen egyetértek Önnel abban, hogy Sri Lankán politikai, és nem katonai megoldásra van szükségünk. A dél-ázsiai küldöttség tagjaként sokszor jártam az országban. Tudom, hogy 25 évnyi erőszakot követően mennyire vágnak az emberek a békére.

Meg kell azonban mondanom, hogy egy ilyen háborúban az LTTE-nek egy lépést kellene tennie, de ezt sajnos nem teszi meg. Ön is említette, hogy február 23-án a külügyminiszterek ismételten nyomatékosan felszólították a szervezetet, hogy tegye le a fegyvert és vessen véget a terrornak. Képzeljünk el egy uniós tagállamot, amelyben 25 évig uralkodott a terror. Könnyű elképzelni, hogy milyen óriási ott a káosz és a zűrzavar. Támogatom a tamilok ügyét, de hasonló határozottsággal elutasítom az LTTE módszereit. Hetek óta halljuk, hogy ebben a kis körzetben több mint 100 000 embert egyszerűen foglyul ejtettek. A Reuters épp tegnap számolt be arról, hogy szemtanúk beszámolója szerint az embereket lelövik, ha el akarják hagyni ezt a zónát. Ezért fel kell szólítanunk az LTTE-t és az LTTE mögött álló erőket, hogy vessenek véget ennek a gyakorlatnak. Vége a játéknak; nem mehet így tovább.

Természetesen a civilek ebben a háborús zónában mindkét oldalról ki vannak téve a zárótűznek. Fel kell tehát szólítanunk a kormányt is, hogy tartsa tiszteletben a nemzetközi jogot, és engedélyezze a humanitárius akciókat. A mindkét oldalon fennálló fundamentalizmus követel oly sok áldozatot. Úgy gondolom, hogy fel kell készülnünk a háború utáni rend kialakítására is. Amint Ön is mondta, a Sri Lanka-i alkotmányban végre kell hajtani a 13. módosítást, amely olyan decentralizációt ír elő, amelynek értelmében a regionális

igazgatás az ott élő emberek feladata, és az EU ebben értékes segítséget nyújthat. Biztos vagyok abban, hogy Önök a Bizottságban és mi az EU-ban készek vagyunk erre.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, Ferrero-Waldner biztos asszony, hölgyeim és uraim! Úgy gondolom, hogy Sri Lankában címlapokon kellene szerepelnie annak, amit a biztos asszony mondott, azaz, hogy a katonai megoldás lehetetlen. Nevezetesen annak, hogy az országban uralkodó feszültségekkel és az évek alatt felhalmozódott problémákkal kapcsolatosan a kormány valójában folyamatosan próbál javaslatot tenni. Ez egész egyszerűen megbukik a kommunikációs stratégián.

Természetesen azt is kell látni, hogy stratégiai helyzete külső tényezőknek is helyet enged, külső tényezőket is igénybe vesz, amelyek az országon belül egyedül csak nagyon nehezen ellenőrizhetők. Ügyelni kell tehát arra, hogy javuljon a gazdasági helyzet, és hogy ezeken a területeken javuljon az infrastruktúra annak érdekében, hogy a konfliktusban érintett felek közötti, szükséges kommunikáció lehetővé váljon. Talán egyik vagy másik közvetítő kijelölése lehetséges.

Erik Meijer (GUE/NGL). – (NL) Elnök úr, ami most Sri Lankában történik, már néhány éve készülődben volt. Ez nem egyszerűen humanitárius probléma, hanem főként komoly politikai hiba. Az ország északkeleti részének elszakadásáért folyó erőszakos harcok után Norvégia előző kormánya közvetítést ajánlott fel a szingaléz többségi kormány és a lázadó tamil mozgalom között. A norvég közvetítő, aki sokáig dolgozott a békés megoldásért, most maga is miniszter az új kormányban. Sajnos a békés megoldásra vonatkozó választási lehetőséget azóta feladták.

2006 nyarán a Sri Lanka-i kormány felhagyott a békekötési próbálkozásokkal és ismét az egyoldalú katonai megoldás mellett döntött. Ez a kormány most valószínűleg abban a tévhitben él, hogy nagy sikert ért el, miközben a valóságban a két nép békés, harmonikus, egyenlő partnerekként való együttélése a jövőben még nehezebb lesz. A békés rendezésre vonatkozó kompromisszum nélkül a jövő ijesztően erőszakosnak tűnik. Vissza kell térnünk a békeközvetítéshez, ahol nincsenek nyertesek vagy vesztesek.

Michael Gahler (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, köszönöm biztos asszony, hogy ilyen nyíltan beszélt. Úgy gondolom, hogy most elsősorban a civil lakosság sorsára kell összpontosítanunk, és arra valójában csak az érvényes, amit február 23-án a Miniszterek Tanácsa mondott, nevezetesen azt, hogy az EU azonnali tűzszünetre szólít fel. Nem értek egyet azzal, hogy az „ideiglenes” szóval kiegészüljön a szöveg, különben az Ön által említett humanitárius katasztrófa tovább folyik.

Azt is gondolom, hogy ebben a helyzetben, amelyben az embereket bezárták ebbe a zónába, minden olyan erőszakos cselekedet ellen fel kell lépniünk, amely megakadályozza, hogy az emberek elhagyják a harci zónát. Ebben a helyzetben véleményem szerint nincs jelentősége annak, hogy az erőszakot az LTTE vagy a kormánycsapatok követik-e el. Magukra az emberekre kell összpontosítanunk.

Talán tehetek még egy megjegyzést korábbi gyarmattartó hatalomból származó tisztelt barátaim felé, akik elhagyni készülnek képviselőcsoportunkat. Remélem, hogy téves az a bennem felmerülő benyomás, hogy van egy bizonyos belpolitikai motiváció is, hogy egyoldalúan csak az LTTE-t kell támadni. Remélem, hogy nem a választók egy bizonyos szegmensét veszik figyelembe.

Robert Evans (PSE). – Elnök úr, ez a pont nem szerepel a napirenden. Jeleztem kollégáinak, hogy a jelentkezés alapján való szólítás keretében szerettem volna felszólalni, amelyre engedélyt kaptam, és amelyet úgy hiszem, hogy megtettem.

Szeretném megköszönni Meijer úr észrevételeit. Ő is említette a norvég Erik Soldheim úr bátor munkáját, akivel 10 nappal ezelőtt Oslóban találkoztam.

Nagyon egyetértek Gahler úrral, aki nagyon érzékletesen beszélt: a civilek sorsa aggaszt bennünket. Véleményem szerint valamennyi módosítás közt az 1. módosítás a legfontosabb, amely azonnali és teljes tűzszünetre szólít fel, és amelynek valamennyi Sri Lanka-i ember érdekében kell állnia.

Sok bizonyíték van. Nem a körülményektől függőek. Ezek közül néhány a Sri Lanka-i kormány egészségügyi szolgálatai regionális igazgatójának hivatalától származik, amelyek humanitárius katasztrófáról és azokról a kifogásolható körülményekről számolnak be, amelyekben az emberek élnek. Ez visszhangot keltett az Európai Bizottság, az ICRC, az ENSZ, a Hollandiai Nemzetközi Kríziscsoport és Menekültellátás körében. A ma esti vita címe a Sri Lanka-i romló humanitárius helyzet, és az a feladatunk, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk ennek megelőzése érdekében, amelyre szerintem képesek vagyunk, ha megtaláljuk a helyes elővezető utat.

Elnök. – Hölgyeim és uraim! Szigorúan az eljárási szabályzatot alkalmaztam. Mivel öt felszólalónak adhattam lehetőséget a hozzászólásra, és ténylegesen csak hárman szólaltak fel, úgy döntöttem, hogy Evans úrnak is megadom a szót.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök úr, szeretném megköszönni a tisztelt képviselőknek ezt a nagyon fontos vitát, még akkor is, ha rövid volt és késő este került rá sor.

A jelenlegi Bizottság megbízatásának kezdete óta társelnökként nagyon foglalkoztatott a Sri Lanka-i kérdés. Voltak pillanatok, amikor felcsillant a remény – főként kezdetben –, de ez mára szertefoszlott. Részt akartam venni a genovai folyamatban, de úgy tűnik, hogy ez nehéz volt a Sri Lanka-i kormánynak. Mindenesetre ez a folyamat sajnos megghiúsult. Kész voltam arra is, hogy elődömhöz, Cris Pattenhez hasonlóan északra menjek a közvetítés megindítása érdekében. De az északi rész nem volt kész – hivatalosan Prabhakaran úrnak kanyarója vagy bárányhimlője volt. Mindenesetre teljesen egyetértek Gahler úrral, aki azt mondta – és ez az én aggályom is –, hogy az embereket és a humanitárius kérdéseket kell előtérbe helyeznünk.

Ami gyakran előfordul, Sri Lankán is mi voltunk a legnagyobb humanitárius adományozók. 2008–2009-ben 19 millió eurót irányoztunk elő humanitárius segélyezésre, amelyet azután partnereken keresztül, például az ICRC-n, az Egyesült Nemzetek Szervezetén és néhány nem kormányzati szervezeten keresztül juttattunk célba. Ezek a szervezetek készek arra, hogy segítsenek az érintett lakosságnak, de a konfliktus által érintett térségbe való bejutás terén valós nehézségeik vannak – erről tájékoztatnak bennünket. 2008 szeptembere óta az ICRC volt az egyetlen szervezet, amelynek engedélyezték, hogy az LTTE által ellenőrzött területeken, Vanniban tevékenykedjen. A Világélelmezési Program számára engedélyezték, hogy küldjön valamennyi élelmiszerszállítmányt, de ez csak az igények körülbelül 50%-ának kielégítésére volt elegendő. 2008 óta további 7 millió eurót biztosítottunk humanitárius segély formájában a két szervezetnek. Következtesen követeltük Colombóban és Brüsszelben is, hogy a humanitárius szervezetek számára megfelelő hozzáférést biztosítsanak ennek a lakosságnak az eléréséhez.

Ezért csak azt mondhatom – a többi társelnökkel és különösen Norvégiával együtt –, hogy minden lehetőséget kihasználtunk, hogy nyomást gyakoroljunk a konfliktusban álló felekre, hogy hajtsák végre a 2002-es tűzszüneti megállapodást és békés úton oldják meg a konfliktust, de semmi sem működött. A tárgyalásokhoz való visszatérésre vonatkozó számos felhívást mindig teljesen figyelmen kívül hagytak, és sajnos a katonai út került fölénybe. A nemzetközi közösség beavatkozásának lehetősége az utóbbi három évben egyre szűkül, de a társelnökök közül senki sem adta fel ezt a küldetést. Továbbra is mindannyian elkötelezettek maradtunk a konfliktus békés megoldásához való hozzájárulás mellett, ami a február 3-án közzétett társelnöki sajtóközleményből is kitűnik, és amelynek biztos vagyok benne, hogy mindannyian tudatában lesznek.

Ezért amit most tennünk kell, az az, hogy ismét nyomást kell gyakorolnunk annak érdekében, hogy a humanitárius segélyekhez hozzáférjenek, a humanitáriusokat és a civil lakosságot kimenekítsük, és ha itt az ideje, akkor megpróbáljuk a konfliktusban álló partnerekkel a politikai párbeszéd előmozdításának megindítását és megpróbáljuk meggyőzni őket, hogy a politikai út az egyetlen kivezető út. Különben gerillaháború kezdődik, ami semmit sem old meg ezen a gyönyörű szigeten. Ez valamikor egy paradicsom volt, és ismét paradicsom lehet.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap, 2009. március 12-én kerül sor.

20. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

21. Az ülés berekesztése

(Az ülést 23.35-kor berekesztik)